ΘΗΣΑΥΡΟΣ

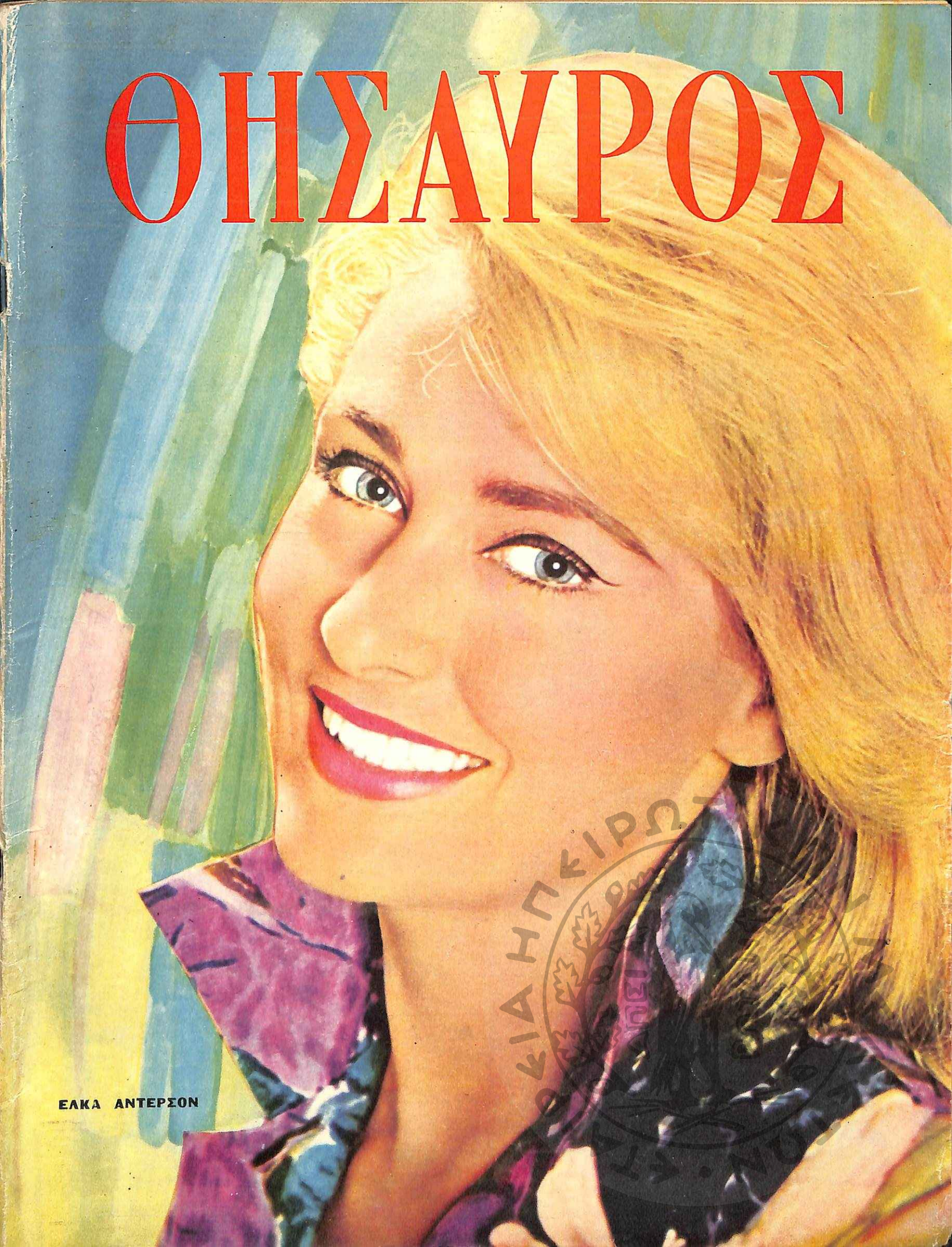

ΕΛΚΑ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

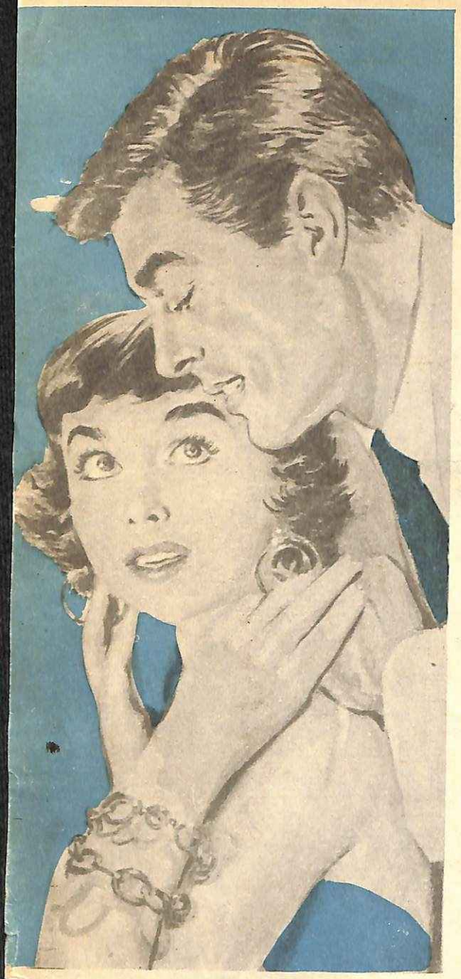

Τὸν δυσαρεστεῖ, ἐπειδὴ τὴν συγκίνησαν ἄλλοι, πρὶν ἀπὸ αὐτόν...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ

ΚΑΤΙ μᾶς λές: «Ἤθελα νὰ εἶμαι πρῶτος...». Ποιός δὲν τὸ θέλει νὰ εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος στὴ ζωὴ τοῦ προσώπου μὲ τὸ ὁποῖον συνδέεται ἐρωτικά; Γυναῖκες καὶ ἄντρες τὸ ἴδιο. Περισσότερο ὅμως οἱ δεύτεροι ἀπὸ τὶς πρῶτες.

Νὰ εἶναι ὁ πρῶτος... Ἀργὰ τὸ θυμήθηκε. Στὰ τριάντα του αὐτὸς ἐρωτεύθηκε τὴν κοπέλλα, ποὺ εἶναι κατὰ πέντε χρόνια νεώτερή του. Ἦταν ποτὲ δυνατό, σὲ καιρούς ποὺ ἡ καρδιὰ ἀρχίζει νὰ χτυπάη κάτω ἀπὸ τὴν ποδιὰ καὶ τοῦ δημοτικοῦ ἀκόμα σχολείου, νὰ κυλήση ἕνα τέταρτο αἰώνα, χωρὶς νὰ ὑπάρξη κάτι ποὺ νὰ ταράξη τὰ νερά της;

«Καὶ ὅμως αὐτὸ μοῦ εἶχε πῆ... Μοῦ ὁρκίστηκε ὅτι δὲν ὑπῆρξε τίποτα. Οὔτ' ἕνα φλέρτ. Πολλοὶ τὴν πλησίασαν, σὲ κανένα ὅμως δὲν ἔδειξε οὔτε ἁπλὴ συμπάθεια. Περίμενε, λέει, τὸν ἕνα. Καὶ ὁ ἕνας εἶμ' ἐγώ».

Τὴν ἄκουγε καὶ τὴν πίστευε. Τὰ γεγονότα ὅμως ἀπόδειξαν τὸ ἀντίθετο. Συμπτώσεις, ποὺ ἀποκάλυψαν ὅτι ὁ «μόνος» ἦταν ὁ τρίτος τῆς σειρᾶς. Προϋπῆρξαν δυὸ ἄλλοι, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε τὰ μικροφλέρτ. Καὶ νὰ πιστεύη ἐπὶ ἕξη μῆνες στὴ μοναδικότητά του...

Πειραγμένος ἐπειδὴ τοῦ τὸκρυψε, δυστυχισμένος ἐπειδὴ ἔχει προκατόχους του. «Πλατωνικὲς οἱ σχέσεις καὶ μαζί τους ὅπως καὶ μαζί μου. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ μὴν ἔνη πῆ σὲ ἄλλον ὅσα λέει σὲ μένα, νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ ἀκούει τὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀπὸ τὰ χείλη της...».

Ἡ μεγάλη ἀπαίτησι. Ζητεῖ τὸ ἀδύνατο. Ἀκόμα, κι' ἂν ὑποτεθῆ ὅτι δὲ θὰ ὑπῆρχαν ὁ ἕνας ναὶ ὁ ἄλλος, τὰ δυὸ συγκεκριμένα πρόσωπα, θὰ ὑπῆρχαν ὁπωσδήποτε οἱ ἄλλοι, οἱ φανταστικοί, οἱ κατακτητές, ποὺ ἐφορμοῦν στοὺς παρθενικοὺς κοιτῶνες σὲ ὧρες ὀνείρων καὶ περιπτύσσονται κόρες ποὺ ὅταν οἱ νυμφίοι εἶναι ἄπιστοι καὶ πραγματικοί, δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν ν' ἀγγίξουν οὔτε τὸ δαχτυλάκι τους.

Μὴν ψάχνετε νὰ βρῆτε τὴν κόρη, ποὺ δὲ γνώρισε τὴν ἐρωτικὴ ἀναταραχὴ μὲ τὴ φαντασία της. Πολλὲς οἱ ἄσπιλες στὸν ὑλικὸ κόσμο. Καμμιὰ χωρὶς τὸ φανταστικὸ βασιλόπουλό της.

Ἀλλὰ καὶ κανεὶς χωρὶς τὴ βασιλοπούλα του. Μήπως μακρυὰ ἀπὸ ἐνωτικὲς συγκινήσεις ἔχει μείνει κατὰ τὰ τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος, ποὺ παραπονιέται σήμερα; «Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶχα πολλὲς περιπέτειες» — ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος. Μὲ τὶς περιπέτειες του αὐτός, ἀναζητοῦσε τὴ χωρὶς περιπέτεια.

Ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἄντρα καὶ ὁ ἀνατολισμὸς τοῦ Ἕλληνα. Τὸ βιβλίο, ποὺ θὰ διαβάση αὐτός, δὲν πρέπει νὰ ἔχη διαβαστῆ ἀπὸ ἄλλον. Τὸ λουλούδι, ποὺ εὐφραίνει τὴ δική του ὀσφρησι, νὰ μὴν ἔχη εὐφράνει ἄλλον θνητό. Ὄχι μόνο ἀφοῦ τ' ἀποκτήση κι' ὕστερα, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπόκτησί του.

Τὸν δυσαρεστεῖ ἐπειδὴ τὴ συγκίνησαν ἄλλοι, πρὶν ἀπ' αὐτόν. Τὸν δυσαρεστεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τοῦ ἀπέκρυψε τὸ παρελθόν της. «Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὰ πῆ, ὅπως ἐγὼ τῆς τὰ εἶπα ὅλα».

"Ἔπρεπε; Οἱ ἄντρες πηγαίνουν γυρεύοντας νὰ Ἱστορήσουν τὸ παρελθόν τους. Πόσες φορές, ποὺ δημιουργοῦν καὶ ἀνύπαρκτα περιστατικά. Τί ἔχουν νὰ χάσουν; Ἡ γυναίκα τόχει πάρει ἀπόφασι ὅτι ὁ ἄντρας, ποὺ γνωρίζει ἔχει τὴ μικρὴ ἢ τὴ μεγάλη Ἱστορία του. Σπάνιες οἱ ἐξαιρέσεις.

"Ἐπειτα, συμβαίνει στὸν τόπο μας καὶ τοῦτο: Ὁ ἄντρας ἀντὶ ν' ἀποφεύγη τὴ μετάδοσι τοῦ παρελθόντος του ἐπαίρεται γι' αὐτό, παριστάνει τὸν Καζανόβα, ἀκόμα κι' ὅταν μὲ δυσκολία προσπορίζεται τὸν ἐρωτικὸ ἐπιούσιο.

Δὲ θὰ ἦταν τόσο πρόθυμος ὁ ἐπιστολογράφος νὰ βέση στὴ διάθεσι τῆς κόρης τὸ ἡμερολόγιό του ἂν ἤξερε ὅτι θὰ τοῦ ἔκανε κακό. Ἦταν βέβαιος γιὰ τὸ ἀντίθετο: Ὅτι θὰ τοῦ ἀνέβαζε τὴν πιάτσα. Πάντως δὲ θ' ἄκουε ἀπὸ τὰ χείλη της ὅτι ἀρνεῖται νὰ συνδεθῆ μὲ ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ὀγκώδη φάκελλο.

Διαφορετικὴ ὅμως εἶναι ἡ μοῖρα τῆς γυναίκας στὴν Ἑλλάδα. Ἂν ὁ ἄντρας παρουσιάζη σὲ μεγέθυνσι τὸ ἐρωτικό του ἁλμπουμ, ἡ γυναίκα τὸ μικραίνει ἕως μπορεῖ, κάποτε δὲ οὔτε τὸ ἐπιναίνίζει. Ξέρεις τί γίνεται; Μπορεῖ καὶ ἡ πιὸ ἀσήμαντη ὁμολογία νὰ τῆς κάνη ἀνεπανόρθωτη ζημιά.

Γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ ζημιὰ αὐτὴ δὲν πρόβαλε στὴν ὀθόνη τὰ ἀθῶα της εἰδύλλια. Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη ποὺ θὰ τὴν καταδικάση. Οὔτε τὸ ὅτι ὑπῆρξαν, οὔτε τὸ ὅτι δὲν ὁμολόγησε τὰ ὑπάρχοντα, ἀποτελοῦν στοιχεῖο κατηγορίας.

Θλίβεται ὁ νέος γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ γιὰ τὴν ἀπόκρυψί του. Ἡ θλῖψι του ὅμως δὲ μαρτυρεῖ ὑπέρμετρη ἀγάπη. Μαρτυρεῖ ὑπέρμετρη ἐγωπάθεια καὶ βαθειὰ ἐπιπροσθία τῶν ἀνέμων τῆς Ἀνατολῆς στὴν εὐρωπαϊκή μας Ἑλλάδα.

★

"Αλλο γράμμα, ἄλλος κόσμος. Ἡ κυρία ποὺ πλήττει. Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῆ ὅταν παντρευόταν. Παραλίγο νὰ σκοτωθῆ ὥσπου νὰ τὸν πάρη. Ἦταν τόσες οἱ δυσκολίες.. Ὁ ἔρωτας νίκησε γάμος στὴν ἐπιμονὴ καὶ τὶς δυὸ τους. Ξεκίνησαν ἀπὸ παιδιά. Ἀπελπιστικὰ στενόχωρα τὰ οἰκονομικά τους. Ἐρωτευμένος ἐκείνος, ἐμπνεόταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὴν προσπάθεια του. Ὁ ἔρωτας ἄλλους τοὺς συντρίβει καὶ ἄλλους τοὺς σπρώχνει πρὸς τὰ μπρός. Στοιχεῖο προόδου ἔγινε γιὰ τὸν ἐρωτευμένο νέο. Σπούδασε, ἀνέβηκε πῆρε τὸ μπρός, ἔβαλε τὶς βάσεις γιὰ μιὰ ἄνετη ζωή.

Εἰδύλλιο ποὺ κράτησε δέκα χρόνια. Οἱ δυσκολίες, ἀντὶ νὰ τὸ ἐξασθενίσουν, τὸ δυνάμωναν Ἡ εὐδαιμονία φώτισε τὶς μορφὲς τους ὅταν βάδισαν στὸ γάμο. Μεταφορὰ τοῦ παράδεισου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ.

"Αν κρατοῦσε μιὰ τέτοια εὐτυχία Ἐκεῖνος ποὺ κουράστηκε πρῶτος δὲν ἦταν ὁ σύζυγος. Ἀψίκοροι θεωροῦνται οἱ ἄντρες. Πίνουν μιὰ γουλιὰ κι' ἀφήνουν τὸ ποτήρι του. Μὲ τὸ πάθος τ' ἀνανεώσεως, ἀναζητοῦν ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματός τους.

Δὲ νομίζω νὰ διαφέρη πολὺ ἡ γυναῖκα. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς χωρίζει εἶναι ὅτι οἱ κοινωνικὲς μας συνθῆκες καὶ ἡ παράδοσι ποὺ κυριαρχεῖ εἶναι τέτοιες ὥστε ὁ μὲν ἄντρας νἄχη μεγαλείτερη εὐκολία νὰ ἐκδηλώνη τὸν κόρο του, ἐνῶ ἡ γυναίκα ποὺ διατρέχει ἀπὸ τὴν ποικιλία τρομακτικοὺς κινδύνους γιὰ τὴν ὑπόληψί της, κρύβει τὶς διαθέσεις της ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της καὶ συμβιβάζεται μὲ τὴ ζωή.

"Αν μποροῦσε νὰ κάνη τὸ ἴδιο καὶ ἡ σημερινὴ κυρία. «Εἶναι ντροπὴ ποὺ τὸ λέω, ἀλλὰ πρέπει καὶ κάνου νὰ τὸ πῶ. Αἰσθάνομαι πολὺ ἄσχημα κοντὰ στὸν ἄντρα μου. Δυὸ χρόνια μόλις πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκα. Τὸν λάτρευα. Τί ἔγινε, πῶς χάθηκε ἐκείνη ἡ λατρεία;... Σὰ νὰ ἦταν καμμιὰ καφτιτσούλα ποὺ ἔπεσε, ἐξαφανίστηκε καὶ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βρεθῆ».

"Ετσι δυστυχῶς, εἶναι. Ρευστὴ ἡ ἀξία τοῦ ἔρωτα. Πότε στὰ πάνω, πότε στὰ κάτω. Σήμερα σὲ φλογίζει, αὔριο σὲ παγώνει. "Οταν δὲ εἶσαι πάνω στὶς ἐξάψεις σου σκοτώνεις ἄνθρωπο φλόγες ἐκείνες. "Οπως ἡ λάβα ὅταν καλωφθῆ ἀπὸ πάγους. Ἀναρωτιέσαι τί ἔγιναν οἱ φωτιὲς τοῦ ἡφαιστείου σου.

Κάτω ἀπὸ στρώματα πάγου τώρα ἡ κυρία. Δὲ μᾶς λέει ἂν τῆς δημιουργήθηκαν καινούργιοι ἐνδιαφέροντα. Μᾶς λέει ὅτι τὸ παλιὸ ἐνδιαφέρον τὸ κάλυψε ἡ ἀδιαφορία. «Πλήττω θανάσιμα. Ἄχαρα μοῦ φαίνονται ὅλα. Σὰ νὰ εἶναι ἄλλος ὁ ἄντρας μου καὶ ὄχι ἐκείνος ποὺ εἶχα λατρεύσει. Κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ μή μὲ ἀντιληφθῆ. Κρύβομαι ὅμως τόσο ἄσχημα...».

"Αν, τούλάχιστον, εἶχε τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο εἰς βάρος του... Τί παράπονο νἄχη ἀπὸ ἀνθρωπο ποὺ τὴ βλέπει σὰν εἰκόνισμα; Οἱ μέρες ποὺ περνοῦν, ἀντὶ νὰ ψυχράνουν, δυναμώνουν τὴν ἀγάπη του. Δὲν εἶναι ἁπλῶς ὅπως ἦταν καὶ πρῶτα. Περισσότερο ἐρωτευμένος, παρ' ὅσο στὴν ἀρχή.

«Ἐγώ, δυστυχῶς, δὲ μπορῶ οὔτε ἀπὸ ἀπόστασι νὰ τὸν παρακολουθήσω. Ἡ στιγμὴ ποὺ μὲ πλησιάζει εἶναι γιὰ μένα στιγμὴ μαρτυρίου. Πῶς θὰ περάση ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ζωή; Εἴμαστε πολὺ νέοι κι' οἱ δυό μας. Εἶναι κρίμα κι' αὐτὸς νὰ ζῆ μὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν τὸν θέλει κι' ἐγὼ νὰ ζῶ μ' ἕναν ἄντρα, ποὺ, χωρὶς νὰ μοῦ κάνη κανένα κακό, μοῦ ἔγινε ἀνυπόφορος».

Σωστό, ἀλλὰ πῶς νὰ τοῦ τὸ πῆ; Ἡ ἀποκάλυψή της θὰ τὸν σκοτώση. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πῆ κατὶ στὸ σπίτι της καὶ στοὺς δικούς της; Νὰ κάνη τόσο κακὸ γιὰ νὰ τὸν πάρη κατὶ στὰ καλὰ καθούμενα, νὰ σηκωθῆ στὶς χωρισιές...

Τοὺς ἀπαντήσω. Κομμιὰ ἐξήγησι. Καὶ νέος ἐλναι, καὶ ὄμορφος, καὶ μορφωμένος, καὶ ἐξυπνος, καὶ τρυφερός, καὶ ἄντρας. Ἀναγνωρίζω τὰ προσόντα του, ἀλλὰ δὲν τὰ χαίρομαι. Καὶ δὲ μπορῶ νὰ δικαιολογηθῶ ἂν τὸν ἀφίσω».

Αὐτὸ εἶναι: ὅτι χρειάζονται ἐξηγήσεις σὲ ὅ,τι δὲ σηκώνει ἐξήγησι. Στὸ χρηματοκιβώτιο τῶν ἀλλων ἀξιῶν, ὅταν οἱ μετοχὲς ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν, ἔχουν κάποιο λόγο. Στὸ χρηματιστήριο τῶν ἐρωτικῶν ἀξιῶν ἡ ἄνοδος καὶ ἡ κάθοδος δὲν ἔχει ἐξήγησι. Δὲν ἀγαπᾶς καὶ σὲ λατρεύει. Ἢ τὸ ἄλλο: Ἀγαπᾶς καὶ πλήττει, δὲ σὲ ἀνέχεται, εἶναι δυστυχὴς ὅταν σὲ βλέπη, ὅταν τὴν καλῆς κοντά σου.

Σὲ βρίζει καὶ τὸν προσκυνᾶς, σὲ προσκυνᾶ καὶ τὸν κλωτσᾶς. Σὲ καμμιὰ ἄλλη ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς ὁ λόγος καὶ οἱ συνέπειες δὲν παρουσιάζουν τόσες δυσαρμονίες. Ἐχεις δὲ ἀπὸ πάνω καὶ τὸν ὁσο καὶ νὰ τὸν ἀποστρέφεσαι! Νὰ σ' ἀγαπάη τόχειρίζεται καὶ νὰ τοῦ ἀνάβης κεριά. Ἀπολογοῦ-σου κατηγορούμενος, ἀπολογήσου κατηγορουμένη. Ζητοῦμε λογικὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ποὺ εἶναι ἡ ἄρνησι τῆς λογικῆς. Δὲ μᾶς φτάνουν δὲ οἱ ἄλλοι, ἔχουμε αὐστηρὸ ἐλεγκτὴ καὶ τὸν ἑαυτό μας ποὺ μᾶς ἀπευθύνει τὶς πιὸ βαρειὲς κατηγορίες σ' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, ἐπειδὴ δὲν ὑποβάλλουμε σὲ πε:θαρχία τὸν μεγαλύτερο ἀντάρτη, ποὺ γνώρισαν οἱ αἰῶνες.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΟ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΧΩΡΙΣ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ἡ Φρανσουὰζ Σαγκὰν ἔχει μείνει χωρὶς γοήματα. Δὲν τῆς ἔχει μείνει πιὰ τίποτα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια φράγκα, ποὺ κέρδισε ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν βιβλίων της καὶ ἀπὸ τὶς κωμωδίες, ποὺ ἀνεβάστηκαν στὸ θέατρο καὶ γυρίστηκαν σὲ φίλμ. Τὸ πάθος τοῦ παιχνιδιοῦ καὶ ἡ μανία νὰ ἱκανοποιῆ ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ τρελλὰ κατρίτσια της κατάστρεψαν οἰκονομικὰ τὴ νεαρὴ συγγραφέα. Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο εἶναι κυριολεκτικὰ πνιγμένη στὰ χρέη. Μὰ ἡ Φρανσουὰζ ἐλπίζει ὅτι θὰ τακτοποιηθῆ οἰκονομικὰ πολὺ γρήγορα. Τὸν ἐρχόμενο μῆνα ἀνεβάζεται στὸ Παρίσι μιὰ νέα κωμωδία της στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ἡ Ζυλιὲτ Γκρεκὸ καὶ ὁ Ζὰν Κλὼντ Μπριαλλύ. Τελευταῖα ἡ Φρανσουὰζ χώρισε γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ ζῆ μόνη μὲ τὸ γυιό της Ντένις, δεκαπέντε μηνῶν.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Δραγατσανίου 4 – Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΑΡΓΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

ΤΙΣ τράπουλες, τὶς ἀγοράζει κανεὶς σήμερα, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἀπὸ τὰ περίπτερα. Σὲ μερικὰ χρόνια, θὰ τὶς ἀγοραζῆ ἀπὸ «μπουτίκ» γυναικείων εἰδῶν. Καὶ θὰ εἶναι, πιθανόν, ἐλαφρὰ ἁρωματισμένες καὶ τοποθετημένες σὲ κομψὲς θῆκες χρώματος, κατὰ προτίμησι ρόζ, ὥστε νὰ μὴ μένη καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι προορίζονται γιὰ χέρια ἁβρά.

Ἡ ἀποφασιστικὴ α-τὴ ἀλλαγή, ποὺ θὰ κατατάξη τὶς «κοῦπες», τὰ «καρρά», τὰ «μπαστούνια» καὶ τὰ «σπαθιά» στὰ γυναικεῖα εἴδη, δὲν πρόκειται νὰ γίνη, βέβαια, αὔριο ἢ μεθαύριο. Γιὰ τὴν ὥρα, ἡ τράπουλα εἶναι κάτι, ποὺ χρησιμοποιεῖται καὶ ἀπὸ ἄντρες. Γεγονός, ὅμως, εἶναι πὼς τὰ ποσοστὰ τῶν πιστῶν της ἀνάμεσα στὰ δυὸ φύλα μεταβάλλονται συνεχῶς ὑπὲρ τοῦ κατὰ τεκμήριον «ὡραίου» ἀπὸ τὰ δύο, ὅτι ὁλοένα καὶ περισσότερες γυναῖκες αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὴν ἰδιότυπη γοητεία της, ὅτι ἀφιερώνουν σ' αὐτὴν τὶς μέρες, τὶς νύχτες, τὴν Ψυχὴ καὶ τὴ σκέψι τους καὶ ὅτι θὰ εἶναι, σὲ λίγο καιρό, τόσο σπάνιο τὸ φαινόμενο μιᾶς γυναίκας ποὺ δὲν παίζει, ὅσο καὶ τὸ φαινόμενο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ, ποὺ δὲν πίνει.

Τότε, ἀκόμη κι' ἐκεῖνοι οἱ ἄντρες, ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν πιστοὶ στὴν τράπουλα, θὰ αἰσθάνωνται κάπως ἀμήχανα παίρνοντας θέσι γύρω ἀπὸ τὸ πράσινο τραπέζι καὶ θὰ ἔχουν ἕνα ὕφος σὰ νὰ ζητάνε συγγνώμη ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ ἐπιδίδονται σὲ μιὰ ἀπασχόλησι γυναικεία!

Ἐννοεῖται, ἐξαίρεσι στὸν κανόνα θ' ἀποτελοῦν πάντα οἱ αἰνιγματικοὶ ἀργόσχολοι τῶν καφενείων, μὲ τὸν ἀνεξιχνίαστο τρόπο ζωῆς καὶ τὰ ἀνεξιχνίαστα εἰσοδήματα, ποὺ παίζουν μακάριοι τὴν πρέφα τὴ χερὶ τους, σὲ ὧρες προκλητικὰ ἀκατάλληλες, ἐνῶ ὁ ἄλλος κόσμος τρέχει γιὰ τὶς δουλειές του ἢ εἶναι βιδωμένος στὴν καρέκλα ἑνὸς γραφείου. Ἀλλ' ἡ διατήρησι στὴ ζωὴ τῆς ξεχωριστῆς αὐτῆς κατηγορίας παικτῶν, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξη τὴ βασικὴ διαπίστωσι: Ἡ τσόπουλα εἶναι μιὰ σημαία, ποὺ πεονάει θριαμβευτικὰ στὰ χέρια τῶν ἀπογόνων τῆς Εὔας. Σὲ μερικὰ χρόνια, θὰ εἶναι ὁλοκληρωτικὰ δική τους.

★

Θὰ ξέφευγε, ἀσφαλῶς, ἀπὸ τὰ πλαίσια καὶ τὴν ἀποστολὴ ἑνὸς χρονογραφήματος ἡ συζήτησι τῶν βαθύτερων αἰτίων ποὺ συνετέλεσαν καὶ συντελοῦν σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Ἀναμφίβολο εἶναι, πάντως, πὼς οἱ γυναῖκες — μιλοῦμε, φυσικά, γιὰ τὶς εὔτυχες καὶ μὴ ἐργαζόμενες — ἔχουν χάρι στὶς σύγχρονες ἀνέσεις, ποὺ ἐπιταχύνουν καὶ ἁπλουστεύουν τὶς σπιτικὲς ἀσχολίες, πολὺ περισσότερες ἀπὸ ἄλλοτε ἐλεύθερες ὧρες στὴ διάθεσί τους καὶ πὼς ἡ τράπουλα, τὸ «χαρτί», ἐμφανίζεται σὰν ἡ ἰδεώδεστερη λύσι γιὰ τὸ γέμισμα τῶν ἐλεύθερων αὐτῶν ὡρῶν καὶ τὴ φυγὴ ἀπὸ τὴν πλῆξι.

Τὴν ὑπηρεσία, ὅμως, αὐτὴ δὲν τὴν προσφέρει ἡ τράπουλα χωρὶς νὰ ζητήση ἀντίτιμο — ὅπως πιστεύουν οἱ νεοφώτιστες. Δὲν ἀρκεῖται στὶς ἐλεύθερες ὧρες, τὶς ὧρες ἀνίας, ποὺ εἶναι πρόθυμες νὰ διαθέσουν οἱ πιστές τους. Ἀπαίτει πολὺ περισσότερες ἀπαιτεῖ ὅλες τὶς ὧρες. Κι' ὅταν φανερωθῆ α-τὴ ἡ ἀπαίτησι, τὸ προβάλλει ἡ τράπουλα, σ' ἀντάλλαγμα τῆς «φυγῆς» καὶ τῆς «ἀπόλαυσης», ποὺ προσφέρει, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ τὶς νεοφώτιστες νὰ τὴν ἀπορρίψουν καὶ νὰ «κόψουν» — ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει — μιὰ καὶ καλὴ τὸ χαρτί. Εἶναι πιασμένες στὸ δόκανο τῆς σαγήνης, που ἀσκει στους πιστούς και στις πιστές της ἡ τραπουλα, εἶναι τοξινωμένες ἀπὸ τὸ ἄργο δηλητήριο, που θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι διεισδυει ἀπὸ τους πόρους τῶν δαχτύλων που πιάνουν τὰ φύλλα τῆς τραπουλας και μεταγγίζεται, ἁπλῶνεται σ' ὁλοκληρο τον οργανισμο, διακλαδώνεται σε ἴνες και νευρα και τελικὰ καθυποτάσσει και καταδυναστεύει τὴν ψυχὴ καὶ τὴ σκέψι.

Λένε γιὰ τὶς γυναῖκες πὼς ἄργουν ν' ἀροσιώσουν σ ἕναν «ρωτα, μι, ο-ταν αφοσιωθοῦν, αφοσιωνονται πολυ πιο βαθεια και πιο ολοκληρωτικα απ' ους αντρες.

Τὸ ἴδιο, που συμβαίνει μὲ τὶς γυναῖκες στὸν ἔρωτα, συμβαίνει καὶ στὰ χαρτιά. Ἱ' ἀρχίζουν, για «να σκοτώσουν τὴν ὥρα τους» — ὅπως ἀρχίζουν συχνὰ ἕνα φλερτ — καὶ, τελικά, παρασύρονται σ' αὐτά, χωρὶς συμβιβασμούς. Ἀρχίζει, μερικες φορες, νωρις το απογευμα μια χαρτοπαίκτικη συγκέντρωσι καὶ παρατείνεται σὲ ὁλονύκτια. Δὲν εἶναι πιὰ «φυγὴ» αὐτή. Εἶναι τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο: αἰχμαλωσία. Αἰχμαλωσία οχι τοῦ χρόνου μονάχα, μα καὶ τῆς προσωπικότητας. Μια γυναικα που παιζει χαρτιὰ δὲν εἶναι σὲ λίγο καιρὸ τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ γυναικα που παιζει χαρτιά. Εἶναι ἀνίκανη νὰ ἐρωτευθῆ, ἀνίκανη, ἂν ἔχη σπίτι καὶ παιδιά, νὰ σκεφθῆ τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιὰ της, ἀνίκανη ν' ἀσχοληθῆ στα σοβαρὰ μὲ ὁ,τιδήποτε ἐξω απο τὴν τράπουλα. "Ολα τα ἄλλα ἐνδιαφέροντά της ἐκμηδενίζονται.

Ἀκομη καὶ ἡ φιλία, ποὺ τὴν συνέδεε καποτε μὲ τὶς τακτικὲς της συμπαίκτριες, ὑποχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ κι' ἐκμηδενίζεται. Ψυχραίνει τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὶς συμπαίκτριες ἡ ἀμοιβαια προπάθεια να κερδιση ἡ μια τὸ χρημα τῆς ἄλλης, τις φθεί-ρουν τὰ μικροξεσπάσματα καὶ τὰ μικροεπεισόδια, που κατ' ἀνάγκη ἀναπόδραστη δημιουργοῦνται.

Θυμᾶμαι μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ κυρίες, στὸ νησί, τὸ καλοκαιρι που πέρασε. "Οσο ἦταν μαζὶ καὶ οἱ ἄντρες τους, πήγαιναν ἑκδρομές, κολυμποῦσαν ἀπὸ νωρὶς το πρωὶ ὡς ἀργὰ τὸ μεσημέρι, ἑκαναν την ἁπλὴ καὶ φυσικὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ. "Οταν ἐκεῖνοι ἔφυγαν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὶς ἀσχολίες τους, οἱ κυριες παράτησαν ὅλα τ' ἄλλα καὶ στρώθηκαν ἀπὸ χαρτί: Κόψανε τὸ μπάνιο, κόψαν τὶς ἐκδρομές, κόψαν τὰ πάντα. Πήγαιναν στὸ ἐστιατοριο, ἔπαιρναν το πρωϊνό τους, ἀρχίζαν μετὰ τὸ χαρτί, διακόπτανε γιὰ τὸ δεῖπνο, ξαναρχίζαν πάλι το χαρτί — καὶ μέναν ἐκεῖ ὡς ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὅλοι οἱ παραθερίστες εἶχαν πιὰ πάει γιὰ ὕπνο. Μιὰ ἀπ' ὅλες μονάχα ἀναλάμβανε, ἐκ περιτροπῆς, νὰ συνοδεύη, κάθε πρωί, τὰ παιδιὰ της καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων κυριῶν τῆς συντροφιᾶς στὸ μπάνιο. Καὶ, στο μεταξύ, πληθαίνανε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ «παρεξηγήσεις», τα ἐπεισόδια καὶ οἱ καυγάδες, ἐξ αἰτίας ἑνὸς λάθους της μιᾶς ἢ μιᾶς πιθανῆς λαθροχειρίας τῆς ἄλλης, ὥσπου, ὁταν ἔφυγα ἀπὸ το νησί, ἐκεῖνες μοιάζανε πιὰ σὰν κολασμένες, ποὺ μιὰ σκοτεινὴ μοῖρα τὶς εἶχε ἀναγκάσει νὰ θράξουν στὸ ἴδιο καζάνι καὶ νὰ μισοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη χωρὶς καὶ νὰ μποροῦν νὰ χωρίσουν.

Καὶ τὸ πιὸ θλιβερὸ εἶναι πὼς ὅλες αὐτές, ὅπως μυριάδες ἄλλες ἀκόμη, εἶχαν ἀρχίσει τὸ χαρτί, γιὰ νὰ περάσουν μιὰ-δυὸ ὧρες εὐχάριστες καὶ γιὰ διασκεδάσουν λίγο τὴν πλῆξι τους, παρέα μεταξύ τους, σὰν «καλὲς φίλες» ποὺ ἦταν...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

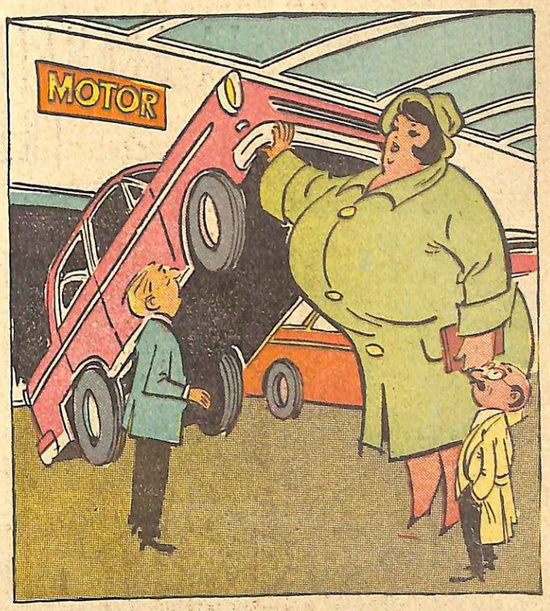

— Πολὺ ἐλαφρὺ τὸ βρίσκω!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕΛ. 5
Μέσα σὲ μιὰ δεκαετία εἶχαν δηλωθῆ 202 κόμματα στὸν "Αρειο Πάγο

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ: Ο ΛΟΡΔΟΣ ΧΙΟΥΜ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ » 16
Τὰ παρασκήνια τῶν νέων πολιτικῶν ἐξελίξεων

ΒΑΝΑ — ΜΑΡΙΑ » 32
Ἡ Μίς, ποὺ ἔγινε τραγουδίστρια

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ » 33
Ὁ μαθητὴς τοῦ Μίκη Θεοδωράκη

ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ » 34
Φιλοξενεῖ αἰωνοβίους, ὑπουργούς, ἀριστοκράτες καὶ καλλιτέχνες

ΤΟ ΑΣΘΜΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ » 36
Προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ ἀλλεργία

Η ΠΕΡΙΑΡΘΡΙΤΙΣ ΤΟΥ ΩΜΟΥ » 37
Μπορεῖ νὰ προκληθῆ καὶ ἀπὸ συγκινήσεις

ΠΩΣ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΕ ΤΙΣ «ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ» » 40
Τὰ 95% τῶν γυναικῶν παραπονιοῦνται κάθε τόσο γιὰ ἐνοχλήσεις καὶ πόνους κάθε εἴδους

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ «ΤΕΩΣ» ΤΗΣ ΜΠΕ — ΜΠΕ » 44
Ἕνας πρωτότυπος σύλλογος

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ » 54
Οἱ μεθιστορηματικὲς περιπέτειες τοῦ Ἔντγκαρ Μῶφραϊ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ «ΓΥΝΑΙΚΑΣ-ΧΕΛΩΝΑΣ» » 59
Μιὰ ἐκπληκτικὴ περιπέτεια στὸ Παλέρμο

**ΜΕ Τ' «ΑΣΤΕΙΑ» ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Το δράμα τῆς Ροζίν

ΣΤΟ μ.κρο ξύλινο κρεβάτι, ἡ Ροζίν ἀνασηκώνεται ἀπότομα: Ἕνας θόρυβος τὴν ξύπνησε. Κάτω ἀπὸ τὸ μακρύ της ἄσπρο νυχτικό, ἡ καρδούλα της χτυπάει δυνατά, φοβᾶται... Ἀφουγκράζεται κι' ἀμέσως ἕνα χαμόγελο ἀνθίζει στὰ χείλη της. Ἀναγνωρίζει τὸ θόρυβο, ποὺ διέκοψε τὸν ὕπνο της. Στὸ παλιὸ δωμάτιο κουβεντιάζουν.

—— Α, σκέπτεται, δὲν εἶναι τίποτα: Ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμά τσακώνονται...

Καί, ἡσυχη, ξαναπλαγιάζει.

Τοὐλάχιστον νὰ μή διαρκέση τὸ τσάκωμα πολλὴ ὥρα σήμερα! Τί ὥρα εἶναι; Δὲ φαίνεται κανένα φῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα. Θἄναι νύχτα. Συνήθως οἱ τσακωμοὶ τῆς ἡμέρας δὲ βαστᾶνε πολύ. Πάντα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ τελειώνει πρῶτος, κλείνοντας μὲ δύναμι τὴν πόρτα πίσω του. Τὴ νύχτα ὅμως αὐτὸ εἶναι δυσκολώτερο, ἐπειδὴ δὲ μποροῦν νὰ κάνουν καμμιὰ βόλτα στὸ δρόμο, γιὰ νὰ ξενερυάσουν. Δὲ μποροῦ ν' ἀποφύγη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Εἶναι κλειδωμένοι στὴν κρεβατοκάμαρα, καὶ τὰ λόγια δίνουν καὶ παίρνουν, καθὼς γδύνονται, καθὼς πέφτουν στὸ κρεβάτι πλάι - πλάι... Καὶ πρὸ πάντων, ὅταν ἡ Ροζὶν ξυπνάει κάποτε καὶ διακρίνει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, τότε τὸ τσάκωμα βαστάει περισσότερο...

Τὸ ρολόϊ χτυπάει δύο. «Κι' ἀπόψε θὰ γίνη τὸ ἴδιο», σκέπτεται ἡ Ροζίν. Ναί. Ἡ φωνὴ τῶν γονέων της εἶν' ἄγρια. Ἡ Ροζὶν ἄκουσε: «—Σὲ προειδοποιῶ πὼς αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση!» (Ἦταν ἡ μαμὰ ποὺ μίλησε), κι' ἀμέσως ἐπειτα: «—Ἐσὺ ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ τὸ λὲς αὐτό;» (Εἶναι ὁ μπαμπᾶς ποὺ ἀπάντησε). Κι' ἔτσι ἐξακολουθοῦν. Ἡ Ροζὶν δὲν προσπαθεῖ ν' ἀκούση. Τόσες φορὲς τάχει ἀκούσει ὅλ' αὐτά! Κλείνει τὰ μάτια καὶ κατορθώνει ν'ἀποκοιμηθῆ.

Κάποτε ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος πλησιάζει στὸ κρεβάτι της. "Οταν εἶναι ἡ μαμᾶ, σφίγει τὴ Ροζὶν πολὺ δυνατά, τὴ γεμίζει μὲ φιλιά, ποὺ μυρίζουν ἀρώματα, ἀγγλικὸ τσιγάρο κι' ἀλκοὸλ ἀπὸ κοκταίηλ καὶ τῆς λέει: «—Α! Ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ!» Ὅταν εἶναι ὁ μπαμπᾶς, τῆς χαϊδεύει ἤσυχα τὸ μέτωπο, τῆς φτιάχνει τὰ σκεπάσματα καὶ λέει στὴ γυναίκα του: «— Ὁρίστε, τὴν ξύπνησες! Δὲ ντρέπεσαι οὔτε τὸ παιδί!»

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ροζὶν εἶναι ἕνας ὡραῖος ἄντρας κι' ἡ μαμά της μια ὁμορφη γυναίκα. Ἔχουν μεγάλη περιουσία, ἐμπόριο σπουδαῖο κι' ἕνα τόσο χαριτωμένο κοριτσάκι! Πόση εὐτυχία, ἀλήθεια! Μὰ ποιός φθόνησε τὴν εὐτυχία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων; Ὁ χειρότερος ὅμως ἐχθρὸς τῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ μανία τῆς διασκεδάσεως. "Αν ἡ Ροζὶν ἐπαναλάμβανε μερικὰ ἀπὸ τὰ λόγια, ποὺ ἄκουγε κάθε τόσο, θὰ μάθαινε κανεὶς πολὺ ἄσχημα πράγματα. Μὰ ἡ Ροζὶν δὲ λέει ποτὲ τίποτα ἀπ' ὅ,τι ἀκούει. Φυσικά, δὲν ξέρει πὼς δλ' αὐτὰ εἶναι ἄσχημα, ἀλλὰ ξέρει πὼς δὲν πρέπει νὰ τὰ ξαναλέη. Εἶναι ἕνα κοριτσάκι ἕξη χρόνων, μὰ ἔχει αὐτὴ τὴ διαίσθηση.

Ἀγαπάει πολὺ τὸ μπαμπᾶ της καὶ τὴ μαμὰ της ἡ Ροζίν. Συχνά, περίεργοι κι' ἀνήσυχοι οἱ γονεῖς της, τὴ ρωτοῦν:

— Ποιόν προτιμᾶς, τὸ μπαμπὰ ἢ τὴ μαμά;

Ἡ Ροζὶν τοὺς κυττάζει καλὰ - καλὰ καὶ τοὺς ἀπαντάει:

— Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυὸ τὸ ἴδιο!

Μὰ ἡ μαμὰ ἐπιμένει:

— Δὲν ἀγαπᾶς περισσότερο τὴ μαμά; τῆς λέει.

Ὁ μπαμπᾶς τότε ἐκνευρίζεται:

— Δός της ἕνα μπάτσο, γιὰ νὰ πῆ ὅ,τι θέλεις ἐσύ!... λέει στὴ γυναίκα του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μιὰ κόρη προτιμάει πάντα τὸ μπαμπᾶ της. Αὐτὸ εἶναι γνωστό...

Ἡ μαμᾶ θυμώνει τότε. Ὁ καυγᾶς ἀρχίζει. Κι' ἡ Ροζὶν βιάζεται νὰ ξαναπῆ:

— Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυὸ τὸ ἴδιο. Μὴ μαλώνετε!...

★

Τὸ ρολόϊ χτυπάει τώρα ξανά. Δυόμισι ἡ ὥρα. Τὸ τσάκωμα, ὡστόσο, ἐξακολουθεῖ.

Ἡ Ροζὶν ἀποκοιμιέται.

Καὶ ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ καὶ δυὸ πιστολιὲς ἀντηχοῦν!...

Δὲν εἶναι τώρα παρὰ ὀχτὼ χρόνων ἡ Ροζίν. Μὰ τὰ σημερινὰ παιδιὰ ξέρουν πολὺ καλὰ τί εἶναι μιὰ πιστολιά. Ἡ Ροζὶν καταλαβαίνει ἀμέσως τί θὰ συνέβη. Τώρα, μάλιστα, θυμᾶται κάτι: Μιὰ μέρα εἶχε ἀκούσει τὸν ὑπηρέτη καὶ τὴ μαγείρισσα νὰ μιλοῦσαν γιὰ τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμά της. Ἡ μαγείρισσα ἔλεγε:

— Χωρὶς ἄλλο, ἕνα πρωῒ θὰ τὸν σκοτώσῃ!...

—Ἐκτός, ἂν τὴν ξεμπερδέψῃ πρῶτα αὐτός!...

Λοιπόν, νά: Ἡ Ροζὶν ξέρει πὼς τώρα, πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πόρτα, σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα, ποὺ ἄκουστηκαν οἱ δυὸ πιστολιές, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἔχει σκοτωθῆ...

★

Δὲ φωνάζει ἡ Ροζίν, δὲν κλαίει. Ὄρθια, στὸ μικρὸ καὶ ὁμορφο κρεβάτι της, ρόδινη καὶ ξανθειά, σὰ μικρὴ κούκλα, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, τὴν καρδιὰ σταματημένη, δὲν ἔχει παρὰ μιὰ σκέψη: Ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ μπαμπᾶς ἢ ἡ μαμά σκοτώθηκε...

Δὲν εἶναι παρὰ ὀχτὼ χρόνων, ἡ Ροζίν, μὰ ξέρει τί θὰ πῆ θάνατος. Ἕνας παππούς της εἶχε πεθάνει. Ξέρει, λοιπόν, πὼς τοὺς νεκροὺς δὲν τοὺς ξαναβλέπει κανείς, ποτέ. Ξέρει ἀκόμη πὼς τοὺς ξεχνοῦν γρήγορα, ἔστω κι' ἂν τοὺς ἀγαποῦσαν πολύ, ὅταν ζοῦσαν...

Πίσω ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα ἕνα βογγητὸ ἀκούγεται. Ἡ μικρή, ρόδινη καὶ ξανθιὰ κούκλα, ὄρθια στὸ κρεβάτι της, θἄθελε τώρα νὰ φωνάξη. Μὰ τί νὰ φωνάξη; Μπαμπᾶ... μαμά; Δὲν ξέρει. Δὲν τολμάει. Ναί, δὲν τολμάει. Τῆς φαίνεται, ὡστόσο, πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ ἤταν ὁ μπαμπᾶς στὰ νεκρός. Μὰ ξαφνικά, χίλιες εἰκόνες ὀρθώνονται μπροστά της, ἀνακατωμένες: Τὰ χάδια τῆς μαμᾶς, τὸ χαμόγελο τοῦ μπαμπᾶ, ἡ φωνὴ τῆς μιᾶς, τὸ γέλιο τοῦ ἄλλου, ἕνα δῶρο χαρισμένο ἀπὸ ἐκεῖνη, ἕνες περίπατος μαζί του, Κι' ἡ δύστυχη μικρὴ κούκλα, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, τραυλίζει:

— Τοὺς ἀγαπῶ τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δυό!... Τοὺς ἀγαπῶ τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δυό!...

Καὶ καθὼς ἡ πόρτα τῆς κάμαρας ὅπου ἔγινε ὁ φόνος, ἀνοίγει, κλείνει τὰ μάτια της γιὰ νὰ μάθη ὅσο κείνος, ποὺ δὲ θὰ ξαναδῆ ποτέ!...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΚΛΟΥΒΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

Τὸ παράξενο αὐτὸ κατασκεύασμα, ποὺ ὀφείλεται στὸ Σουηδὸ σχεδιαστὴ ἐπίπλων Στίγκ Λόνγκρεν, προσαρμόζεται ν' ἀντικατασταθῆ τὸ γνωστὸ κάρεκλάκι γιὰ μωρά. Εἶναι ὅμως, κατὰ τὸν κατασκευαστή του, πολὺ πιὸ πρακτικὸ ἀπὸ τὰ παλιά. Τὸ παιδάκι κάθεται ἀναπαυτικὰ μέσα σ' αὐτό, περνᾶ τὰ πόδια του ἀπὸ τὶς δυὸ τρύπες καὶ τρώει ἢ παίζει μὲ ἄδεια, ποὺ ἡ μητέρα του τοποθετεῖ πάνω στὸ εὐρύχωρο κυκλικὸ τραπεζάκι. Αὐτό, ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία μας, εἶναι ἀνεξάρτητο καὶ μπορεῖ ν' ἀφαιρεθῆ.

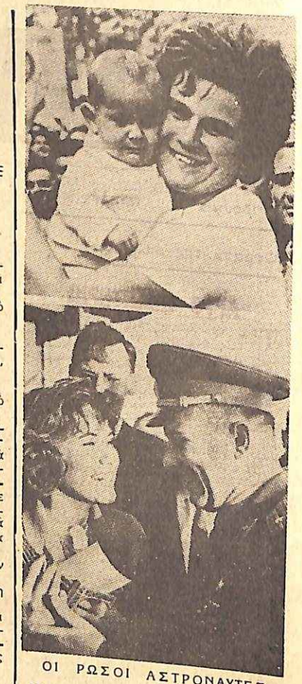

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ

Οἱ κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης δὲν ἐνδιαφέρουν μόνο μιὰ χώρα, μὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ ὅπου πανεῖς τοῦ διαστήματος, γίνονται δεκτοί μὲ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ. Στὸ πρόσφατο ταξίδι της στὴ Βουλγαρία ἡ πρώτη γυναίκα κοσμοναύτης, Βαλεντίνα Τερέσκοβα, μπόρεσε νὰ Ντιεζόσκυ, ποὺ γεννήθηκε ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ Τερέσκοβα ἐκτοξεύτηκε στὸ διάστημα. Ὁ διάσημος ἀδελφὸς τῆς μικροὺλας ὑποδέχτηκε Βαλερί, παίρνοντας τὸ ὄνομα τοῦ Βαλερὶ Μπικόφσκυ, τοῦ Ρώσου κοσμοναύτη, ποὺ βρισκόταν στὸ διάστημα τὴν ἴδια ἡμέρα μὲ τὴ Βαλεντίνα. Κάτω, ὁ πρῶτος κοσμοναύτης τῆς ἱστορίας, Γιοῦρι Γκαγκάριν, κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὸ Παρίσι γιὰ τὶς διεθνὲς συνέδριο ἀστρονευτικῆς, δέχεται ἀπὸ μιὰ ὁμορφη κοπέλλα μιὰ μικρογραφία τοῦ πύργου τοῦ Αἰφελ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΔΙΕΘΝΗΣ

Ὀρῶν, ὦ παῖδες, κατ' αὐτὰς τοὺς κλωτσοβούλους ἄνδρας
ἐρωτικὸς νὰ δράττωσιν μὲ πολλαπλᾶς γαλιάνδρας
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισον ἀπὸ μηνὸς τὸ τέρας
ν' ἀσχοληθῶ κἀγὼ εὐθὺς μετὰ τῆς ποδοσφαίρας.
Ἐφ' ᾧ καλῶς ἐκγυμνασθεὶς ὡς κυνηγὸς κεντρῶος
κι' ἐκμάθας τὰ λακτίσματα ὁμαδικῶς κἀ' ἀθρόως
μετέπην ὡς Δομάζιος ουσία τε καὶ τύποις
εἰς τὸ γνωστὸν τὸ γήπεδον ἐν τοῖς Ἀμπελοκήποις.
Κι' εἰς τὴν ἐξέρραν πάραυτα ἐν τάχει ἀνελθών,
ποιήσαι δὲ ἐπίδειξιν τῆς τέχνης μου ποθῶν,
ἐβρόησαν παρατηρὼν παρακειμένη δίδα:
— Μὴ θαύμαζε, ὦ Μοῦσα μου, πεσὼς τὸν Νεστορίδα!
Κι' ὦ παῖδες ὀρεξόμενος τὰ κάλλη τῆς γυνῆς
πρὸς δὲ κυττὼν ἐνδεικτικῶς τῆς δίδος τὸ σευλούπιον
—Ἐγὼ εἰμί, ἐβόησεν, ὁ πρῶτος διεθνὴς
καὶ τὰς καρδίας τῶν γυνῶν τὰς παίζω κλωτσοσκούφιον!
Κι' ἐνῶ ἐκείνη ἐκβαμέος οὐ μὴν καὶ μὲ ·χαὰν
ἐν ἐμαυτῷ τὸν μέγιστον τῶν διεθνῶν ἑώρα
ἤπλωσον τὴν γερούκλαν μου πρὸς θώ- (πευσιν ἀβράν,
ὅτε ἀνήρ τις ἔκραξεν: «—Τί κάνεις, (μωρὲ τζόρα;»
Ἦτο μνηστὴρ ὁ μασκαρεὺς τῆς θείας (Ἀτθιδός,
ἔχων τὰ δικαιώματα εἰς ταύτην «κο- (πυσάϊτ»
κι' ἐγωγε τὴν χερούκλαν μου ἁπλώσας (ἀναιδῶς
προτοῦ νὰ δράσω τοιγαροῦν ἐπισόθην, (φεῦ!... ὀφσάϊντ!
Ο ΓΕΡΟ —ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μέσα σὲ μιὰ δεκαετία εἶχαν δηλωθῆ 202 κόμματα στὸν "Αρειο Πάγο

ΕΓΡΑΨΑΜΕ στὸ προηγούμενο σημείωμα γιὰ τὰ πρῶτα πολιτικὰ κόμματα στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως, τοῦ Καποδίστρια καὶ τοῦ "Οθωνος. Μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Γεωργίου Α'. (1863) καὶ ἐπὶ μία δεκαετία ἡ πολιτικὴ μας ζωὴ χαρακτηριζόταν ἀπὸ τὴν κατάτμησι τῶν κομμάτων καὶ τὸ ἀνεξοκατέβασμα κυβερνήσεων. Τὴν κατάστασι αὐτὴ τὴν ὑποδοηθοῦσε τὸ Στέμμα ποὺ ἀνέθετε τὴν κυβέρνησι στὶς μειοψηφίες, δίνοντας σ' αὐτὲς συγχρόνως καὶ τὴ διάλυσι τῆς Βουλῆς. Ὁ Γεώργιος Α'. ζητοῦσε νὰ ἐφαρμόση τὸ δόγμα «βασίρει καὶ βασίλευε» ποὺ ἐξασθένιζε τὸν πολιτικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο τὸ κράτος. Εἴκοσι κυβερνήσεις διορίστηκαν καὶ παύτηκαν τὴν πρώτη δεκαετία τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α'., ποὺ εἶχαν ὅλες τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ βασιλιὰ καὶ ἐλάχιστες τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Βουλῆς. Μόνο στὰ 1865 ἑπτὰ κυβερνήσεις διαδέχτηκαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη!

Ὁ εὐνοούμενος τῆς Αὐλῆς Δημ. Βούλγαρης εἶχε μεταβάλει τὴν Ἑλλάδα σὲ κομματικό του φέουδο, κάνοντας ἐκλογὲς μὲ πρωτοφανῆ βία καὶ νοθεία, ἐνῶ ἀνθρωποι τοῦ στενοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλοντος ἐχρηματίζοντο.

Στὴν κατάστασι αὐτὴ ἔθεσε τέρμα ἕνα πολύκροτο ἄρθρο τοῦ Χαριλάου Τρικούπη μὲ τὸν τίτλο «Τίς πταίει;», ποὺ ἐπέρριπτε τὶς εὐθύνες στὸ βασιλέα Γεώργιο. Ὁ Τρικούπης φυλακίστηκε γιὰ τὸ ἄρθρο του ('Ιούλιος 1874), ἀλλ' ἀπηλλάγη μὲ δικαστικὸ βούλευμα. Τὸ ἄρθρο τοῦ Τρικούπη προκάλεσε σφοδρότατες συζητήσεις στὸν Τύπο. "Αρχισε τότε νὰ δημιουργῆται ἕνα ρεῦμα ἐπαναστατικό, ποὺ στρεφόταν εὐθέως ἐναντίον τοῦ Γεωργίου Α'. Ὁ συντάκτης μάλιστα τῆς ἐφημερίδος «Αἰὼν» Τιμολέων Φιλήμων εἶχε ὑψώσει φανερὰ τὴ σημαία τῆς δημοκρατίας.

★

Μπροστὰ στὴν κατάστασι αὐτὴ ὁ Γεώργιος Α'. σκέφθηκε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ θρόνο. Ἀλλὰ ἡ παραίτησι ἀποσοβήθηκε μὲ τὴν ἐπέμβασι τῶν πρέσβεων τῶν Προστατιδῶν Δυνάμεων καὶ ἰδίως τοῦ πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας ποὺ ἔπεισε τὸ Γεώργιο νὰ παύση τὸ Βούλγαρη ἀπὸ πρωθυπουργὸ καὶ ν' ἀναθέση τὴν κυβέρνησι, μαζὶ μὲ τὴ διάλυσι τῆς Βουλῆς, στὸ Χαρίλαο Τρικούπη. Ὁ Γεώργιος εὐφυὴς καὶ εὐστροφος, κατάλαβε τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἀγγλικῆς συμβουλῆς καὶ ἀποφάσισε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει. Ἀνέθεσε τὴν κυβέρνησι στὸν Τρικούπη (1875) καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ διάλυσι τῆς Βουλῆς. Οἱ ἐκλογές, ποὺ ἔγιναν τὸ 1875 ὑπῆρξαν ἐλεύθερες καὶ ἄψογες. Ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς ἐκείνες τὸ κόμμα τοῦ Βούλγαρη βγῆκε συντετριμμένο. Μόλις κατώρθωσε νὰ βγάλη 10 βουλευτάς. Οὔτε ὅμως καὶ ὁ Τρικούπης ἔφερε πλειοψηφία καὶ ἡ κυβέρνησι ἀντέξη στὸν ἰσχυρότερο ἀπὸ τοὺς κομματάρχες 'Αλεξ. Κομουνδοῦρο. Ὁ Τρικούπης, ὅμως, ἀπὸ τότε καθιερώθηκε στὴν γνώμη καὶ ἐπὶ μιὰ εἰκοσαετία τὸ ὄνομά του θὰ δεσπόζη στὸν πολιτικὸ ζωὴ τοῦ τόπου.

Ἀντίπαλός του, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Βούλγαρη καὶ τοῦ Κομουνδούρου, θὰ εἶναι ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Τὰ δύο κόμματα, τὸ τρικομπλὸ μὲ σύμβολο τὴν «ἐλιὰ» καὶ τὸ δηλιγιαννικὸ μὲ σύμβολο τὸ «κορδόνι» θ' ἀνεβοκατεβαίνουν στὴν ἐξουσία καὶ ὁ κοινοβουλευτισμὸς θὰ λειτουργήση κανονικά.

Ὁ Τρικούπης πέθανε στὴ γαλλικὴ Ριβιέρα τὸ 1896. Τὸν προηγούμενο χρόνο τὸν εἶχε καταψηφίσει ὁ Δηλιγιάννης. Τὸ δύτυχη μικρὴ κούκλα, ἀνάμεσα δύστυχη μικρὴ κούκλα, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, τραυλίζει:

— Τοὺς ἀγαπῶ τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δυό!... Τοὺς ἀγαπῶ τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δυό!...

Καὶ καθὼς ἡ πόρτα τῆς κάμαρας ὅπου ἔγινε ὁ φόνος, ἀνοίγει, κλείνει τὰ μάτια της γιὰ νὰ μάθη ὅσο κείνος, ποὺ δὲ θὰ ξαναδῆ ποτέ!...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α'., ποὺ ἀνέθεσε τὴν κυβέρνησι στὸν Χ. Τρικούπη, τὸ 1875.

ἔκανε θόρυβον γιὰ δέκα κόμματα». Γι' αὐτὸ πολλοὶ τὸν ἔλεγαν καὶ «Κα-πετὰν Φασαρία». "Οταν δολοφονήθηκε ὁ Δηλιγιάννης, ὁ Ράλλης μπόρεσε ν' αὐξήση τὸ κόμμα του παίρνοντας τοὺς περισσοτέρους πολιτευομένους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ μεγάλο «Κορδονάρχη».

★

Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ αἰῶνα μας τὰ χαρακτήριζε περίοδος πολιτικῆς παρακμῆς. Ὁ Βλάσης Γαβριηλίδης ἔγραφε στὴν «Ἀκρόπολι»: «Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ νέον ἔτος 1901 μὲ κυβέρνησιν ἐρείπιον καὶ μὲ ἀντιπολίτευσιν πλέον ἐρείπιον». Τὸ κυριώτερο κόμμα ἦταν τοῦ Γεωργίου Θεοτόκη, ποὺ κατεῖχε μονιμώτερα τὴν ἐξουσία. Ἡ ἀντιπολίτευσι τοῦ Θεοτόκη εἶχε κατατμηθῆ σὲ μικρότερα κόμματα μὲ πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς τὸ Ράλλη, τὸ Μαυρομιχάλη, τὸ Ζαΐμη. Τότε φάνηκε (1906) καὶ μιὰ ὁμάδα νέων πολιτευομένων μὲ τὸ Ρέπουλη, τὸ Γούναρη, τὸ Δραγούμη καὶ ἄλλους. Τὴν εἶχαν βαφτίσει ἡ «Ὁμὰς τῶν 'Ιαπώνων», "Ησαν πρόσφατες οἱ νίκες τῶν 'Ιαπώνων — τοῦ καινούργιου κράτους —ἐναντίον τῆς Ρωσίας στὸν πόλεμο τοῦ 1905. Ἡ Ὁμὰς τῶν 'Ιαπώνων διαλύθηκε μετὰ δυὸ χρόνια, ὅταν ὁ Δημ. Γούναρης, ἀπὸ τὰ ἡγετικά στελέχη της δέχτηκε νὰ γίνη ὑπουργὸς τοῦ Γεωργ. Θεοτόκη, παρὰ τὴν ὀξύτατη ἀντιπολίτευσι ποὺ εἶχε κάνει ἡ ὁμάς του καὶ ὁ ἴδιος ἐναντίον τοῦ Κερκυραίου πολιτικοῦ.

Τὸ στρατιωτικὸ κίνημα τοῦ 1909 καὶ ἡ ἐξηνιὴ ἐπανάστασι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στὸ μεγάλο συλλαλητήριο τοῦ Στεμφυρίου 1909, ποὺ ζητοῦσε «ἄλλαγήν, ἐσάρωσαν τὰ παλιὰ κόμματα, τότε ἐμφανίστηκε στὴν πολιτικὴ μας καὶ ὁ 'Ελευθέριος Βενιζέλος —πρωθυπουργὸς τῆς Κρήτης—κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου. Οἱ ἐκλογὲς τοῦ 1910 ἔδειξαν ὅτι ὁ λαὸς ζητοῦσε κάτι καλύτερο. Στὶς ἐκλογὲς ἐκείνες εἶχαν βγῆ 165 ψηφοὶ καὶ ἀνεξάρτητοι βουλευτές, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προῆλθε κατόπιν τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων.

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1910 ὁ Βενιζέλος εἶχε μαζέψει μερικοὺς φίλους του στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Ἐρμῆς» ὅπου ἔμενε. Ἔγινε τότε συζήτησι γιὰ τὴν ἵδρυσι κόμματος. Ὁ Βενιζέλος εἶχε τὴ γνώμη ὅτι τὸ κόμμα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπροσωπο καὶ ὄχι ὅπως γινόταν ὡς τότε νὰ φέρη τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ (τρικομπλό, δηλιγιαννικό, θεοτοκικό κόμμα κλπ.). Ἀσφαλῶς δὲ θἀ φανταζόταν ὁ Βενιζέλος, ὅταν ἔκανε τὴν πρότασι αὐτή, ὅτι ὄχι μόνο τὸ κόμμα του θἀ ἔπαιρνε ἀργότερα τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ὅτι θἀ βαφτίζονταν «ἀντιβενιζελικοὶ» καὶ ὅλοι οἱ πολιτικοὶ του ἀντίπαλοι. Ὁπωσδήποτε, στὴ σύσκεψι ποὺ ἔγινε στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Ἐρμῆς» ὁ Γεώργιος Πὲπ ἐπρότεινε τὸν τίτλο «Κόμμα Φιλελευθέρων» ποὺ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸ Βενιζέλο καὶ τοὺς παρισταμένους. Ἔτσι ξεκίνησε τὸ μεγαλύτερο καὶ ἱστορικώτερο κόμμα τῆς σύγχρονης Ἑλλάδος...

★

Σὲ τρεῖς ἐκλογὲς ποὺ ἀκολούθησαν, στὰ 1911, 1912 καὶ 1915, ὁ λαὸς ἔφερε μὲ μεγάλη πλειοψηφία τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων. Τὰ παλαιὰ κόμματα, τοῦ Θεοτόκη, τοῦ Ράλλη, τοῦ Δραγούμη, φυτοζωοῦσαν μέσα στὴ Βουλή, κάνοντας ἀντιπολίτευσι στὸ Βενιζέλο. Στὶς ἐκλογὲς τῆς 31 Μαΐου 1915, ποὺ ἔγιναν μετὰ τὴ γνωστὴ διαφωνία τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου μὲ τὸ Βενιζέλο, σχηματίστηκε καὶ τὸ νέο ἀντιβενιζελικὸ κόμμα τῶν «Ἐθνικοφρόνων» ὑπὸ τὸν Δημ. Γούναρη, ποὺ κατόπιν πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ «Λαϊκοῦ κόμματος».

Μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1915 οὐσιαστικὸς ἀρχηγὸς καὶ κομματάρχης τῶν ἀντιβενιζελικῶν εἶχε γίνει ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶχε διαιρεθῆ σὲ δυὸ κόμματα: στὸ βασιλικὸ καὶ τὸ βενιζελικό. Ἀκολούθησε ἡ περίοδος τοῦ διχασμοῦ μὲ τὸ θρίαμβο τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν (1920) καὶ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ (1922). Ἡ πολιτικὴ σβύτης εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Πρωταγωνιστὲς στὴν πολιτικὴ σκηνὴ κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη ἦσαν οὐσιαστικὰ ὁ Βενιζέλος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος. Οἱ ἄλλοι πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ ἔπαιζαν δεύτερο ρόλο. Ἀπὸ τοὺς ἀντιβενιζελικοὺς ὁ Γούναρης διέθετε τοὺς περισσότερους βουλευτὰς μὲ τὸ «Λαϊκὸ Κόμμα». Κατόπιν ἐρχόταν ὁ Νικόλ. Στράτος μὲ τὸ «Μεταρρυθμιστικὸ» καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ παλαιότεροι Δημ. Ράλλης καὶ Καλογερόπουλος. Ὁ Γεωργ. Θεοτόκης καὶ ὁ Κυρ. Μαυρομιχάλης εἶχαν πεθάνει πρὶν ἀπὸ τὸ διχασμό.

Ἀπὸ τὶς δυὸ πολιτικὲς σχολὲς τῆς ἐποχῆς τοῦ διχασμοῦ, τὴ βενιζελικὴ καὶ τὴν ἀντιβενιζελικὴ βγῆκαν κατόπιν πολλοὶ πρωθυπουργοὶ καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων. Ἀπὸ τὴ σχολὴ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, προῆλθαν, ὁ Καφαντάρης, ὁ Μιχαλακόπουλος, ὁ Σοφούλης, ὁ Παπαναστασίου, ὁ Γλαστήρας, ὁ Γονατᾶς, ὁ Διομήδης, ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος καὶ ὁ Γεώργιος Παπανδρέου. Ἀπὸ τὴ σχολὴ τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ ἔχουμε τὸν Παναγῆ Τσαλδάρη, Μεταξᾶ, Ἰω. Θεοτόκη, Κωνσταντῖνο Τσαλδάρη, Παν. Κανελλόπουλο (ἀνῆψιὸ τοῦ Γούναρη) καὶ τὸν Καραμανλῆ.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς ἀναλογικῆς ὡς ἐκλογικοῦ συστήματος, στὰ 1926, τὰ κόμματα πληθαίνουν στὴν Ἑλλάδα. Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1932 λαμβάνουν μέρος 12 κόμματα, στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1936 φθάνουν τὰ 14 καὶ τὸ ρεκόρ τὸ σημειώνουν οἱ ἐκλογὲς τοῦ 1950, μὲ 31 κόμματα!

★

Τὰ κυριώτερα κόμματα στὸ διάστημα τοῦ μεσοπολέμου (1922—1936) εἶναι τῶν «Φιλελευθέρων» μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἐλευθ. Βενιζέλο, τὸ «Λαϊκὸ» μὲ τὸν Παναγῆ Τσαλδάρη, τῶν «Ἐθνικοφρόνων» μὲ τὸν Ι. Μεταξᾶ, ἡ «Δημοκρατικὴ Ἕνωσις» τοῦ Α. Παπαναστασίου καὶ ἡ «Ριζοσπαστικὴ Ἕνωσις» τοῦ Γ. Κονδύλη.

Μετὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο καὶ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴ ναζιστικὴ κατοχὴ οἱ πολιτικὲς φιλοδοξίες τῶν Ρωμηῶν αὐξάνουν ἀκόμη περισσότερο. Στὴ δεκαετία 1945 — 1955 εἶχαν δηλωθῆ στὸν "Αρειο Πάγο 202 κόμματα μὲ ἰσαρίθμους ἀρχηγούς.

Ἡ πλούσια αὐτὴ παραγωγὴ ἀρχηγῶν καὶ κομμάτων ὀφείλεται κυρίως στὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ νὰ γίνη κανεὶς ἀρχηγὸς κόμματος δὲν στοιχίζει τίποτα! Φτάνει μιὰ δήλωσι «ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου» στὴν Εἰσαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κόμματος, τὴν ὀνομασία καὶ τὸν ἀρχηγό του. Ἔτσι, δωρεὰν ἀνακηρύσσεται κανεὶς ἀρχηγὸς κόμματος καὶ τὸ ὄνομά του διασώζεται στὰ βιβλία τῆς Εἰσαγγελίας. Σύμφωνα μὲ τὸν προσ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Μοντέρνες ὑπηρέτριες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΡΓΥΡΗΣ, 45 χρόνων, σοβαρὸς σύζυγος, ποὺ δὲν περιφρονεῖ, ὡστόσο, τὰ νειάτα καὶ τὴν ὁμορφιά. ΛΙΛΑ, γυναῖκα του. Κομψή, περιποιημένη ἐμφάνισι. Προσποιεῖται ὅτι εἶναι 30 χρόνων, φαίνεται 35 καὶ εἶναι... 40! ΑΦΡΟΔΙΤΗ, 25 χρόνων μὲ πικάντικη, προκλητικὴ ὁμορφιά, ποὺ ξέρει νὰ τὴν ἀναδείχνη μὲ τὰ γνωστὰ μέσα τῶν Μάνσφηλντ, Λόρεν καὶ Ταίηλορ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὴν πολυτελῆ κρεβατοκάμαρα τοῦ ἀντρόγυνου. Εἶναι πρωΐ).

ΑΝΔΡΕΑΣ (κυττάζει τὴ γυναῖκα του, ποὺ μπαίνει νευριασμένη): Μὰ τί σοῦ συμβαίνει, Λίλα, κι' ἔχεις μιὰ ὄψη μοῦτρα;

(Ἡ Λίλα πέφτει στὸ κρεβάτι της καὶ ξεσπάει σὲ κλάματα. Ὁ Ἀνδρέας προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ καὶ τῆς χαϊδεύει κάπως ἀφηρημένα τὰ μαλλιά).

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἔλα τώρα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κλαῖς γιὰ κάτι ἀσήμαντο, ποὺ σοῦ συμβαίνει!

ΛΙΛΑ (σκουπίζει τὰ μάτια της μ' ἕνα λεπτὸ κεντητὸ μαντηλάκι, ἐνῶ καταπίνει τὰ τελευταῖα δάκρυά της): Ἀσήμαντο τὸ λὲς ἐσύ, ὅταν σοῦ φεύγῃ ἡ ὑπηρέτρια;

ΑΝΔΡΕΑΣ (τρομαγμένος): Πάλι;

ΛΙΛΑ: Τί θὰ πῇ «πάλι»; Ἡ Ἀλίκη μόλις δέκα μέρες ἔχει ποὺ ἦρθε —καὶ τώρα— δὲν ἔχει δέκα λεπτά, ποὺ τὴν ἔδιωξε!

ΑΝΔΡΕΑΣ (θαρυεστημένος): Πάλι ἔδιωξες τὴν ὑπηρεσία; Καὶ γιατί, σὲ παρακαλῶ; Ἦταν τόσο εὐγενική! Τὰ ροῦχα μου ἦταν κάθε μέρα τῆς ὥρας! ...Τί τῆς ἐφῆκες πάλι αὐτῆς τῆς κοπέλλας καὶ τὴν ἔδιωξες;

ΛΙΛΑ (νευριασμένη): Αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει σχεδὸν πάντα καὶ τὶς διάχνω: Ἡ ἔξοδος! Ξέρεις καλὰ ὅτι τοὺς δίνω ὅ,τι μοῦ ζητήσουν... μόνο μὴ μοῦ μιλήσουν γιὰ συχνὴ «ἔξοδο»! Δὲν τῆς ἔφτανε ἡ τακτικὴ ἔξοδος, τῆς Ἀλίκης, ἤθελε καὶ δεύτερη! "Ἤθελε, λέει, νὰ πάῃ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα στὴ θεία της, γιὰ νὰ κοιμηθῇ... σὰν ἄνθρωπος!

ΑΝΔΡΕΑΣ (πειραγμένος): Γιατί, δὲν τῆς ἄρεσε τὸ ἀνετο δωματιό της καὶ τὸ στρωματζὲ στὸ κρεβάτι της;

ΛΙΛΑ (ἀναστενάζει): "Ελα ντέ! Αὐτὸ τῆς εἶπα κι' ἐγώ. Ἐκείνη, ὅμως, ἐπέμενε νὰ πάῃ στὴ θεία της γιὰ νὰ κοιμηθῇ μιὰ μέρα γιατὶ δὲν ἀντέχει ἀλλοιῶς στὸ καθημερινὸ ξενύχτι μὲ τὰ πάρτυ ποὺ δίνουμε κάθε βράδυ!

ΑΝΔΡΕΑΣ (σιγά, μονολογεῖ): Δὲν ἔχει ἄδικο ἡ κοπέλλα, νέα εἶναι, τῆς χρειάζεται ἀρκετὸς ὕπνος.

ΛΙΛΑ (πειραγμένη): Καὶ πῶς ἀντέχω ἐγώ, ποὺ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ μεγαλύτερή της;

ΑΝΔΡΕΑΣ (ποὺ προβλέπει σκοῦρα σύννεφα στὸ συζυγικὸ οὐρανό): Καλά, καλά! Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

ΛΙΛΑ (μὲ φωνὴ ποὺ στάζει μέλι): Τώρα θὰ πάῃ ὁ ἀντρούλης μου νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ πρωϊνό!...

ΑΝΔΡΕΑΣ (σηκώνεται ἀναστενάζοντας): Καλά, Λίλα. Μὰ σκέψου ὅτι πρέπει νὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ νὰ προλάβω τὸ ἀεροπλάνο. Μὴ μοῦ φορτώσῃς, λοιπόν, ἄλλες δουλειές.

"Ἀλλωστε, νοικοκυρὰ εἶσαι, μπορεῖς μιὰ χαρὰ νὰ κάνῃς τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ μόνη σου, ὅσο θὰ λείπω στὴ Θεσσαλονίκη.

ΛΙΛΑ (ἔξω φρενῶν): Ἐγώ, νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ σπίτι; Ἐγὼ νὰ σκουπίσω;...

ΑΝΔΡΕΑΣ (τὴ διακόπτει): Μὰ ἔχουμε τὴν ἠλεκτρικὴ σκούπα ποὺ πήραμε γιὰ τὴ Μαριάνθη... ποὺ τὴν ἔδιωξες κι' αὐτή, ἐπειδὴ τάζῃ κάθε βράδυ τὸν... ξάδελφό της μὲ τὸ μπιφτέκια μας.

ΛΙΛΑ (συνεχίζει σὰν νὰ μὴν ἄκουσε): Ἐγὼ νὰ κάνω παρκέ;

ΑΝΔΡΕΑΣ (τὴ διακόπτει): Μὰ ἔχουμε τὴν ἠλεκτρικὴ παρκετέζα, ποὺ πήραμε γιὰ τὴν "Αννα, ποὺ ἔτρεχε διαρκῶς στὰ μπαράκια καὶ γύριζε μεθυσμένη...

ΛΙΛΑ (ὅπως πρίν, μὲ πάντα πιὸ αὐθεντικὴ ἔντασι): Ἐγὼ νὰ πλύνω ροῦχα;

ΑΝΔΡΕΑΣ (τὴ διακόπτει): Μὰ ἔχουμε τὸ ἠλεκτρικὸ πλυντήριο ποὺ πήραμε γιὰ τὴ Ντίνα!

ΛΙΛΘ (ἔξαλλη): Θὰ τολμήσῃς νὰ μοῦ πῇς νὰ πλένω κάθε μέρα καὶ τὰ πιάτα!

ΑΝΔΡΕΑΣ (εἰρωνικά): Θὰ ἐξαχασες ἀσφαλῶς ὅτι πήραμε μόλις προχθὲς τὸ εἰδικὸ μηχάνημα ποὺ πλένει καὶ σκουπίζει τὰ πιάτα, γιὰ νὰ κοπιάσουμε τὴν Ἀλίκη!

ΛΙΛΑ (ἀποφασιστικά): Τέλος πάντων, σοῦ δηλώνω ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μείνω χωρὶς ὑπηρεσία. Τί θὰ ποῦν οἱ φίλες μου, ὅταν θἄρχωνται τὰ βράδυα καὶ θὰ σηκώνωμαι ἐγὼ σὰν ὑπηρεσία, γιὰ νὰ ἀθειάσω τὰ τασάκια καὶ νὰ φέρω ἕνα ποτήρι νερό; "Οχι, ὄχι, σήμερα κι' ὅλας θὰ γράψω στὴ Θεσσαλονίκη στὴ φίλη μου, τὴ Μυρτώ, νὰ μοῦ βρῇ μιὰ καλὴ κοπέλλα, γιατὶ βαρέθηκα τὶς Ἀθηναίες! Κι' ἂν θέλῃς, μιὰ πού θὰ εἶσαι ἐκεῖ, πήγαινε νὰ τὴ φέρῃς καὶ θὑμισέ της τὸ.

ΑΝΔΡΕΑΣ (θυμωμένος): Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε, νὰ ἔχω δίπλα στὶς σκοτοῦρες μου μὲ τὶς δουλειὲς καὶ τὰ συνέδρια τὸ νοῦ μου στὶς ὑπηρεσίες σου! (Σηκώνεται καὶ σὲ λίγο φωνάζει ἀπὸ τὴν τραπεζαρία): "Ελα, Λίλα, ὁ καφὲς εἶναι ἕτοιμος! Μὴν ἀργῇς, μόλις προφταίνω τὸ ἀεροπλάνο!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

("Υστερα ἀπὸ δέκα μέρες, σ' ἕνα πολυτελὲς ὑποδωμάτιο ξενοδοχείου στὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ τηλέφωνο χτυπάει καὶ ὁ Ἀνδρέας σηκώνει ἀμέσως τὸ ἀκουστικό).

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑΣ: Πάρτε τὴν Ἀθήνα, ποὺ ζητήσατε, κύριε Ἀργύρη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἐμπρός! Ἐσὺ εἶσαι, Λίλα;

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ: Γειά σου, Ἀνδρέα, πῶς σοῦ ἤρθε ἡ ἐμπνευσι νὰ μὲ πάρῃς στὸ τηλέφωνο;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἀνησυχοῦσα, ποὺ δὲ μοῦ ἔγραφες.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ: Ἤμουν πνιγμένη στὴ δουλειὰ μὲ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ καινούργιου μπάνιου γιὰ τὴν Κατίνα.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ποιὰ Κατίνα;

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ: Τὴ νέα ὑπηρεσία μας, ποὺ τὴς ἔβαλα μπανιέρα στὸ λουτρό της γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσε τὸ ἁπλὸ ντούς. "Αλλωστε, τὴν ἔδιωξα προχθές.

ΑΝΔΡΕΑΣ (τρομαγμένος): Πάλι; Τί σοῦ ἔκανε;

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ: Τὴν ἐνοχλοῦσαν τὰ μωρὰ ἀπὸ δίπλα. Γκρίνιαζε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ τὸ ἀπόγευμα... Πότε γυρίζεις; Σοῦ ἔχω μιὰ ἔκπληξη!

ΑΝΔΡΕΑΣ (μὲ τρόμο στὴ φωνή): Κι' ἄλλη ἔκπληξη;

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ (χαρούμενη): Εἶναι εὐχάριστη αὐτὴ τὴ φορά.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Θὰ εἶμαι σπίτι τὴν Παρασκευή. Λοιπόν, γειὰ σου, Λίλα.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ: Γειὰ σου, καλὸ ταξίδι!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Παρασκευὴ πρωῒ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Ἀνδρέας προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, ποὺ ἀγάζει στὴν πίστα, ὅπου περιμένουν τὰ ἀεροπλάνα. Μιὰ νέα, πολὺ νόστιμη καὶ κομψὴ κοπέλλα προσπαθεῖ νὰ τὸν ξεπεράσῃ).

ΑΝΔΡΕΑΣ (γελάει): Βιάζεστε πολύ, δεσποινίς μου;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (τσαχπίνικα): Ἀκριβῶς τόσο γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

ΑΝΔΡΕΑΣ (τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό): Βλέπω ὅτι δὲν εἶστε μόνο πολὺ ὄμορφη, μὰ καὶ ἐξ ἴσου ἐξυπνη... Ἀλλά, ἂς τρέξωμε μαζὶ γιὰ νὰ μὴ χάσωμε τὸ ἀεροπλάνο! (Εὐθυμα): Ἐμπρός!

(Οἱ δυὸ προχωροῦν γρήγορα. Σὲ λίγο, μέσα στὸ ἀεροπλάνο).

ΑΝΔΡΕΑΣ (ἐνῶ κάθεται δίπλα στὴν Ἀφροδίτη): Οὔφ, μιὰ ὥρα ἔχασα γιὰ νὰ πείσω τὸ διπλανό σας νὰ πάρῃ τὴ θέσι μου. Ἐπὶ τέλους, τὸν κατάφερα. (Τῆς πιάνει τὸ χέρι. Τρυφερά): Ἀλήθεια, δὲν ξέρω ἀκόμα τ' ὄνομά σας καὶ εἶμαι κι' ὅλας ἐρωτευμένος μαζί σας!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Μοῦ φαίνεται ὅτι διάζεστε λιγάκι, κύριε...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ἀνδρέα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ὑποκλίνεται κωμικά, χωρὶς νὰ σηκωθῇ): Ἀφροδίτη.

ΑΝΔΡΕΑΣ (εὐθυμα): Τί κρῖμα ποὺ δὲ μὲ λένε... "Αρη! Πάντως... μὲ «ἅλμα» ἀρχίζει καὶ τὸ ὄνομά μου. Κάτι εἶναι κι' αὐτό! (Καὶ οἱ δυὸ γελᾶνε. Ὁ Ἀνδρέας κυττάζει τὸ ρολόϊ του): Πῶς πέρασε ἡ ὥρα; Σὲ λίγο φτάνουμε στὴν Ἀθήνα! Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινὶς Ἀφροδίτη, νὰ σᾶς τηλεφωνήσω σπίτι;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (τρομαγμένη): Πρὸς Θεοῦ!... Τί θὰ πῇ ἦ... θεία μου, ποὺ θὰ μείνω στὸ σπίτι της;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μὰ θέλω νὰ σᾶς ξαναβῶ!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (διστακτικά): Τότε.. θὰ σᾶς τηλεφωνήσω ἐγώ!

ΑΝΔΡΕΑΣ (τρομαγμένος): "Οχι, ὄχι... "Ας κανονίσωμε ἀπὸ τώρα τὸ ραντεβοῦ μας. "Ας ποῦμε τὸ Σάββατο;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Καλύτερα τὴν... Κυριακή, κύριε Ἀνδρέα.

ΑΝΔΡΕΑΣ (τῆς φιλάει τὸ χέρι): Στὶς ἑξῆ; Στὸ Σύνταγμα;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (κοκκινίζει): Ναί!... (ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ θέρα του) καὶ ὠρεβουάρ ἀπὸ τώρα. Μὴ μᾶς δοῦν μαζὶ καὶ μᾶς... παρεξηγήσουν!

ΑΝΔΡΕΑΣ (τῆς φιλάει πάλι μὲ πάθος τὸ χέρι): Ὠρεβουάρ, λοιπόν. Μὰ μοῦ φαίνονται ἀτέλειωτες οἱ δυὸ μέρες ὥσπου νὰ σᾶς ξαναδῶ!

(Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώνεται καὶ οἱ ταξιδιῶτες κατεβαίνουν ἕνας-ἕνας).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Σὲ λίγο στὸ σπίτι τοῦ ζεύγους Ἀργύρη. Ἡ Λίλα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ φιλάει τὸν Ἀνδρέα).

ΛΙΛΑ: Καλῶς τὸν κοσμογυρισμένο!

ΑΝΔΡΕΑΣ (γελάει): Χαρὰ στὸ μεγάλο ταξίδι! (Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του): Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἔκπληξη ποὺ μοῦ ἀνήγγειλες;

(Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτυπάει τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἡ Λίλα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει ἡ... Ἀφροδίτη, μὲ τὸ βαλιτσάκι στὸ χέρι της).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ὅταν ἀντικρύζῃ στὸ χῶλ τὸν Ἀνδρέα, τὰ χάνει καὶ λέει σιγὰ στὴ Λίλα): Εἶμαι ἡ Ἀφροδίτη. Μ' ἔστειλε ἡ κυρία Μυρτὼ ἀπὸ τὴ Θεσσαλ...

ΛΙΛΑ (τὴ διακόπτει): Ναί, ναί, ξέρω... Ἕλα μέσα, κοπέλλα μου. (Γυρίζει στὸν Ἀνδρέα θριαμβευτικά): Σοῦ παρουσιάζω τὴν... Ἐκπληξί μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ (τὰ ἔχει χάσει σὰν τὴν Ἀφροδίτη. Διστακτικά): Δηλαδή;

ΛΙΛΑ: Σοῦ παρουσιάζω τὴ νέα μας ὑπηρεσία ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

ΑΝΔΡΕΑΣ (ποὺ βρῆκε πάλι τὴν ψυχραιμία του, περισσότερο στὴν Ἀφροδίτη παρὰ στὴ γυναίκα του): Μὰ Ἕλα μέσα, νὰ τὰ ποῦμε. (Καὶ ρουμ).

ΛΙΛΑ: Λοιπόν, Ἀφροδίτη, νὰ ξεκαθαρίσωμε ἀμέσως τὰ πράγματα. "Ἐχεις ξάδελφο;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (χωρὶς νὰ καταλάβῃ): "Οχι...

ΛΙΛΑ: Λαμπρά! Μήπως πίνεις;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (κυττάζει τὸν Ἀνδρέα, ποὺ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴ Λίλα καὶ τῆς κάνει σήματα μὲ τὰ χέρια του νὰ δώσῃ ἀρνητικὴ ἀπάντησι): "Οχι, κυρία.

ΛΙΛΑ: Ἔξοχα! Σὲ πειράζουν ψιάρικα...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: "Οχι, κυρία... Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ σὲ ἄλλο δωμάτιο...

ΑΝΔΡΕΑΣ (τὴ διακόπτει ἐνθουσιασμένος στὴ Λίλα): Θὰ τὴ βάλωμε στὸ γραφεῖο μου! Ἐγὼ θὰ μετακομίσω μὲ τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ ρεσίας...

ΛΙΛΑ: Ἐν τάξει... (Στὴν Ἀφροδίτη, δύσπιστα): Μήπως σὲ πειράζουν τὰ ξενύχτια; "Ἐχουμε σχεδὸν κάθε βράδυ κάτι φίλους στὸ σπίτι μας.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: "Οχι, κυρία, καθόλου. Τὸ πολὺ πολύ, κοιμᾶμαι πιὸ ἀργὰ τὸ ἄλλο πρωΐ!

ΛΙΛΑ: Καλά... μὰ τί θὰ γίνῃ μὲ τὸ πρόγευμα;

ΑΝΔΡΕΑΣ (ζωηρά): Τὸ ἑτοιμάζω ἐγώ... Σάμπως εἶναι σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ φτιάξῃς... τρία φλυτζάνια καφὲ καὶ μερικὲς φρυγανιές;

ΛΙΛΑ (μὲ ἀνασταναγμὸ ἀνακουφίσεως): Πάει... κανονίστηκε κι' αὐτὸ λα, ποὺ ἤμενε σκεφτική, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὶς ἐρωτευμένες ματιὲς ποὺ ὁ Ἀνδρέας ρίχνει στὴν καινούργια ὑπηρεσία, παίρνει θάρρος, κυττάζει τὴν Ἀφροδίτη καὶ τὴ ρωτάει): Καὶ τί θὰ γίνῃ μὲ τὸ ξάδελφο; Καὶ δου σου, κοπέλλα μου;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ρίχνει μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὸν Ἀνδρέα, ἐπειτα κατεβάζει τὸ βλέμμα της, σεμνά): Δὲ μὲ μέλει, κυρία. Ὅσο περισσότερο θὰ εἶμαι στὸ σπίτι, τόσο καλύτερα θὰ περνάω!

ΛΙΛΑ (ἐνθουσιασμένη): Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἕνα κομμάτι μαλαμα, κορίτσι μου! Δὲν ἔχεις ξάδελφο, δὲν πιὰ νεις, δὲν σὲ πειράζουν ὁ θόρυβος καὶ τὸ ξενύχτι, δὲν ζητᾶς ἔξοδο... (Τῆς πιάνει στὸν ἐνθουσιασμό της τὰ δυὸ χέρια)... Ζήτα μου ὅ,τι θέλεις, κοπέλλα μου! Εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ περάσωμε μαζὶ μιὰ χαρά!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ-ΑΝΔΡΕΑΣ (μαζί): Καὶ βέβαια θὰ περάσωμε μιὰ χαρά! (Κι' ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας πιάνει τὶς βαλιτσάκι τῆς Ἀφροδίτης, γιὰ νὰ τῆς τὸ πάῃ στὸ δωμάτιό της, πέφτει ἡ

Αὐλαία).

Ν. ΜΑΚΡΗΣ

✪✪

ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΟΣ

"Οταν παρουσιάστηκε στὸ λογιστήριο τοῦ νοσοκομείου τοῦ "Αγίου Ράπιντς τοῦ Μιτσιγκαν, γιὰ νὰ κανονίσῃ τὴ συζυγό του, ὁ κύριος Μάρτιν Μάκ Ναμάρα εἶχε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι. «Αὐτὴ τὴ φορὰ» ἄκουσε νὰ λένε «δὲν μᾶς ὁ,τι εἶστε τίποτα. Ἡ διεύθυνσι θέλει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ σᾶς ἐπιβραβεύσῃ τὴ σύζυγό σας καὶ σᾶς γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σας στὸ νοσοκομεῖο μας».

Πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες ἡ κυρία Μάκ Ναμάρα εἶχε φέρει στὸν κόσμο, στὸ γυναικολογικὸ τμῆμα τοῦ νοσοκομείου, τὸ μικρὸ Βίντσεντ, τὸ δέκατο πέμπτο ἀγοράκι της μέσα σὲ δεκαεννιὰ χρόνια.

Ἀλέξανδρος καὶ Ἀθανασία

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἀθήνα περνάει ἡμέρες ἀγωνίας. Οἱ βενιζελικοί, ἐφαρμόζοντας ἀντίποινα γιὰ τὴ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ τους, στὸ Παρίσι, σκοτώνουν τὸν Ἰωάννη Δραγούμη καὶ προσπαθοῦν νὰ τρομοκρατήσουν τοὺς βασιλόφρονες. Ὁ Βενιζέλος γυρίζει φέρνοντας τὴ συνθήκη τῶν Σεβρῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ ἔχει ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, τοῦ ζητάει ν' ἀποκηρύξῃ τὰ ἔκτροπα καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους, δὲ λέει λέξι, ὅμως, γιὰ τὶς ἐναντίον του ἀπόπειρα, ποὺ ἔγινε ἀπὸ κωνσταντινικοὺς ἀξιωματικούς. Ἡ συζήτησί τους τερματίζεται μὲ δραματικὸ τρόπο. Ὁ Βενιζέλος, ὑπακούοντας στὴν ἀξίωσι τοῦ Ἀλεξάνδρου, προκηρύσσει ἐκλογές. Ὁ νεαρὸς βασιλιὰς καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ εἶναι λάθος καὶ βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀγωνία. Τὸ πρωῒ τῆς 17ης Σεπτεμβρίου παίζει μὲ τὸ σκύλο του «Φρίτς», ποὺ σὲ κάποια στιγμὴ σπάζει τὸν καθρέφτη τῆς τουαλέττας του. Ὁ βασιλιὰς, ποὺ τὸ θεωρεῖ γρουσουζιά, τὸν δέρνει στὰ γερά. Βγαίνει κατόπιν περίπατο. Ὁ «Φρίτς» τὸν ἀκολουθεῖ.

9ον

Ἡ ὥρα ἦταν ἔντεκα. Χαρὰ Θεοῦ! Ἡ καλοκαιριάτικη ζέστη εἶχε ὑποχωρήσει κι' ἕνα δροσερὸ ἀεράκι ἐρχόταν ἀπὸ τὰ πεύκα.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ νεαρὸς Βασιλιὰς κοντοστάθηκε. Θὰ ξαινάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του Ἀσπασία στὴ μιὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, στὸ σπίτι τοῦ Ζαλοκώστα, στὴν Κηφισιά. Θἄτρωγαν ἐκεῖ καὶ κατόπιν θὰ πήγαιναν περίπατο. Ἔπρεπε ἄραγε νὰ πάρῃ τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τώρα στὴν Κηφισιά; Ἀλλὰ τί θἄκανε αὐτὲς τὶς δυὸ ὧρες;

"Οχι, ἦταν καλύτερο νὰ χασομερήσῃ.

Σκέφτηκε, ξαφνικά, νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο τοῦ Βερολινέζου ἀγρογόμου Στούρμ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ διάφορες πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν πρόοδο τοῦ κτήματος.

Διευθύνθηκε, λοιπόν, πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε τὸ Στοὺρμ στὸ γραφεῖο του.

"Αλλη μιὰ φορὰ σκέφτηκε νὰ κατεβῇ στὴν Κηφισιά. Ἀλλὰ πάλι μετάνοιωσε. Καὶ τρζίδηξε κατὰ τὸ σπίτι τοῦ Στούρμ, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τὸν εὕρισκε ἐκεῖ.

Αὐτὴ ἡ ἀπόφασι στάθηκε μοιραία.

Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδε τὸν «Φρίτς» νὰ τὸν ξεπερνάη μὲ μεγάλα πηδήματα καὶ νὰ χάνεται μέσα στὰ πεύκα.

— Κάτι θὰ μυρίστηκε! ψιθύρισε.

Ἐκεῖνο, ποὺ ὁ «Φρίτς» εἶχε μυριστῆ, ἦταν μιὰ πιθηκίνα ἰσπανικῆς ράτσας, ἀπ' αὐτές, ποὺ καλοῦνται «μαγκότος».

Ὁ Ἀλέξανδρος ἄκουσε σὲ λίγο κλαψιάρικες φωνές, ὅπως ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸ στραγγαλίζουν, κι' ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς χτιγμές, εἶδε τὸ μεγάλο λυκόσκυλο, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὴ μαϊμοῦ.

— «Φρίτς», ἄφησέ την! φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος.

Καί, ταυτόχρονα, ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἔπιασε τὸ «Φρίτς» ἀπὸ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση ν' ἀφίση τὴ λεία του. Ἀλλὰ τὸ λυκόσκυλο κρατοῦσε γερὰ τὴ μαϊμοῦ κι' ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ κάκου ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ τὸ κάνη νὰ ξεσφίξῃ τὰ δόντια του.

Καθὼς συνέχιζε αὐτὴ τὴν προσπάθεια, ἐνοιωσε, ξαφνικά, πόνο στὸ πόδι του.

Ὁ ἀρσενικὸς σύντροφος τῆς μαϊμοῦς, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τὶς προθέσεις τοῦ βασιλιᾶ, εἶχε τρέξει καὶ τὸν εἶχε δαγκώσει.

Ὁ Ἀλέξανδρος γύρισε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ πίθηκος τὸν ξαναβάγκωσε τότε στὸ χέρι.

Οἱ σύζυγοι Στούρμ, ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνές, ἔτρεξαν σὲ λίγο καὶ τράβηξαν τὶς μαϊμοῦδες. Κι' ὁ «Φρίτς» ἐπίσης ἡσύχασε.

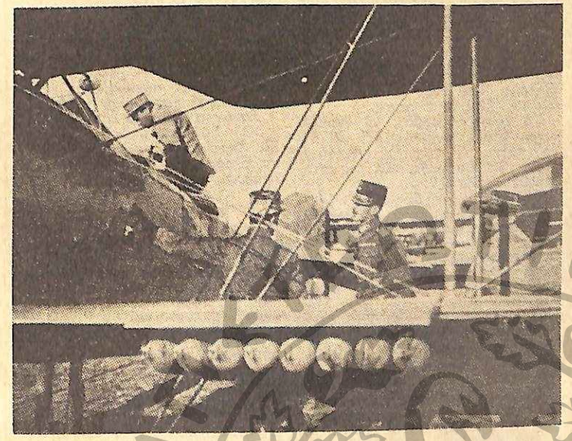

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐπιθεωρεῖ στὸ μακεδονικὸ μέτωπο ἕνα γαλλικὸ ἀεροπλάνο.

Τὸ πανταλόνι τοῦ βασιλιᾶ ἦταν κουρελιασμένο κι' ἀπὸ τὶς πληγές του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα.

— Μεγαλειότατε, πληγωθήκατε, τοῦ λέει ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγρονόμου.

— Μπᾶ, δὲν εἶναι τίποτα, ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος. Δῶστε μου λίγο οἰνόπνευμα κι' ἕναν ἐπίδεσμο.

Τὸ πόδι του τὸν πονοῦσε τρομερὰ καὶ δυσκολευόταν νὰ περπατήσῃ. Ὁ Στούρμ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μασχάλη καὶ τὸν βοήθησε νὰ πάνε ὣς τὸ σπίτι, ὅπου τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔσκυψε ὕστερα κι' ἀναψήκωσε τὸ πανταλόνι.

Καὶ τότε ἔνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια του. Τὰ τριάντα δόντια τοῦ πιθήκου εἶχαν χωθῆ βαθιὰ μέσα στὶς σάρκες τῆς γάμπας καὶ τὶς εἶχαν πολτοποιήσει. Θἄλεγες πὼς ἦταν κιμάς, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ μηχανή.

— Κρῖμα! ψιθύρισε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲ θὰ μπορέσω νὰ πάω νὰ δῶ τὴν Ἀσπασία... Πρέπει νὰ τὴ φέρω ἐδῶ.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγρονόμου καθάρισε τὴν πληγή, ὅπως μποροῦσε καλύτερα κι' ὕστερα προσπάθησε νὰ τὴ δέσῃ. Ἀλλ' ἡ αἱμορραγία δὲ σταματοῦσε.

— Μεγαλειότατε, πρέπει νὰ φέρωμε γιατρό, πρότεινε ὁ Στούρμ.

— "Εχεις δίκιο, συμφώνησε ὁ Ἀλέξανδρος.

Καὶ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν ὑπασπιστή του Σταῦρο Μεταξᾶ, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀθήνα.

— Πάρε τὸ Μέρμηγκα κι' ἐλᾶτε ἀμέσως ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μέρμηγκας ἦταν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ φημισμένος χειρούργος.

Ὁ Μεταξᾶς ἀνησύχησε.

— Τί πάθατε, Μεγαλειότατε; ρώτησε.

— Ὤ, δὲν εἶναι, τίποτα τὸ σοβαρό, ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀλλὰ πρέπει νἀρθῆτε ἀμέσως.

Ὁ Μεταξᾶς, ποὺ ἤξερε πὼς ὁ βασιλιὰς συνήθιζε νὰ γυρίζη μέσα στὸ κτῆμα μὲ μοτοσυκλέτα, φοβήθηκε πὼς θὰ εἶχε πέσει κάπου καὶ θὰ εἶχε σπάσει τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι του. Εἶπε, λοιπόν, στὸ Μέρμηγκα νὰ πάῃ μαζί του γύρω καὶ εἰδικοὺς ἐπιδέσμους γιὰ τὰ κατάγματα.

Ὁ Ἀλέξανδρος τηλεφώνησε κατόπιν τοῦ Ζαλοκώστα νὰ πάῃ τὴν Ἀσπασία καὶ ν' ἀνεβοῦν στὸ Τατόϊ.

— "Επαθα μιὰ μικρὴ ζημιὰ καὶ δὲ μπορῶ νὰ ἐρθω, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις.

Ἀλλ' ἡ Ἀσπασία ἀνησύχησε. Τὴν ἔδερναν κακὰ προαισθήματα.

Τὸ προηγούμενο βράδυ ἦταν καλεσμένοι σὲ γεῦμα στὴν ἀγγλικὴ ναυαρχίδα, ποὺ ναυλοκοῦσε στὸ Φάληρο. Στὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, ὁ πλοίαρχος Σμὶθ ἄναψε μὲ τὸ ἴδιο σπίρτο τὸ τσιγάρο τοῦ βασιλιᾶ, τῆς Ἀσπασίας καὶ τὸ δικό του.

Ὁ Ἀλέξανδρος θυμήθηκε ἀμέσως τὴ λαϊκὴ πρόληψι, ποὺ ἔλεγε πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς θὰ πέθαινε

κι' ἡ ἐπόψωσι δὲ θ' ἀργήση.Φοβᾶμαι, ὅμως τὴ μόλυνσι...

— Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μολυνθῆ;

— Ὄχι τώρα. Ἀλλ' ἐνδέχεται τὰ δόντια τοῦ πιθήκου νὰ μετέφεραν κάποιο μικρόβιο...Μπορεῖ ἀκόμη ὁ πίθηκος αὐτὸς νὰ εἶχε φάει κάποια δηλητηριώδη οὐσία...

— Ἀλλὰ δὲ θὰ ἔπρεπε τότε νὰ πάθη κι' αὐτὸς κάτι;

— Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. Ὡρισμένες οὐσίες εἶναι δηλητηριώδεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ γίνονται ἄριστα ἀνεκτὲς ἀπὸ τὰ ζῶα.

Σταμάτησε λίγο κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Ἐλπίζω, ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλά, κυρία.

Τῆς ἔδωσε κατόπιν διάφορες ὁδηγίες, τῆς φίλησε τὸ χέρι κι' ἔφυγε.

Ὁ Ζαλοκώστας ἀφηγεῖται ὅτι, λίγη ὥρα ἀργότερα, καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίση στὴν Ἀθήνα, τὸν πλησίασε μιὰ Ἀρβανίτισσα καθαρίστρια τοῦ παλατιοῦ, ἡ κυρὰ Ἐλένη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ ἀφέντης θὰ πεθάνη.Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γρουσουζιά, ποὺ ἔσπασε ὁ καθρέφτης του, εἶδα θάνατο στὰ κατακάθια τοῦ καφέ, ποὺ ἤπιε τὸ πρωΐ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ βοηθήσετε, μπᾶς καὶ τὸν σώσω. Νὰ δώσετε διαταγή, κύριε Χρῆστο, νὰ σκοτώσουν ἀμέσως τὸ καταραμένο βρωμόσκυλο, τὸ «Φρίτσι», καὶ νὰ μοῦ φέρουν τὸ συκώτι του. Θὰ τὸ ψήσω μ' ἐλάτι καὶ ψωμὶ πάνω σὲ βέργες κληματαριᾶς, ποὺ νὰ ἔχουν ἐφτὰ ρόζους ἡ καθεμιά, κι' ὕστερα, λέγοντας τὰ ξόρκια ὅπως τὰ ξέρω, θ' ἀλείψω μὲ τὸ ψητάρι τὴ λαβωματιὰ τοῦ ἀφέντη, ἂν ἴσως λυθῆ ὁ κόμπος ποὺ τὸν κρατάει δεμένο. Μὴν τὰ παίρνετε ἀστεῖα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἂν δὲν προφτάσετε νὰ μοῦ φέρετε σήμερα-αὔριο τὸ συκώτι τοῦ σκυλιοῦ, ὁ Βασιλιὰς θὰ χαθῆ. Θεέ μου συχώρεσέ με!

Ἀλλ' ὁ Ζαλοκώστας δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της. Κι' ἔπειτα, ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ σκοτώση τὸ «Φρίτς», τὸ ἀγαπημένο σκυλὶ τοῦ Βασιλιᾶ;

Ὁ Ἀλέξανδρος ξύπνησε τρεῖς φορὲς ἐκείνη τὴ νύχτα, νοιώθοντας τρομεροὺς πόνους στὸ πόδι του. Ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησε. Μόνο ποὺ τὸν πείραζε, ποὺ εἶχε πληγωθῆ ἀπὸ μιὰ μαϊμοῦ.

— Ἐμένα βρῆκε νὰ δαγκώση: ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναῆρθε ὁ Μέρμηγκας. Ἡ πληγὴ εἶχε κοκκινίσει καὶ φαινόταν ἐρεθισμένη.

— Θὰ γίνω γρήγορα καλά; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονή, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ τραύματα δὲν περνᾶνε εὔκολα.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ ἐρεθισμὸς τῆς πληγῆς δὲν τοῦ ἄρεσε. Τὴν ξαναπλυνε μὲ προσοχή. ἔβαλε πάνω ἄφθονα ἀντισηπτικὰ φάρμακα καὶ τὴν ξανάδεσε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν ὑπῆρχαν σουλφαμίδες καὶ ἀντιβιοτικά. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ μιὰ πληγὴ μολυνόταν, οἱ γιατροὶ ἔμεναν λίγο-πολὺ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

Ὁ Μέρμηγκας ξαναίρχισε τὶς ἐρωτήσεις του. Δὲν εὕρισκε λογικὸ νὰ μολυνθῆ ἡ πληγή. ἔπειτα ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ ἀντισηψία, ποὺ τῆς εἶχε κάνει. Μήπως ἡ μαϊμοῦ εἶχε φάει καμμιὰ δηλητηριασμένη οὐσία;... Μήπως;... Μήπως;... Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοῦ ἀπαντήση. Ἴσως θἄπρεπε νὰ τὴ σκοτώσουν, γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ αἷμα της, πρότεινε δειλά. Ἀλλὰ τὸ βρῆκαν ὅλοι τόσο παράξενο, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ὁ Ἀλέξανδρος αἰσθανόταν πιὸ εὐδιάθετος ἀπὸ πρίν. Ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὴν ἀλληλογραφία του. Ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ τηλεγραφήματα, ποὺ προέρχονταν ἀπ' ὅλες τὶς ἐπαρχίες. Τοῦ τὰ ἔστειλαν φανατικοὶ ἀντιβενιζελικοί, ποὺ τοῦ ζητοῦσαν νὰ διώξη τὸ Βενιζέλο. Ὁ Ἀλέξανδρος γελοῦσε διβάζοντάς τα.

— Ὅλοι τὰ ἴδια λένε, παρατηροῦσε. Φαίνεται πὼς ἡ μεγάλη Ἑλλάδα, ποὺ τοὺς ἐβτιάζε ὁ Βενιζέλος, δὲν τοὺς ἄρεσε.

Τὸ δεύτερο βράδυ, τὸ θερμόμετρο ἔδειξε πυρετό: 37 καὶ 5. Τὸ τρίτο ὁ πυρετὸς ἀνέβηκε στοὺς 38 βαθμούς. Τὸ τέταρτο ἐφτασε στοὺς 39.

Ἡ κυβέρνησις ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Καὶ πιὸ πολὺ ὁ Βενιζέλος. Ἔτσι,ἀποφασίστηκε νὰ συνκροτηθῆ ἰατρικὸ συμβούλιο ἀπὸ χητικὸ σημεῖο. Ὁ πυρετὸς ἦταν πολὺ ὑψηλός. χωρὶς νὰ ὑπάρχη πύον. Αὐτὸ ἔδειχνε πὼς κάποια νοσηρὴ ἐπεξεργασία γινόταν στὸ σῶμα τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Μέρμηγκας κι' ὁ Φωκᾶς εἶπαν πὼς ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουν νὰ βροῦν τὴν αἰτία. Ἀλλ' ὁ Σάββας τοὺς καθησύχασε.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα, ἡ πληγὴ πυορρόησε. Ὁ Σάββας ἀνέλυσε τὸ πῦον καὶ βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ στρεπτοκόκκους. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔλυνε τὸ αἴνιγμα. Ὅπου ὑπάρχει πῦον, ὑπάρχουν καὶ στρεπτόκοκκοι.

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ καθηγητὴς Κορίλλος φώναζε πὼς ἔπρεπε νὰ σκοτώσουν τὸν πίθηκο, γιὰ ν' ἀναλύσουν τὸ αἷμα του. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε.

Τὴ νύχτα τῆς πέμπτης ἡμέρας, ὁ πυρετὸς ἀνέβηκε στοὺς 39 καὶ 5 βαθμοὺς κι' οἱ σφυγμοὶ ἐφταναν στοὺς 120.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Ἀσπασία δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του. Εἶχε ξαναρέσει τὴν ἄσπρη στολὴ τῆς νοσοκόμου, γιὰ νὰ περιποιῆται τὸν ἀγαπημένο της. Τὴ νύχτα, ψευτοκοιμόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Οἱ γιατροὶ μιλοῦσαν γιὰ στρεπτοκοκκικὴ λεμφαγγειῖτιδα καὶ περίμεναν πὼς θὰ ὑποχωροῦσε. Ἡ κατάστασι τοῦ Βασιλιᾶ παρουσίαζε μεταπτώσεις. Ἐνῶ ψηνόταν ἀπὸ τὸν πυρετό, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἦταν ἄπυρετος καὶ φαινόταν εὐδιάθετος.

Στὶς 24 Σεπτεμβρίου, ὁ πυρετὸς ἔφτασε στοὺς 40 βαθμούς. Οἱ γιατροὶ ξανακουβάλησαν ἕνα σωρὸ ἐργαλεῖα κι' ἔκοψαν κάμποσες σάπιες σάρκες, ποὺ εἶχαν σχηματισθῆ γύρω στὴν πληγή.

Ξανάγινε ἰατρικὸ συμβούλιο.

Ὁ Σάββας ὑποστήριζε πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀναζητήσουν τίποτα ἄλλο, ἀφοῦ εἶχαν βρῆ τὸν ὑπεύθυνο, ποὺ ἦταν ὁ στρεπτόκοκκος.

Ὁ Φωκᾶς φοβόταν τὴ γενικὴ μόλυνσι καὶ πρότεινε νὰ κόψουν χωρὶς ἀναβολὴ τὸ πόδι τοῦ βασιλιᾶ.

Οἱ ἄλλοι ἦταν ἐπιφυλακτικοί. Βασίζονταν στὴ γερὴ κράσι του καὶ πίστευαν πὼς θὰ τἄβγαζε πέρα.

Ἀποφασίστηκε, πάντως, νὰ κατατοπισθῆ ὁ Βενιζέλος γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ βασιλιᾶ καὶ τὸ σχετικὸ διάβημα ἀνέλαβε νὰ τὸ κάμη ὁ Ζαλοκώστας.

Ὁ Βενιζέλος ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄρρωστος ἀπὸ γρίππη κι' ἔμενε στὸ κρεβάτι. Ὁ Ζαλοκώστας τὸν κατατόπισε γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ βασιλιᾶ καὶ γιὰ τὶς διαφωνίες, ποὺ ὑπῆρχαν μεταξὺ τῶν γιατρῶν.

— Δηλαδή, ἡ κατάστασι τοῦ βασιλιᾶ εἶναι σοβαρή, εἶπε ὁ Βενιζέλος. Γιατί δὲ μοῦ τὸ λέγατε πρωτύτερα;

— Οἱ γιατροὶ ἐλπίζανε πὼς ἡ μόλυνσις θὰ ὑποχωροῦσε, ἀπάντησε ὁ Ζαλοκώστας.

Μ' ὅλη τὴν ἀρρώστεια του, ὁ Βενιζέλος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πῆρε στὸ τηλέφωνο τοὺς ὑπουργούς του κι' ἔδωσε τὶς ἐντολές του. Ἔπρεπε νὰ μετακληθῆ κατεπειγόντως ἕνας εἰδικὸς γιατρὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἕνα ἀντιτρπιλλικὸ θἄφευγε ἀμέσως γιὰ τὸ Πρίντεζι, γιὰ νὰ τὸν παραλάβη καὶ νὰ τὸν μεταφέρη ἐδῶ.

Πρόσταξε ἀκόμη νὰ προστεθοῦν δύο καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Σακόρραφος κι' ὁ Μπένσης, στὸ ἰατρικὸ συμβούλιο.

Νέες συζητήσεις, νέα διαβούλια. Ὁ Φωκᾶς ἐπέμενε πάντα, ὅτι ἔπρεπε νὰ κόψουν τὸ πόδι τοῦ Βασιλιᾶ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δίσταζαν.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κορίλλος ὑποστήριζε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῆ ὁ πίθηκος. Περίεργες φήμες κυκλοφορούσαν ταυτόχρονα. Ἡ μαϊμοῦ, ἔλεγαν αὐτὲς οἱ φῆμες, ποὺ ἤθελαν νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ Βασιλιᾶ. Γι' αὐτὸ δὲν ἔκλεινε ἡ πληγή.

Τὸ δελτίο τῆς 25ης Σεπτεμβρίου, ἔλεγε: «Κατάστασις βελτιωμένη». Ἀλλά, τὴ νύχτα, ὁ πυρετὸς ἀνέβηκε στοὺς 40 καὶ 8 βαθμούς κι' ὁ Βασιλιὰς ἦταν πολὺ ἄσχημα ... Ἀλλη μέρα. Ὁ πυρετὸς ἔπεσε κατὰ τὰ ἑξημερώματα, ἀλλ' ἡ ταχυσφυγμία συνεχίστηκε. πράγμα, ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἡ δηλητηρίασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἦταν πολὺ μεγάλη. Παρουσιάστηκε ταυτόχρονα ἴκτερος, μὲ σοβαρὲς ἐντερικὲς διαταραχές.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες, ὁ Βασιλιὰς πονοῦσε, ἀλλ' οἱ πόνοι του τάντησαν ἀφόρητοι. Τώρα ὅμως κατὲβαζε ἀμέσως τὰ φαγητά, ποὺ τοῦ ἔβιναν. Οἱ γιατροὶ τοῦ ἔκαναν ἐνέσεις ἀντιστρεπτοκοκκικοῦ ὀρροῦ καὶ ἠλεκτραργκόλης. Ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ Βασιλιὰς δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Μόνη του παρηγοριὰ τὸ βλέμμα τῆς Ἀσπασίας, ποὺ ἦταν στυλωμένο μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ πάνω του.

— Μπίκ, ἀγαπημένη μου, τῆς ψιθύριζε κάθε τόσο.

Ἡ Ἀσπασία προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀνακουφίση πότε μὲ τοῦτο, πότε μ' ἐκεῖνο. Ἦταν ἔγκυος πέντε μηνῶν, ἀλλὰ δὲν κουραζόταν νὰ στέκεται ἄγρυπτη πλάϊ του.

Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ ἡμέρες νὰ τοῦ κάνουν ἐνέσεις μορφίνης. Ἀλλ' ὁ ὀργανισμός του τὶς συνήθιζε κι' ἔπρεπε ν' αὐξάνουν διαρκῶς τὶς δόσεις. Μόλις περνοῦσε ἡ ἐπίδρασί τους, ὁ Βασιλιὰς τρελλαινόταν ἀπὸ τοὺς πόνους.

Κανεὶς πιὰ δὲν ἀμφέβαλλε, ὅτι ἡ κατάστασί του δὲν πήγαινε καλά. Μόνον ἡ Ἀσπασία ἐλπίζε πάντα. Δὲ μποροῦσε ὁ Θεὸς νὰ τῆς πάρη τὸν ἀγαπημένο της, τώρα μάλιστα, ποὺ θὰ γινόταν μητέρα!

Κι' οἱ φῆμες ὠργίαζαν καὶ γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπίμονες.

Ὁ Βενιζέλος ἔδινε ἐντολὴ νὰ μεταδίδάζονται τηλεγραφικῶς τὰ ἰατρικὰ δελτία στοὺς γονεῖς του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Μητρόπολις ὥρισε νὰ ψαλοῦν δεήσεις στὶς ἐκκλησίες γιὰ τὴ σωτηρία του.

Γύρω του παράστεκαν πάντα ὁ Χρῆστος Ζαλοκώστας, ὁ Σταῦρος Μεταξᾶς, ὁ ταγματάρχης Σκαρλάτος κι' ὁ λοχαγὸς Σοφιανός. Κοιμόνταν τώρα στὸ Τατόϊ, γιὰ νὰ πηγαίνουν πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος κοντά του καὶ νὰ τοῦ κάνουν συντροφιά.

Στὶς 28 Σεπτεμβρίου, ἡ κατάστασί του παρουσίασε κάποια βελτίωσι. Κοιμήθηκε καλὰ κι' ἔφαγε λίγο κοτόπουλο. Ὁ Βενιζέλος, μόλις πληροφορήθηκε πὼς ἦταν καλύτερα, ἔτρεξε στὸ Τατόϊ.

Ὁ Βασιλιὰς τὸν δέχτηκε πρόσχαρα.

— Σήμερα εἶμαι καλά, τοῦ εἶπε. Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ σηκωθῶ.

Καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὴ δική του ἀρρώστεια.

— Ἐγώ, δὲν ἦταν τίποτα, ἀπάντησε ὁ Βενιζέλος. Μιὰ μικρὴ γρίππη... Τώρα πέρασε.

Τοῦδωσε κατόπιν μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα.

— Ὅλα πάνε καλά, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνετε καὶ σεῖς καλά. Τὸ Κράτος σᾶς χρειάζεται.

— Μπά! ἀπάντησε γελώντας ὁ Ἀλέξανδρος. Τὰ καταφέρνετε καλύτερα χωρὶς ἐμένα.

Τοῦφιξε τὸ χέρι, καθὼς ἔφευγε.

— Σὲ λίγο, θὰ σᾶς καλέσω γιὰ συνεργασία, τοῦ εἶπε. Εἶμαι πολὺ καλύτερα τώρα... Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σας.

Κοιμήθηκε ἥσυχα τὸ βράδυ. Ἀλλά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνοιωσε δυνατὰ ρίγη κι' ὁ πυρετός του ἀνέβηκε ἀπότομα στοὺς 40 καὶ 5 βαθμούς. Ἄρχισε νὰ παραμιλᾶη.

Ἦταν τὸ πρῶτο παραμιλητό του. Καλοῦσε τὴ μητέρα του, τὴ Σοφία.

— Μητέρα, μητέρα, σῶσε με! φώναζε.

Οἱ πόνοι του ἦταν ἀφόρητοι κι' οἱ ἐνέσεις δὲν κατάφερναν νὰ τὸν ἠρεμήσουν.

Στὶς πέντε τὸ πρωΐ, ἐκλήθη ἐπειγόντως ὁ καθηγητὴς Γερουλάνος, γιὰ νὰ καθαρίση ριζικὰ τὴν πληγή. Μαζί του ἦταν κι' ὁ Μέρμηγκας.

Ὁ Γερουλάνος ἔσχισε ὅλο τὸ πίσω μέρος τῆς γάμπας, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψη τὴν ἑστία τοῦ πύου. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε τίποτα.

Αὐτὸ ἔδειχνε πὼς ἡ μόλυνσι δὲν ἦταν ἐντοπισμένη στὸ πόδι. ἀλλὰ πὼς εἶχε ἐξαπλωθῆ σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό. Εἶχε δίκιο, λοιπόν, ὁ Φωκᾶς, ποὺ ἐπέμενε πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι. Ἀλλὰ τώρα οὔτε αὐτὸ μποροῦσε νὰ γίνη. Ὅλο τὸ ζήτημα ἦταν, λοιπόν, ἂν θὰ ἄντεχε ὁ ὀργανισμός του.

Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πυρετὸς δὲν κατέβηκε οὔτε στιγμὴ κάτω ἀπὸ τοὺς 40 καὶ 2 βαθμούς.

Κατὰ τὸ βράδυ, τὸν ξανάπιασε τὸ παραμιλητό.

Ὁ Βασιλιὰς πέρασε μιὰ τρομερὴ νύχτα, χωρὶς νὰ κλείση μάτι. Τὶς πρῶτες ἡμέρες εἶχε δείξει θαυμάσια ψυχικὴ ἀντοχή. Μόλις τοῦπεφτε ὁ πυρετός, ξανάβριζε καὶ ἀστειευόταν. Ἀλλὰ τώρα ἔχανε σιγὰ-σιγὰ τὸ ἠθικό του. Οἱ πόνοι του εἶχαν σπάσει τὰ νεῦρα. Κι' ἡ καθημερινὴ ἀλλαγὴ τῆς πληγῆς γινόταν πιὸ βασανιστική. Γιατὶ οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν σκάψει τώρα ὁλόκληρη τὴ γάμπα κι' ἔπρεπε σὲ κάθε ἀλλαγὴ νὰ τοῦ ξεκολλᾶνε ἕνα σωρὸ γάζες, ποὺ ἦταν γεμάτες αἷμα καὶ πύο.

Τὴν ἄλλη μέρα, δὲν κρατήθηκε. Εἶπε στὸ Μέρμηγκα:

— Μὲ πετσοκόβετε κάθε μέρα καὶ μὲ κάνετε νὰ πονάω, χωρὶς νὰ σᾶς λέω λέξι. Ἀλλὰ καλυτέρευσι δὲ βλέπω. Σᾶς δίνω, λοιπόν, τρεῖς ἡμέρες διορία, γιὰ νὰ μὲ κάμετε καλά. Δὲν ἀντέχω πιά!

Ὁ Μέρμηγκας δὲν ἀπάντησε. Τί μποροῦσε νὰ πῆ; Ἔλεπε τὴν πρόοδο τοῦ κακοῦ καὶ καταλάβαινε πὼς ἦταν ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ὁ Βασιλιὰς κουνοῦσε τὸ πληγωμένο πόδι του, ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ βάλουν νάρθηκα. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἔπιανε ὁ πυρετός, προσπαθοῦσε νὰ πετάξη τὸ νάρθηκα, γιὰ νὰ λυγίση τὸ γόνατο. Ἡ Ἀσπασία κι' οἱ ὑπασπιστὲς του πέφτανε τότε πάνω του, γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Τρομερὲς στιγμές! Ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν μέσα στὸ βασιλικὸ θάλαμο ἐνοιωθαν τὰ νεῦρα τους νὰ τσακίζουν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ποὺ ἀντίκρυζαν μπροστά τους τοὺς μαύριζε τὴν ψυχή.

Ἡ Ἀσπασία ἔβγαινε κάπουκάπου ἔξω γιὰ νὰ σκουπίση ἕνα δάκρυ, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ξαναγύριζε στὸ δωμάτιο πρόσχαρη καὶ γελαστή. Δὲν ἔπρεπε ὁ ἀγαπημένος της νὰ καταλάβη τοὺς φόβους καὶ τὴν ἀγωνία της.

Τὴ νύχτα τῆς 29ης Σεπτεμβρίου ὁ πυρετὸς ἀνέβηκε στοὺς 41 βαθμοὺς κι' οἱ σφυγμοὶ ἐφταναν τοὺς 140. Ἡ ἀναπνοή του γινόταν ἀκανόνιστη καὶ ρίγη ἀνατάρασσαν ἀδιάκοπα τὸ σῶμα του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σάββας εἶχε παρασκευάσει αὐτεμβόλιο. Ἀλλ' ἀνέβαλλε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ τοῦ τὸ κάμη, γιατὶ ἡ ἐξέτασι τοῦ αἵματος ἔδειχνε πὼς τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια εἶχαν αὐξηθῆ σὲ μεγάλο βαθμό. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδροῦσε. Κι' ὁ Σάββας συμπέραινε πὼς, ἀφοῦ ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδροῦσε μόνος του, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐνισχυποιηθῆ τὸ ἐμβόλιο, ποὺ εἶχε παρασκευάσει.

Θαυμαίνει ἀργοπορία! Ὁ Σάββας ἦταν διστακτικὸς σὲ ὅλα. Λὲς κι' εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά του, ἐνῶ ὁ Χάρος φτερούγιζε κιόλας γύρω στὸ δυστυχισμένο Ἀλέξανδρο. Οἱ ἄλλοι συμβεβλημένοι δὲν τολμοῦσαν νὰ τοῦ ἐναντιωθοῦν. Γιατὶ διαρκῶς τοὺς ὑπενθύμιζε τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ τοῦ εἶχε ἡ Σοφία.

— Ἔχω εὐθύνη ἀπέναντι τῆς μητέρας του, τοὺς ἔλεγε καὶ τοὺς ἀποστόμωνε.

Ἔτσι, ὁ νεαρὸς Βασιλιὰς εἶχε ἐγκαταλειφθῆ στὸν ἑαυτό του. Ἂς τὰ ἔβγαζε πέρα μόνος του! Οἱ γιατροὶ περιποιόνταν τὸ τραῦμα του, ἀλλὰ δὲν ἔκαναν τίποτα γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴ γενικὴ μόλυνσι, ποὺ τοὔκοβε σιγὰ-σιγὰ τὶς ρίζες τῆς ζωῆς.

Στὶς 30 Σεπτεμβρίου, στὶς 6 τὸ πρωΐ, ὁ πυρετὸς ἀνέβηκε στοὺς 41.7 βαθμούς. Τὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ καίγανε. Ἡ Ἀσπασία ἀκέφτηκε νὰ τὸν μεταφέρη σ' ἄλλο κρεβάτι καὶ παρακάλεσε τὸ Ζαλοκώστα νὰ τὴ βοηθήση.Νὰ πῶς ἀφηγεῖται ὁ Ζαλοκώστας τὴ σκηνή:

«Μόλις μπῆκα μέσα, ὁ Βασιλεὺς μὲ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Δὲν ἤξερε, ὅτι περνούσαμε τὶς βραδυὲς μου στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Δὲν τοῦ τὸ εἴχαμε πῆ γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήση.

»— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ τόσο πρωΐ; μὲ ρώτησε.

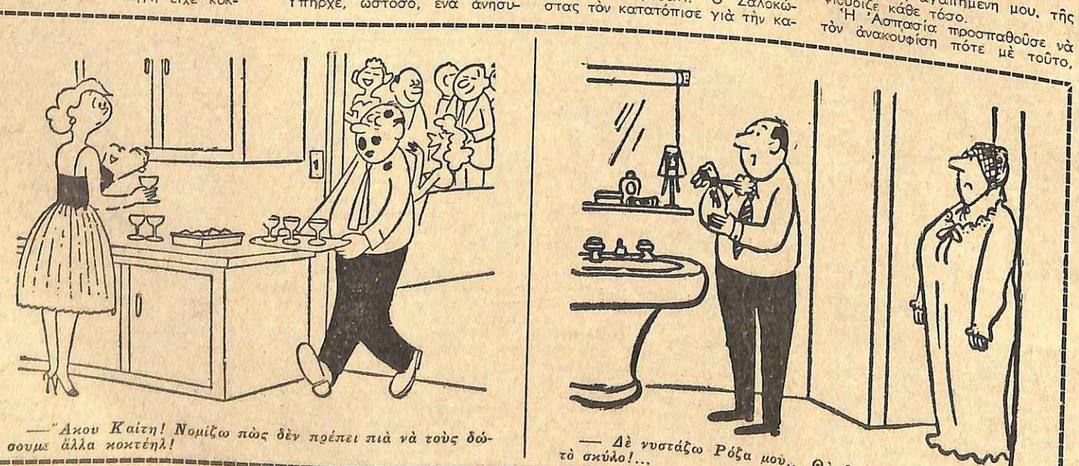

— "Ακου Κάιτη! Νομίζω πὼς δὲν πρέπει πιὰ νὰ τοὺς δώσουμε ἄλλα κοκτέηλ!

— Δὲ νυστάζω Ρόζα μου... Θὰ βγάλω λοιπόν, μιὰ βόλτα τὸ σκύλο!...

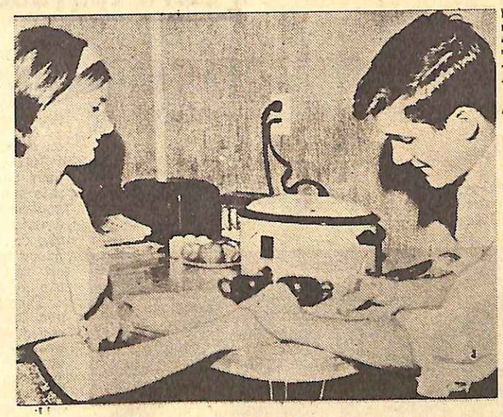

Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΓΚΡΕΗΣ (ΚΕΛΛΥ)... ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

Στὸ Ντὲ Μόϊν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἡ Μαίρη Λῆ Τζώνς, 15 χρονῆ ἀνηψιὰ τῆς πριγκηπίσσης Γκρέης Κέλλυ τοῦ Μονακό, παντρεύτηκε ἕνα νεαρὸ φοιτητὴ τοῦ πανεπιστημίου, ποὺ γιὰ νὰ κερδίζη τὰ δίδακτρά του, ἐργάζεται ὡς πλασιὲ τῆς «Μεγάλης Ἀμερικανικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας». Στὴ φωτογραφία μας τὸ νεαρὸ ζευγάρι στὸ σπίτι του. Ἡ Τζὼν (24 χρόνων) κρατάει τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς γυναίκας του, ἐνῶ συνεχίζει τὴ μελέτη του. Μὰ καὶ ἡ νεαρὰ Μαίρη-Λῆ δὲ διστασε νὰ κάνη θυσίες, γιὰ χάρι τοῦ ἔρωτά της. Γιὰ νὰ καλύψη τὰ ἔξοδα τοῦ νοικοκυριοῦ, ἀποφάσισε νὰ ἐργασθῆ ὡς καμαριέρα ὥσπου νὰ τελειώση ὁ ἄντρας της τὶς σπουδές του.

»— Ἤρθα νὰ σᾶς δῶ νωρίς, ἐπειδὴ πιὸ ὕστερα ἔχω δουλειὰ στὸν «Κεραμεικό».

»Σώπασε μιὰ στιγμή. Ἡ δικαιολογία μου δὲν τὸν εἶχε πεῖσει.

»— Τί ὥρα εἶναι;

»— Ἑπτά.

»— Πηγαίνω, λοιπόν, τόσο ἄσχημα;

»— Ὄχι, βέβαια.

»— Νομίζεις πὼς δὲν καταλαβαίνω, Χρῆστο, ὅτι δὲν εἶμαι καλά;

»— Πονᾶτε πολύ, εἰδ' ἄλλως δὲν ἔχετε τίποτα.

»— Ἂν ἤξερες πόσο πονῶ...»

Ο ΓΑΛΛΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 30ης Σεπτεμβρίου οἱ γιατροὶ παρατήρησαν πὼς ἡ μόλυνσις εἶχε δημιουργήσει ἀπόστημα στὸ συκώτι. Νέα ἐπιπλοκή!

Στὸ μεταξύ, ὁ πυρετὸς εἶχε ὑποχωρήσει ἐλαφρά.

Ὅπως γινόταν πάντα σὲ παρόμοιες στιγμές, ὁ Ἀλέξανδρος ξαναβρῆκε τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὸ θάρρος του.

— Τί γίνανε οἱ κάβες: ρώτησε.

Εἶχε θυμηθῆ πὼς ἔπρεπε νὰ χτιστοῦν καινούργιες κάβες στὸ κτῆμα γιὰ τὰ κρασιά. Ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ἀμέσως τὸ σχέδιο καὶ τὸν προϋπολογισμό. Ἤθελε νὰ τὰ μελετήση γιὰ νὰ δώση τὶς διαταγές του.

Στὶς 9 τὸ βράδυ ἔφτασε στὸ Τατόϊ ὁ Γάλλος εἰδικός, ποὺ ἡ κυβέρνησις εἶχε μετακαλέσει ἀπὸ τὸ Παρίσι, καθηγητὴς Βιντάλ. Οἱ Ἕλληνες συνάδελφοί του τὸν περίμεναν.

Ὁ Βιντὰλ διάβασε τὴν ἔκθεσι, ποὺ εἶχαν συντάξει γιὰ νὰ τὸν κατατοπίσουν σχετικὰ μὲ τὴν πορεία τῆς ἀσθενείας κι' ἔπειτα μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ Ἀλέξανδρος, μόλις τὸν εἶδε, ἀνασηκώθηκε ἐλαφρὰ γιὰ νὰ τὸν γαιοετήση.

— Καλησπέρα, κύριε καθηγητά, τοῦ εἶπε γαλλικά.

Ὁ Βιντὰλ ἦταν σοβαρὸς καὶ λιγομίλητος. Ἔπειτα ἀπὸ κάποιο τυπικὸ φιλοφρόνημα, ἄρχισε τὴν ἐξέτασι.

Αὐτὴ ἡ ἐξέτασι κράτησε μισὴ ὥρα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔβγαλε παρὰ ἐλάχιστες λέξεις ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἤρεμο καὶ ψυχρό. Μάταια θὰ προσπαθοῦσες νὰ μαντέψης τὰ συμπεράσματά του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὅταν τελείωσε.

Χαιρέτησε τὸ Βασιλιὰ μὲ μιὰ ἐλαφρὴ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ καὶ βγῆκε.

Ὁ Ζαλοκώστας τὸν συνώδευσε ὡς τὴν αἴθουσα τοῦ πρώτου πατώματος, ὅπου τὸν περίμεναν οἱ Ἕλληνες συνάδελφοί του γιὰ νὰ συσκεφθοῦν μαζί.

Καθὼς κατέβαιναν τὴ σκάλα, ὁ Ζαλοκώστας πῆρε τὸ ἐάρρος νὰ τὸν ρωτήση πῶς εὑρίσκε τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ Βιντὰλ σταμάτησε καὶ σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανό. Ἡ λιμωξὶ ἦταν βαυτάτης μορφῆς καὶ θεωροῦσε τὸν ἄρρωστο στὸ γαμέρι. Δὲν τοῦ ἔδινε ζωὴ περισσότερο ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες.

— Ἴσως ὁ Ἀλέξανδρος νὰ σώση τὸν Ἀλέξανδρο, κατέληξε. Μὴν περιμένετε τίποτα ἀπὸ μᾶς τοὺς γιατρούς.

Ὁ Βιντὰλ ἐξεπλάγη γιατὶ δὲν εἶχε ἐφαρμοσθῆ ἀκόμη τὸ αὐτεμβόλιο καὶ ὥρισε ν' ἀρχίση ἀμέσως ἡ θεραπεία μ' αὐτό. Ὑποδείξε ἐπίσης νὰ μετακληθῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ καθηγητὴς Ντελιπέ. ποὺ ἦταν εἰδικὸς στὰ μολυσμένα τραύματα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Το ρολόϊ τοῦ παρισινοῦ ἀεροδρομίου χτύπησε πέντε φορές. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἀεροπλάνο θὰ ξεκινοῦσε. Ἕνα κῦμα συγκινήσεως φούσκωσε τὴν καρδιὰ μου στὴ σκέψη τῆς γλυκειᾶς πατρίδας, ποὺ σὲ λίγες ὧρες θὰ ξαναπατοῦσα τὸ ἀγαπημένο της χῶμα.

Ὁλόγυρά μου ἄνθρωποι πηγαινοέρχονταν κουβεντιάζοντας καὶ γελῶντας. Ἄνθρωποι πολλοὶ μὲ τριγύρω μιὰ ἐγὼ ἤνοιωθα σὰ χαμένη μέσα σὲ μιὰ ἔρημο μοναξιᾶς.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ μικρό μου ρολόϊ. Ἦταν 5.45'. Σ' ἕνα τέταρτο τὸ ἀεροπλάνο θ' ἀπογειωνόταν.

Περίμενα πιπιλίζοντας ἀφηρημένα τὸ καλαμάκι τῆς πορτοκαλάδας μου καὶ προσπαθώντας νὰ διώχνω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὶς συνηθισμένες

«Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία»

«ΘΥΜΗΣΟΥ ΚΙ' ΕΣΥ!..»

Νομίζαμε πὼς ἡ ζωή μας θάταν γιὰ μᾶς ἕνα ἀτέλειωτο ἐρωτικὸ τραγούδι.

θλιβερές μου σκέψεις, ὅταν ξαφνικά, ἀπὸ τὸ τρανζίστορ, ποὺ κρατοῦσε κάποιος ἐκεῖ κοντά μου, ξεχύθηκε μιὰ γλυκειὰ μελωδία, ἀνακατεμένη μὲ λόγια θλιμμένα, μὰ ἀξέχαστα:

«Στὴν ἄμμο χτίξαμε κάστρα ψηλὰ
ποὺ τάπαιρνε τὸ κῦμα
γελοῦσες καὶ ξαναρχίζαμε πάλι μαζὶ
θυμήσου κι' ἐσύ...».

Τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα, ποὺ μὲ κόπο κατώρθωσα νὰ τὰ συγκρατήσω, γιὰ νὰ μήν κυλήσουν στὰ μάγουλά μου.

«— Θυμήσου κι' ἐσὺ ἀγαπημένε, συλλογίστηκα, ὅπου καὶ νᾶσαι, ὅπου κι ἂν βρίσκεσαι, ζωντανὸς ἢ πεθαμένος. Ἦταν γραφτὸ νὰ πάρῃ τὸ κῦμα τὰ ψηλὰ κάστρα τῆς εὐτυχίας, ποὺ εἴχαμε χτίσει τότε μαζί...».

Πνίγοντας τοὺς λυγμούς μου, ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ ξαναγύρισα μὲ τὴ φαντασία στὰ περασμένα...

Τότε, ἐγὼ κι' ἐκεῖνος ἀγαπιόμαστε καὶ νομίζαμε πὼς ἡ ζωή μας θάταν γιὰ μᾶς ἕνα ἀτέλειωτο ἐρωτικὸ τραγούδι. Τότε, ξαπλώναμε ἀγκαλιασμένοι στὴν ἄμμο καὶ νομίζαμε πὼς τὸ φεγγάρι ἔβγαινε μόνο γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ φωτίζῃ τὴν ἀγάπη μας. Νομίζαμε ὅτι γιὰ διπλὴ μας χάρι ἔλαμπε ὁ ἥλιος καὶ πὼς τὰ κελαηδήματα τῶν πουλιῶν ἦταν χαρισμένα σ' ἐμᾶς.

Ἀναπριχιάζω ἀκόμα, ὅταν ἀναλογίζωμαι τὶς ὑπέροχες ἐκεῖνες στιγμές, ποὺ ὁ Τάκης μ' ἔσφιγγε μὲ πάθος στὰ δυνατά του πράτσα καὶ μοῦ ψιθύριζε λόγια γεμάτα ἔρωτα καὶ ὑποσχέσεις γιὰ μιὰ ζωή, ποὺ θάταν ἕνα ἀτέλειωτο τραγούδι εὐτυχίας.

Ἔτσι τὴν ἀνειονύμαστε τὴ ζωή μας, ὅταν κάγαμε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, ὅπως τὴν ὀνειρεύονται ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ τὶς καοδιές τους τὶς ἑνώνει ἕνας ἀληθινὸς ἔρωτας. Κι' ἔτσι θὰ ἦταν σίμερα ἡ ζωή μας, ἂν ὁ πόλεμος δὲν ἐρχόταν σκληρός, ὅπως κάθε πόλεμος, ἀχόμα κι' ὅταν γίνεται γιὰ μεγάλες ἰδέες καὶ ὑπέροχα ἰδανικά, νὰ μᾶς τραβήξῃ μακρυὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ νὰ χωρίσῃ μὲ τὸ πελώριο τσεκοῦρι του τοὺς δρόμους μας γιὰ πάντα...

Σὰ νάταν χθὲς τὴ θυμᾶμαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἦταν μιὰ μέρα φοβερὴ μά καὶ ὑπέροχη, μιὰ μέρα χωρισμοῦ, θανάτου μὰ καὶ ζωῆς, τῆς ζωῆς ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὸ χωρισμὸ καὶ τὸ θάνατο, τῆς ζωῆς, ποὺ ἔχει κι' ἕνα ἄλλο φωτεινὸ καὶ ἐξαίσιο ὄνομα: Λευτεριά!

Τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη μέρα, ὁ Τάκης μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ πάθος καὶ πόνο.

— Πρέπει νὰ φύγω, μοῦ ψιθύρισε, νὰ πάω κι' ἐγὼ στὰ βουνά, νὰ πολεμήσω. Ὅλη ἡ Κύπρος θὰ ξεσηκωθῆ. Δὲ μπορῶ νὰ λείψω ἐγώ. Σὲ λατρεύω, μὰ πρέπει νὰ σ' ἀφίσω, γιὰ τὴν Κύπρο μας, γιὰ τὴν λευτεριά μας...

Τὸ κύτταξα βαθιὰ στὰ μάτια κι' ἔνοιωσα μέσα στὴν ψυχή μου νὰ θερεύῃ ὁ πόνος, ἀναπατεμένος ὅμως μὲ ὑπερηφάνεια καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ πλαστικὴ χειρουργική, θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ ξαναδώσῃ τὴ μορφὴ μου ἢ τοὐλάχιστον μιὰ ὑποφερτὴ μορφή. Μὰ δὲν κατάφεραν παρὰ νὰ χάνουν ἀκόμα πιὸ θλιβερὴ τὴ παραμόρφωσί μου.

Καὶ τώρα εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ τοῦ γυρισμοῦ στὴν πατρίδα. Δὲν εἶχα μάθει τίποτα πιὰ γιὰ τὸν Τάκη, δὲν ἤξερα τί εἶχε γίνει, ἂν ζοῦσε ἢ ἂν χάρισε τὴ ζωή του στὸ ὄνειρο τῆς λευτεριᾶς. Δὲ θέλησα νὰ ρωτήσω, νὰ μάθω, προτιμοῦσα νὰ μὴν ξέρω τίποτα γι' αὐτόν, ἀφοῦ δὲν εἶχα πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ προσφέρω τὴν ἀγάπη μου.

Ἀπὸ τὸ τραγίστορ τοῦ κυρίου, ποὺ καθόταν λίγο πιὸ πέρα, ἐξακολουθοῦσαν νὰ φτάνουν στ' αὐτιά μου τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ τόσο ἀγαπούσαμε καὶ οἱ δυό:

«Χρυσοῦ τῆς νειότης μας πουλὶ
γοργὰ τὰ δυὸ φτερὰ μακρυὰ μας πιὰ ξανοίγει
δὲν εἶναι πὼς δὲ σ' ἀγαπῶ μ' ἀκόμα νοσταλγῶ
τὰ χρόνια ποὺχουν φύγει...».

Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε ἕξη παρὰ πέντε. Ἡ φωνὴ τοῦ σπίκερ ἄρχισε νὰ μᾶς ἐπιβιβάσῃ στὸ ἀεροπλάνο. Σηκώθηκα, ἐνῶ οἱ τελευταῖες νότες τοῦ τραγουδιοῦ ἔσβυναν ἀπαλὰ καὶ τότε... βρέθηκα ἀντίχρυσο στὸν ἄντρα, ποὺ τόσο ἀγάπησα, ποὺ τόσο ἀγαπᾶ πάντα. Τὰ μάτια μας συναντήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ δῶ πὼς τὸ βλέμμα του ἦταν θολὸ ἀπὸ μιὰ πάχνη δακρύων. Εἶχε, λοιπόν κι' ἐκεῖνος ἀκούσει κι' ἐκεῖνος τὸ τραγούδι, εἶχε λοιπὸν κι' ἐκεῖνος συγχύσεις μου ἔτσι ἐνῶ ἔκανα νὰ ριχτῶ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τοῦ φωνάξω, πὼς ἤμουν ἐγὼ ἐκείνη, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, ποὺ ἴσως ἀγαποῦσε ἀκόμα... Μὰ μὲ μιᾶς συγχαρτὴ ἡ γυναίκα ἔλεγε περάσει τὸ δειτερόλεπτο τὴ λογικὴ κι' ἔκανα νὰ ριχτῶ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τοῦ φωνάξω

δὲν ἔκαναν ἐντύπωση.

Ὁ Ντίνος ὅμως τὴν κύτταζε καλὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ψυχολογήση.

Η ΦΛΟΓΕΡΗ ΟΔΑΛΙΣΚΗ

Ἡ ὁδαλίσκη στεκόταν μπροστά του. Ἔκανε νὰ περάση ὁ Ντίνος, κι' ἐκείνη βρέθηκε πάλι μπροστά του. Τὰ μάτια της τὸν ρωτοῦσαν, περίμεναν μιὰ ἀπάντησι. Ἔνοιωθε πολλὰ μάτια ἀπάνω του ὁ Ντίνος. Πολλοὶ ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὰ τρελλὰ λόγια τῆς Ἔλσας, τὸν κύτταζαν νὰ ἰδοῦνε τί θὰ κάνη.

Σὰν μαγνητισμένος ἀπὸ τὶς ματιὲς αὐτές, ἄπραξε αὐτὸς τὴν ὄμορφη ὁδαλίσκη, κι' ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη μαζί της σ' ἕνα ξέφρενο χορό.

— Σὲ μέθυσε ἡ Ἔλσα.

Ἡ φωνὴ τῆς ντάμας του τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση.

Πῶς δὲν τὴν εἶχε καταλάβει ἀμέσως; Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη.

Σταμάτησε τὸ νορό, τὴν κύτταξε στὰ μάτια της ποὺ τοῦ γελοῦσαν τώρα.

— Κούκη..

— Ἔλα, λοιπόν, τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά, μὴ μ' ἀφήνης στὴ μέση καὶ μὴ γίνεσαι γελοῖος. Ἐκδίκησου, ἀφοῦ σοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῆς τόσο εὔκολα.

Ἐξακολούθησε νὰ γορεύη μαζί της μηχανικά, ἴσα-ἴσα, ὥσπου νὰ τὴν ὁδηγήση σὲ μιὰ ἄκρη γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου. Ἔπειτα τὴν ἄφησε.

— Σ' ἀρέσω ἀπόψε, τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα, βγάζοντας τὴ μάσκα της.

Πέρασε ὁ Ντίνος τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, Ζαλιζόταν.

— Σὲ μέθυσε ἡ Ἔλσα! γέλασε ἡ Κούκη. Σὲ μέθυσε γιὰ νὰ μὴ καταλαβαίνης τὸ φέρσιμό της. Σὲ μέθυσε, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσης ἐλεύθερη...

— Δὲν ξέρεις τί λές! τῆς φώναξε ἄγρια.

— Ἐγώ; Μὰ τὸ λέει ὅλος ὁ κόσμος.. Ξέρεις τί σνόλια γίνονται; "Ἂν εἶσαι ἄντρας, Ντίνο, θὰ ἐκδικηθῆς... Ἔλα... Ἔλα... δεῖξε της πὼς δὲν ἀογησες νὰ βρῆς τὴν ἀντικαταστάτριά της!..

Ἐνῶ ἄκουγε τὰ λόγια της, τὰ μάτια του κύτταζαν νύρω, νὰ βροῦνε τὴν Ἔλσα.

Ἐκείνη βρισκόταν τώρα ἀνάμεσα σὲ μιὰ τρελλὴ συντροφιά, κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ Ρένου, κι' ἔπινε καὶ γελοῦσε.

— Ντίνο... τοῦ ψιθύρισε μὲ ἄλλο ὕφος ἄξαφνα ἡ Κούκη. Ξέρεις τί νὰ κάνουμε; Νὰ φύγουμε... Νὰ φύγουμε μαζί. Ἐκείνη νομίζει πὼς θὰ σὲ γελοιοποιήση. Κάνε ἐσὺ τὸ πρῶτο βῆμα. Γιατὶ θέλεις νὰ γίνης γελοῖος, σὰν τὸν Κασδάνη; Ἀκόμα τὸν κουτσομπολεύει ὁ κόσμος! Ἔλα νὰ φύγουμε μαζί καὶ τότε ὅλη ἡ ἱστορία σου θὰ φανῆ διαφορετική. Ἀντὶ νὰ εἶσαι ἕνας ἀπατημένος σύζυγος, θὰ εἶσαι ἕνας Δὸν Ζουάν. Δὲν προτιμᾶς νὰ εἶσαι Δὸν Ζουάν, παρὰ τὸ θλιβερὸ πρόσωπο τοῦ ἀπατημένου συζύγου;

— Ἄφησέ με, ἄφησέ με, Κούκη, τῆς ψιθύρισε στὸ τέλος ἀγρια. Ἂν θέλης νὰ μὴ προκαλέσω σκάνδαλο εἰς βάρος σου, ἄφησέ με....

— Ἔτσι ξεπληρώνεις τὴν ἀγάπη μου; τοῦ εἶπε, ἔτοιμη νὰ κλάψη.

— Κούκη, τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά, βγάλε το ἀπὸ τὸ μυαλό σου..

— Μὰ ἡ Ἔλσα σὲ ἀπατάει μπροστὰ στὰ μάτια σου! τοῦ φώναξε συνεδὸν δυνατά.

— Τὸ ξέρω, τῆς ἀποκρίθηκε ἔξω φρενῶν. Ἀλλά, δὲν πρόκειται νὰ εἶσαι σὺ ἡ ἀντικαταστάτριά της... Δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀντικαταστήσω. Ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με. Αὐτὸ μόνο σοῦ λέω.

Ἦταν τόσο ἔξαλλο τὸ ὕφος του φαίνεται, ποὺ ἡ κοπέλλα φοβήθηκε. Μὲ μιὰ κίνησι πεισωμένη, ξαναφόρεσε τὴ μάσκα της.

— Πολὺ καλά! τοῦ εἶπε ἀπειλητικά. Θὰ τὸ μετανοιώσης ὅμως. Αὐτὸ μονάχα σοῦ λέω: Θὰ τὸ μετανοιώσης. Θάρρη ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ μὲ παρακαλέσης, ἀλλὰ τότε καὶ γονατιστὸ νὰ σὲ ἰδῶ μπροστά μου...

Δὲν τὴν ἄκουγε πιά. Τῆς γύρισε τὴν πλάτη καὶ πῆγε στὸ διπλανὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν ἡ Ἔλσα μὲ τὴν τρελλὴ συντροφιά της.

ΠΑΡΑ ΛΙΓΟ...

"Ἂν δὲν ἦταν σίγουρος πὼς βάδιζε μὲ προκαθορισμένο σχέδιο, θἄβαζε στοίχημα πὼς τόκανε ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸν δαιμονίση. Μόλις τὸν εἶδε ποὺ ἐρχόταν κοντά της, στριμώχθηκε ἀπάνω στὸ Ρένο καὶ μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο τοῦδωσε τὸ ποτήρι στὰ χείλη.

Ἐκεῖνος, μισομεθυσμένος, ἔσκυψε νὰ τὴ φιλήση. Δὲν τραβήχτηκε ἡ Ἔλσα.

Γύρω τους ἄρχισαν τὰ τσιρίγματα:

— Προσοχή!... Σύζυγος ἐν ὄψει!...

Ἀστεῖα, βέβαια τάχα, ἐπειδὴ τὸ σήκωνε ἡ βραδυά. Καὶ δὲν ἦταν ἡ μόνη σύζυγος ποὺ φιλιόταν μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ συζύγου της. Δὲν ἦταν ἡ μόνη ποὺ τάχα μὲ ἀφέλεια, προκαλοῦσε τοὺς ἄντρες ἱππροστὰ σ' ἕνα σύζυγο, ποὺ εἶχε ὑποχρέωσι νὰ γελάη καὶ νὰ τὰ βρίσκη ὅλα πολὺ νόστιμα.

Τὸ φέρσιμο τῆς Ἔλσας, ὅμως ὑπερέβαινε τὰ ὅρια. Δὲν ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ γυρίση νὰ ρίξη στὸ Ντίνο μιὰ ματιὰ ἐρωτηματική, προκλητική.

Ὁ Ντίνος τὰ εἶχε χαμένα. Μέσα του ἔβραζε ὁ θυμός.

— Γιατὶ τὸ κάνει αὐτό; Τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ τὴ συμφωνία μας; Εἴχαμε συμφωνήσει πὼς δὲν θὰ μ' ἐξευτέλιζε. Γιατὶ τὸ κάνει αὐτὸ ἀπόψε, τελευταία βραδυά; Γι' αὐτὸ ἐπέμεινε νάρθω, γιὰ νὰ μὲ γελοιοποιήση;

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν δαιμόνιζε περισσότερο, ἦταν οἱ θριαμβευτικὲς ματιές, ποὺ τοὔριχνε ὁ Ρένος Βιώτης. Ματιὲς γεμάτες θρασύτητα, ἀνθρώπου χωρὶς ψυγικὴ ἀνωτερότητα. ..

Κάποια στιγμή, ἐνῶ τὰ γέλια γύρω τους γίνονταν καταρίσματα, ἐνῶ ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ κάνουν κάποια τρέλλα, ὁ Ρένος ἄρπαξε ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ κάποιο ἀνθοδοχεῖο καὶ μὲ θράσος, τόχωσε μέσα στὸ φόρεμα τῆς Ἔλσας. Τὸ χέρι του βυθίστηκε βαθειὰ στὸ ντεκολτέ της..

Γύρω του οἱ φωνὲς ἀγρίεψαν:

— Ὢ... ὤ... δὲν εἶπαμε δὰ κι' ἔτσι. Δὲν εἶπαμε δὰ κι' ἔτσι..

Ἡ Ἔλσα κοκκινίσε καὶ τὸ πρόσωπό της κατσούβιασε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὰ μάτια της, ἀστραφτερά, δυὸ φλόγες, στηλώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια τοῦ Ντίνου, ποὺ στεκόταν στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου, κίτρινος, ἀγέλαστος.

Σὰ μαγνητισμένος ἀπὸ τὴ ματιά της, ὁ Ντίνος προγώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

Τὰ γέλια σταμάτησαν. Εἶχε φαίνεται κάτι τὸ ὕφος του, ποὺ κανε ὅλον αὐτὸν τὸν τρελλὸ κόσμο νὰ λουφάξη. Ὁ Ρένος ἔκανε, ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Κι' ὅταν ζύγωσε ὁ Ντίνος πιὸ πολύ, μὲ μιὰ κίνησι ποὺ δὲν ἄφηνε ἀμφιβολία, ὁ Ρένος πῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν Ἔλσα.

Ὁ Ντίνος ἔτρεμε σύγκορμος. Δὲν γρειαζόταν καὶ πολὺ νὰ καταλάβη, πὼς ὁ ἄντρας αὐτός, μὲ τὸ προπετὲς ὕφος, μὲ τὴν αὐθάδικη ματιά, θἄφευγε σὰν τὸ φοβισμένο σκυλί, ἂν ἔκανε αὐτὸς ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία γεννήθηκε μέσα του: Νὰ σηκώση τὸ γέρι του, νὰ τοῦ δώση ἕνα χαστούκι.... Νὰ τοῦ κρκκινίση τὰ μάγουλα καὶ μετὰ ν' ἁρπάξη τὴν Ἔλσα, νὰ τὴ σηκώση στὰ χέδια του καὶ νὰ φύγη.

Μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς σκέψης εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνὴ μπροστά του, σὰν νὰ μὴν ἦταν νὰ τὴν διαδραματίση αὐτός. Σὰν νὰ ἦταν ἄλλο πρόσωπο ὁ ἑαυτός του... Φαίνεται πὼς κι' οἱ ἄλλοι κάτι περίμεναν, ἐπειδὴ τὸν κύτταζαν μὲ ματιὰ ἐρωτηματικά, μὲ κρατημένες τὶς ἀναπνοές...

Ὅλη ἡ σκηνὴ ὅμως δὲ βάσταξε παρὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἔπειτα, ξαφνικά, ὁ Ντίνος κατάλαβε πὼς γαμογελοῦσε. Ναί, ἔξεπε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔβλεπε τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα ἀχνό, μ' ἕνα φοβερὸ χαμόγελο... Ἡ μήπως τὸ ἔβλεπε στὴν πραγματικότητα ἀντίκρυ στὸν καθρέφτη: Ἕνα πρόσωπο τρομακτικὰ χλωμό, μ' ἕνα γαμόγελο ποὖμοιαζε με γκριμάτσα παληάτσου.

Δὲ βάσταξε ἄλλο νὰ βλέπη τὴ μορφή του. Μὲ μιὰ κίνησι γρήγορη, τρελλή, γύρισε τὴν πλάτη. Γύρισε τὴν πλάτη του στὸν καθρέφη καὶ συγχρόνως στὴ γυναίκα του, στὸ Ρένο Βιώτη, σὲ ὅλη τὴ συντροφιά. Κι' ἐνῶ ἔνοιωθε ὅλα τὰ βλέμματα καρφωμένα ἀπάνω του, μὲ βῆμα ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ γρήγορο, προχώρησε. Οὔτε κι' ἔβλεπε τὴν πόρτα. Τὸ ἔνστικτό του τὸν ὡδήγησε πρὸς ἐκεῖ. Ἔπειτα εἶδε κάποια ἄλλη πόρτα ἀνοιχτὴ μπροστά του... Κι' ἔπειτα, ξαφνικά, βρέθηκε στὴ σκάλα.

Ἄσπρα μάρμαρα... Τὰ μάτια του θάμπωναν. Κατέβηκε τὶς σκάλες, βγῆκε ἔξω στὸ δρόμο. Τότε θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε πάρει τὸ πανωφόρι του, Ἀλλὰ δὲν γύρισε πίσω νὰ τὸ πάρη. Τράβηξε ἴσια μπροστά του..

Τὸ γιονόνερο τοῦ Φλεβάρη τοῦ μαστίγωνε τὸ πρόσωπο. Γύρω του περνοῦσαν κάμποσες τρελλὲς ἀποκριάτικες συντροφιές.

Μηχανικὰ πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν Πλάκα. Κι ἐκεῖ τὰ στενὰ ἠκούγονταν γέλια καὶ τραγούδια.

Προχωροῦσε ἴσια μπροστὰ του καὶ τὸ ὕφος του θὰ ἦταν παράξενο, ἐπειδὴ μερικοὶ ἄνθρωποι γύρισαν καὶ τὸν κύτταζαν.

Ἔφθασε ἔτσι μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ. Στὸ κουδούνι. Κι' ἄξαφνα κοκκάλωσε. Τώρα μόλις ξυπνοῦσε.

— Τί θὰ πούνε; Τί μοῦ χωστάνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τοὺς ξυπνήσω ἔτσι μέσα στὴ νύχτα;

Τὸ σπίτι του ἦταν θεοσκότεινο. Σίγουρα οἱ δυὸ γεροὶ θὰ κοιμόνταν ἀπὸ νωρίς. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ, πῆρε πίσω τὸν ἴτακοπος, σερνάμενος, στὸ σπίτι του, στὸ Κολωνάκι.

ΙΣΩΣ ΜΙΑ ΛΕΞΙ

Ἡ Ἔλσα εἶχε κιόλας γυρίσει, εἶχε βγάλει τὴν τουαλέττα της καὶ φοροῦσε τὴ ρόμπα της. Τὸν ὑποδέχτηκε μὲ φρύδια σουφρωμένα.

Μπῆκε αὐτὸς χωρὶς λέξι. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Τώρα, ποὺ βρισκόταν ἔτσι μπροστά της, τὰ εἶχε χαμένα. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε ν' ἀογίση τὴν ἐπίθεσι ἢ νὰ τὴς ζητήση συγώρεσι. Δὲν ἤξερε ἂν ἦταν ὁ φταίχτης ἢ τὸ θῦμα.

Ἡ Ἔλσα τὸν κύτταζε στὰ μάτια, περίμενε κι' αὐτή, περίμενε. Ἴσως μιὰ του λέξι, ἴσως μιὰ του κίνησι. Ὁ Ντίνος ὅμως δὲν ἀποφάσιζε... Κι' ἄξαφνα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, κρύα, ἀχρωμη:

—Νομίζεις πὼς ἦταν σωστὸ τὸ φέρσιμό σου, Ντίνο;

"Εκανε αὐτὸς μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Δὲν μπορεῖ νὰ φέρεται κανεὶς πάντα, σωστά...

Ἔπειτα τὴν κύτταξε μὲ κακία.

— Ἐσὺ τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα... Ἐσύ, ποὺ παρέδης τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας μας.

— Γι' αὐτὸ θύμωσες; τὸν ρώτησε κυττάζοντάς τον πάντα στὰ μάτια.

— Φυσικά.. δὲν ἦταν μέσα στὴ συμφωνία μας νὰ μ' ἐξευτελίσης.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ γυναίκα. Στεκόταν μπροστὰ του καὶ τὸ στῆθος της, ποὺ ἀνεβοκατέβαινε φουρτουνιασμένο, φανέρωνε τὴν ταραχή της.

— "Ωστε νομίζεις ὅτι δὲν κράτησα ἀπόλυτα τὴ συμφωνία μας: Γι' αὐτὸ θύμωσες: τὸν ρώτησε πάλι, σιγανά.

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε φωναχτά.. Φτάνει πιά, φτάνει!

— Μὴ θυμώνης, τὸν παρακάλεσε, πολὺ σιγὰ πάλι. Εἶναι ἡ τελευταία βραδυά... Δὲν ὑπάργει λόγος νὰ τὴν περάσουμε θυωμένοι.

Τὸ πρόσωπό του σκλήρυνε. Ἡ ἀπελπισία τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἀπὸ μάρμαρο.

— Λοιπόν, εἶπε μὲ ὕφος ἀγέρωγο. "Οπως εἴπαμε. Αὔριο ἡ ἀγωγή, ἔ:

— Ναί...

— Ἐν τάξει. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ μαζέψω τὰ πράγματα μου... Θὰ πάω ὅμως προηγουμένως νὰ τὸ πῶ στοὺς γονεῖς μου... δὲν ὑπάργει λόγος νὰ τοὺς τρομάξω.

— Μὰ φυσικά, μὲ τὴν ἡσυχία σου, στὸ εἶπα..

— Καληνύντα!...

Τῆς γύρισε ἀπότομα τὴν πλάτη. "Αν ἔμενε ἄλλο ἕνα δευτερόλεπτο, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ. "Ισως νὰ τὴ χαστούκιζε, ἴσως νἄπεφτε στὰ πόδια της, ἴσως νὰ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἄκουσε τὴ φωνή της δυστυχισμένη, ἀφοῦ εἶχε κλείσει τὴν πόρτα του:

— Καληνύντα, Ντίνο...

Πέταξε τὰ ροῦχα του σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἔνοιωθε τώρα σὰν κάποιο μῖσος γι' αὐτὰ τὰ καλὰ ροῦχα, λὲς κι' ἦταν κοστοῦμι θεάτρου, ποὺ τὸ εἶχε φορέσει παρὰ τὴ θέλησί του καὶ ποὺ τὸ πετοῦσε τώρα μὲ ἀποστροφή.

"Οταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι του, ἔνοιωσε τὰ μηνίγγια του νὰ χτυπᾶνε, νὰ σπάσουν.

— Θὰ τρελλαθῶ... ψιθύρισε.. "Αν τὸ ἤξερα, ἂν τὸ φανταζόμουν..

Ἔφερε στὴ θύμησί του τὴν πρώτη μέρα. Τότε ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφασι καὶ τῆς εἶπε ὅτι δέχεται τὴν καταπληκτικὴ της πρότασι. Εἶχε ὑπ' ὄψι του ὅτι θὰ εἶναι ἕξη μῆνες μαρτυρίου. Λογάριαζε ὅμως προπάντων τοὺς ἐξευτελισμούς, τὴν ὑποκρισία, τὴ νόθο κατάστασι. Τὸ μόνο ποὺ δὲν εἶχε λογαριάσει ἦταν ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ τὸν βασάνιζε τώρα: Πὼς ἡ στιγμὴ τοῦ γωρισμοῦ θὰ ἦταν ἕνα ξερίζωμα τῆς καρδιᾶς του.

Στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του καὶ κάθε τόσο ἔκανε νὰ σηκωθῆ.

— "Αν πάω... ἂν τῆς χτυπήσω τὴν πόρτα.. ἂν τῆς σπάσω τὴν πόρτα;. "Αν τὴν ἁρπάξω μὲ τὴ βία στὴν ἀγκαλιά μου: "Αν τῆς δηλώσω πὼς δὲν δέχομαι τὸ διαζύγιο;... "Αν τὴ φοβερίσω πὼς θὰ τὴ σκοτώσω;

"Εφθανε ὣς τὴν πόρτα, καὶ ξαναγύριζε τσακισμένος, λὲς κι' εἶχε δώσει μιὰ μάχη καὶ τὴν εἶχε χάσει. Κι' ἔτσι πέρασε τὴ μαρτυρικὴ αὐτὴ νύχτα.

Τὸ πρωῒ σηκώθηκε νωρίς, καὶ τρόμαξε ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη. Ἦταν χλωμὸς σὰν φάντασμα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του μαῦροι κύκλοι μαστυροῦσαν τὶς ὧρες τῆς ἀγρυπνίας.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα του τρόμαξε. Ἡ Ἔλσα βρισκόταν κιόλας στὸ χώλ ντυμένη, συγυρισμένη, κτενισμένη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὅμως τρομαχτικὰ γλωμὸ καὶ τὰ μάτια της σὰν νὰ ἦταν κόκκινα...

Τὴν κύτταξε μιὰ στιγμὴ παραξενεμένος. Ἔπειτα, πῆρε τὸν πιὸ ἀδιάφορο τόνο ποὺ μποροῦσε νὰ πάση.

— Ξύπνησες κιόλας:

— Καλημέρα, τοῦ εἶπε, μ' ἔνα ἀχνὸ γαμόγελο.. Ναί... σκέφθηκα... Θὰ φύγω τώρα τὸ πρωῒ.

— Θὰ φύγης; Ποῦ θὰ πᾶς:

— Μά... δὲν ἔχει σημασία. Θὰ φύγω, γιὰ νὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο, νὰ ἑτοιμαστῆς μὲ ὅλη σου τὴν ἄνεσι. Σκέφθηκα... πὼς εἶναι καλύτερα ἔτσι. Τί λές:

— "Οπως θέλεις, τῆς ἀποκρίθηκε καὶ τρόμαξε κι' ὁ ἴδιος ἀκούγοντας τὴ φωνή του παγερή.

— Λοιπόν... τὸ πρωῒ σου εἶναι ἕτοιμο... Ντίνο. Φεύγω.

— Κιόλας· φώναξε τρομαγμένος.

— Καλύτερα ἔτσι, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τὸ γαμόγελό της στὰ χείλη της ἔγινε μιὰ πονεμένη γκρίμάτσα. Καλύτερα ἔτσι Ντίνο. Δὲν ἔχομε τίποτε πιὰ νὰ ποῦμε.

— Μά.. δὲν κανονίσαμε...

— Τὰ κανονίσαμε ὅλα.. Τώρα, μόλις ἑτοιμαστῆς θὰ πᾶς γιὰ τὴν ἀγωγή, ἔ; Ἔπειτα θὰ προειδοποιήσης τοὺς δικούς σου... Κι' ἔπειτα θἀρρθῆς νὰ πάσης τὰ πράγματά σου... Αὐτὴ εἶναι ἡ σειρά, δὲν ὑπάργει δυσκολία.

— Κι' ἔπειτα;

Τὰ μπιρμπιλωτά της μάτια φτερούγισαν... καθὼς τὸν κύτταξαν ἐρωτηματικά. Τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἐρώτησι:

Τὴν κύτταζε αὐτὸς μὲ ματιὰ στηλωμένα, ἀδιαπέραστος, μαρμαρένιος.

— Ἔπειτα:... γέλασε ἐκείνη, κούφια, ψεύτικα.. Δὲν ὑπάρχει ἔπειτα, Ντίνο. Τὰ πράγματα θὰ τραβήξουν τὸ δρόμο τους. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησι, τὰ πράγματα θὰ τραβήξουν. Θἄνουμε ἄλλη μιὰ συνάντησι στὴ Μητρόπολι, ξέρεις. Ἔπειτα.. ἔπειτα.. δὲν θἄχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ βλεπόμαστε. Ἐσένα, δὲν σ' ἄρεσε ποτὲ ὁ κύκλος μου.. Φεύγω..

Τοὔδωσε τὸ γέρι της. Ἦταν παγωμένο.

— Γειά σου, Ντίνο. Καὶ σ' εὐχαριστῶ.. σ' εὐγαριστῶ γιὰ τὴ βοήθειά σου.

— "Ελσα.. ἐλπίζω νὰ σὲ βοήθησα γιὰ νὰ βρῆς τὴν πραγματικὴ εὐτυγία, τῆς ψιθύρισε μὲ ἐαφνικὴ τρυφερότητα. Στὸ εὔγομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Αὐτὸ, Ντίνο.. Ἄφησέ με δὲν ὑπάργει λόγος νὰ μὲ βοηθήσης γιὰ τὸ ἐπαγωφόρι μου σήμερα...

Μὲ κινήσεις σπασμωδικὲς πέρασε μόνη της τὸ ἐπαγωφόρι της. Ἔπειτα γύρισε ἕνα δευτερόλεπτό, τοῦ γαμογέλασε ἐαφνικά.. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἄσπρο, τὰ μάτια της φαίνονταν πελώρια. Φορέσε ἕνα ὁλόλευκο ἐπαγωφόρι γνοῦδο· τό, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζη μὲ κάποιο γλωμὸ βορεινὸ λουλούδι.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω της.

Ἔμεινε ὁ Ντίνος νὰ κυττάζη τὴν κλειστὴ πόρτα πολλὴ ὥρα. Τὰ νεῦλη του γαμογελοῦσαν.. Νόμιζε πὼς τὸ γαμόγελό της εἶγε ζωγραφιστῆ στὸ ξύλο τῆς πόρτας, στοὺς τοίγους.. Τὸ ἀγνό της γαμόγελο, τὸ λευκό της γαμόγελο...

Τὴν ἄλλη στιγμὴ τὰ νεῦρα του

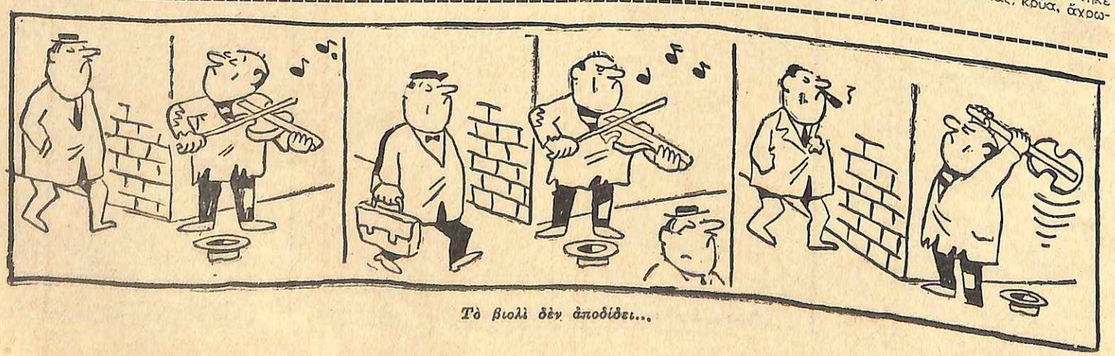

Τὸ βιολὶ δὲν ἀποδίδει...

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟΝ

Ἀπ' τὶς ἐκλογὲς τὸ πλῆθος ἔχει ἀρχίσει κι' ἡσυχάζει,
ἀλλ' ὑπάρχει κι' ἕνας κόσμος ποὺ μιλᾶ καὶ κάνει χαζί,
ἐπειδὴ μέσ' στὴν πληθώρα τῶν γνωστῶν πολιτικῶν,
προσετέθη καὶ τὸ Κόμμα τὸ «Διαπλανητικόν»!

★

Κι' ὅμως θάπρεπε, νομίζω, σκέψει ἀλλοιώτικη νὰ κάνη
καὶ νὰ πῆ στὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους γενικῶς,
ὅτι ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα τόσοι ἐθνοπατέρες «πλάνοι»,
ὥστε εὐλόγως προσετέθη κι' ὁ... διαπλανητικός!

ΛΟΓΩ ΦΗΜΗΣ...

Μᾶς βαυκάλιζαν οἱ ξένοι μὲ προτάσεις καὶ εἰδήσεις,
ὅτι θἄρθουν στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ κάνουν «ἐπενδύσεις»,
ἀλλὰ μᾶς τὴν μουρνταρεύουν, τελευταίως, τὴ δουλειὰ
καὶ ἀρχίζουν καὶ μᾶς φέρνουν μηχανήματα παληά...

★

Δηλαδὴ τὰ «τρὰστ» τὰ ξένα τὰ βιομηχανικά,
μηχανὲς ἀοχαῖες στέλνουν κι' ὑλικὸ πολὺ τυχαῖον,
γιατὶ ἔχουν σχηματίσει τὴν ἰδέα, φυσικά,
ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρέπει στὰ πάντα νάναι γώρα τῶν... ἀρχαίων!

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Λόγω τῆς παρεμβληθείσης Κυνιακῆς τῶν ἐκλογῶν,
σὲ κανένα γήπεδό μας δὲν ἐδόθηκε ἀγὼν
κι' ἔτσι γιὰ φορά τους πρώτη, μέσα σὲ μιὰ τριετία,
οἱ χιλιάδες προπονᾶκτες δὲν κατέθεσαν... δελτία!

★

Δηλαδή, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ πρώτη τους φορά,
ποὺ δὲν πῆγαν ν' ἀκουμπήσουν τὸν ὠραῖο τους παοᾶ
καὶ μποροῦν νὰ ποῦν εὐλόγως καὶ δικαιολογημένοι,
ὅτι ἀπὸ τὶς ἐκλογές μας εἶναι οἱ πλέον... κερδισμένοι!

ΠΕΡΙΤΤΗ ΛΕΠΤΟΤΗΣ

Εἰς ἡμέρας εὐτυχίας καὶ μεγάλων καζαντιῶν,
ἀπειλοῦν μὲ ἀπεργίαν κι' οἱ ἐργάτες τῶν γαντιῶν,
γιατὶ ζοῦν μὲ ὑποσγέσεις τετριμμένες καὶ γνωστὲς
καὶ γωρὶς σαφεῖς ἐνδείξεις κι' ἐν πολλοῖς... γειροπιαστές!

★

Δηλαδή, θὰ διακόψουν τὴν γαντοπαραγωγὴ
καὶ γι' ἀγῶνα διαρκείας θὰ φωνάξουνε «ἀβάντι!»
γιατὶ ἔχει ξεχειλίσει ἡ δικαία τους ὀργὴ
κι' εἶναι ἀδύνατον, βεβαίως, νὰ φερθοῦνε μὲ τό... γάντι!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ

Μολονάτι ἀκοῦμε ὅτι δὲν ἀνέρχονται οἱ τιμές,
ἡ κοινὴ φακὴ πουλιέται δωδεκάμισι δραγμές
καὶ τὰ μάτια τοῦ πολίτου, μόλις βλέπουν τὴ φακή,
μεγαλώνουν καὶ γουρλώνουν σὰν τεράστιοι... φακοί!

★

Ἤγουν ἔπαψε ἡ τιμή της νάναι σ' ὅλους προσιτὴ
καὶ γιὰ νὰ τὴν πλησιάσουν ὡρισμένοι μισθωτοί,
πρέπει σέ... ἡρωϊσμούς τους νὰ προβαίνουν διαρκεῖς
καὶ νὰ γίνουν, ἐν ὁλίγοις, παλληκάρια τῆς... φακῆς!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ

Μιὰ σχεδὸν εἰκοσαέτις καὶ μοντέρνα νεαρά,
συνομηλίκων της νέον ἀγαπᾶσε φλογερὰ
κι' ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος ἔδειχνε ἀδιαφορία,
πῆγε, λέει, ν' αὐτοκτονήση μὲ πεντήκοντα... πυρεία!

★

Μὲ σπιρτάκια ἀπεπειράθη τὴ ζωὴ νὰ τερματίση
κι' ἡ καρδιά της, μ' ὅλα ταῦτα, πάρα πάνω θὰ σκιρτήση,
γιατὶ μὲ πενήντα σπίρτα, ἀσφαλῶς κι' ἀναμφιβόλως,
ὁ σφοδρὸς ὁ ἔρωτάς της θἦναι, πλέον... φλογοβόλος!

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ...

Τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης, περιχώρων καὶ γωρίων,
εἶδε μεταξὺ τῶν μέτρων τῶν πολλῶν καὶ δραστηρίων
κι' ἕνα μέτρον κατεπέιγον κι' ἐπὶ πλέον θαροαλέον,
ποὺ ἐφέτος ἐπιτρέπει τὴν ἐξαγωγὴ ἐλαίων...

★

Ἀπὸ λύπην, ἑπομένως, πάει ὁ κόσμος νὰ κοαπάρη,
γιατὶ κάποιος ξένος οἶκος θὰ τραδήξη καὶ θὰ πάρη
λάδι γνήσιο καθ' ὅλα καὶ ποιότητος σπανίας
καὶ σ' ἐμᾶς θὰ λάχη, πάλι, καημιά... μοῦργα Ἰσπανίας!

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Στὸν καιρό μας, ποὺ ὁ κόσμος μὲ τὸ ζόρι τὰ βολεύει
καὶ γιὰ μεροκαματάκι κι' ἐπιούσιον... παλεύει,
οἱ ἀριθμοὶ φροντίζουν νὰ ἰδρύσουν, σὺν τοῖς ἄλλοις
καὶ σχολὲς ποὺ θὰ διδάσκουν τεγνικὴν μοντέρνας... πάλης!

★

Πάντως χρήσιμες μᾶς εἶναι κάτι τέτοιες περιπτώσεις,
γιατὶ κόσμος καὶ κοσμάκης θὰ γυμνάζεται στὶς... πτώσεις
καὶ μὲ τὸν παλαιστικόν του, τέλος πάντων, ὀργασμόν,
πιθανὸν νὰ ἐπιτύχη καὶ τὴν πτῶσιν τῶν... τιμῶν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

τσάκισαν. Σὰν χτυπημένο δέντρο σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, κι' ἄφησε νὰ ξεσπάσουν τ' ἀναφυλλητά του.

ΟΙ ΚΑΚΟΜΟΙΡΟΙ ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Οἱ κακόμοιροι οἱ γέροι τάχασαν ὅταν τὸν εἶδαν ἀναστατωμένο κι' ὅταν ἄκουσαν τὰ καταπληκτικὰ νέα:

— Χωρίζω, πῶς τὸ λένε: Τώρα κιόλας κατέβεσα ἀγωνὶ διαζυγίου.

Ὁ Ἀριστος θεώρησε καλὸ νὰ τὸν στρώση μπροστὰ στὴν ἀρχή, λὲς κι' εἶχε νὰ κάνη μὲ κανένα παιδάριο ποὺ χρειαζόταν· μονάχα λίγη νευθεσία:

— Δὲ ντρέπεσαι: Τί καμώματα εἶναι αὐτά; Ἔτσι τόχεις εὔκολο ἐσὺ τὸ διαζύγιο, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη; Κάνει ὁ ἄνθρωπος ὑπομονή. Τί σούκανε ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ γυναίκα:

Δὲν τοὺς εἶχε διηγηθῆ σχεδὸν τίποτε... Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πῆ γιὰ τὸ ἐπεισόδιο στὴ χθεσινὴ συναναστροφή:

— Ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένης, ἔκανε ἀναστενάζοντας ἡ Μαρίνα. Ἔχει ἄλλες συνήθειες.. δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς...

— Καὶ πάλι δὲν ἦταν λόγος αὐτὸς νὰ καταθέσης ἀμέσως ἀγωγὴ διαζυγίου. Ἔκανε συλλογισμένος ὁ πατέρας. Ἡ Ἔλσα μοῦ φαινόταν μιὰ κοπέλλα καλὴ κατὰ βάθος,μὰ λιγάκι παράξενη. Ἔχεις λόγο νὰ πιστεύης πὼς συμβαίνει κάτι τὸ σοβαρὸ μ' αὐτὸ τὸ Ρένο Βιώτη:

Τότε τοὺς τὰ διηγήθηκε σχεδὸν ὅλα ὁ Ντίνος. Πῶς, πρὶν τὴν παντρευτῆ, εἶχε εἰδύλλιο μὲ τὸ Βιώτη καὶ πῶς σιγὰ-σιγὰ ξανάρχισε τὶς ἐρωτοτροπίες.

Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτά, ὁ Ἀρίστος Ταρσέας κατσούφιασε.

— Ἂν εἶναι ἔτσι, τὰ πράγματα γίνονται σοβαρά, νυιέ μου... Τότε καλὰ ἔκανες... Ἂν ἦταν μιὰ ἐπιπολαιότης τῆς στιγμῆς, ἔπρεπε νὰ δείξης ἐπιείκεια. Ἂν πιστεύης ὅμως πὼς σὲ ἀπατάει...

— Πῆγε τόσες φορὲς ἐκδρομὲς μαζί του...

Ὁ Ταρσέας πήδησε.

— Τότε... τότε ἔπρεπε νὰ τὴν ἔνης γνωίσει ἀπὸ τὴν πρώτη φορά.

Κι' ἡ Μαρίνα ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Κρῖμα! Κρῖμα! Τὸ φοβόμουν αὐτό... ἡ εὐτυχία μας ἤλθε ἀπότομα κι' ὅλη μαζί. Δὲ μπορουσε νὰ βαστάξη...

Ἐ, τι κλαψουρίζεις, γυναίκα; τὴ μάλωσε ὁ ἄντρας της. Γιατί κλαῖς; Λὲς νὰ πάη χαμένος ὁ Ντίνος μας; Τέτοιο παλληκάρι! Τώρα μάλιστα πούκανε καὶ καρδιέρα: Γυαῖκες: Ὅσες θέλεις.

— Νὰ μὴ κυττάξης ὅμως πιὰ μεγαλεῖα, τὸν συμβούλευσε ἡ μητέρα του σκουπίζονταρ τὰ μάτια της. Νὰ κυττάξης καμμιὰ κοπέλλα τῆς σειρᾶς μας...

Ἦταν ἔτσιμη κιόλας νὰ τοῦ ἀναφέρη ὀνόματα. Ὁ Ντίνος ὅμως σηκώθηκε ἀπότομα.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ γυναῖκες, μάνα, αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ ζήσης...

Ὁ Ἀριστος ἔκανε νόημα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ γυιοῦ του, πὼς δὲν ἦταν σωστό.

— Πάω νὰ φέρω τὰ πράγματά μου, εἶπε ὁ Ντίνος ὅσο πιὸ ἁπλὰ μποροῦσε.... Ἔχει θέσι γιὰ μένα;

Τότε ἔβαλε πάλι τὰ κλάματα ἡ μάνα Ὅλη της ἡ στενοχώρια ξέσπασε ἐαφνικά:

— Ἄκου, ἐσώτησι... Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα, παιδί μου. Νὰ σωτᾶς ἂν ἕνη θέσι γιὰ σένα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου Ἀφοῦ τὸ ἐξέρεις, ἐσὺ ἐσὺ εἶσαι ἡ ζωή μας, ἡ ψυχή μας...

Ἡ σύγκινησι ἀπὸ τὸ πα' ὁλίγο νὰ τὸν κάνη νὰ κλάψη· Πέρασε

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΔΥΟ ἀκόμη καλλιτέχνες, ποὺ δὲν ἀνήκουν στὸν τομέα τοῦ τραγουδιοῦ, συνεχίζοντας τὴν παράδοσι τοῦ Δημήτρη Χόρν μὲ τὶς «Χάντρες», «Ἀστέρι— ἀστεράκι» κ.ἄ. καὶ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη, μὲ τὸ «Ρύκο — ρύκοκο», τὰ «Σπουργίτη», τὴν «Γατούλα»,βγῆκαν τελευταῖα στὸ τραγούδι μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία καὶ ἄρχισαν νὰ ἐγγράφουν δίσκους: Ὁ Βαγγέλης Σειληνός, ποὺ μὲ τὸ γεαρὸ τραγουδιστὴ Γιάννη Πουλόπουλο, ἐρμηνεύει τὸ τελευταῖο σουξὲ τοῦ Μίχη Θεοδωράκη «Δόξα τῶ Θεῶ» στὴ «Γειτονιὰ τῶν ἀγγέλων», καὶ ἡ νεαρὴ «ἐνζενὶ» Ἑλένη Ἀνουσάκη, ποὺ ἐκτελεῖ μὲ ἐπιτυχία λαϊκὰ τραγούδια στὴ νέα ταινία της «Μικροὶ—μεγάλοι».

Ἡ στήλη εὔχεται στοὺς δυὸ νέους «τραγουδιστὲς» νὰ συνεχίσουν μὲ ἐπιτυχία τὸ καινούργιο πάρεργό τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνιστᾶ νὰ μὴ λησμονήσουν πὼς τὸ τραγούδι εἶναι γι' αὐτοὺς «πάρεργο».

Ἀλλοιῶς, εἶναι γνωστὴ ἡ παροιμία. Ὅποιος κυνηγάει δυὸ λαγούς...

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργια σοδειά, καὶ ἀξιόλογη, σὲ δίσκους ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ. Σημειώνουμε μερικούς, ἀπ' τοὺς καλυτέρους.

1) «Ἦρθε βοριᾶς ἦρθε νοτιᾶς», (Στίχοι Ἀραβαντινοῦ — μουσικὴ Μ. Χατζηδάκι).Τραγουδάει ἡ Νίκη Καμπᾶ μὲ χορωδία.

2) «Ἀγωνίες κοντὰ σου περνῶ». Στίχοι—μουσικὴ Θ. Σοφοῦ —Μ. Πορτοκάλλη. Τραγουδοῦν ὁ Τώνης Μαρούδας καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

3)«Ἔχω βάρκα τὸν καῦμό μου». Στίχοι—μουσικὴ Θ. Σοφοῦ— Μ. Πορτοκάλλη. Τραγουδοῦν ὁ Τώνης Μαρούδας καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

4) «Τὸ μονοπάτι τῆς ἀγάπης». Στίχοι — μουσικὴ Ἐμμ. Χιώτη. Τραγουδάει ἡ Μαίρη Λίντα καὶ τὸ Τρίο Μπριλάντε.

ΤΟ ΛΑ·Ϊ·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σημαντική, ὅπως πάντα ἡ σοδειὰ τῆς ἑβδομάδος σὲ λαϊκὰ σουξέ. Νὰ τὰ πιὸ κυκλοφοριακά:

1) «Εἶπες θἄρθῆς μιὰ βραδυὰ» (τσιφτετέλι). Στίχοι—μουσικὴ Κ. Ζήση. Τραγουδάει ἡ Καίτη Γκρέϋ.

2) «Μοῦχεις κόψει τὰ φτερά μου». Στίχοι—μουσικὴ Χρ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδοῦν ὁ Δ. Λάσκαρης καὶ ἡ Σοφία Κολλιτήρη.

3) «Χίλιοι καῦμοὶ σὰν κεραυνοί». Στίχοι—μουσικὴ Γερ. Κλουβάτου. Τραγουδοῦν ὁ Μ. Μενιδιάτης, ἡ Ρία Κούρτη καὶ ὁ Ἐμμ. Χιώτης.

4) «Τέτοιος εἶμαι δυστυχῶς». Στίχοι Γ. Σαιολαδᾶ. μουσικὴ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδοῦν ὁ Πάνος Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

5) «Νύητα στὴ δουλειά μου πάω» (ξεϋπέκικο). Στίχοι—μουσικὴ Δ. Μακρυδάκη. Τραγουδάει ὁ Γρ. Μπιθικότσης.

6) «Φέρε στὰ παιδιὰ νὰ πιοῦνε». Στίχοι—μουσικὴ Μαν. Χιώτη. Τραγουδάει τὸ Τρίο Μπριλάντε.

7) «Ταβέρνα γιὰ ταβέρνα» (χασαποσέρβικο). Στίχοι Δ. Ἀντιβάκη—μουσικὴ Π. Γαβαλᾶ. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

8) «Συμπάθα με ἀγάπη μου».

Ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς Νίκος Βαφειάδης ποὺ τραγουδάει σὲ πέντε γλῶσσες—πρᾶγμα σπάνιο γιὰ Ἕλληνα τραγουδιστή. Ὁ Βαφειάδης ἐμφανίζεται σὲ γνωστὸ κέντρο καὶ ἑρμηνεύει μὲ ἐπιτυχία καὶ ἰδιαίτερη τέχνη τὰ παλιὰ σουξέ.

Στίχοι—μουσικὴ Βασ. Τσιτσάνη. Τραγουδοῦν ὁ Ἐμμ. Ἀγγελόπουλος καὶ ἡ Ἄννα Βασιλείου.

9) «Μεταναστης θὰ γοαφτῶ». Στίχοι Κ. Ζήση—μουσικὴ Π. Πετσά. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

10) «Ν' ἀλλάξης τὸ βιολὶ» (χασάπικο). Στίχοι—μουσικὴ Ι. Παπαϊωάννου. Τραγουδοῦν ἡ Πόλυ Πάνου καὶ ὁ Χρηστάκης.

11) «Μαζρνά σου θὰ πεθάνω». Στίχοι — μουσικὴ Ν. Δαλέζιου. Τραγουδάει ὁ Μ. Μενιδιάτης.

12) «Γιατί, γλυκειά μου, κλαῖς». Τοῦ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδοῦν ὁ Ἀντ. Ρεπάνης καὶ ἡ Βούλα Γκίκα.

13) «Τόπες καὶ τόκανες». Τοῦ Στ. Μακρυδάκη. Τραγουδοῦν ἡ Καίτη Γκρέϋ καὶ ὁ Γ. Μάμμος.

14) «Καὶ τὸ κουκοῦτσι μὴ γυδαλο». Τοῦ Μαν. Χιώτη. Τραγουδοῦν ἡ Μαίρη Λίντα καὶ ὁ Μ. Χιώτης.

15) «Τὸ ξυπνητῆρι». Τοῦ Χ.Κολοκοτρώνη. Τραγουδάει ὁ Γρ.Μπιθικότσης.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Θέλω νὰ ξαναγαπήσω»(χορτικὸ συρτό). Τοῦ Ἀθ. Σκορδαλοῦ. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος καὶ παίζει λαγοῦτο ὁ Ν. Μανιᾶς.

2) «Κρυστάλλω» (συρτὸ στὰ δυό). Τοῦ Γ. Τράκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

3) «Ἀπὸ μένα τί γυρεύεις»(συρτό). Τοῦ Ε. Σχουρταγιώτη. Τραγουδάει ἡ Σ. Κολλιτήρη.

4) «Μάτια ὁλόμαυρα» (συρτό). Τοῦ Γ. Παπασιδέρη. Τραγουδάει ὁ ἴδιος.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Σουλφὲν U.S.A.» (=Ἀμερικάνικος ἐπίλογος). Τραγουδοῦν οἱ Μπόῦς Μπήτς.

2) «Ἴν δὴ κοὺλ οφ δὴ νταίη». (=Στὴν τροχιὰ τῆς ἡμέρας).Τοῦ Μάνου Χατζηδάκι. Τραγουδάει ὁ Νάτ Κίγκ Κόουλ.

3) «18 γέλλοου ρόζες» (=18 ρίτρινα ρόδια). Τραγουδάει ὁ Μπάτυ Ντάρεν.

Ο ΜΟΤΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΨΥΧΗ ΧΑΜΕΝΗ

Περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας σὰν ψυχὴ χαμένη. Ἂν ἄκουγε τὴν καρδιά του θὰ ρωτοῦσε ὅλους τοὺς γνωστοὺς γιὰ τὴν Ἔλσα. Θἄθελε νὰ ἔξερη. Τάχα πῆγε σπίτι της: Τάχα ἔμενε μόνη στὸ μικρό τους διαμέρισμα ἀκόμα: Ἡ εἶχε τὴν τόλμη —τὴν ξεδιαντροπιὰ— νὰ πάη μαζί του ἀμέσως κιόλας:

Θἄδινε χρόνια τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴν παρακολουθῆ σὲ κάθε της κίνησι, σὲ κάθε της βῆμα, σὲ κάθε της σκέψι...

Σὲ κάθε της σκέψι: Τάχα, κι' ὅταν τὴν εἶχε κοντά του, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, ἤξερε τὶς σκέψεις της: Τάχα μπόρεσε ποτὲ νὰ διαβάση μέσα στὴν ψυχή της:

Στὶς νύχτες τῆς ἀγρυπνίας του, τώρα, ἔφερνε καὶ ξαναέφερνε μπροστά του τὴ σκηνὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Πῶς ἦταν τὸ ὕφος της: Γιατὶ ἔδειχνε πιὸ πολὺ πόνο παρὰ χαρά: Κανονικά, θἄπρεπε ν' ἀστράφτουν τὰ μάτια της μὲ μιὰ ἔκφρασι θριαμβευτική. Κανονικά, θἄπρεπε νὰ πετάη στὰ σύνεφα καὶ νὰ δυσκολεύεται νὰ κρύψη τὸν ἐνθουσιασμό της, γιὰ λόγους κοσμιότητος ἀπέναντί του.

Κι' ὅμως, ὅσο καὶ νὰ προσταθοῦσε νὰ βρῆ κάποιο ἴχνος χαρᾶς στὴν ἔκφρασί της, δὲν τὸ κατάφερνε. Τὰ μεγάλα μπριμπίλωτά της μάτια ἦταν συννεφιασμένα, τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

— Τάχα νὰ κατάλαβε πὼς κάνει μιὰ τρέλλα: Τότε γιατί:

Τὸ μυαλό του σταματοῦσε.

— Γιατὶ συνέχισε ἔως τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν τρέλλα της: Γιατὶ δὲν ὁπισθοδρόμησε: Εἶχε τόσην καιρὸ μπροστά της, τόσον καιρό... Τάχα νὰ τὸν ἀγαπάη στ' ἀλήθεια:

Ἐρωτηματικά, χίλια ἐρωτηματικά... Ἀπάντησι ὅμως καμμιά. Ὅποιο δρόμο καὶ ν' ἀκολουθοῦσαν οἱ συλλογισμοί του, τὸν ἔφερναν στὸ ἄτοπο.

— Δὲν εἶναι κουτή. Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά, θὰ μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ σταματήση. Κανεὶς δὲν τὴν ἀνάγκαζε νὰ παίξη τὸ παιγνίδι ἕως τὸ τέλος. Ἄρα... τὸ πάθος της ἔκαιγε πάντα γι' αὐτὸν μέσα στὴν καρδιά της. Ἕνα πάθος κουφό, ποὺ ζητοῦσε τὴν ὁλοκλήρωσί του, ποὺ δὲν θὰ ἡσύχαζε γωρὶς τὴν τὴν ὁλοκλήρωσι.

Καὶ τώρα; Τώρα ἴσως νὰ γίνη ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Πάλι ὅμως ἡ ὑπερηφάνειά της θὰ τὴ σπρώξη νὰ μὴ τὸ δείξη. Εἶναι βέβαιο πὼς θὰ σηκώση τὸ σταυρό της ἕως τὸ τέλος. Μιὰ καὶ θὰ γίνη γυναίκα τοῦ Ρένου Βιώτη. Θὰ θελήση νὰ πείση τὸν κόσμο —καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους ἴσως τὸν ἑαυτό της— πὼς εἶναι εὐτυχισμένη. Μπορεῖ νὰ πεθάνη, ἀλλὰ δὲν θὰ πετάξη τὴ μάσκα τῆς εὐτυχίας ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

Τριγύριζε τὰ βράδυα ὁ Ντίνος, ὅταν τελείωνε τὴ δουλειά του, σὰν ψυχὴ χαμένη. Ἦταν οἱ πιὸ βασανιστικὲς ὧρες. Ἂν γύριζε σπίτι του νωρὶς-νωρὶς τί θἄκανε: Θὰ τρελλαινόταν καὶ θὰ τρέλλαινε καὶ τοὺς δικούς του. Ἔτσι προτιμοῦσε νὰ τραβᾶη ἴσια μπροστά του, χωρὶς σκοπό, μόνον γιὰ νὰ κινῆται. Οὔτε κι' ἔβαζε στὸ νοῦ του νὰ πάη σὲ θέατρο ἢ σὲ κινηματογράφο. Ἡ σκέψι πὼς δὲν θὰ τὴν εἶχε δίπλα του, τὸν τρέλλαινε.

Ἡ τυπικὴ ἀπόπειρα συμφιλιώσεως στὴ Μητρόπολι τοὺς ἔκανε σίγουρα νὰ πονέσουν καὶ τοὺς δυό. Καὶ τῶν δυὸ τὰ πρόσωπα ἔμοιαζαν μὲ πέτρινες μάσκες· Ἡ Ἔλσα μόλις καὶ τὸν κύτταξε κι' αὐτὸς γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΗ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΠΛΕΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΣΑΣ! Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΗΜΕΡΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟ ΤΑΜΟ.

— Το ΝΕΟ τονωτικὸ σαμπουὰν ΤΑΜΟ εἶναι προϊὸν μελέτης τῶν μεγάλων γερμανικῶν ἐργαστασίων DEH DAG, DUSSELDORF

Ὁ σβόνος, εὐχάριστος, διακριτικὰ ἀρωματισμένος ἄφρος τοῦ ΤΑΜΟ, καθαρίζει, τονώνει τὰ μαλλιὰ καὶ συγχρόνως τοὺς δίνει λάμψη καὶ τονικότητα.

Καταργεῖ τὴν πιτυρίδα, τριχόπτωσι καὶ ψαλλίδα. Ἔκτος ἀπὸ ἕνα τέλειο καθαρισμὸ τὸ τονωτικὸ σαμπουὰν ΤΑΜΟ μὲ τὰ συστατικά του περιέχει, εἰδικώτερα στὸ θύλακα τῶν ριζῶν καὶ τροφοδοτεῖ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μὲ τὰ πολύτιμα συστατικά του.

Τὸ ΡΗ 6,5 ποὺ περιέχει τὸ σαμπουὰν ΤΑΜΟ εἶναι ἕνα ἄλλο πολύτιμο στοιχεῖο χάρις στὸ ὁποῖο,ἀποφεύγεται κάθε ἐρεθισμὸς στὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ στὶς ρίζες τῶν τριχῶν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κυριώτερη αἰτία τῆς πιτυρίασεως καὶ τριχοπτώσεως.

Τὸ ΤΑΜΟ, καταλληλότατο καὶ γιὰ μικρὰ παιδιὰ εἶναι τὸ σαμπουὰν ἀλλης τῆς οἰκογενείας. Ἡ ὑγεία καὶ ἡ ὁμορφιὰ τῶν μαλλιῶν σας ἀπὸ τοῦ ΤΑΜΟ

Τὸ SUPER ΤΑΜΟ σὲ ὑγρὸν μορφὴν εἰδικὸν διὰ προχωρημένας περιπτώσεις τριχοπτώσεως καὶ πιτυριάσεως.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ: ΧΑΡΗΣ ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ - ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 40· ΤΗΛ. 522 439

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ: Ὁ λόρδος

Τὰ παρασκήνια τῶν νέων πολιτικῶν ἐξελίξεων

Ο ΛΟΡΔΟΣ Χιοὺμ γονάτισε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς Βασίλισσας Ἐλισάβετ. Ἦτανε πιὰ καὶ ἐπίσημα πρωθυπουργός, διάδοχος τοῦ Μακμίλλαν καὶ νικητὴς τῶν συναγωνιστῶν του τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος, ποὺ ἦτανε τὰ φαβορὶ τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς κούρσας. Καί, πρῶτα-πρῶτα, τοῦ Ρίτσαρντ Μπάτλερ, ποὺ ἦτανε — μὲ τὴ θέλησι καὶ τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος καὶ τῆς κοινῆς γνώμης, στὴν πλειοψηφία της — ὁ βέβαιος σχεδὸν διάδοχος τοῦ Μακμίλλαν.

Η ΕΚΠΛΗΞΙ ΚΑΙ Ο ΜΠΑΤΛΕΡ

Κατάπληξι, ὀργὴ καὶ ἄλλα ἀνάμιχτα αἰσθήματα, ποὺ ἤτανε ποξουσία, ὁ βέβαιος πάλι διάδοχος ἦτανε ὁ Μπάτλερ, κι' ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή, προτιμήθηκε ὁ Μακμίλλαν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Ποιὸ μυστηριώδες ἐλάττωμα, ποιὸ «στίγμα» κρυφὸ ἢ φανερὸ βρίσκουν στὸ Μπάτλερ οἱ «σκληροὶ» τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος;

'Από ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά: Ράσκ, ὑπουργὸς 'Εξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ), Γκρομύκο (ὑπουργὸς 'Εξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως), Χιοὺμ καὶ Οὔ Θάντ (Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ΟΗΕ).

κοὺς τῆς Βρεταννικῆς πολιτικῆς ζωῆς, αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ δὲ συγχωρεῖται. 'Αποτελεῖ, ἄλλωστε, παράδοσι στὴ Βρεταννία ὅσοι ἔχουν ἕνα πνεῦμα πάνω ἀπὸ τὸ μέσο ὅρο, νὰ μὴ τὸ δείχνουν παρὰ ὅσο μποροῦνε λιγώτερο.

Ο ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ

'Αλλὰ οἱ «σκληροὶ» τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος ἔχουν καὶ βαθύτερες αἰτιάσεις ἐναντίον τοῦ Μπάτλερ. Ὁ Ρίτσαρντ Μπάτλερ ἦτανε πάντοτε ὑπὲρ τῶν βασικῶν μεταρρυθμίσεων στὴ χώρα. Χάρις στὸν Μπάτλερ — κι' αὐτὸ εἶναι συμβολικὸ — καταργήθηκε ἡ ποινὴ τοῦ μαστιγώματος στὴ Μεγάλη Βρεταννία. Ὁ Μπάτλερ εἶχε ἐπίσης ἐκδηλωθῆ ἐναντίον τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Σουὲζ καὶ τῆς ἐκστρατείας τῆς Αἰγύπτου, ἀν καὶ τελικὰ πειθάρχησε στὴν Κυβέρνησι, βάζοντας νερὸ στὸ κρασί του, χάριν τῆς «ἑνότητος τοῦ κόμματος» καὶ τῶν «ἐξαιρετικῶν περιστάσεων».

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐμφανίζεται τὸ βαθύτερο ἐλάττωμα τοῦ Μπάτλερ, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς αἰτιάσεις τῶν «σκληρῶν».

Ο ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΟΣ

Ὁ βασικὸς μεταρρυθμιστὴς γρήγορα μεταβάλλεται σὲ καιροσκόπο, ποὺ προσπαθεῖ νὰ διασφαλίξη τὴν παραμονή του στὴν Κυβέρνησι.

Ἡ καιροσκοπία του ὀφείλεται βέβαια καὶ στὴ συνεχῆ πίεσι τῶν «σκληρῶν» τοῦ κόμματος, ὅλης αὐτῆς τῆς συνομοταξίας τυφλοῦ συντηρητισμοῦ, σκοτεινοῦ φανατισμοῦ, στείρας παρελθοντολογίας καὶ ἱμπεριαλιστικῶν ὀνείρων.

'Αλλά, ὁπωσδήποτε, ἡ καιροσκοπικὴ ἀτολμία τοῦ Μπάτλερ, τοῦ δημιούργησε καὶ τὴν ἀρκετὰ δυσάρεστη φήμη τοῦ «μακιαβελισμοῦ».

Εἶναι περίπου βέβαιο, ὅτι, ἂν ὁ Μπάτλερ, τὴν ἐποχὴ τῆς κρίσεως τοῦ Σουέζ, εἶχε μέχρι τέλους τὸ θάρρος τῆς γνώμης του, ἡ δικαίωσι τῆς πολιτικῆς του θὰ ἦταν πολὺ καλὸ κρίκετ. Ἐξελέγη Βουλευτὴς τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος — λόγῳ οἰκογενείας — τὸ 1931, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐκλογικὴ περιφέρεια τοῦ πύργου του, στὸ Λάνασρκ τῆς Σκωτίας. 'Αλλά — τί ἐποχή! ὅπως θὰ ἔλεγαν καὶ ὁρισμένοι Συντηρητικοὶ — τὸ 1945, ὁ σταθμάρχης τοῦ Λάνασρκ, ὑποψήφιος τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος, συνέτριψε τὸν 'Αλεξάντερ Χιούμ.

Κοινοβουλευτικὸς γραμματέας τοῦ Νέβιλ Τσάμπερλαιν, ἔλαβε μέρος στὴ συμφωνία τοῦ Μονάχου. Εἶναι ἀναμφίβολο, ὅτι ἡ ποσήσεως μπροστὰ στὸ Χίτλερ — ἐδημιούργησε πολλὰ ἐρωτηματικὰ γιὰ τὸ Χιούμ. 'Αλλὰ βέβαιο εἶναι, ὅτι, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ περισσότεροι Βρετανοὶ ἦτανε ὑπὲρ τῶν συμφωνιῶν τοῦ Μονάχου, τὶς ὁποῖες, ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ Χιοὺμ χαρακτήρισε ὡς ἀναγκαίες, γιὰ νὰ κερδίση καιρὸ ἡ Μεγάλη Βρεταννία.

Τὴν ἄποψι, βέβαια, αὐτὴ δὲ συμμεριζόταν καθόλου ἕνας Οὐίνστων Τσώρτσιλ ἢ ἕνας Ἤντεν. Ναζωντάνεψαν στὴ Μεγάλη Βρεταννία.

Τίποτα ἀπολύτως δὲν προώριζε τὸν 'Αλεξάντερ Χιούμ — χαῖλα ἀξιώματα.

'Η οἰκογένειά του, βέβαια, ἤτανε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παλιὲς τοῦ 'Ηνωμένου Βασιλείου... Στὸ κολλέγιο τοῦ Ἤτον ὁ 'Αλεξάντερ ἐπαιρνε ἀρκετὰ περίεργος χαραχτῆρας καὶ καθόλου φιλόδοξος. Ἀπὸ τότε ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων καὶ τὸ κυνήγι τῆς πεταλούδας. Στὶς σπουδές του στὴν Ὀξφόρδη ἤταν νε κάτω ἀπὸ τὸ μέτριο, ἀλλὰ ἔγη Βουλευτὴς τοῦ Συντηρητικοῦ παίζε πολὺ καλὸ κρίκετ. Ἐξελέ-

Ο ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΣ

'Αργότερα, μετὰ τὸν πόλεμο, ὁ ἡσυχος καὶ ἐπιφυλακτικὸς Χιοὺμ ἔγινε ἕνας «σταυροφόρος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ» ἐναντίον τοῦ «ρωσικοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὑλισμοῦ».

Ὁ Τσῶρτσιλ ἀγνόησε τὸ Χιούμ, ποὺ πολὺ ἀργότερα — τὸ 1955 — ὁ Ἤντεν τὸν πῆρε ὡς ὑπουργὸ τῶν 'Αποικιῶν.

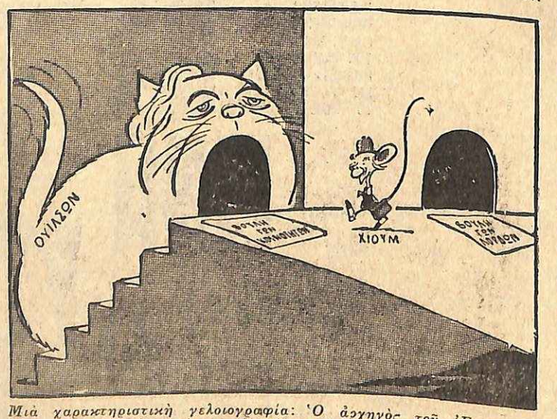

Μιὰ χαρακτηριστικὴ γελοιογραφία: Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ 'Εργατικοῦ Κόμματος περιμένει νὰ καταβροχθίση μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸν νέο πρωθυπουργὸ Χιούμ...

Ἡ πολιτικὴ τράπουλα τῶν ὑποψηφίων τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος γιὰ τὴν πρωθυπουργία: Ἀλλὰ τὸ «μικρὸ» χαρτὶ κέρδισε.

Σίγουρα, τὸ μεγαλύτερό του ἐλάττωμα — γι' αὐτοὺς τοὺς στενόκαρδους κύκλους, ποὺ ξέρουν νὰ ὀργανώνουν θαυμάσια κυνήγια στὰ βρεταννικὰ δάση — εἶναι ἡ ἐξυπνάδα του!...

Εἶναι ἡ μόνη προσωπικότητα τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος, ποὺ ὅλοι σχεδὸν τὴ σέβονται βαθιὰ γιὰ τὰ πνευματικά της δῶρα...

'Αλλὰ οἱ λίγοι «σκληροὶ» δὲν τοῦ συγχωροῦν κάποια περιφρόνησι, ποὺ μερικὲς φορὲς δὲν ἔκρυψε καθόλου ἀπέναντί τους.

Συχνά, στὰ συνέδρια τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος, ἀπὸ γηραιούς, ἀλλὰ καὶ νεώτερους, ἀκούγεται ἡ φράσι, μὲ ὕφος ἐπιτιμητικό: «Ὁ Μπάτλερ εἶναι πολὺ ἔξυπνος!...».

Σίγουρα, γιὰ μερικοὺς-μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἀκούγωνται φράσεις σὰν αὐτὲς: «Ὁ Μπάτλερ εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος γιὰ νὰ μὴν εἶναι καὶ τίμιος!...».

Ἀλλὰ ἡ ἐξυπνάδα δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ ἐλάττωμα τοῦ Μπάτλερ. Ἔχει καὶ ἄλλα, ποὺ ἐνοχλοῦν ἀκόμα περισσότερο τὸ Συντηρητικὸ κόμμα. Ἔχει, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦτανε ὑπουργὸς Ἐργασίας, τὴ φήμη ὅτι εἶναι ἕνας ἀνθρωπιστὴς μὲ ἀδύνατα νεῦρα, ποὺ δὲν ἀντέχει στὴν ἀντιπαράθεσι τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν ἀπεργῶν. Ἔχει τὴ φήμη ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀντέχει στὴν ἔντασι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἀντιπαραθέσεων.

Ἔχει τὴ φήμη ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀντέχει στὴν ἔντασι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἀντιπαραθέσεων.

Ἔχει τὴ φήμη ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀντέχει στὴν ἔντασι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἀντιπαραθέσεων.

Ἔχει τὴ φήμη ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀντέχει στὴν ἔντασι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἀντιπαραθέσεων.

'Από ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά: Ὁ Μπάτλερ, ὁ Μπώλινγκ, ὁ Χήθ, ὁ Χέϊλσεν, ὁ Μακλήντ, τὰ φαβορὶ γιὰ τὴν πρωθυπουργία ποὺ νικήθηκαν ἀπὸ τὸ ἀουτσάϊντερ...

Χιοὺμ Πρωθυπουργὸς

Ὁ Χιούμ, πού, ἀπὸ τὸ 1951, εἶχε γίνει λόρδος, κληρονομῶντας τὸν τίτλο τοῦ πατέρα του, δὲν ξεχώρισε ἰδιαίτερα μὲ τὴ δράσι του στὸ βασικὸ αὐτὸ ὑπουργεῖο, κι' ἡ θύελλα τῆς μεγάλης ἀλλαγῆς στὴν 'Αφρικὴ καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, μόλις καὶ μετὰ βίας τοῦ φάνηκε σὰν ἕνα ἐλαφρὸ ἐνοχλητικὸ ἀεράκι.

Ο ΜΑΚΜΙΛΛΑΝ ΚΑΙ Ο ΧΙΟΥΜ

Τὸ 1960 ἔρχεται ἡ μεγάλη ἔκπληξι: Ὁ πρωθυπουργὸς Μακμίλλαν τὸν κάνει ὑπουργὸ τῶν 'Εξωτερικῶν. Ὁλόκληρος ὁ βρεταννικὸς Τύπος κι' ἡ κοινὴ γνώμη διαμαρτύρονται ἔντονα γιὰ τὴν ἐκλογὴ αὐτή. 'Αλλὰ ἡ δεξιὰ τοῦ κόμματος τὸν ὑποστηρίζει κι' ὁ πρωθυπουργὸς πιστεύει, ὅτι θὰ ἔχη ἕναν πιστὸ ἐκτελεστὴ τῆς γραμμῆς του.

'Αλλὰ ὁ Χιοὺμ ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίες καὶ οἱ περισσότεροι Βλέπουν μὲ κατάπληξι, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν ἔχει κι' αὐτὸς τὰ «δικά του σχέδια».

'Η «γραμμή», βέβαια, τοῦ Χιοὺμ δὲν ἱκανοποιοῦσε παιρὰ μόνο ἕνα στενὸ κύκλο καὶ συχνότατα τὰ μεγάλα συμφέροντα.

Ὁ Χιοὺμ κατήγγειλε μὲ βιαιότητα τὴν ἐπέμβασι τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν στὸ Κογκὸ καὶ ἰδιαίτερα στὴν Κατάγκα, χωρὶς νὰ λάβη καθόλου ὑπ' ὄψι του τὴν ἀπήχησι τῶν ἐνεργειῶν του σ' ὅλη τὴν 'Αφρικὴ καὶ στὶς χῶρες τῆς Βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΕΝΟΣ ΗΓΕΤΗ

Ὁ λόρδος Χιοὺμ μιλοῦσε σὰν ὑπουργὸς μὲ μιὰ «σκληρὴ» εἰλικρίνεια καὶ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν ἄνεσι ποὺ δίνουν ὁ πλοῦτος καὶ οἱ τίτλοι. Σὰ λόρδος, ἄλλωστε, δὲν εἶχε νὰ δώση λογαριασμὸ στοὺς ἐκλογεῖς του.

Ὁ Χιούμ, βέβαια, εἶναι πάντοτε διακριτικὸς καὶ «εὐνενής». 'Αλλὰ σίγουρα οἱ «ἰδέες του», εἶναι ξεθωριασμένες ἀπὸ τὴν πολυτοῦ 17ου αἰῶνος, ποὺ στολίζουν τὸν προγονικό του πύργο. Διαθέτει ἀκόμα καὶ ἕνα ψυχρό. αλλά, κατὰ βάθος, ἀρκετὰ συμβατικὸ χιοῦμορ, ὅπως ἁρμόζει σ' ἕνα Βρετανό. Θεωρεῖται ἕνας ἐπιτηδειότατος κυνηγὸς γιὰ πεταλοῦδες καὶ ἕνας ἱκανώτατος ψαρᾶς τῶν σκωτσέζικων λιμνῶν.

Μὲ μιὰ λέξι, ὁ Χιοὺμ εἶναι πολὺ «"Αγγλος», εὐσυνείδητος καὶ ἀκέραιος, ἐκφράζοντας ἀρκετὰ πιστὰ τὴ Μεγάλη Βρεταννία τῶν λόρδων, τοῦ κυνηγιοῦ,τῶν κλάμπς. τοῦ τσαγιοῦ κάτω ἀπὸ τὰ πορτραῖτα τῶν προγόνων. μέσα στοὺς πύργους.

Η «ΑΛΛΗ» ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

'Αλλὰ ἡ ἄλλη Μεγάλη Βρεταννία; Τοῦ 1963, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπαναστάσεως, τῆς καινούργιας παιδείας, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου, τῶν νέων διεθνῶν σχέσεων, τοῦ τέλους τῆς ἀποικιοκρατίας; Τὴν ἄλλη αὐτὴ Μεγάλη Βρεταννία ποιὸς τὴν ἐκφράζει;

Θεωρεῖται πιθανώτατο, ὅτι τὸ Συντηρητικὸ κόμμα, μὲ ἀρχηγὸ τὸ Χιούμ, βαδίζει πρὸς τὴν ἥττα ἀπὸ τοὺς 'Εργατικοὺς τοῦ Οὐίλσων, στὶς προσεχεῖς ἐκλογές.

Καὶ σίγουρα — ἐκτὸς ἂν ἔστω τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ Συντηρητικὸ κόμμα ἀλλάξη «πρόσωπο» — τὴν «ἄλλη» αὐτὴ Μεγάλη Βρεταννία θὰ τὴν ἐκφράσουν οἱ 'Εργατικοὶ καὶ ὁ Χάρολντ Οὐίλσων.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ὁ πρώην πρωθυπουργὸς Χάρολντ Μακμίλλαν: 'Εγὼ ἐκλέγω τὸν διάδοχό μου...

Ἡ νέα κυβερνητικὴ ὀρχήστρα τῆς Μεγάλης Βρεταννίας: Μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἁρμονία...

Χιοὺμορ

ΠΝΕΥΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ὁ ἀγοραστής: Αὐτὰ τὰ τσιγάρα ποὺ μοῦδωσες εἶναι πιὸ κοντὰ ἀπὸ τὰ συνηθισμένα.

Ὁ καπνοπώλης: Τὸ ξέρω... Βλέπετε, ἐπειδὴ οἱ καπνοβιομήχανοι παρατήρησαν ὅτι ὁ τελευταίος πόντος τοῦ τσιγάρου πετιέται πάντα, σκέφτηκαν νὰ τὸν κόψουν, γιὰ νὰ μὴν πηγαίνη χαμένος!...

★

Ἐκείνη: Ἰούλιε! Ὅταν μὲ παντρεύτηκες, μὲ γέλασες.

Ἐκεῖνος: Ἰουλία, ἔκανα κάτι παραπάνω. Γέλασα καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου!

★

Ὁ θεατρικὸς συγγραφέας (ὑπαγορεύοντας ἕνα ἔργο του): «Μαρία, φῶς μου!... Ζωή μου, σ' ἀγαπῶ!... Θέλεις νὰ γίνης δική μου;»

Ἡ γεροντοκόρα δακτυλογράφος (ποὺ ὀνομάζεται Μαρία): Ἄχ, κύριε, σταθῆτε μιὰ στιγμή... νὰ λιποθυμήσω!...

★

— Πέρασες καλὰ μὲ τὴν ἐπισκέπτριά σας;

— Οὐ, πάρα πολύ, ἀντρούλη μου! Ὅλο τὸ ἀπόγευμα ξεκαρδιστήκαμε στὰ γέλια.

— Μὰ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα συζητούσατε, λοιπόν;

— Γιὰ σένα!

★

Ἡ σύζυγος (ἐκνευρισμένη): Τίποτα δὲ μοῦ ἐπιτρέπεις πιά. Ἂν ἐξακολουθήση αὐτὴ ἡ κατάστασι, θὰ γυρίσω στοὺς γονεῖς μου.

Ὁ σύζυγος: Μὰ αὐτὸ δὲν σοῦ τὸ ἀπαγόρευσα!...

★

Στὸ ἐστιατόριο.

Ὁ πελάτης: Τὸ ψητὸ ποὺ μοῦ δώσατε προχτὲς ἦταν ἔξοχο!

Τὸ γκαρσόνι: Θέλετε νὰ σᾶς φέρω ἀπὸ τὸ ἴδιο;..

★

Στὴν ταβέρνα.

— Τί τὰ θές, φίλε μου!... Τὸ κρασὶ βλάπτει τὴ μνήμη.

— Ἄ, γι' αὐτό, λοιπόν, ξεχνᾶς νὰ κεράσης;...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(στὸν ἀρραβῶνα, στὸν ἔρωτα, στὸ γάμο)

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΣΤΟ περασμένο σημειώμά μας μιλήσαμε γιὰ τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα τῶν ἀραβωνιασμένων, ποὺ συχνὰ τοὺς φέρνει ἀντιμέτωπους μὲ καταστάσεις δύσκολες καὶ δυσάρεστες, μὲ ἀδιάκοπες ἀναβολὲς ἀκόμη καὶ μὲ ἀναγκαστικὲς ἀπομακρύνσεις, ποὺ καταστρέφουν τὴν ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς «ἐπίσημης ἀναμονῆς», ἀντικαθιστῶντας την μὲ ἀγωνίες, μὲ φόβους, μὲ ἐρωτηματικά.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόβλημα «χρήμα» καὶ ἴσως «πρῶτα ἀπ' αὐτό», ὅπως ὑποστηρίζουν πολλοὶ νέοι καὶ κοπέλλες, ὑπάρχει τὸ πρόβλημα γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ συζητήσουμε σήμερα καὶ ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ ὀνομάσουμε χαρακτηριστικὰ «πρόβλημα τῶν ἄλλων».

Τώρα, ποιοί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ ζευγάρι καὶ κοντὰ σ' αὐτό: οἱ οἰκογένειες «ἐκείνου» καὶ «ἐκείνης».

ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΙ ΠΙΚΡΙΑΣ

— Εἶμαι ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ πιστεύουν πὼς αὐτὸ τὸ «πρόβλημα τῶν ἄλλων εἶναι τὸ σοβαρώτερο ἀπ' ὅσα μποροῦν νὰ παρουσιαστοῦν ἀνάμεσα σ' ἕνα ζευγάρι, μοῦ εἶπε ἡ Τασία Μ. μιὰ χαριτωμένη ὑπάλληλος, 23 χρόνων, ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα νεαρὸ στρατιωτικό. Γιατὶ ἔχω αὐτὴ τὴν πεποίθηση; Μὰ εἶναι ἁπλούστατο. Φτάνει νὰ ρίξῃ κανεὶς μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα, φτάνει ν' ἀκούσῃ τὶς ἐξομολογήσεις μερικῶν κοριτσιῶν καὶ μερικῶν νέων γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Δὲ θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ ὅτι τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα δὲν εἶναι σοβαρό. Εἶναι, καὶ μάλιστα σοβαρώτατο. Μὰ ξέρετε τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ τὸ κάνει νὰ φτάνῃ πολλὲς φορὲς στὸν ὑπερβολικὸ βαθμό: Οἱ ἄλλοι! Μάλιστα, οἱ ἄλλοι! Ἕνα ζευγάρι θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἀπολέψῃ ἔστω καὶ οἰκονομικὰ στὴν ἀρχή, ἔστω καὶ δύσκολα, ἂν δὲν ὑπῆρχαν, πχ. οἱ ὑποχρεώσεις ἐκείνου πρὸς τοὺς γονεῖς του, ποὺ τὸν ἔφεραν στὸν κόσμο καὶ τὸν μεγάλωσαν, πρὸς τὶς ἀδελφές, ποὺ πρέπει νὰ παντρευτοῦν, πρὸς τὰ μικρότερα ἀδέλφια, ποὺ ποέπει νὰ σπουδάσουν.

»Μὴ νομίζετε ὅτι μιλῶ μὲ μνησικακία. Μιλῶ, ἁπλούστατα, μὲ τὴ δικαιολογημένη πικρία, ποὺ φουσκώνει σάν ποταμὶ μέσα σ' ὅλες τὶς κοπέλλες, ποὺ ἔχουν τὴν κακὴ τύχη νὰ ἀγαπήσουν ἕνα «θῦμα τῆς οἰκογένειας».

»Εἶναι ἀκριβῶς ἡ περίπτωσι ἡ δική μου. Γνώρισα πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο τὸν ἄντρα, ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῶ καὶ ἀμέσως μᾶς ἔνωσε ἕνα βαθὺ αἴσθημα. Ὅταν πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὲ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς δικούς μου, ἔνραψε πρῶτα στοὺς γονεῖς του γιὰ νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀπόφασί του καὶ νὰ πάρῃ τὴ συγκατάθεσί τους. Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσθαν, ὅπως τὰ φανταζόταν. Οἱ γονεῖς του, ἀντὶ, ὅπως φανταζόταν, νὰ δεχτοῦν μὲ χαρὰ τὴν εἴδησι, ἔγιναν ἔξω φρενῶν! Ἡ μητέρα του ἦρθε στὴν Ἀθήνα, τοῦ δημιούργησε σκηνὲς καὶ κάποια μέρα ἦρθε καὶ μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ, ὅπως μοῦ εἶπε, νὰ ἐγκαταλείψω τὸ γυιό της, γιὰ νὰ μὴν... τὸν καταστρέψω.

»Τῆς ἀπάντησα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω ποιὰ θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ καταστροφή. Ὁ Γιώργος εἶχε μιὰ καρριέρα στρωμένη πιὰ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν ἐντελῶς «ἀπροικη». Πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶχα μιὰ μόνιμη ἐργασία μὲ καλὸ μισθὸ καὶ οἱ γονεῖς μου μοῦ ἔδιναν γιὰ «προῖκα» ἕνα καλὸ σπίτι.

»Τότε ἐκείνη ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ μοῦ φώναξε ὅτι αὐτοὶ τὸ γυιό τους τὸν εἶχαν σπουδάσει μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἔκανε ἕνα τραντάχτο γάμο, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀδελφό του, νὰ σπουδάσῃ στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ νὰ παντρέψῃ τὴν ἀδελφή του, ποὺ εἶναι μόλις δώδεκα χρόνων.

»Ζήτησα ἀπὸ τὸ Γιῶργο νὰ χωρίσωμε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρα τῶν δικῶν του, μὰ ἐκεῖνος δὲ θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἕνας ἄντρας τριάντα χρόνων μπορεῖ νὰ διαθέσῃ τὴ ζωή του καὶ τὴν καρδιά του χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τῶν δικῶν του. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ γι' αὐτὸ δέχτηκα νὰ τὸν ἀρραβωνιαστῶ. Ἐκεῖνος ἐλπίζει πάντα ὅτι οἱ δικοί του στὸ τέλος θὰ «ὑποχωρήσουν», θὰ «καταλάδουν». Καὶ ἴσως νὰ συμβῇ αὐτὸ πραγματικά. Μὰ ἀπὸ τὴ δική μου καρδιὰ ποιός θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ βγάλῃ τὴν ἀπέραντη πικρία, ποὺ ἔχει φωλιάσει;

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Ὁ Παῦλος Τ., δημόσιος ὑπάλληλος, 29 χρόνων, ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὑπάλληλο σὲ μιὰ ἑταιρεία, δυὸ χρόνια μικρότερή του, κούνησε τὸ κεφάλι μελαγχολικά, πρὶν ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί μας.

— Ἕνα πρόβλημα, εἶπε, αἰώνιο, ποὺ νομίζω ὅμως ὅτι ἔχει ὀξυνθῆ περισσότερο στὶς ἡμέρες μας. Ἴσως ἐπειδὴ ἐμεῖς οἱ νέοι ἔχουμε ἀποκτήσει ἰδέες πιὸ ἀνεξάρτητες, ἴσως ἐπειδὴ οἱ γονεῖς ἔχουν γίνει περισσότερο ἀπαιτητικοί. Μὰ ὅπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ πρόβλημα ὑπάρχει καὶ τὸ συναντᾶμε σὲ κάθε στιγμή, σὲ ὅλες τὶς παραλλαγές του.

»Ἡ μητέρα, ποὺ ἀγαπάει τὸ γυιό της καὶ δὲν θεωρεῖ καμμιὰ —μὰ καμμιὰ— θέσι νὰ γίνῃ σύζυγός του, οἱ γονεῖς ποὺ πιστεύουν πὼς ἐπειδὴ βοήθησαν τὸ γυιό τους νὰ μορφωθῇ, ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς φιλοδοξίες τους καὶ νὰ καταρθώσῃ νὰ παντρευτῇ μιὰ... πολυεκατομμυριοῦχο. Οἱ γονεῖς ἡ μᾶλλον οἱ μητέρες, ποὺ ἀκόμα κι' ἂν ὁ γυιός τους θὰ συναντήσῃ καὶ θὰ ἀγαπήσῃ τὴν πιὸ ἀξιολάτρευτη κοπέλλα τοῦ κόσμου ἀντιστέκονται μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους στὸ γάμο του μαζί της, μόνο καὶ μόνο, ἐπειδὴ «τὴ διάλεξε μόνος του».

»Ὁ κατάλογος θὰ μποροῦσε νὰ συνεχιστῇ μὲ ἀμέτρητες ἄλλες σχετικὲς περιπτώσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πιὸ τραγική, μπορῶ νὰ πῶ, εἶναι ἡ περίπτωσι τῶν ἀνύπαντρων ἀδελφῶν. Δὲ χρειάζεται νομίζω νὰ ἀναπτύξω τὸ δρᾶμα ἑνὸς νέου, ποὺ οἱ γονεῖς του ἔφεραν στὸν κόσμο, πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἕνα, δύο, τρία ἢ καὶ τέσσερα «ἀδύνατα πλάσματα», τῶν ὁποίων αὐτὸς εἶναι ὁ «φυσικὸς προστάτης» καὶ, πολλὲς φορὲς τὸ ἐξιλαστήριο θῦμα. Πολλὲς φορές, δηλαδή, ἡ παροῦσι αὐτή, ποὺ οἱ συνθῆκες ζωῆς στὸν τόπο μας δὲν τὴν ἀφίνουν νὰ σβύσῃ, ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἕνα νέο νὰ μὴν ἔχῃ καρδιὰ καὶ ν' ἀρνηθῇ τὶς χαρὲς τῆς οἰκογένειας μέχρις ὅτου νὰ παντρευτοῦν οἱ ἀδελφές ἢ ἡ ἀδελφὴ κι' ἂν ἐκεῖνες ἢ γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο δὲν θὰ καταρθώσουν νὰ βροῦν τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων τους, αὐτὸς νὰ μείνῃ ἀνύπαντρος γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἐκεῖνες «ἀπροστάτευτες».

»Αὐτὰ λέει καὶ διαστάσει ὁ ἀγραφος κώδικας τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ ὁ νέος πολὺ δύσκολα καὶ πολὺ σπάνια κατορθώνει νὰ βρῇ τὸ θάρρος νὰ ἐπαναστατήσῃ. Συνήθως σκύβει τὸ κεφάλι στὴν ἀνάγκη καὶ στὸ «καθῆκον» καὶ ἂν στὸ μεταξὺ θὰ τύχῃ νὰ συναντήσῃ τὴν κοπέλλα, ποὺ θὰ κάνῃ τὴν καρδιὰ του νὰ χτυπήσῃ καὶ θὰ τοῦ φέρῃ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσῃ κι' αὐτὸς μιὰ οἰκογένεια, ἕ, τότε συμβαίνει τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς κάτι, ὅπως αὐτό, ποὺ συνέβη σὲ μένα.

»Εἶμαι ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ θαυμάσια κοπέλλα ἀπό... πέντε χρόνια. Ἕνας ἀρραβώνας στὴν ἀρχὴ κρυφός, ποὺ ὕστερα ἀποκαλύφθηκε, προκαλώντας τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα μου, τὰ ἀστείρευτα δάκρυα τῆς μητέρας μου καὶ τὶς ἀπελπισμένες λιποθυμίες τῆς ἀδελφῆς μου — ἕνα χρόνο μικρότερης ἀπὸ μένα.

»Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια δούλεψα σκληρά, ἔκανα αἱματηρὲς οἰκονομίες καὶ κατάφερα νὰ «προικίσω» τὴν ἀδελφή μου, ποὺ παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα μου μὲ βοήθησε μεγαλόψυχα καὶ ἡ μητρή μου, ποὺ συμμερίστηκε ἀδιαμαρτύρητα τὰ χρόνια αὐτὰ τῆς μιζέριας καὶ τῆς ἀγωνίας. Ἐπὶ τέλους, τὰ Χριστούγεννα θὰ μπορέσουμε νὰ παντρευτοῦμε κι' ἐμεῖς. Μὰ ὕστερα ἀπὸ πόσες πικρίες; Καὶ ὅμως, ἂν ρωτήσῃ κανεὶς τοὺς γονεῖς μου, ἐξακολουθοῦν νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ γυναίκα, ποὺ διάλεξα. Κατὰ τὴ γνώμη τους, θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ μιὰ πιὸ καλὴ καὶ πρὸ πάντων πιὸ πλούσια!

Ἡ πρώτη δυσκολία, ποὺ συναντάει ἕνας νέος ὅταν θὰ ἀποφασίσῃ νὰ παντρευτῇ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπάει εἶναι οἱ ἀντιρρήσεις τῆς μητέρας του...

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΙΔΙΑ

— Τί τὰ θέλετε, μοῦ εἶπε ὁ Στέφανος Μικρόπουλος, καθηγητὴς, 28 χρόνων. Πολλὲς φορὲς προσπαθοῦμε ἀκόμα καὶ στὸν ὑπνο μας, μὰ ἡ ἀλήθεια ἀργὰ ἢ γρήγορα ἔρχεται στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὸ ζητηματα τῆς ἐκλογῆς τῆς μελλοντικῆς συντρόφου τῆς ζωῆς μας, ἐμεῖς οἱ νέοι χρειάζεται πολλὲς φορὲς νὰ δίνουμε ἡρωϊκὲς μάχες, γιὰ νὰ κατορθώσουμε νὰ ἐπιβάλουμε τὴ δική μας γνώμη καὶ τὴ δική μας ἐκλογή. Ἔχω ἀκούσει κι' ἔχω παρακολουθήσει τόσα περιστατικά, ὥστε νὰ ἔχω καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια κάθε κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἐπιπέδου μορφώσεως, συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο, ὅταν ὁ γυιὸς ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τῆς οἰκογενείας θὰ δηλώσῃ ὅτι ἀποφάσισε νὰ συνδέσῃ τὴ ζωή του μὲ τὴ γυναίκα, ποὺ διάλεξε ἡ καρδιά του. Παντοῦ, σὲ σπίτια πλούσια, ἀριστοκρατικά, ἀστικὰ ἢ καὶ φτωχικὰ — θαιώνουν τὸν κανόνα — ἐπαναλαμβάσκηνὴ τῶν ἀντιρρήσεων, ἀκρίδειες ἡ τῆς μητέρας, ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα ἢ σιωπηλὴ μὰ εὔγλωττη ἀποδοκιμασία τοῦ.

»Γιατὶ συμβαίνει αὐτό; Πρῶτα, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς ἐξακολουθοῦν νὰ διάσ; ἀκόμα κι' ἂν ἔχουν ἄσπρα, ὑποσυνείδητα, ζηλεύουν τὴν κοπέλλα, ποὺ ὁ γυιός τους διάλεξε μὲ τὴν καρδιά του ἢ μάλλον, ποὺ διάπάρη μιὰ ἄλλη, ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι μὲ τὴ «λογικὴ» δὲν θὰ καταρθώσουν ποτὲ νὰ κυριαρχήσουν τόσο στὴν καρδιά του, ὥστε νὰ τοὺς «ἀφαιρέσῃ» τὴν ἀγάπη του. Ἐπὶ πλέον, ἐπειδὴ οἱ πατέρες ἔχουν ἀταδιστικὰ τὴν ψυχολογία τοῦ «ἀφέντη» καὶ νοιώθουν τὸ δάρο τῆς κυριαρχίας τους στὴν οἰκογένειά τους κλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, ὅταν ὁ γυιὸς δὲν ὑπολογίζῃ τὴν θέλησί τους.

»Αὐτὲς καὶ πολλὲς ἄλλες εἶναι οἱ αἰτίες, ποὺ κάνουν τοὺς γονεῖς νὰ παίρνουν ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντι στὴν ἐκλογὴ τοῦ γυιοῦ. Καὶ αὐτὸς τί πρέπει νὰ κάνῃ; Νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλη τὴν καλή του θέλησι καὶ ὅλη τὴν ὑπομονὴ γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος του, γιατί, στὸ κάτω-κάτω, αὐτὸς θὰ ζήσῃ μὲ τὴ γυναίκα, ποὺ διάλεξε. Ἂν ἐκείνοι δὲν τὸ παραδεχτοῦν, τότε δὲν τοὺ μένει παρὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ...

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΕΚΕΙΝΗΣ

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλὲς φορὲς οἱ γονεῖς τοῦ γαμπροῦ κάνουν ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ τῶν ἀρραβωνιασμένων, φέρνοντας χίλια ἐμπόδια στὸ γάμο τους, μοῦ εἶπε ἡ Ζάννα Μ. Μά, ὅπως θὰ ξέρετε, ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ νομίσματος, ἡ περίπτωσι ποὺ ὄχι οἱ γονεῖς τοῦ νέου, μὰ οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας δὲν ἐγκρίνουν τὴν ἐκλογὴ τῆς κόρης τους, ἐπειδὴ δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς φιλοδοξίες τους. Κι' ἂν ἀκόμη γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο θὰ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους, δὲν φροντίζουν τὴ συρα νὰ μὴ δείχνουν τὴ δυσαρέσκειά τους, τὴν ψυχρότητά τους, τὴν ἀποδοκιμασία τους. Νομίζετε πὼς εἶναι αὐτὸ μικρότερο δράμα;

»Ἕνα πολύπλοκο καὶ δύσκολο πρόδλημα εἶναι, λοιπόν, αὐτὸ τὸ «πρόδλημα τῶν ἄλλων», ποὺ ἀντιμετωπίζουν συχνὰ οἱ σημερινοὶ ἀρραβωνιασμένοι. Πῶς πρέπει νὰ προστεθήσουν μὲ μαλακὸ τρόπο, μὲ κατανόησι γιὰ τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων. Ὕστερα, μὲ λίγη... δυναμικότητα. Δυστυχῶς, σὲ πολλὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητη.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Ἡ ἀνάπαυλα τοῦ πολεμιστή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ	:	Ζενεβιέβ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΠΟΡΓΑ	:	Μητέρα της
ΡΟΜΠΕΡ ΟΣΣΕΝ	:	Ρενὼ
ΜΑΣΑ ΜΕΡΙΑ	:	Ραφαέλα
ΖΑΝ—ΜΑΡΚ ΜΠΟΡΥ	:	Πιέρ
ΤΖΕΗΜΣ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ ΤΖΑΣΤΙΣ	:	Κατὸδ

"Ενα φιλμ ποὺ ὁ ***ROZE VANTIM*** *γύρισε βάσει τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τῆς* ***ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΟΣΦΟΡ***

9ΟΝ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ζενεβιέβ, μιὰ νέα φρόνιμη καὶ λογική, πηγαίνει στὴ Ντιζὸν γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν κληρονομιά, ποὺ τῆς ἄφησε μιὰ πλουσία θεία της. Στὸ ξενοδοχεῖο ἀνακαλύπτει τυχαῖα τὸν Ρενώ, ποὺ ἔχει πάρει μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ ἰντωτικὰ χάπια καὶ τοῦ σώζει τὴ ζωή. Γυρίζουν μαζὶ στὸ Παρίσι καὶ ἡ Ζενεβιέβ τὸν φιλοξενεῖ γιὰ ἕνα βράδυ στὸ διαμέρισμά της. Μὰ οἱ μέρες περνοῦν καὶ ὁ Ρενὼ μένει ἐκεῖ. Γιὰ χάρι του ἀραδιάζει ἕνα σωρὸ ψέματα στὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ ἀρνεῖται νὰ δεχτῇ τὴ μητέρα της. Ἡ Ζενεβιέβ βρίσκεται τώρα, μαζὶ μὲ τὸν Ρενώ, στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Κατώφ. Μέσα στὸ ἡμίφως βλέπει ἕνα νέο ν' ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ φιλᾶ τὴν Ζανίνα.

Μὰ ὁ Ραϋμόν, ὁ φίλος τῆς Ζανίνας, ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος τους ἀπειλητικός.

— Φτάνει πιά, Ζανίνα!...

— Θράσος ποὺ τὸ ἔχει αὐτή!... λέει ἀγανακτισμένη ἡ Ζενεβιέβ.

— Γιατί; Ὁ Ραϋμόν φέρθηκε σὰν ἀγροίκος!...

— Μήπως θέλεις νὰ πῇς πὼς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζητλέψῃ ἐπόντας ἕναν ἄλλο ν' ἀγκαλιάξῃ τὸ κορίτσι του; Ἐσὺ τί θὰ ἔκανες ἂν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ριχνόταν σ' ἐμένα;...

... Θὰ παρακολουθοῦσες ἀδιάφορος τὴ σκηνή;

— Δὲν ὑπάρχει ζήλεια. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὀνομασία, ποὺ δίνουν στὴν ὑπεροψάνεια τοῦ χειρίστου εἴδους... Θὰ ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ ὑποφέρω ἐπειδὴ σὲ βλέπω εὐχαριστημένη;... Γιατί, γιὰ νὰ τὸν ἀφίνῃς νὰ σὲ φιλήσῃ, θὰ πῇ πὼς σοῦ ἀρέσει τὸ φιλί του...

— Πρέπει νὰ σεβόμαστε τὴν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου, διαφορετικὰ θὰ τοῦ ἀπαγορεύαμε νὰ τρώη, νὰ πίνη ἢ νὰ κολυμπᾶ καὶ ὅλα αὐτὰ στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης...

—Ἔχεις κάτι ἰδέες...

Ἡ Ζενεβιὲβ ἀπομακρύνεται καὶ βάζοντας οὐΐσκυ στὸ ποτῆρι της, τὸ ἀδειάζει μονορρούφι. Ὁ Κατὼφ τὴ βλέπει...

— Τί συμβαίνει πάλι; Ἔκανες καμμιὰ καινούργια ἀνακάλυψη;

— Ναί... Δὲν ξέρω, λέει, νὰ σέβωμαι τὸ ἄτομο καὶ θέλω νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ τρώη καὶ νὰ κολυμπᾶ...

Ἡ Ζενεβιὲβ παίρνει τὸ παλτό της κι' ἑτοιμάζεται νὰ φύγη.

...Ὅταν ξαφνικὰ ἀκούη πίσω της ἕνα σόλο σαξοφώνου, ποὺ τὴν κάνει νὰ σταματήση...

... Σὰν ναρκομένη, ἀπὸ τὴν ἁπαλὴ καὶ γλυκειὰ μουσική, πλησιάζει τὸν Τζίμμυ, ποὺ παίζει τὸ σαξόφωνο καὶ κάθεται πλάϊ του...

Ὁ Ρενὼ τὴν εἶδε καὶ μὲ ἀργὰ βήματα πηγαίνει πρὸς ἕνα τραπέζι μὲ διάφορα ἐργαλεῖα.

Ὁ Τζίμμυ παίζει νὰ παίζη σαξόφωνο καὶ κιττάζει μὲ θαυμασμὸ τὴ Ζενεβιέβ. Ἐκείνη παρακολουθεῖ τὸν Ρενὼ καὶ φαίνεται σὰν νὰ ζηλιαγεύη μιὰ ματιά του...

Ἡ μεγάλη της ἀγάπη καθρεφτίζεται στὸ βλέμμα καὶ στὸ χαμόγελό της...

Τί ὀξυγονοκόλλησι, μὲ τὴν ὁποία ἔχει κατσπιαστῆ ὁ Ρενώ, πότε φωτίζει μὲ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τὸ πρόσωπό του καὶ πότε τὸν βυθίζει στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ζενεβιὲβ πιστεύει γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ξῆ μέσα στὸ δικό του κόσμο. Ἕνα κόσμο, ποὺ μόνο σ' ἐκεῖνον ἀρέσει καὶ μέσα στὸν ὁποῖο αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της καθρεφτίζει τώρα τὴν πάλη, ποὺ γίνεται μέσα της.

Ὁ Τζίμμυ τὴν τραβάει κοντά του. Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνειροπολῆ καὶ δὲν τοῦ ἀντιστέκεται.

Τὰ χείλη του πλησιάζουν τὰ δικά της καὶ σμίγουν σ' ἕνα φιλί...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΠΙΠΙΛΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΜΕΡΙΚΕΣ φορὲς συμβαίνουν τόσο περίεργα πράγματα στὴ ζωή μας, ποὺ καταντοῦν ἀπίθανα καὶ δὲ σὲ πιστεύουν, ὅταν τὰ διηγηθῆς κάπου. Αὐτό, βέβαια, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, ἂν θὰ σὲ πιστέψουν ἢ ὄχι. 'Η δυσπιστία τῶν ἀνθρώπων δὲ μοῦ κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι. 'Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ πραγματικὰ μοῦ κάνει κατάπληξι εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὅλα τὰ παράξενα συμβαίνουν σὲ μένα. Κι' ἀπὸ τὴν ἱστορία, ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω, θὰ καταλάβετε ἂν ἔχω δίκιο ἢ ὄχι.

"Ενα βράδυ, ὁ προϊστάμενός μου, ὁ κύριος 'Αθανάσιος Μπουρέκος, μὲ κάλεσε στὸ σπίτι του μὲ τὴ γυναῖκα μου, γιατὶ ἔβινε κάποιο πάρτυ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς καινούργιας βίλλας ποὺ ἀγόρασε. Φυσικά, μ' ὅλο ποὺ ἀντιπαθῶ τὰ πάρτυ, πῆρα τὴ Φλώρα καὶ πήγαμε. μιὰ καὶ κάνανε τὸ ἴδιο ὅλοι οἱ συνάδελφοι.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅμως, ἁπάνω, ποὺ ἑτοιμαζόμαστε νὰ τὸ διαλύσουμε, ἔγινε ξαφνικὰ μιὰ ἀνακατωσούρα κι' ἀμέσως ἀκούω χειροκροτήματα. 'Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόμαστε μὲ τὴ Φλώρα στὸ χώλ καὶ φορούσαμε τὰ παλτά μας.

— Κάτι γίνεται μέσα, εἶπε ἡ Φλώρα. Γιὰ πᾶμε νὰ δοῦμε...

Μπήκαμε στὸ σαλόνι καὶ τί βλέπουμε; Οἱ δυὸ ὑπηρέτριες τοῦ κυρίου Μπουρέκου εἶχαν ἀνοίξει τὴ μεγάλη τετράφυλλη πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ τ' ἀφεντικὸ ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ εἴσοδο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ σκυλίτσα του τὴ Νέλλη καὶ τὰ τέσσερα κουτάβια της. 'Η Νέλλη τὸν ἀκολουθοῦσε, περπατῶντας στὰ δυὸ πισινά της πόδια κι' ὁ κύριος Μπουρέκος μᾶς χαμογελοῦσε, γεμάτος ἱκανοποίησι. Φυσικά, αὐτὴ ἡ ἐμφάνισι χειροκροτήθηκε ἀπ' ὅλους, γιατὶ κάτι τέτοιες λεπτομέρειες ἄρεσαν πάρα πολὺ στὸ ἀφεντικό.

— Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ χειροκροτήματα, εἶπε σὲ λίγο. 'Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, εἶναι ἡ ἐξυπνάδα τῆς Νέλλης μου. Εἰλικρινὰ μιλῆστε: Ποὺ ξανάδατε τέτοια ἐξυπνη σκυλίτσα;

— Πουθενά! ἀπαντήσαμε μ' ἕνα στόμα.

'Η Φλώρα ἔσκυψε, πῆρε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα κουτάβι καὶ πρόσθεσε:

— "Αν θέλετε, μποροῦμε νὰ πάρουμε καὶ ὅρκο. "Αχου, τί ὡραῖα κουταβάκια! Σοῦρχεται νὰ τὰ φιλήσης...

Φχαριστήθηκε ὁ κύριος Μπουρέκος, γιατὶ ἀπ' ὅ,τι ξέραμε, εἶχε παθολογικὴ ἀδυναμία στὴ Νέλλη του. Πλησίασε τὴ Φλώρα καὶ τῆς χαμογέλασε.

— Κυρία μου, εἶπε. 'Η ἀγάπη σας γιὰ τὰ κουτάβια τῆς Νέλλης μου, εἶναι πραγματικὰ συγκινητική. 'Απ' αὐτὰ ποὺ εἴπατε κι' ἀπ' τὸν τρόπο, ποὺ τὸ κρατᾶτε στὴν ἀγκαλιά σας, εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ παιδὶ τῆς Νέλλης μου θὰ περάση καλὰ μαζί σας. Σᾶς τὸ χαρίζω!

Τὸ τί ἔγινε τότε, δὲν περιγράφεται. Οἱ γυναῖκες τῶν συναδέλφων βάλανε τὶς φωνὲς κι' ἀρχίσανε τὰ παράπονα, γιατὶ ἤθελαν ὁπωσδήποτε κι' αὐτὲς ἀπὸ ἕνα κουτάβι. Στὸ τέλος, ὁ κύριος Μπουρέκος, παρ' ὅλο ὅτι εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴν προτίμησι, ποὺ δείχνανε ὅλες στὰ κουτάβια τῆς Νέλλης, χάρισε μὲ κλῆρο ἄλλα δύο καὶ κράτησε ἕνα. "Υστερα ἀπὸ λίγο, μᾶς συνώδεψε εὐγενικὰ ὡς τὴν πόρτα καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρουν ταξὶ ὅσοι πῆρανε κουτάβια.

— Σᾶς διαβεβαιῶ, πρόσθεσε, ὅτι συναχώνονται πολὺ εὔκολα.

Τὸν διαβεβαιώσαμε κι' ἐμεῖς, ὅτι θὰ πάρουμε ταξὶ καὶ φύγαμε.

★

"Ετσι, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ κουβαλήσαμε στὸ σπίτι τὸ κουτάβι τῆς Νέλλης, ἡ ζωή μας ἄλλαξε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε. Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὰ ζῶα κι' ἂν δὲν ἦτανε τοῦ κυρίου Μπουρέκου, θὰ τὸ εἶχα ἐπιστρέψει τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, γιατὶ αὐτὸ τὸ κακομαθημένο ἢ, μᾶλλον, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, αὐτὸ τὸ καλομαθημένο κουτάβι μὲ τὴν πλακουτσὴ μύτη, ἔγινε ἡ αἰτία νὰ στραπατσαριστῆ ἡ ἀξιοπρέπειά μου κατὰ τὸν πιὸ φοβερὸ τρόπο. Πάντως, ἡ διατάραξις τῆς σπιτικῆς μου γαλήνης ἄρχισε ἀπ' τὸ πρῶτο βράδυ. 'Η Φλώρα τοὐστρωσε ἕνα χαλάκι στὴν κουζίνα καὶ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. 'Επειδὴ ὅμως αὐτὸ ἤθελε τὴ μαμά του, ἄρχισε κατὰ τὶς 2½ τὸ πρωὶ κάτι οὐρλιαχτρειδὴ κλάματα, ποὺ βούιξε ἡ πολυκατοικία. Κατὰ τὶς τρεῖς μᾶς χτυπήσανε τὸ κουδούνι καὶ σηκώθηκε ἡ Φλώρα. "Ητανε ὁ κύριος Παπαλεξίου, ποὺ καθότανε στὸ διπλανὸ διαμέρισμα. Τὸν ἄκουσα, ποὺ μιλοῦσε, ἐκνευρισμένος.

— Τί κατάστασι εἶναι αὐτή, κυρία Φλώρα; Δὲ μᾶς φτάνουν τὰ βάσανά μας, δηλαδή, θὰ-
χουμε καὶ τὰ σκυλιὰ τώρα;

— Μὰ εἶναι κουταβάκι... τοῦ δικαιολογήθηκε ἡ Φλώρα.

— Κι' ἐμένα τί μὲ νοιάζει; ἀπάντησε ὁ κύριος Παπαλεξίου. "Εχουν ξυπνήσει ὅλοι κι' ἂν εἶναι, ὅπως λέτε, κουταβάκι, νὰ τὸ πᾶτε στὴ μαμά του...

Γύρισε κατασυγχισμένη ἡ Φλώρα κι' ἐπειδὴ τὸ κουτάβι ἔκλαιγε συνέχεια, τὸ πῆρε ἀπ' τὴν κουζίνα καὶ τὄφερε στὴν κρεβατοκάμαρα. 'Αλλὰ δὲν εἴδαμε καμμιὰ βελτίωσι. Στὶς 3½ τοῦ βάλαμε γαλατάκι σ' ἕνα φλυτζάνι, ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ τοῦ βουτήξαμε μέσα τὴ μουσούδα του, δὲν ἤπιε οὔτε μιὰ γουλιά.

— Ἴσως νὰ τὸ θέλη ζεστό... εἶπε ἡ Φλώρα. Δὲ σηκώνεσαι νὰ τοῦ τὸ ζεστάνης;

— Νὰ τοῦ τὸ ζεστάνουμε...

Σηκώθηκα, ἔβρασα καὶ τὸ γάλα, τοῦ τὸ σούρωσα νὰ μὴν ἔχη πέτσες καὶ τὸ ἐνοχλοῦν, ἀλλὰ τὸ βιολί του αὐτό. Νευρίασα.

— Αὔριο θὰ τὸ πάω πίσω, γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε! εἶπα.

— Μὰ εἶσαι τρελλός; φώναξε ἡ Φλώρα. Θέλεις, δηλαδή, νὰ σὲ κακοχαρακτηρίση ὁ κύριος Μπουρέκος καὶ νὰ μὴ σ' ἀφίση σὲ χλωρὸ κλαρί; Θὰ κάνουμε ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι εἶχε δίκιο ἡ Φλώρα, ὅπως δὲν ὑπῆρχε ἐπίσης καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ συγκατοικοι ἀρχίσανε νὰ κοιμοῦνται πολὺ λίγο τὶς νύχτες. Δηλαδὴ καὶ τὰ μεσημέρια δὲν πήγαινε πίσω, ἀλλὰ τὸ κακὸ ἦτανε ἀπείρως χειρότερο τὶς νύχτες.

★

"Ενα μεσημέρι, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ ἡμέρες, ἡ Φλώρα μὲ ὑποδέχθηκε μὲ χαμόγελα.

— Πολυδεύκη μου, εἶπε, πρέπει νὰ τὸ παραδεχτῆς, ὅτι τὸ μυαλὸ τῆς γυναίκας σου κόβει πολύ.

— Γιατί;

— Τ' ἀκοῦς καθόλου τὸ κουτάβι;

— "Οχι. Τί ἔγινε; Τόδωσες;

Μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ πήγαμε στὴν κουζίνα.

— "Εκανα κάτι πολὺ καλύτερο... εἶπε. Γιὰ κύττα...

Τὸ κουτάβι καθότανε σὲ μιὰ γωνιὰ στὴν κουζίνα, ἥσυχο κι' εὐχαριστημένο, καὶ μὲ μιὰ πιπίλα στὸ στόμα, ποὺ τὴν πιπίλαγε συνέχεια κι' ἔκανε γούτς, γούτς, γούτς.

— Λοιπόν, μὲ παραδέχεσαι; εἶπε ἡ Φλώρα. Μωρὸ δὲν εἶναι; "Ε, θὰ τοῦ φερθοῦμε σὰ μωρό. Τὸ πρωὶ μοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα. Εἶπα δηλαδὴ μὲ τὸ μυαλό μου: «Γιατὶ δίνουν πιπίλα στὰ γκρινιάρικα μωρά; Γιὰ νὰ μὴν γκρινιάζουν. Τὸ ἴδιο, λοιπόν, θὰ κάνουμε καὶ στὸ κουτάβι». Κι' ὅπως βλέπεις, Πολυδεύκη μου, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι αὐτό, ποὺ περίμενα. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι, ὅτι κάνει πολὺ θόρυβο, καθὼς πιπιλάει τὴν πιπίλα. Δὲν πειράζει ὅμως. Προκειμένου νὰ κλαίη, ἂς κάνη γούτς, γούτς. Δέκα πιπίλες τοῦ ἀγόρασα, νὰ μᾶς βρίσκωνται...

Καθήσαμε στὸ τραπέζι, ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ μ' ἄρεσε τὸ φαΐ, ἔβαγα στὰ γρήγορα, γιατὶ ἐκεῖνο τὸ γούτς-γούτς τοῦ κουταβιοῦ, ἄρχισε νὰ μὲ νευριάζη. "Ητανε ἕνα γούτς, γούτς ἐκνευριστικό, ποὺ βιδώνε συνέχεια στὸ μυαλό, ρυθμικά. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι, ὅτι σφύριζε καὶ λιγάκι. Αὐτὸ ὅμως φάνηκε περισσότερο τὴ νύχτα, ποὺ εἶχε ἀπόλυτη ἡσυχία. Τὴ Φλώρα, δὲν ξέρω γιὰ ποιὰ αἰτία, δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε καθόλου. 'Εγὼ ὅμως κουκουλώθηκα, γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κοιμήθηκα, γιατί, κατὰ τὶς δύο, χτύπησε πάλι τὸ κουδούνι. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἦτανε μόνο ὁ κύριος Παπαλεξίου, ἀλλὰ καὶ πέντε-ἓξη ἀκόμα συγκάτοικοι, ποὺ πατήσανε τὶς φωνές, μόλις τοὺς ἄνοιξε ἡ Φλώρα.

— Κυρία μου, θὰ διαμαστυρηθοῦμε στὴν ἀστυνομία μ' αὐτὸ τὸ κουτάβι, ποὺ μᾶς φέρατε! εἶπε ὁ κύριος Παπαλεξίου, ὀργισμένος. Μέχρι χθὲς ἔκλαιγε. Τί διάβολο κάνει τώρα κι' ἀκούγεται αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ γούτς-γούτς; Θὰ καταφύγωμε στὴν ἀστυνομία!...

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ἡ Φλώρα. Αὐτὸ τὸ γούτς, γούτς, δὲν τὸ κάνει τὸ κουτάβι.

— Τότε ποιὸς τὸ κάνει;

— Ὁ ἄνδρας μου!
— Καὶ πῶς τὸ κάνει;
— Μὲ μιὰ πιπίλα. Προσπαθεῖ νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρο...
— Ἀλλοῦ αὐτά, κυρία μου! Τὸ κουτάβι κάνει ἔτσι καὶ μὴν προσπαθῆτε νὰ μᾶς μπερδέψετε. Δὲ μπορεῖτε ἐμεῖς νὰ γίνουμε νευρασθενικοί, ἐπειδὴ μαζεύετε ἐσεῖς κουτάβια ἐδῶ μέσα!...
— Ἄ, ἔτσι εἴσαστε; εἶπε ἡ Φλώρα. Τώρα θὰ δῆτε, ἀπιστοι Θωμάδες.
Τοὺς βγαλε στὸ χώλ, ἔκλεισε τὴν ἐνδιάμεση πόρτα, μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρη καὶ μὲ ξεσκέπασε.
— Σήκω γρήγορα, εἶπε.
Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τῆς ντουλάπας, ἔβγαλε μιὰ πιπίλα καὶ μοῦ τὴν κόλλησε στὸ στόμα!
— Ἐμπρός! Πιπίλιζε! εἶπε. Ἂν μᾶς ἀναγκάσουνε νὰ διώξουμε τὸ κουτάβι, χαθήκαμε ἀπ' τὸν κύριο Μπουρέκο. Προσπάθησε νὰ κάνῃς γουτς-γουτς...
Κι' ὅπως ἤμουν μὲ τὴν πιπίλα, μὲ παρουσίασε μπροστὰ στοὺς συγκάτοικους...
— Χριστὸς καὶ Παναγιά! εἶπε ὁ κύριος Παπαλεξίου. Ξαναμωραθήκατε;
Ἡ Φλώρα θύμωσε:
— Νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι! εἶπε. Ὁ ἄντρας μου δὲν ξαναμωράθηκε. Ἁπλῶς προσπαθεῖ νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρο!
Φυσικά, τὴν πιπίλα δὲν τὴν ἔβγαλα καθόλου ἀπ' τὸ στόμα μου, γιατὶ τὸ κουτάβι, μέσα ἀπὸ τὴν κουζίνα, ἔκανε συνέχεια γουτς-γούτς. Σταυροκοπήθηκαν οἱ συγκάτοικοι καὶ φύγανε. Ὅσο γιὰ μένα, εἶχα κάτι νεῦρα, ἀπερίγραπτα, μὲ τὴ Φλώρα!
— Τί κατάστασι εἶναι αὐτή; εἶπα. Μὲ γελοιοποίησες!
— Κάνε τὴ δουλειά σου, εἶπε. Ἂν κάνῃς ἐσὺ γουτς-γούτς, δὲ μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν τίποτα. Ἂν μᾶς πάρουν ὅμως τὸ κουτάβι, δὲ θάχουμε ποῦ νὰ σταθοῦμε ἀπὸ τὸν κύριο Μπουρέκο...

*

Αὐτό, ὅμως, τὸ νυχτερινὸ ἐπεισόδιο, εἶχε πολὺ ἀπρόβλεπτη συνέχεια, διότι τὸ ἑπόμενο μεσημέρι, ποὺ γύρισα, βρῆκα τὸ θυρωρὸ μὲ μιὰ πιπίλα στὸ στόμα! Μόλις μὲ εἶδε, τὴν ἔβγαλε.
— Χαίρετε, κύριε Πολυδεύκη... εἶπε. Ἐλπίζω νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ αὐτὴ ἡ μέθοδος...
— Γιὰ ποιό;
— Τί γιὰ ποιό, κύριε Πολυδεύκη; εἶπε ὁ θυρωρός. Προσπαθῶ κι' ἐγὼ νὰ κόψω τὸ τσιγάρο ἢ, τοὐλάχιστο, νὰ τὸ μετριάσω.
Προχώρησα καὶ περίμενα νὰ κατεβῇ τὸ ἀσανσέρ, γιατὶ ἄναβε τὸ κόκκινο φωτάκι. Μά, μόλις κατέβηκε κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα, εἶδα τὴν κυρία Παπαλεξίου καὶ δυὸ ἄλλες κυρίες, ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν γιὰ ἔξω. Μοῦ χαμογέλασαν.
— Κύριε Πολυδεύκη, ἂς εἰσαστε καλά! εἶπανε.
— Γιατί;
— Ἐλάτε τώρα, κύριε Πολυδεύκη! Ἡ κυρία σας μᾶς εἶπε τὸ πρωΐ, ὅτι ἡ μέθοδος τῆς πιπίλας εἶναι πραγματικὰ θαυματουργή! Γι' αὐτὸ πᾶμε τώρα...
— Δηλαδή;
— Ν' ἀγοράσουμε πιπίλες γιὰ τοὺς ἀνοικοκύρευτους τοὺς ἄντρες μας, γιατί, ἐκτὸς ποὺ γεμίζουν τὸν τόπο μὲ στάχτες, μᾶς μαυρίζουνε καὶ τὶς κουρτίνες. Ἀλήθεια, τὸ μετριάσατε τόσο πολὺ τὸ τσιγάρο;
— Βεβαίως, κυρίες μου! εἶπα. Ἔφτασα, δηλαδή, στὸ σημεῖο νὰ καπνίζω μόνο ἕνα μετὰ τὸ φαγητό...
— Τέλος πάντων, τί κάνει ἡ θέλησι!...
Ἀνέβηκα στὸ διαμέρισμά μου, μπουρινιασμένος. Ἡ Φλώρα ἔφτιαχνε ρυζόγαλο γιὰ τὸ κουτάβι. Ἔψαξα τὶς τσέπες μου, γιὰ νὰ καπνίσω ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ δὲ βρῆκα, γιατὶ εἶχα ξεχάσει τὸ πακέτα στὸ γραφεῖο.
— Κάτσε, σὲ δέκα λεπτά, θὰ φᾶμε! εἶπε ἡ Φλώρα.
Εἶχα κάτι νεῦρα, ἀπερίγραπτα! Κι' ὅπως μπῆκα στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ βρῆκα τὴν πιπίλα ἀπάνω στὸ κομοδίνο, τὴν ἁρπαξα καὶ τὴν ἔβαλα στὸ στόμα μου. Εἰλικρινά, σᾶς λέω, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πρόθεσι νὰ ἐπαναλάβω αὐτὸ τὸ ἀνόητο πείραμα, ποὺ μοῦ ἐπέβαλε ἡ Φλώρα τὴν προηγούμενη νύχτα. Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω γιατί τὸκαινα τε. Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος μὲ τὴν πιπίλα στὸ στόμα. Ὕστερα ἀπὸ ἀπὸ φωνὲς καὶ πετάχτηκα στὴν κουζίνα. Ἡ Φλώρα τάιζε τὸ κουτάβι μὲ τὸ μπιμπερό.
— Ἀκοῦς τί γίνεται; εἶπε.
— Ποιὸς φωνάζει;
— Καλέ, τί ποιός; εἶπε ἡ Φλώρα. Ἐδῶ ἔχει ἁρπαχτῆ ἡ μισὴ πολυκατοικία.
Μέχρι νὰ καταλάβουμε τί γίνεται καὶ ποιοι φωνάζουν, χτύπησε ἡ κυρία Παπαλεξίου μὲ κάτ' ἄλλες κυρίες. Σὲ δυὸ λεπτά, μαζεύτηκαν καὶ οἱ ἄνδρες τους. Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Παπαλεξίου, ὅπως συνήθως, ἀκουγότανε περισσότερο ἀπ' τὶς φωνὲς τῶν ἄλλων.
— Μὰ τί σαχλαμάρες εἶναι αὐτές; φώναξε στὴ Φλώρα. Ποιὸς ναῖκες μας μὲ τὶς ἀνόητες μεθόδους τοῦ ἀνδρός σας;
— Πολυδεύκη! φώναξε ἡ Φλώρα.
Ἔβαλα τὴν πιπίλα στὸ στόμα μου καὶ βγῆκα ἔξω στὸ χώλ. Εὐτυχῶς, ποὺ τὸ κουτάβι κοιμότανε καὶ μπόρεσα νὰ μιλήσω.
— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπα, μὲ ποιὸ δικαίωμα ἀποκαλεῖτε τὰς μεθόδους ἀνοήτους;
— Ἔτσι μᾶς ἀρέσει! φώναξε ὁ κύριος Θρασύδουλος, ποὺ κάθεται στὸν πρῶτο ὄροφο. Μόλις ἐφαγα, ἀγαπητὲ κύριε Πολυδεύκη, ἤρθε ἡ γυναίκα μου καὶ μοῦ κόλλησε μιὰ πιπίλα στὸ στόμα! Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο! πετάχτηκε ὁ κύριος Παπαλεξίου.
Οἱ γυναῖκες τους βάλανε τὶς φωνές:
— Καλέ, σὰ δὲν ντρεπόσαστε! Ἐσεῖς, δηλαδή, γιατὶ δὲ μπορεῖτε νὰ συνηθίσετε τὴν πιπίλα, ὅπως ὁ κύριος Πολυδεύκης;
— Ὁ κύριος Πολυδεύκης μπορεῖ νὰ εἶναι τρελλός! φώναξε κάποιος.
Αὐτὸ μοῦ κακοφάνηκε πάρα πολύ, γιατὶ ποτὲ στὴ ζωή μου δὲ μὲ εἶχανε πῆ τρελλό. Ὑπῆρχε πάντα ἕνας μετρημένος ἄνθρωπος, γεμάτος σύνεσι καὶ κατανόησι. Ἀγανάκτησα καὶ τοὺς ἔκλεισα τὴν πόρτα κατάμουτρα.
— Νὰ τρελλαθῆτε καὶ νὰ πᾶρετε τὰ βουνά! φώναξα.
Εἶχα συγχισθῆ τόσο πολύ, ποὺ δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι γιὰ φαγητό. Ἔπεσα στὸ κρεβάτι καὶ πνησα, τὸ ἀπόγευμα, εἶχαν τὴν πιπίλα στὸ στόμα μου.
— Ξέρεις, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Φλώρα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόσουν, ἔκανες ἔτσι ἀσυναίσθητα, τὴν πῆρες ἀπ' τὸ κομοδίνο καὶ τὴν ἔβαλες στὸ στόμα σου! Μπράβο σου! Τώρα, ἂν συνεχίσῃς ἔτσι, θὰ κάνουμε οἰκονομία!

*

Δὲν ξέρω πῶς σᾶς φάνηκε ἡ Ἱστορία, ποὺ διαβάσατε. Ἐγὼ πάντως, αὐτὲς τὶς μέρες, θὰ πάω σὲ κάποιο ψυχίατρο, γιὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς πιπίλας. Γιατὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι, ὅτι τὴ συνήθισα καὶ σκέφτομαι νὰ πάρω καὶ μιὰ γιὰ τὸ γραφεῖο μου!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Τὸ σταυρολεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 979

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1 Τὴν ζητοῦν συχνὰ ὅσοι ὀφείλουν χρήματα.
2 Ἐπίρρημα χωρὶς ἴχνος σιγουριᾶς. — Μικρὴ στὴν ἡλικία.
3 Χριστουγεννιάτικα μουσικὰ ὄργανα. — Πράξις τῆς ἀριθμητικῆς.
4 Ἱστορία μὲ πολλὴ φαντασία. — Στὴν ἠλεκτρολογία ὑπάρχουν ἀνιόντα καὶ κατιόντα.
5 Σύνολον ἀνθρώπων μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἀνδρικὸ ὄνομα ποὺ...γίνεται μὲ πολλὰ λουλούδια.
6 Δικό σου. — Ποῶδες ὀδρόβιο φυτὸ μὲ μεγάλους καρποὺς. — Ἀναστραμμένα ἀρχικὰ ἱδρύματος, ἀλλὰ καὶ λουτρόπολις τῆς Ἰταλίας.
7 Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. — Τροχοπέδες ὀχημάτων. — Τελικὸς σύνδεσμος.
8 Ἀνήθικα. — Τῆς τομάτας θὰ τὸν ᾐρῆτε σὲ κονσέρβες.
9 Τίτλος σὲ μωαμεθανικὲς χῶρες. — Πρόσωπα στὰ ὁποῖα τὸ ξυράφι εἶναι ἄχρηστο.
10 Πολεμικὸ ὅπλο. — Κωμόπολις τῆς Ἀρκαδίας, κέντρο παραθερισμοῦ.
11 Πρόθεσις μπροστὰ σὲ δασυνομένη λέξι. — Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη. — Χωριὸ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, στὴν ἐπαρχία Ναυπακτίας.
12 Πρόθεσι, μπροστὰ σὲ φωνῆεν. — Ἀπασχολοῦν τοὺς νομικούς. — Λέξις, ποὺ συναντοῦμε σὲ πολλὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα.
13 Χρηματικὲς ἐγγυήσεις. — Ὑπερῃφανο ζῶον. — Ἡ πρωτεύουσα τῆς Λεττονίας.
14 Ἀδιαφορῶ. — Πλάτος.
15 Ἐποχὴ ποὺ ἀνήκει στὸ μακρυνὸ παρελθόν. — Γιὰ τοὺς στρατιῶτες εἶναι ἕνας μικρὸς παράδεισος.
16 Ὀρκίζομαι. — Χαμός.
17 Περίφημο ἔργο τοῦ Τολστόη.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1 Κινεῖ μηχανές. — Μποροῦν νὰ λυγίσουν (οὐδ.).
2 Στὴν ἀμαξὰ λέγεται καὶ τιμόνι. — Φυτό, ποὺ ὁ καρπὸς του μᾶς δίνει ἕνα ρόφημα.
3 Φαίνονται ἀπίστευτα. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα τροχοφόρο.
4 Τὸ προκαλεῖ τὸ κρύο. — Φρέσκοι. — Προηγοῦνται ἀσπρολέων.
5 Ἱερὴ Πολιτεία. — Ἄρθρο. — Ἐναντιοῦμαι.
6 Λέξις ἀπὸ περίφημο σπαρτιατικὸ ρητό. — Μὰς ἐξασφαλίζει ἕνα ἔσοδο. — Ἐπίρρημα: μαζί.
7 Ἐπεισόδια κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν χύνεται ἀνθρώπινο αἷμα. — Ρῆμα ποὺ ἀπαιτεῖ γνώσεις καὶ σκέψι.
8 Περίφημος συγγραφεὺς πών.). — Ἀποκρουστικά. — Τοῦρκος πασᾶς.
9 Ὅμοιες στὶς διαστάσεις. — Τροπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).
10 Γάλλος στρατάρχης. — Θόρυβος. — Βυζαντινὴ νότα.
11 Βιομηχανικὸ προϊόντο τῶν Παρισίων. — Ἐπίρρημα, ποὺ διευκολύνει τὴν ἐργασία καὶ γενικὰ τὴ ζωή.
12 Διαζευκτικὸς σύνδεσμος. — Ζοῦν μὲ τὴ γεννιοδωρία τῶν συναθρώπων τους. — Σταματᾶ κάθε κίνησι.
13 Λέγεται καὶ φάλτσο. — Νότα.
14 Νότα. — Ἀληθόπαιδο. — Ὁ μεγαλύτερος ἑχθρὸς τῶν γυναικῶν.
15 Στενὰ συνυφασμένα μὲ τὴ ζωή.
16 Τεμπέλης. — Δὲ διάζεται καθόλου (οὐδ.).
17 Μᾶς θυμίζει κάποιο ἄλλο γνωστὸ πρόσωπο. — Πόλις καὶ λιμάνι τῆς Ν. Κορέας.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 978 στὴ σελίδα 78

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ

Στὸ συνέδριο τῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ δόκτωρ Ὅλσον, δήλωσε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ὑπάρχουν κτηνίατροι εἰδικευμένοι στὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν τῶν σκύλων. Σὲ λίγο καιρό, δηλαδή, θὰ εἶναι εὔκολο νὰ βλέπῃ κανεὶς στὶς Ἡν. Πολιτεῖες σκύλους μὲ ὀδοντοστοιχίες ἢ μὲ συσκευὲς ποὺ θὰ τοὺς ἰσιώνουν τὰ στραβὰ δόντια ἢ μὲ χρυσὲς θῆκες αὐτὲς οἱ φροντίδες ἀξίζουν τὰ ἀμφιβολία στὰ τετράποδα αὐτὰ ποὺ δίκαια θεωροῦνται οἱ πιὸ καλύτεροι φίλοι τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Λουτσιάνο μιλάει στὸ Δουμα γιὰ ἕνα περίεργο προνόμιο ποὺ ἔχουν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Φράγκι νὰ βλέπουν τοὺς προγόνους τους τὴν προηγουμένη τοῦ θανάτου τους ἢ πρὶν ἀπὸ ἕνα σημαντικὸ γεγονός. Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνουν στὴν πλατεῖα μπροστὰ στὴν ἐκκλησία, ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ συμφιλίωσι. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι πρσέρχονται μαζὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους τους. Τὸ μίσος φωλιάζει ἀκόμη μέσα στὶς ψυχές τους κι ὁ δήμαρχος μαζὶ μὲ τὸ Λουτσιάνο κοπιάζουν ὀχι λίγο γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ δώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ ὑπογράψουν τὸ σχετικὸ συμβόλαιο. Μ' αὐτὸ ὑπόσχονται ὅτι θὰ ζοῦν στὸ μέλλον εἰρηνικά, ὅπως καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔχθρα. Ὁ Δουμᾶς φεύγει κατόπιν γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἐπισκέπτεται τὸ Λουϊτζί ντὲ Φράγκι, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ ἀδελφός του. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μοιάζουν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, σὰ δυὸ σταγόνες νερό. Ὁ Λουϊτζι ἀκούει μ' εὐχαρίστησι ὅτι ἐπήλθε ἡ συμφιλίωσι μεταξὺ τῶν Ὀρλάντι καὶ τῶν Κολόννα.

3ον

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατον καὶ πιστέψετε ὅτι αὐτὸ μὲ λυπεῖ πολύ, μοῦ εἶπε ὁ Λουϊτζι. Ἤξεραν τὲς ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, ποὺ μὲ παρακαλεῖ νὰ περάσω σήμερα τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο καὶ καταλαβαίνετε πὼς ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἕνας ἀσήμαντος δικηγορίσκος ἀκόμη, δὲ μπορῶ νὰ μὴν πάω σ' αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.
— Ἀποθέτω ὅτι θὰ σᾶς κάλεσε γιὰ τὴ διαμάχη ἀνάμεσα στοὺς Ὀρλάντι καὶ στοὺς Κολόννα, παρατήρησα.
— Κι' ἐγὼ τὸ φαντάζομαι, ἀπάντησε ὁ Λουϊτζι. Ὁ ἀδελφός μου μοῦ γράφει, εὐτυχῶς, ὅτι ἡ διαμάχη αὐτὴ τελείωσε.
— Ἡ συμφιλίωσι ἔγινε μπροστὰ στὸ συμβολαιογράφο κι' ὑπόγραψα κι' ἐγὼ τὴ σχετικὴ πρᾶξι σὰν μάρτυρας τοῦ Ὀρλάντι, τὸν πληροφόρησα.
— Ναί, μοῦ τὸ γράφει ὁ ἀδελφός μου, ἀπάντησε.
Ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του καὶ κύτταξε τὴν ὥρα.
— Εἶναι δώδεκα παρὰ πέντε, εἶπε. Πηγαίνω στὸν ὑπουργὸ γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλω ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐξετέλεσε ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει.
— Καὶ τὸ ἔκαμε μὲ πολὺ μεγάλη προθυμία, ἀπάντησα. Ἀντιμετώπισε τρομερὲς δυσκολίες κ' ἀπὸ τὰ δυό μέρη.
— Ὁ ἀγαπητὸς Λουτσιάνο! εἶπε ὁ Λουϊτζι. Ἤξερα ὅτι αὐτὴ ἡ συμφιλίωσι δὲν τοῦ ἄρεσε, ἀλλ' ὅτι θὰ ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ.
— Δὲν θὰ ἠσύχαζε ἂν δὲν τὸ κατάφερνε, ἀπάντησα.
— Θὰ ξαναμιλήσωμε ἄλλοτε γι' αὐτό, εἶπε ὁ Λουϊτζι. Καταλαβαίνετε μὲ πόση χαρὰ θὰ σᾶς ἀκούσω νὰ μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὴ μητέρα μου, γιὰ τὸν ἀδελφό μου, γιὰ τὴν πατρίδα μου. Ἂν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, πότε θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ξανασυναντήσω...
— Μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σᾶς ὁρίσω ἀπὸ τώρα τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα, ἀπάντησα. Μόλις γύρισα στὸ Παρίσι κι' ἔχω ἕνα σωρὸ δουλειὲς νὰ κάμω. Πέστε μου καλύτερα, ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς βρῶ.
— Μήπως θὰ πᾶτε στὸ χορὸ τῆς Ὄπερας;
— Καὶ καὶ ὄχι. Ναί, ἂν μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι γιὰ νὰ μοῦ δώσετε ἕνα ραντεβοῦ ἐκεῖ. Ὄχι, σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωσι.
— Σᾶς ρώτησα, γιατὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάω ἐκεῖ.
— Ἄ, ἔκαμε χαμογελώντας. Βλέπω ὅτι, ὅπως λέγατε καὶ σεῖς πρωτύτερα, ὁ καιρὸς σβύνει καὶ τὶς πιὸ μεγάλες λύπες κι' ὅτι ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς σας δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ κλείσῃ.
— Κάνετε λάθος, ἀπάντησε ὁ Λουϊτζι. Γιατί, πηγαίνοντας ἐκεῖ, θὰ βοῶ καινούργιες ἀφορμὲς λύπης.
Τότε νὰ μὴν πᾶτε, εἶπα.
— Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι μπορεῖ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει; μοῦ ἀπάντησε. Πηγαίνω ἐκεῖ παρὰ τὴ θέλησί μου. Βρίσκομαι στὰ χέρια τῆς μοίρας. Θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴν πάω, δὲν τὸ ἀγνοῶ, κι' ὅμως, θὰ πάω.
— Ἀργὰ τὸ βράδυ, λοιπόν, στὸ χορὸ τῆς Ὄπερας;
— Ναί.
— Ποιὰ ὥρα;
— Στὶς δωδεκάμιση.
— Ποῦ;
— Στὸ μικρὸ σαλόνι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φουαγιέ. Στὴ μία ἔχω ἕνα ραντεβοῦ μπροστὰ στὸ ρολόγι.
— Σύμφωνοι.
Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἔφυγε βιαστικά.

ΜΠΑΛ—ΜΑΣΚΕ

Πέρασα ὅλο τὸ ἀπόγεμα κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, φροντίζοντας γιὰ διάφορες δουλειές μου. Ἔλειπα δεκαοχτὼ ὁλόκληρους μῆνες ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' εἶχα νὰ κάμω ἕνα σωρὸ πράγματα.
Τὸ βράδυ, στὶς δωδεκάμιση ἀκριβῶς, βρισκόμουν στὸ ραντεβοῦ. Ἀλλὰ χρειάστηκε νὰ περιμένω τὸν Λουϊτζι κάμποσα λεπτά. Τὸν εἶδα νὰ παρακολουθῇ στοὺς διαδρόμους μιὰ γυναῖκα μὲ μάσκα, ποὺ νόμισα πὼς τὴν ἀναγνώρισα. Ἀλλ' ἡ γυναίκα αὐτὴ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος κι' ὁ Κορσικανὸς φίλος μου δὲ μπόρεσε νὰ τὴν πλησιάσῃ.
Ἤρθε τέλος κοντά μου καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴ μικρὴ καθυστέρησι.
Θέλησα νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν Κορσική, ἀλλὰ κατάλαβα πὼς ὁ Λουϊτζι ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ παρακολουθήσῃ τὰ λόγια μου. Τὰ μάτια του ἦταν διαρκῶς καφωμένα πάνω στοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ. Καί, ξαφνικά, μὲ ὅρμησε ξεφωνίζοντας:
— Ἄ, νὰ τὸ μπουκέτο μου μὲ τοὺς μενεξέδες!
Τὸν εἶδα νὰ διαχύζῃ τὸ πλῆθος καὶ νὰ πλησιάζῃ μιὰ γυναῖκα ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα μικρὸ μπουκέτο μενεξέδες.
Μέσα στὸ σαλονάκι ἔπεφταν πολλὲς γυναῖκες μὲ μάσκες καὶ μικρὰ μπουκέτα μὲ ἄνθη στὰ χέρια. Σὲ λίγο, μὲ πλησίασε ἕνα μπουκέτο μὲ καμέλιες, γιὰ νὰ μὲ συγχαρῇ ποὺ εἶχα ξαναγυρίσει στὸ Παρίσι. Τὸ μπουκέτο μὲ τὶς καμέλιες τὸ διαδέχτηκε ἕνα μπουκέτο μὲ τριαντάφυλλα κι' αὐτὸ ἕνα μπουκέτο μὲ ἡλιοτρόπια.
Βρισκόμουν στὸ τέταρτο ἢ πέμπτο μπουκέτο, ὅταν συνάντησα ἕναν ἀγαπητὸ φίλο μου.
— Ἐπὶ τέλους! μοῦ εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς λείπετε ἀπὸ ἕναν αἰῶνα. Κι' ἐχρόσασται στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή. Θὰ φᾶμε ἀπόψε στὸ σπίτι μου μὲ τὸν Τάδε καὶ τὸν Δεῖνα (μοῦ εἶπε τὰ ὀνόματα τριῶν ἢ τεσσάρων κοινῶν φίλων μας) καὶ θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς νὰ σᾶς ἔχωμε μαζί μας.
— Χίλια εὐχαριστῶ, ἀπάντησα. Θὰ δεχόμουν πρόθυμα τὴν πρόσκλησί σας, ἀλλ' ἡ ἀποψινὴ βραδυά μου εἶναι κλεισμένη.
— Καταλαβαίνω, εἶπε χαμογελώντας. Ἀλλ' ἄλλοι οἱ καλεσμένοι μποροῦν νὰ φέρουν τὶς φίλες τους. Θὰ ὑπάρχουν στὸ τραπέζι ἀρκετὰ βάζα μὲ νερό, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ὅμορφες συντροφισές μας νὰ βάλουν τὰ μπουκετάκια τους καὶ νὰ τὰ διατηρήσουν δροσερά.
— Κάνετε λάθος, ἀγαπητὲ φίλε, ἀπάντησα. Δὲν ἔχω ραντεβοῦ μὲ κανένα μπουκέτο. Περιμένω ἕναν νεαρὸ φίλο μου, ποὺ δὲν τὸν ξέρετε.
— Δὲ μένει τότε παρὰ νὰ τὸν γνωρίσωμε.
— Θὰ τοῦ τὸ προτείνω κι' ἂν θέλῃ...
— Ἂν ἀρνηθῇ, νὰ τὸν φέρετε μὲ τὴ βία.
— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Γιὰ ποιὰ ὥρα εἶναι τὸ τραπέζι;
—Γιὰ τὶς τρεῖς. Ἀλλὰ θὰ μείνωμε ὡς τὶς ἕξη, κι' ἔτσι θάχετε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆτε.
Μιὰ γυναῖκα μὲ μάσκα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια ἕνα μπουκέτο μὲ μυοσωτίδες, πῆρε ἀγκαζὲ τὸ φίλο μου κι' ἀπομακρύνθηκαν.
Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, συνάντησα τὸν Λουϊτζι. Τοῦ προφώνησα ὅτι εἶχε τελειώσει τὸ ραντεβοῦ του μὲ τὸ μπουκέτο μὲ τοὺς μενεξέδες.
— Λοιπόν, τοῦ εἶπα. Μάθατε ἐκεῖνο ποὺ θέλατε;
— Ναί, μοῦ ἀπάντησε. Στοὺς μπάλ. — μασκὲ λέγονται συνήθως τὰ πράγματα, ποὺ θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τὰ ἀγνοῇ κανείς.
— Φτωχέ μου φίλε, τοῦ εἶπα. Συχωρέστε με, ἂν σᾶς ἀποκαλῶ ἔτσι. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς γνωρίζω ἀπὸ τότε ποὺ γνώρισα τὸν ἀδελφό σας... Ἂς δοῦμε... Εἶσαστε δυστυχισμένος, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Τί σᾶς συμβαίνει;
— Ὦ, τίποτα ποὺ ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο, μοῦ ἀπάντησε.
Κατάλαβα πὼς ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό του καὶ δὲν ἐπέμεινα.
Κάναμε δυὸ ἢ τρεῖς γύρους, χωρὶς νὰ λέμε τίποτα. Ἐγὼ ἤμουν ὁλότελα ἀδιάφορος, γιατὶ δὲν πρόμενα κανένα. Ὁ Λουϊτζι, ὅμως, κύτταζε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ἐξέταζε μὲ προσοχὴ κάθε

Λίγα γαστριφάτα

Ο ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ...

Ἀπὸ προχτὲς τελειώσανε τῆς κάλπης τὰ τερτίπια,
οἱ λόγοι, τὰ τρεχάματα τὰ μύρια καρδιοχτύπια
κι' ἀρχίζουν κι' ἐμφανίζονται στὰ κέντρα καὶ στὶς πιάτσες,
μαζὶ μὲ τὶς χαρούμενες καὶ λυπημένες φάτσες,
ποὺ κατὰ μέρος ἄφισαν τό.. γέλιο οἱ καημένες,
γιατὶ ἀπὸ τὴν κάλπη τους ἐβγῆκαν.. γελασμένες!
Μὰ κι' ἂν ἡ τύχη τάφερε τὴν ἔδρα τους νὰ χάσουν,
αὐτὴν τὴν ἀτυχία τους ἀμέσως θὰ ξεχάσουν,
ἂν ἔρθουνε παρέα μας στὰ κρασοκαπηλεῖα,
ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐφάλιασε ποτὲ μελαγχολία
καὶ λύπη δὲ θὰ νοιώσουνε γιὰ τὴ χαμένη ἔδρα,
ἀφοῦ ἀπὸ τὸ στέκι μας «ἡ πᾶσα λύπη ἀπέδρα»!
Στὸ καπηλεῖο, ποὺ ὁ βίος μας κυλᾶ τερπνὰ κι' ἀνώδυνα
καὶ μὲ τὸ κρασοπότηρο τὰ βλέπεις ὅλα ῥόδινα.
μποροῦν ἀναμφισβήτητα καὶ οἱ χαμένοι ὅλοι
τὴ μαύρη τὴν καρδούλα τους νὰ κάνουν περιβόλι
καὶ τὴν ἀποτυχία τους τελείως ν' ἀνατρέπουν,
γιατὶ μὲ τὸ μεθύσι τους... διπλοὺς σταυροὺς θὰ βλέπουν!

Ἐν τέλει, ὅσοι ἐμείναν ἐκτὸς Κοινο- (βουλίου,
ἂς κάνουν... οἰνοβούλιον ἐντὸς τοῦ κα- (πηλείου,
ὅπου θὰ πνίγουν εὐκολα τὸ ντέρτι τους (στὸ πίομα
καὶ θὰ ξεχνοῦν ὁλότελα τό... μαῦρο τους (τὸ χρῶμα,
διότι θὰ σχετίζωνται μὲ χρῶμα ρετσι- (υατο
κι' ἐμπρός τους θἄχουν, πάντοτε, πο- (τήρι «ἄσπρο πάτο»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ντόμινο ποὺ περνοῦσε κοντά του.

— Ξέρετε τί πρέπει νὰ κάμετε; τοῦ εἶπα ξαφνικά.

Ἀνατρίχιασε σὰν ἄνθρωπος ποὺ τὸν τραβάει κανεὶς ξαφνικὰ ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

— Ἐγώ; μοῦ εἶπε. Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν κατάλαβα...

— Σᾶς προτείνω μιὰ διασκέδασι, ποὺ νομίζω πὼς σᾶς χρειάζεται στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόσαστε.

— Ποιά;

— Θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου.

— Ὤ, ὄχι!... Θὰ ἤμουνα πολὺ δυσάρεστος στὴ συντροφιὰ κι' αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἤθελα.

— Γιατί;... Θὰ περάσωμε ὄμορφα καὶ θὰ ξεσκάσετε λιγάκι.

— Κι' ἔπειτα, δὲν εἶμαι καλεσμένος.

— Σᾶς προσκαλῶ ἐγώ.

— Εἶσαστε πολὺ εὐγενής, ἀλλὰ πιστέψετέ με· δὲν νομίζω πὼς βρίσκομαι σὲ κατάστασι γιὰ νὰ πάω σὲ διασκέδασι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ξαναπέρασε ὁ φίλος μου, μαζὶ μὲ τὸ μπουκέτο μὲ τὶς μυοσωτίδες.

— Λοιπὸν στὶς τρεῖς. μοῦ εἶπε. Εἴμαστε σύμφωνοι;

— Ὄχι. ἀπάντησα. Δὲ θὰ μπορέσωμε νἀρθοῦμε.

— Πηγαίνετε τότε στὸ διάβολο! μοῦ φώναξε.

Κι' ἀπομακρύνθηκε.

— Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος; μὲ ρώτησε ὁ Λουΐτζι.

— Λέγεται Ντελμὸν καὶ ἔχει πολὺ σπινθηροβόλο πνεῦμα, ἀπάντησα. Ἐργάζεται σὲ μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα.

— Ντελμόν! εἶπε ὁ Λουΐτζι. Ντελμόν!... Τὸν ξέρετε;

— Εἴμαστε φίλοι ἀπὸ τρία χρόνια.

— Κι' ἐπρόκειτο νὰ φᾶτε ἀπόψε στὸ σπίτι του;

— Ἀκριβῶς.

— Κι' ἐκεῖ θὰ μὲ παίρνατε καὶ μένα;

— Ναί.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ὅλα ἀλλάζουν. Δέχομαι μὲ μεγάλη χαρά.

— Ἄ, τὸ ἀποφασίσατε;

— Δὲν θἄπρεπε ἴσως νἀρθῶ, ἀπάντησε ὁ Λουΐτζι μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο. Ἀλλὰ θυμηθῆτε τί σᾶς ἔλεγα πρωτύτερα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πηγαίνει ἐκεῖ ποὺ θέλει, ἀλλ' ἐκεῖ ποὺ τὸν σπρώχνει ἡ μοῖρα του. Κι' ἡ καλύτερη ἀπόδειξι γι' αὐτὸ εἶναι, ὅτι δὲ θἄπρεπε νἀρθῶ ἐδῶ· κι' ὅμως ἦρθα.

Ὁ Ντελμὸν ξαναπέρασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ μπροστά μας.

— Ἀγαπητὲ φίλε, ἄλλαξα ἰδέα, τοῦ εἶπα.

— Θἀρθῆτε, λοιπόν;

— Ναί.

— Θαυμάσια! Πρέπει, ὡστόσο, νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ ἕνα πρᾶγμα.

— Ποιό;

— Ὅποιος θὰ φάη μαζί μας ἀπόψε, θὰ πρέπει νὰ ξαναφάη καὶ μεθαύριο.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Πρόκειται γιὰ ἕνα στοίχημα, ποὺ βάλομε μὲ τὸν Σατὼ-Ρενώ.

Ἔνοιωσα ἕνα τρεμουλίασμα στὸ χέρι τοῦ Λουΐτζι, ποὺ ἤταν περασμένο στὸ δικό μου. Γύρισα ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του. Ἤταν πιὸ ὠχρὸς ἀπὸ πρίν, ἀλλὰ δὲν διέκρινα καμιὰ ταραχὴ στὸ πρόσωπό του.

— Καὶ ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ στοίχημα; ρώτησα τὸν Ντελμόν.

— Θὰ χασομερούσαμε πολὺ γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸ στοίχημα ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Μάθε μόνον ὅτι γι' αὐτὸ τὸ στοίχημα ἐνδιαφέρεται ἕνα πρόσωπο ποὺ θὰ κινδύνευαμε νὰ τὸ χάσωμε, ἂν μιλούσαμε.

— Δὲν ἐπιμένω, εἶπα. Στὶς τρεῖς τότε.

Χωριστήκαμε καὶ πάλι. Ξαναπερνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸ ρολόγι, εἶδα πὼς ἤταν δύο καὶ τριάντα πέντε λεπτά.

— Ξέρετε τὸν κύριο Σατὼ-Ρενώ; μὲ ρώτησε ὁ Λουΐτζι, μὲ φωνὴ ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ κάμη ἤρεμη, γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του.

—Μόνον ἐξ ὄψεως, ἀπάντησα. Τὸν συνάντησα μερικὲς φορὲς σὲ διάφορα κοσμικὰ σαλόνια.

— Δὲν εἶναι, λοιπόν, φίλος σας;

— Ἁπλὸς γνωστός.

— Τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε ὁ Λουΐτζι.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό; τὸν ρώτησα.

—Ἄ, ἔτσι, μοῦ ἀπάντησε.

— Τὸν γνωρίζετε, λοιπόν;

Ὁ Λουΐτζι κόμπιασε.

—Ἐμιέσως, ἀπάντησε ἔπειτα. Μοῦ τὸν σύστησαν κάποτε.

Παρὰ τὴν ὑπεκφυγὴ τοῦ Λουΐτζι, καταλάβαινα ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν Σατὼ-Ρενὼ ὑπῆχε κάποιος ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις ἐκείνους δεσμούς, στοὺς ὁποίους ὡς συνδετικὸς κοῖκος χρησιμεύει μιὰ γυναίκα.

Ἄρχισα νὰ μετανοιώνω γιὰ τὴν πρότασι, ποὺ τοῦ εἶχα κάνει. Δὲ θὰ ἦταν καλύτερο καθένας ἀπὸ μᾶς νὰ ξαναγύριζε στὸ σπίτι του; Εἶχα μαντέψει, ἄλλωστε, ἀπὸ τὴν πωρωμένη στιγμή, ὅτι ὁ πόνος τοῦ Λουΐτζι ἦταν ἐρωτικός. Ὑπῆρχε στὸ αἴσθημά του κάποιος ἀνταγωνιστής; Κι' ὁ ἀνταγωνιστὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Σατὼ-Ρενὼ ἢ κάποιος ἄλλος;

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί μου στὴν Κορσικὴ καὶ τὴ γνωριμία μου μὲ τὴ μητέρα καὶ τὸν ἀδελφό του, ἔνοιωθα μιὰ μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτὸ τὸ νέο. Κι' ἤξερα τόσο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξω, πὼς ἔπαιρνα ἕνα μέρος στὴν αἰσθηματικὴ του ζωή. Δὲν ἦταν χρέος μου, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ εἶχα ἀποχτήσει, νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν συγκρατήσω καὶ νὰ τὸν σώσω;

—Ἀγαπητέ μου ντὲ Φράγκι, τοῦ εἶπα, θέλετε νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή;

— Μιλῆστε ἐλεύθερα, μοῦ ἀπάντησε.

—Ἂς μὴν πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ Ντελμόν.

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια, σὰν νἄθελε νὰ μαντέψη τὴ μυστικὴ σκέψι μου.

— Γιατί; ρώτησε. Σᾶς περιμένουν ἐκεῖ. Κι' ἄλλωστε, τοὺς εἴπατε πὼς θὰ πηγαίνατε μαζὶ μ' ἕνα φίλο σας.

—Ὤ, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία, ἀπάντησα. Δὲν πρόκειται νὰ μὲ παρεξηγήσουν ἂν δὲν πάω. Θὰ βροῦ κάποια δικαιολογία.

—Ἀλλὰ γιατί δὲ θέλετε νὰ πᾶμε;

— Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι πιστεύω πὼς εἶναι καλύτερο νὰ μὴν πᾶμε. Κι' ἄλλωστε εἶναι ἀργά. Ὁ Λουΐτζι ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Πρέπει νὰ ἔχετε κάποιο λόγο γιὰ ν' ἀλλάξετε ἰδέα, εἶπε. Ποιὸν ἀπὸ λίγο ἐπιμένατε νὰ πᾶμε ἐκεῖ καὶ σχεδὸν μοῦ πήρατε τὴ συγκατάθεσί μου χωρὶς τὴ θέλησί μου.

— Ναί, συμφώνησα. Ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς θὰ συναντούσαμε ἐκεῖ τὸν Σατὼ-Ρενώ.

— Σᾶς ἐνοχλεῖ αὐτὴ ἡ συνάντησι;

—Ἐμένα ὄχι. Ἀλλ' ἕνα μυστικὸ προαίσθημα μοῦ λέει πὼς θὰ ἦταν καλύτερο γιὰ σᾶς νὰ τὴν ἀποφύγετε.

— Μπᾶ! εἶπε ὁ Λουΐτζι. Ὅλοι λένε ὅτι εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει καὶ θὰ ἤμουνα εὐτυχὴς ἂν μοῦ διν̓οταν ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσω καλύτερα.

—Ἐπιμένετε ἀπόλυτα νὰ πᾶμε;

— Σᾶς παρακαλῶ γι' αὐτό.

—Ἔστω, εἶπα. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἂς πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ Ντελμόν.

Περάσαμε στὴν γκαρνταρόμπα γιὰ νὰ πάρωμε τὰ παλτά μας. Φύγαμε κατόπιν ὣς τὸ λαμπὸ μέσα στὸν ὠκεανὸ τῶν διασκεδάσεων, ποὺ διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Πρόσφεραν σ' αὐτὲς τὴν ὁμορφιά τους, ποὺ ἦταν, στ' ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστη, τὴν εὐθυμία τους καὶ χάποτε τὸ πνεῦμα τους.

Παρουσίασα τὸν ντὲ Φράγκι στοὺς πρώτους καὶ στὶς δεύτερες κι' εἶναι περιττὸ νὰ πῶ πὼς ὅλοι τὸν δέχτηκαν μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔλειπε ἀκόμη. Ἀλλ' ἐμφανίστηκε ὕστερα ἀπὸ δέκα περίπου λεπτὰ, συνοδεύοντας τὴν κυρία ποὺ κρατοῦσε ἕνα μπουκέτο μὲ μυοσωτίδες στὰ χέρια της.

Ἡ κυρία αὐτὴ ἔβγαλε ἀμέσως τὴ μάσκα μὲ ἄνεσι καὶ εὐκολία, ποὺ ἔδειχναν πρῶτα-πρῶτα τὴ γυναίκα ποὺ ἦταν σίγουρη γιὰ τὴν ὁμορφιά της κι' ὕστερα τὴν κυρία τοῦ κόσμου ποὺ εἶναι συνηθισμένη σ' αὐτὲς τὶς γιορτές.

Παρουσίασα τὸν ντὲ Φράγκι στὸν Ντελμόν. Ἀντήλλαξαν μιὰ χειραψία μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα.

— Οἱ φίλοι τοῦ φίλου μου εἶναι καὶ δικοί μου, εἶπε ὁ Ντελμόν.

Ὁ ντὲ Μπρετινὺ ἦρθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά μας.

— Νομίζω ὅτι οἱ συστάσεις τέλειωσαν, εἶπε. Ἂς καθίσωμε, λοιπὸν στὸ τραπέζι. Ἔχω τρομερὴ πείνα καὶ διψάω πολὺ περισσότερο.

—Ὅλες οἱ συστάσεις ἔγιναν, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Ἀλλὰ δὲν ἦρθαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι.

— Ποιὸς λείπει;

—Ὁ Σατὼ-Ρενώ.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ Βογκέ. Νομίζω πὼς εἴχατε βάλει κάποιο στοίχημα...

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Τὸ στοίχημα ἦταν ἕνα γεῦμα γιὰ δώδεκα πρόσωπα, ἂν δὲν ἔφερνε ἐδῶ κάποια κυρία, ποὺ ἰσχυρίσθηκε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν εὐκολότατο νὰ τὴν φέρη.

Ἡ κυρία μὲ τὶς μυοσωτίδες, ποὺ ὁ Ντελμὸν εἶχε ἀποκαλέσει Ἐσθήρ, πλησίασε τὸ μικρὸ ὅμιλό μας.

— Εἶναι φίλη του; ρώτησε.

—Ὁ Σατὼ-Ρενὼ τὸ ἀφῆνει νὰ ὑπονοηθῆ, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν.

— Πολὺ ἄσχημο γιὰ ἕναν ἄνδρα, εἶπε ἡ Ἐσθήρ. Ἀλλά, τέλος πάντων, ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ προκαλεῖ παρόμοια στοιχήματα; ρώτησε.

Κύτταξα τὸν ντὲ Φράγκι. Ἦταν φαινομενικὰ ἤρεμος, ἀλλὰ τόσο ὠχρὸς ποὺ ἔμοιαζε μὲ φάντασμα. Δὲν ἤταν δύσκολο νὰ καταλάβω πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶχε ἐξαιρετικὴ σημασία γι' αὐτόν. Τὸ μυστήριο ποὺ εἶχα μαντέψει ἐτὸ τὴν ἀρχὴ γινόταν γιὰ μένα λιγώτερο σκοτεινὸ κι' ἀνεξιχνίαστο.Θὰ μάθαινα ἄρα γε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν, δὲ νομίζω πὼς θὰ εἶναι μεγάλη ἀδιακρισία ἂν σᾶς φανερώσω τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς κυρίας. Κι' ἄλλωστε, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν τὴν γνωρίζετε... Πρόκειται γιὰ τὴν κυρία...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔγινε κάτι ποὺ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ περιμένω. Ὁ Λουΐτζι ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ Ντελμόν.

— Κύριε, εἶπε, στ' ὄνομα τῆς πρόσφατης φιλίας μας, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρι...

— Μιλῆστε, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν, προσπαθώντας νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί του.

— Μὴν πῆτε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ποὺ πρόκειται νὰ ἔρθη ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν κύριο ντὲ Σατὼ-Ρενώ, παρακάλεσε ὁ Λουΐτζι.

Καὶ πρόσθεσε πιὸ σιγά:

— Ξέρετε ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία εἶναι παντρεμένη;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Ἀλλ,' ὁ ἄντρας της βρίσκεται στὴ Σμύρνη, στὶς Ἰνδίες, στὸ Μεξικὸ ἢ δὲν ξέρω ποῦ ἀλλοῦ. Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει ἕνα σύζυγο τόσο... μακρινό, εἶναι σὰν νὰ μὴν τὸν ἔχη. Δὲ συμφωνεῖτε;

Ὁ Λουΐτζι φαίνεται πὼς ἤξερε πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸ συνομιλητή του. Γιατὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

—Ὁ σύζυγός της πρόκειται νὰ ἐπιστρέψη σὲ λίγο. Τὸν γνωρίζω. Εἶναι ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα, ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατόν, νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ τὴ λύπη ποὺ θὰ αἰσθανόταν, μαθαίνοντας στὸ γυρισμό του, ὅτι

λοῦσε ἦταν τὸ χρηματικό.

Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες, ἀνῆκαν στὴν κατηγορία τοῦ ἠμικόσμου ἢ προέρχονταν ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἦταν καλὲς ἢ κακές; Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, δὲν ἦταν χειρότερες ἀπὸ ἐκείνες ποὺ προσπαθοῦν νὰ φαίνονται ἐνάρετες καὶ κόβονται γιὰ τὴν ἠθική. Ζοῦσαν κι' αὐτὲς τὴ ζωή τους, βουτηγμένες ὣς τὸ λαιμὸ μέσα στὸν ὠκεανὸ τῶν διασκεδάσεων, ποὺ διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Πρόσφεραν σ' αὐτὲς τὴν ὁμορφιά τους, ποὺ ἦταν, στ' ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστη, τὴν εὐθυμία τους καὶ χάποτε τὸ πνεῦμα τους.

Παρουσίασα τὸν ντὲ Φράγκι στοὺς πρώτους καὶ στὶς δεύτερες κι' εἶναι περιττὸ νὰ πῶ πὼς ὅλοι τὸν δέχτηκαν μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔλειπε ἀκόμη. Ἀλλ' ἐμφανίστηκε ὕστερα ἀπὸ δέκα περίπου λεπτὰ, συνοδεύοντας τὴν κυρία ποὺ κρατοῦσε ἕνα μπουκέτο μὲ μυοσωτίδες στὰ χέρια της.

Ἡ κυρία αὐτὴ ἔβγαλε ἀμέσως τὴ μάσκα μὲ ἄνεσι καὶ εὐκολία, ποὺ ἔδειχναν πρῶτα-πρῶτα τὴ γυναίκα ποὺ ἦταν σίγουρη γιὰ τὴν ὁμορφιά της κι' ὕστερα τὴν κυρία τοῦ κόσμου ποὺ εἶναι συνηθισμένη σ' αὐτὲς τὶς γιορτές.

Παρουσίασα τὸν ντὲ Φράγκι στὸν Ντελμόν. Ἀντήλλαξαν μιὰ χειραψία μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα.

— Οἱ φίλοι τοῦ φίλου μου εἶναι καὶ δικοί μου, εἶπε ὁ Ντελμόν.

Ὁ ντὲ Μπρετινὺ ἦρθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά μας.

— Νομίζω ὅτι οἱ συστάσεις τέλειωσαν, εἶπε. Ἂς καθίσωμε, λοιπὸν στὸ τραπέζι. Ἔχω τρομερὴ πείνα καὶ διψάω πολὺ περισσότερο.

—Ὅλες οἱ συστάσεις ἔγιναν, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Ἀλλὰ δὲν ἦρθαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι.

— Ποιὸς λείπει;

—Ὁ Σατὼ-Ρενώ.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ Βογκέ. Νομίζω πὼς εἴχατε βάλει κάποιο στοίχημα...

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Τὸ στοίχημα ἦταν ἕνα γεῦμα γιὰ δώδεκα πρόσωπα, ἂν δὲν ἔφερνε ἐδῶ κάποια κυρία, ποὺ ἰσχυρίσθηκε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν εὐκολότατο νὰ τὴν φέρη.

Ἡ κυρία μὲ τὶς μυοσωτίδες, ποὺ ὁ Ντελμὸν εἶχε ἀποκαλέσει Ἐσθήρ, πλησίασε τὸ μικρὸ ὅμιλό μας.

— Εἶναι φίλη του; ρώτησε.

—Ὁ Σατὼ-Ρενὼ τὸ ἀφῆνει νὰ ὑπονοηθῆ, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν.

— Πολὺ ἄσχημο γιὰ ἕναν ἄνδρα, εἶπε ἡ Ἐσθήρ. Ἀλλά, τέλος πάντων, ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ προκαλεῖ παρόμοια στοιχήματα; ρώτησε.

Κύτταξα τὸν ντὲ Φράγκι. Ἦταν φαινομενικὰ ἤρεμος, ἀλλὰ τόσο ὠχρὸς ποὺ ἔμοιαζε μὲ φάντασμα. Δὲν ἤταν δύσκολο νὰ καταλάβω πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶχε ἐξαιρετικὴ σημασία γι' αὐτόν. Τὸ μυστήριο ποὺ εἶχα μαντέψει ἐτὸ τὴν ἀρχὴ γινόταν γιὰ μένα λιγώτερο σκοτεινὸ κι' ἀνεξιχνίαστο.Θὰ μάθαινα ἄρα γε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν, δὲ νομίζω πὼς θὰ εἶναι μεγάλη ἀδιακρισία ἂν σᾶς φανερώσω τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς κυρίας. Κι' ἄλλωστε, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν τὴν γνωρίζετε... Πρόκειται γιὰ τὴν κυρία...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔγινε κάτι ποὺ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ περιμένω. Ὁ Λουΐτζι ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ Ντελμόν.

— Κύριε, εἶπε, στ' ὄνομα τῆς πρόσφατης φιλίας μας, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρι...

— Μιλῆστε, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν, προσπαθώντας νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί του.

— Μὴν πῆτε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ποὺ πρόκειται νὰ ἔρθη ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν κύριο ντὲ Σατὼ-Ρενώ, παρακάλεσε ὁ Λουΐτζι.

Καὶ πρόσθεσε πιὸ σιγά:

— Ξέρετε ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία εἶναι παντρεμένη;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Ἀλλ,' ὁ ἄντρας της βρίσκεται στὴ Σμύρνη, στὶς Ἰνδίες, στὸ Μεξικὸ ἢ δὲν ξέρω ποῦ ἀλλοῦ. Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει ἕνα σύζυγο τόσο... μακρινό, εἶναι σὰν νὰ μὴν τὸν ἔχη. Δὲ συμφωνεῖτε;

Ὁ Λουΐτζι φαίνεται πὼς ἤξερε πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸ συνομιλητή του. Γιατὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

—Ὁ σύζυγός της πρόκειται νὰ ἐπιστρέψη σὲ λίγο. Τὸν γνωρίζω. Εἶναι ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα, ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατόν, νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ τὴ λύπη ποὺ θὰ αἰσθανόταν, μαθαίνοντας στὸ γυρισμό του, ὅτι ἡ γυναῖκα του διέπραξε παρόμοια ἐλαφρότητα.

Ὁ Ντελμὸν σκέφτηκε μιὰ στιγμή, σὰν νὰ δίσταζε νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί του. Ἔπειτα εἶπε:

— Συγχωρῆστε με, κύριε. Ἀγνοοῦσα τὸ ὅτι γνωρίζατε αὐτὴ τὴν κυρία. Τὰ νὰ σᾶς πῶ, μάλιστα, τὴν ἀλήθεια, ἀμφέβαλλα ἂν ἦταν παντρεμένη. Ἀφοῦ, ὅμως, τὴν γνωρίζετε καὶ γνωρίζετε ἐπίσης τὸν ἄντρα της, ἂς εἰμαστε ἐχέμυθοι καὶ ἐπιφυλακτικοί.

Γύρισε κατόπιν στοὺς ἄλλους καλεσμένους του.

— Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε, εἴτε ἔρθη ὁ κύριος ντὲ Σατὼ-Ρενώ, εἴτε δὲν ἔρθη, εἴτε ἔρθη μόνος του εἴτε μὲ συντροφιά, εἶτε κερδίση εἴτε χάση τὸ στοίχημα, σᾶς συνιστῶ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια γύρω σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

Ὅλοι τοῦ ἔδωκαν τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοὺς ζήτησε καὶ γιατὶ αὐτὸ ἐπέβαλλαν οἱ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ γιατὶ πειθοῦσαν καὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα ποὺ θὰ κάθονταν στὸ τραπέζι.

Νομίζω, ὡστόσο, ὅτι τὰ λόγια τοῦ Λουΐτζι, ποὺ εἶχαν μισακούσει κι' ἡ σύστασι τοῦ Ντελμόν, εἶχαν κεντήσει τὴν περιέργειά τους κι' ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς φλέγονταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθουν περισσότερα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Πρόσεξα ἐπίσης ὅτι κύτταζαν μὲ ἐνδιαφέρον τὸ νεαρὸ φίλο μου, σὰν ν' ἀναρωτιόνταν ποιὸς λόγος τὸν εἶχε παρακινήσει νὰ παρέμβη. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶχε σχέσι με τὸ σύζυγο ἢ μὲ τὴ σύζυγο;

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε ὁ Λουΐτζι στὸν Ντελμόν, σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Φερθήκατε σὰν ἀληθινὸς τζέντλεμαν.

Περάσαμε στὴν τραπεζαρία, ὅπου καθένας πῆρε τὴ θέσι του. Δυὸ θέσεις μόνον ἔμεναν κενές, τοῦ Σατὼ-Ρενὼ καὶ τῆς κυρίας ποὺ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἔφερνε.

Ὁ ὑπηρέτης ἑτοιμαζόταν νὰ σερβίρη.

—Ὄχι, σταματῆστε, εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης. Ὁ Σατὼ-Ρενὼ ἔχει περιθώριο ὡς τὶς τέσσερις. Μόλις περάσουν οἱ τέσσερις, θὰ ἔχη χάσει τὸ στοίχημα.

Κύτταξα πάντα τὸν Λουΐτζι, παρακολουθώντας τὶς ἀντιδράσεις του. Τὸν εἶδα νὰ γυρίζη τὰ μάτια του πρὸς τὸ ἐκκρεμές, ποὺ ἔδειχνε, ἐκείνη τὴ στιγμή, τρεῖς καὶ σαράντα λεπτά.

— Πάει καλά; ρώτησε ψυχρά.

—Ὤ, δὲν ἔχει σημασία, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Κανόνισα τὸ ἐκκρεμές μου σύμφωνα μὲ τὸ ρολόγι τοῦ Σατὼ-Ρενώ. Ἔτσι, δὲ θὰ μπορέση νὰ παροπονεθῆ ὅτι τὸ ἐκκρεμές μου δὲν πήγαινε καλά, ἂν λαθεψτῆ στὴν ὥρα του. Ἂν περάσουν οἱ τέσσερις, σύμφωνα μὲ τὸ ἐκκρεμές, θὰ ἔχη χάσει τὸ στοίχημα.

— Κύριοι, εἶπε ἡ κυρία μὲ τὶς μυοσωτίδες, ἀφοῦ δὲ μποροῦμε νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸν Σατὼ-Ρενὼ καὶ τὴν ἄγνωστη φίλη του, θὰ πρέπει νὰ πέσωμε στὶς ἀλληγορίες καὶ τὰ αἰνίγματα, ποὺ εἶναι πληκτικά. Δὲν εἶναι καλύτερο νὰ μιλᾶη κανεὶς καθαρὰ καὶ νὰ λέη χωρὶς ὑπαινιγμοὺς καὶ ὑπονοούμενα ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ πῆ;

—Ἔχετε δίκηο, Ἐσθήρ, ἀπάντησε ὁ Ντελμόν. Ὑπάρχουν γυναῖκες γιὰ τὶς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλᾶη ἐλεύθερα καὶ ποὺ δὲν ζητάνε τίποτα καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ μιλάνε γι' αὐτές.

— Στὴν ὑγειά τους! φώναξε μὲ χαρούμενο ὕφος ὁ Ντελμόν.

Κι' ἄρχισε νὰ γεμίζη τὰ ποτήρια μὲ πυρωμένη σαμπάνια. Ὑπῆρχαν στὸ τραπέζι τόσα μπουκάλια ὅσα κι' οἱ καλεσμένοι.

Πρόσεξα ὅτι ὁ Λουΐτζι μόλις ἄγγιζε τὸ ποτήρι μὲ τὰ χείλη του.

— Πιέστε, τοῦ εἶπα σιγά. Βλέπετε πὼς δὲ θἀρθῆ.

— Ἔνας μόνο παρὰ τέταρτο, μοῦ ἀπάντησε. Στὶς τέσσερις θὰ εἶμαι ἥρεμος καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ τιμήσω τότε αὐτὸ τὸ ἐξαίρετο κρασί.

— Θαυμάσια!

Εὐχόμην μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ νὰ μὴν ἔρθη ὁ Σατὼ-Ρενὼ μὲ τὴν ἄγνωστη.

Στὴν ἀρχὴ, ἐλάχιστες μόνο κουβέντες ἀκούγονταν. Καθένας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἔβγαζε μὲ κόπο κάθε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πῆ κάτι. Ἀλλ' ὅπως γίνεται σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἡ συζήτησι γενικεύθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Τὰ πειράγματα καὶ τὰ ἀστεῖα διασταυρώνονταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Κάθε τόσο ὁ Ντελμὸν κι' ὁ Λουΐτζι κύτταζαν πρὸς τὸ ἐκκρεμές, ποὺ συνέχιζε μὲ ἀπάθεια τὴν

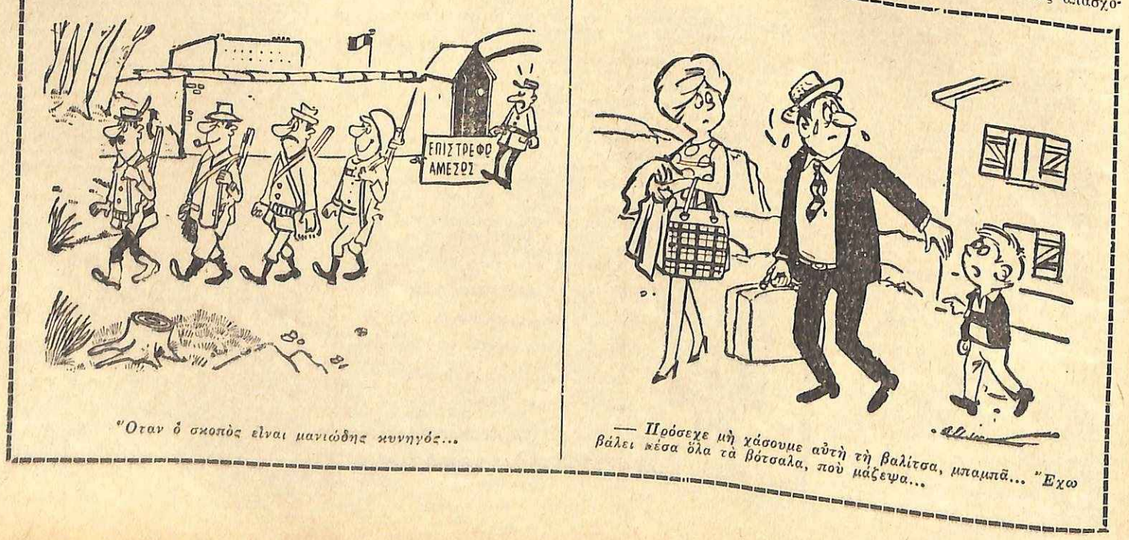

"Οταν ὁ σκοπὸς εἶναι μανιώδης κυνηγός...

— Πρόσεχε μὴ χάσουμε αὐτὴ τὴ βαλίτσα, μπαμπᾶ... "Εχω βάλει κέσα ὅλα τὰ βότσαλα, ποὺ μάζεψα...

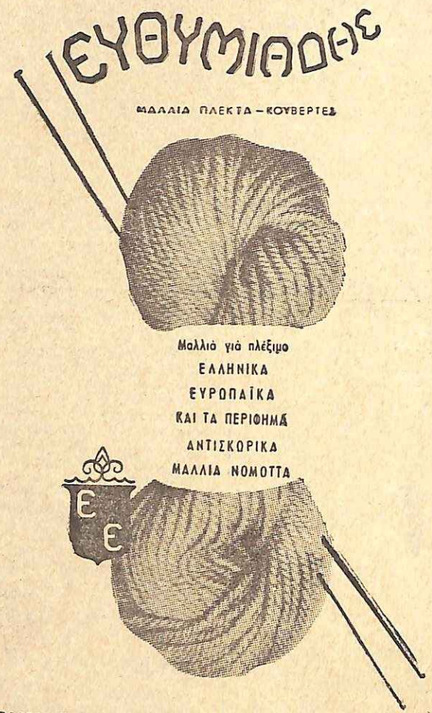

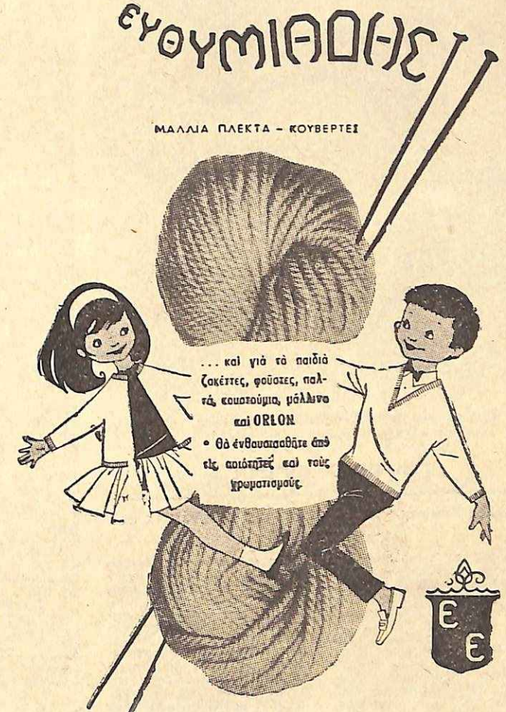

ΚΛΑΔΟΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΙΤΑΝ Α. Ε. ΑΔΡΙΑΝΟΥ

85-87 ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΝΟΜΟΤΤΑ

ἀδιάκοπη πορεία του, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἀγωνία ἐκείνων πού παρακολουθοῦσαν τήν κίνηση τῶν δεικτῶν του. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς ἀνυπομονοῦσε νά ἰδῆ τόν Σατώ-Ρενώ καί τήν ἄγνωστη νά κάνουν τήν ἐμφάνισί τους. Ὁ δεύτερος ἤπιζε κι' εὐχόταν νά μήν ἔρθη ὁ Σατώ-Ρενώ ἤ τουλάχιστον νά ἔρθη μόνος του.

Στίς τέσσερις παρά πέντε σήκωσα τό ποτῆρι μου.

— Στήν ὑγειά σας! εἶπα στό Λουΐτζι.

— Στήν ὑγειά σας! μοῦ ἀπάντησε, ἀγγίζοντας μέ τό χέρι τό ποτῆρι μου, ἀλλά χωρίς νά τό φέρη στά χείλη του.

Ἐγώ ἔφερα τό δικό μου στά χείλη μου κι' ἄρχισα νά πίνω. Ἀλλά δέν εἶχα πιῆ οὔτε τό μισό, ὅταν ἀντήχησε τό κουδούνι τῆς εἰσόδου. Ἔνοιωσα ἀμέσως ἕνα σφίξιμο στήν καρδιά καί κατέβασα τό ποτῆρι μου.

Ὁ Λουΐτζι ἦταν τόσο ὡχρός ἀπό τή στιγμή πού πατήσαμε τό πόδι μας σ' αὐτό τό σπίτι, πού δέ φανταζόμουν πώς θά μποροῦσε νά γίνη περισσότερο. Κι' ὡστόσο, ἔκανα λάθος. Ἡ κιτρινάδα του ἔγινε ἀόριστη μεγαλύτερη.

— Αὐτός εἶναι, εἶπε μέ ὑπόκωφη φωνή.

— Μπορεῖ καί νά μήν εἶναι, ἀπάντησα, μόνο καί μόνο γιά νά πῶ κάτι.

— Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι βέβαιος γιά τό ἀντίθετο, ἐπέμεινε ὁ Λουΐτζι.

— Μπορεῖ, ὡστόσο, νά ἔρχεται μόνος.

— Αὐτό θά τό μάθωμε σέ λίγο. Μόλις ἀκούστηκε τό κουδούνι, οἱ συζητήσεις καί τά γέλια σταμάτησαν. Ὅλοι ἀναρωτιόνταν ἄν ἦταν ἤ ὄχι ὁ Σατώ-Ρενώ κι' ἄν ἐρχόταν μόνος του ἤ μαζί μέ τήν ἄγνωστη κυρία.

Μέσα στήν τραπεζαρία ἁπλώθηκε νεκρική σιγή. Θά μποροῦσες ν' ἀκούσης καί τό πέταγμα μιᾶς μήγας.

Ἀπό τόν προθάλαμο ἔφτασε στ' αὐτιά μας θόρυβος κουβέντας. Προσπαθοῦσα νά διακρίνω τόν ἦχο κάποιας γυναικείας φωνῆς, ἀλλά δέν τό κατάφερα. Ὁμολογῶ πώς ἡ ἀνυπομονησία μου ἦταν πολύ μεγάλη.

Ὁ Ντελμόν σηκώθηκε γιά νά πάη ν' ἀνοίξη τήν πόρτα καί νά ὑποδεχτῆ τούς νεοφερμένους.

Ὁ Λουΐτζι ἔσυρψε τότε πρός τό μέρος μου καί μοῦ ἔσφιξε μέ δύναμι τόν καρπό τοῦ χεριοῦ.

—Ἀναγνώρισα τή φωνή της, μοῦ εἶπε μέ μιά ἀπερίγραπτη ἔκφρασι ἀγωνίας.

— Θάρρος, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησα βλέποντας τήν ταραχή του. Τί διάβολο, εἰσαστε ἄντρας! Ἄν ἡ γυῖα αὐτή ἔρχεται ἐδῶ μ' ἕναν ἄνθρωπο πού δέν τόν γνωρίζει καί γιά νά κάμη συντροφιά μέ ἀνθρώπους πού ἐπίσης δέν τούς γνωρίζει, θά πρέπει νά εἶναι μιά κοινή γυναικούλα, πού δέν ἀξίζει νά τήν ἀγαπάη ἕνας σοβαρός ἄντρας.

Ἀκούσαμε τή φωνή τοῦ Ντελμόν, πού ἐρχόταν ἀπό τόν προθάλαμο.

—Ἀλλά σᾶς παρακαλῶ, κυρία, ἔλεγε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θά βρεθῆτε ἀνάμεσα σέ φίλους.

— Πέρασε, λοιπόν, ἀγαπητή Αἰμιλία, πρόσθεσε ὁ Σατώ - Ρενώ. Θά βγάλης τή μάσκα σου μόνον ἄν τό θελήσης.

—Ἄθλιε! ψιθύρισε ἀνάμεσα στά δόντια του ὁ Λουΐτζι ντέ Φράγκι.

Τή στιγμή ἐκείνη, μπῆκε μιά κυρία, πού τήν τραβοῦσε περισσότερο παρά τήν ὠδηγοῦσε ὁ Ντελμόν, νομίζοντας πώς αὐτό τοῦ ἐπέβαλλε τό χρέος του ὡς οἰκοδεσπότου.

Ὁ Σατώ - Ρενώ ἀκολουθοῦσε σάν νά φοβόταν μήπως ἡ κυρία ἀλλάξη γνώμη καί φύγη.

Ὅταν ἡ κυρία μπῆκε στό σαλόνι, ὁ Σατώ - Ρενώ πλησίασε τόν Ντελμόν καί τοῦ ψιθύρισε στό αὐτί:

— Τέσσερις παρά τρία λεπτά.

— Πολύ καλά, φίλτατε, νικήσατε, ἀπάντησε ὁ οἰκοδεσπότης.

Ἀλλ' ἡ νεαρή κυρία ἄκουσε τά λόγια τους, ἤ κατάλαβε τό νόημά τους, γιατί, ἄλλωστε, φαινόταν πολύ ἀνήσυχη ἀπό τή στιγμή πού μπῆκε στήν τραπεζαρία.

— Ὄχι, κύριε, εἶπε στόν Σατώ-Ρενώ, σηκώνοντας τό κεφάλι της καί κυττάζοντάς τον μέ περιφρόνησι. Καταλαβαίνω τώρα τήν ἐπιμονή σας... Εἴχατε στοιχηματίσει ὅτι θά μέ φέρνατε ἐδῶ, δέν εἶναι ἀλήθεια;

Ὁ Σατώ-Ρενώ ἔχασε τό χρῶμα του. Ἀλλά δέν ἔβγαλε λέξι ἀπό τό στόμα του.

Ἡ ἀγνωστη γύρισε στόν Ντελμόν.

—Ἀφοῦ ὁ κύριος Σατώ - Ρενώ δέν ἀπαντάει, ἔχετε ὑποχρέωσι ν' ἀπαντήσετε σεῖς, πού εἰσαστε ὁ οἰκοδεσπότης, τοῦ εἶπε. Δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ κύριος ἐστοιχημάτισε ὅτι θά μ' ἔφερνε στό σπίτι σας γιά νά φᾶμε μαζί;

Ὁ Ντελμόν βρέθηκε σέ ἀμηχανία.

— Δέ μπορῶ νά σᾶς κρύψω ὅτι ὁ κύριος Σατώ-Ρενώ μέ εἶχε βαυκαλίσει μ' αὐτή τήν ἐλπίδα, ἀπάντησε.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ὁ κύριος Σατώ-Ρενώ ἔχασε, εἶπε ἡ ἀγνωστη. Γιά τόν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ἀγνοοῦσα πώς θά μ' ἔφερνε ἐδῶ, ὅτι ἀΜ' ἔκαμε νά πιστέψω, ὅτι θά μέ πήγαινε στό σπίτι μιᾶς φίλης μου. Ἀφοῦ, λοιπόν, δέν ἤρθα μέ τή θέλησί μου, ἀλλά βρίσκομαι ἐδῶ γιατί ὁ κύριος Σατώ-Ρενώ μ' ἐξαπάτησε, νομίζω πώς εἶναι λογικό νά χάση τό στοίχημα.

Ὅλοι ὅσοι βρισκόμαστε μέσα στήν αἴθουσα ἀλληλοκυτταχθήκαμε. Καί νομίζω πώς διάβασα στά μάτια τους τήν κατάδικη τοῦ Σατώ-Ρενώ. Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον εἶχε φερθῆ δέν ταίριαζε σίγουρα σ' ἕναν καθώς πρέπει κύριο.

Στό μεταξύ ὅμως, ὁ Σατώ-Ρενώ εἶχε ξαναβρῆ τό θάρρος του.

—Ἀλλ' ἀφοῦ βρισκόσαστε ἐδῶ, ἀγαπητή Αἰμιλία, θά μείνετε, δέν εἶν' ἔτσι; εἶπε. Οἱ κύριοι καί οἱ κυρίες θά χαροῦν πολύ νά σᾶς ἔχουν στή συντροφιά τους.

Ἡ Αἰμιλία τοῦ γύρισε περιφρονητικά τίς πλάτες.

— Ἐπιθυμῶ νά εὐχαριστήσω τόν οἰκοδεσπότη γιά τήν εὐγενική ὑποδοχή πού μοῦ ἔκαμε, εἶπε. Ἐπειδή, ὅμως, μοῦ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνταποκριθῶ στή φιλόφρονη πρότασί του, θά παρακαλέσω τόν κύριο Λουΐτζι ντέ Φράγκι πού βλέπω ἐδῶ, νά μοῦ δώση τό μπράτσο του καί νά μέ πάη στό σπίτι μου.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Λουΐτζι ντέ Φράγκι βρέθηκε ἀνάμεσα στόν Σατώ-Ρενώ καί τήν Αἰμιλία.

Ἀλλ' ὁ Σατώ-Ρενώ δέν ἤθελε ἀκόμη νά παραδεχτῆ τήν ἥττα του. Ἔκαμε ἀκόμη μιά τελευταία προσπάθεια.

— Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά παρατηρήσω, εἶπε μέ σφιγμένα τά δόντια, ὅτι ἐγώ σᾶς ἔφερα ἐδῶ κι' ὅτι μόνον ἐγώ ἔχω τό δικαίωμα νά σᾶς ξαναπάω στό σπίτι σας.

Ἀλλά τά λόγια του δέ φάνηκαν πώς ἔκαμαν ἐντύπωσι στήν Αἰμιλία.

— Βλέπω ἐδῶ πέντε κυρίους, εἶπε. Θά σᾶς παρακαλέσω νά μέ πάρετε κάτω ἀπό τήν προστασία σας καί νά μήν ἐπιτρέψετε στόν κύριο ντέ Σατώ-Ρενώ ν' ἀσκήση βία πάνω μου.

Ὁ Σατώ-Ρενώ ἔκαμε μιά κίνησι πρός τό μέρος της. Ἀλλά βρέθηκε μπροστά στόν Λουΐτζι ντέ Φράγκι.

— Πάει καλά, κυρία, εἶπε τέλος. Εἴσαστε ἐλεύθερη. Ἀλλά ξέρω καλά ἀπό ποιόν πρέπει νά ζητήσω λόγο γιά τό ἀποψινό φέρσιμό σας.

—Ἄν ἐννοῆτε ἐμένα, κύριε, εἶπε ὁ Λουΐτζι ντέ Φράγκι μ' ἀγέρωχο ὕφος, θά μέ βρῆτε αὔριο, ἀλλοί

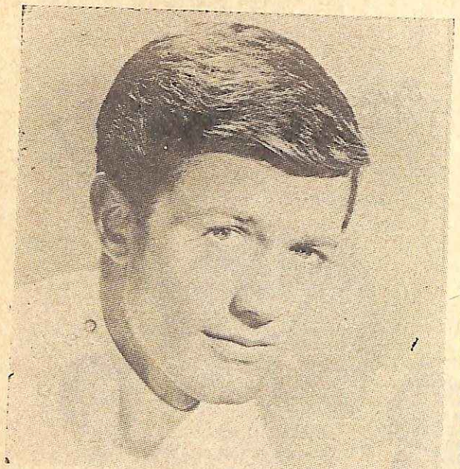

'Ο Πήτερ στὸ ρόλο ἑνὸς νεαροῦ γιατροῦ, στὸ φίλμ «Πολὺ γλυκὸ γιὰ φίλημα».

ΠΗΤΕΡ ΦΟΝΤΑ

"Αλλος ἕνας ἠθοποιὸς—στὰρ στὴν οἰκογένεια τοῦ Χένρυ Φόντα!

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι ὁ διάσημος ἠθοποιὸς καὶ στὰρ Χένρυ Φόντα ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη μιᾶς ἄλλης ἀμερικανικῆς οἰκογένειας, ποὺ ἔδωσε στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο κατὰ καιροὺς τούλάχιστον πέντε μέλη της. Ἐννοοῦμε τὴν οἰκογένεια Μπάρρυμορ, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔδωσε ὡς ἠθοποιοὺς τὸν Τζών, τὸν Λάιονελ, τὴν "Εθελ καὶ τὸν Οὐίλλιαμ Μπάρρυμορ, συνεχίζει σήμερα τὴν παράδοσι στὸ πρόσωπο τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ Τζούνιορ, ποὺ διαπρέπει τώρα στὰ εὐρωπαϊκὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Τὴν παράδοσι αὐτή, ἀκριβῶς, φαίνεται ὅτι ζήλεψε ὁ Χένρυ Φόντα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀγάλη τὰ παιδιά του, τὰ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο. Ἔτσι, μετὰ τὴν Τζέην Φόντα, ἔχουμε τώρα τὸν Πήτερ Φόντα, ἕναν συμπαθέστατο νέο 23 ἐτῶν. Ἀλλὰ ἂς μεταφέρουμε ἐδῶ μιὰ πρόσφατη συνέντευξι του σὲ ἀμερικανικὸ περιοδικό:

— Λοιπόν, Πήτερ, στὸν κινηματογράφο κι' ἐσεῖς... Ἡ ταχύτατη προφανῶς ἄνοδος τῆς ἀδελφῆς σας στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ σᾶς ἔκανε νὰ ζηλέψετε καὶ νὰ ζητήσετε κι' ἐσεῖς κινηματογραφικὲς δάφνες στὸ Χόλλυγουντ...

'Ο Πήτερ, παρ' ὅλο τὸ μπόϊ του (1.84 μ. γιὰ τὴν ὥρα!) εἶναι ἀρκετὰ δειλὸς καὶ ντροπαλὸς ἀκόμη γιατί μόλις τοῦ ἀπευθύνουμε τὸ λόγο, τὸν βλέπουμε νὰ κοκκινίζῃ. Μὰ γρήγορα συνέρχεται καὶ ἀπαντάει:

— Ἀπὸ μικρὸς ἀκόμη ἔκανα ὄνειρα ὅτι κάποτε θὰ μποροῦσα νὰ διαδεχθῶ τὸν πατέρα μου. 'Ο κινηματογράφος εἶδικὰ ἦταν ἡ μεγάλη, ἀλλὰ κρυφὴ φιλοδοξία μου. Πολὺ πρὶν ἐκδηλώσῃ ἡ ἀδελφή μου ἡ Τζάιην τάσεις νὰ γίνῃ «στάρ», εἶχα πάρει ἤδη τὴν ἀπόφασί μου. "Αν πρόλαβε πρώτη ἐκείνη νὰ δγῇ στὴν ὀθόνη καὶ νὰ ἔχῃ σήμερα μιὰ δικὴ της προσωπικότητα, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται σὲ δική μου ἀδιαφορία...

— Φυσικά, ὅπως ἡ ἀδελφή σας Τζάιην ἔτσι κι' ἐσεῖς εἶστε κατὰ πρῶτο λόγο μαθητὴς τοῦ διάσημου πατέρα σας. Δὲν εἶναι ἔτσι; "Εχετε τελειώσει καμμιὰ σχολὴ δραματικῆς τέχνης;

— "Οπως λέτε πολὺ σωστά, εἶμαι μαθητὴς τοῦ πατέρα μου. 'Εκεῖνος μοῦ ἔδωσε τὰ πρῶτα μαθήματα ὑποκριτικῆς καὶ ἀρθρώσεως κι' ἐκεῖνος τελικά, ὅταν πεισθῆκε ὅτι διαθέτω τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, ἀλλὰ καὶ τὴ διάθεσι μαζὶ μὲ τὴν ὑπομονή, μὲ ἔφερε στὴν περίφημη δραματικὴ σχολὴ «'Ακτορς στούντιο» καὶ μὲ παρέδωσε στὰ χέρια τοῦ καθηγητοῦ Λῆ Στράσμπεργκ, γιὰ νὰ μὲ κάνῃ ἠθοποιό. Δύσκολος καὶ ἀπαιτητικὸς ὁ πατέρας μου καὶ ἀκόμη πιὸ δύσκολος ὁ Στράσμπεργκ. Εἶμαι τώρα στὸ δεύτερο ἔτος τῆς σχολῆς καὶ θέλω δυὸ χρόνια ἀκόμη γιὰ νὰ ἀποφοιτήσω. Στὸ σύστημα αὐτό, ὅμως, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω ἐμφανίσεις στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο, χωρὶς νὰ στηρίζωμαι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὸ ὄνομα «Φόντα». "Επειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἀκόμη, ὅταν θὰ πάρω ἐπισήμως τὴν ἄδεια τοῦ ἠθοποιοῦ μαζὶ μὲ τὸ δίπλωμα, τὰ πράγματα θὰ εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολα.

— "Αν δὲν κάνουμε λάθος εἶστε κι' ὅλας παντρεμένος, ἐνῶ ἡ ἀδελφή σας Τζάιην, ἕνα χρόνο μεγαλύτερή σας, δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της. Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε μιὰ ἐξήγησι;

— Νὰ σᾶς πῶ, πρὶν ἕνα χρόνο περίπου συνάντησα τὸ «κορίτσι τῶν ὀνείρων μου» στὸ πρόσωπο τῆς Σούζαν Μπριοὺερ, μιᾶς νέας καὶ θαυμάσιας κοπέλλας. 'Αγαπηθήκαμε καὶ οἱ δυὸ παράφορα καὶ παντρευτήκαμε μὲ τὴν ἔγκρισι τόσο τῶν γονέων της, ὅσο καὶ τῶν δικῶν μου, καθὼς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου. "Οσον ἀφορᾶ τὴ Τζάιην, ὅπως καταλαβαίνετε καλά, εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ περιμένῃ νὰ τῆς φρῇ ἕνα καλὸ σύζυγο. Τὸν πρῶτο λόγο τὸν ἔχει ἡ ἴδια καὶ μετὰ οἱ γονεῖς μας. Γιατὶ τώρα δὲν παντρεύτηκε ἀκόμη δὲν τὸ ξέρω. Ἴσως ἐπεῖδη ὁ γάμος δὲν τὴν ἐνδιαφέρει πρὸς τὸ παρόν, ὅσο τὴν ἐνδιαφέρει τὸ ἐπάγγελμά της ἢ καὶ ἀκόμη γιατὶ δὲν βρῆκε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο.

— Πέστε μας, Πήτερ, ἂν ἔχετε κάνει καμμιὰ ἐπίσημη ἐμφάνισι στὴ σκηνὴ ἢ στὴν ὀθόνη καὶ πότε...

— Βέβαια, ἐπαγγελματικὲς ἐμφανίσεις ἔχω κάνει περισσότερες στὸ θέατρο καὶ λιγώτερες στὸν κινηματογράφο. Στὸ θέατρο ἔχω ἐμφανισθῆ σὲ ἀρκετὰ «μιούζικαλς» καὶ στὸν κινηματογράφο τελείωσα κι' ὅλας τὴν πρώτη μου ταινία ὡς «ζὲν πρεμιὲ» καὶ πολὺ σύντομα ἀρχίζω τὴ δεύτερη. 'Η πρώτη μου ταινία εἶναι μιὰ χαριτωμένη αἰσθηματικὴ κωμῳδία μὲ τὸν τίτλο «Πολὺ γλυκὸ γιὰ φίλημα». Συμπρωταγωνίστριά μου εἶναι ἡ νέα, ἀλλὰ πολὺ εἰπερ συνάδελφος Σάντρα Ντή, ἡ συμπαθέστατη πρωταγωνίστρια τόσων καὶ τόσων αἰσθηματικῶν κωμῳδιῶν μὲ τὸν Ρὸκ Χάτσον, τὸν Τζὼν Γκάβιν καὶ ἄλλους. Μὰ δὲν μὲ πρότεινε αὐτὴ στὸν παραγωγὸ καὶ στὸν σκηνοθέτη τῆς ταινίας ἐξ αἰτίας τῆς φιλίας μας. Μόνος του ὁ παραγωγός, ὁ Ρὸς Χάντερ ἦρθε μιὰ ἡμέρα στὸ σπίτι μου καὶ μοῦ πρότεινε τὸ ρόλο, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτα, ὅπως μὲ διαβεβαίωσε, οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε ἡ ἀδελφή μου. Καὶ ὅταν ἐξακρίβωσα λίγο ἀργότερα ὅτι ὁ πατέρας μου καὶ ἡ ἀδελφή μου δὲν εἶχαν ἰδέα τοῦ πράγματος καί, φυσικά, δὲν μὲ εἶχαν προτείνει στὸ Χάντερ, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν, τότε δέχτηκα τὸ ρόλο.

— Ποῦ γεννηθήκατε, Πήτερ καὶ τί ἐπάγγελμα θὰ ἀκολουθοῦσατε, ἂν δὲ γινόσασταν ἠθοποιός;

— Γεννήθηκα στὴ Νέα Υόρκη, στὶς 18 Ἰουλίου τοῦ 1940 καὶ ἂν δὲν γινόμουν ἠθοποιός, πράγμα πολὺ ἀπίθανο γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Χένρυ Φόντα, ἀσφαλῶς θὰ γινόμουν γιατρὸς καὶ μάλιστα γιατρὸς-χειρουργός. Τὸ ἰατρικὸ ἐπάγγελμα εἶναι τὸ δεύτερο, μετὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ, ποὺ μὲ συγκινεῖ ἰδιαίτερα.

— Καὶ κάτι ἀκόμη, Πήτερ: Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὴν ἀδελφή σας; Πῶς σᾶς φαίνονται οἱ ἐπιτυχίες της;

— 'Η Τζάιην ἔχει πάρει ὅλα τὰ θεατρικὰ προσόντα τοῦ πατέρα μας. "Οσο γιὰ τὶς ταινίες της, τὶς εἶδα ὅλες μὲ ἰδιαιτερη εὐχαρίστησι καὶ χαρά. Περισσότερο μοῦ ἄρεσε ὁ ρόλος της στὸ φίλμ «'Η 'Αμερικάνα καὶ ὁ ἔρωτας». Τὸν ἀπέδωσε πολὺ καλὰ καὶ εὐχαρίστησε ἰδιαίτερα τὸ «γερο-Χένρυ», τὸν πατέρα μας...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Τὰ νεώτερα

Σύντομες εἰδήσεούλες

Σὲ ἡλικία 73 χρόνων πέθανε στὸ Χόλλυγουντ μιὰ παλαιὰ δόξα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ὁ συμπαθέστατος 'Αδόλφος Μανζοῦ, ποὺ ἔθεωρεῖτο σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἡ προσωποποίησι τῆς κομψότητος. 'Ο Μανζοῦ εἶχε πρωτοπαίξει στὸν κινηματογράφο τὸ 1912 καὶ γύρισε ἀπὸ τότε περὶ τὰ 200 φίλμ.

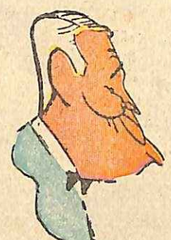

'Ο Μωρὶς Σεβαλιέ.

Γιοὺς Γάλλων μεταναστῶν, ὁ 'Αδόλφος Μανζοῦ εἶχε γεννηθῆ στὸ Πίτσμπουργκ στὶς 18 Φεβρουρίου 1290. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες του ἐπιτυχίες ἦταν καὶ ἡ θρυλικὴ δημιουργία τοῦ θαυμαστοῦ «'Ο Σεἰχης», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦσε ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο.

'Ο Μανζοῦ πάντοτε ἄφυλα καὶ κομψὰ ντυμένος δὲν παρακολουθοῦσε μόνο τὴ μόδα, ἀλλὰ καὶ τὴ δημιουργοῦσε. Αὐτὸς λανσάρησε μεταξὺ ἄλλων καὶ καθιέρωσε πολλὰ ἐξαρτήματα τῆς ἀνδρικῆς κομψότητος, ὅπως τὸ μονόκλ, τὸ μπαστουνάκι καὶ τὸ ἡμίσκληρο καπέλλο.

★ Σὲ μιὰ ἤσυχη κλινικὴ στὴν ὁποία ἔκανε ἐπιτυχῶς ἀπὸ ἕνα μῆνα ἐγχείρησι ἀπολύτου μυστικότητος ἡ γνωστὴ Γαλλίδα στάρ 'Αρλέττυ, ἡ ὁποία ἔρχεται τὸν 'Οκτώβριον μὲ αὐστηρὸ ἰνκόγνιτο. "Ενας διάσημος Γάλλος ὀφθαλμίατρος, ὁ καθηγητὴς Πωφίκ της ἔκανε μιὰ λεπτὴ καὶ δύσκολη χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὰ μάτια, που εἶχε —κανεὶς δὲν τὸ ἔκρυβε αὐτὸ— ἐλάχιστες πιθανότητες ἐπιτυχίας. Μετὰ τὴν ἐπέμβασι ἀρχισε μιὰ ὀλιγοήμερη ἀναμονή, μιὰ περίοδος ἀγωνίας γιὰ τὴν 'Αρλεττύ, γιὰ τὴν ὁποία ἡ ἐπέμβασι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία της ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ τὸ φῶς της. "Οταν τέλος ἔφτασε ἡ μεγάλη στιγμή, ἡ νοσοκόμα μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τῆς ἔκοψε τοὺς ἐπιδέσμους καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα ζευγάρι μαῦρα γυαλιά. 'Η 'Αρλεττὺ φώναξε τότε:

— "Εγινε τὸ θαῦμα!... Βλέπω!...

'Η ἐγχείρησι εἶχε ἐπιτύχει καὶ τὸ γλαύκωμα εἶχε ὑποστῆ νὰ περάσῃ ἕνας μῆνας, τῆς Πωφὶκ πῶς ἡ ἐπέμβασί του πέτυχε ἀπολύτως καὶ πὼς ὁριστικά.

★ 'Ο Φράνκ Σινάτρα θὰ εἶναι ὁ μουσικὸς σύμβουλος κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ ἔχῃ γιὰ θέμα τῆ ζωὴ τῆς "Εντιθ Πιᾶφ. Τὸ σενάριο, ποὺ ἔγραψε ὁ Τζ. Π. Μίλλερ εἶναι ἐπὶ αὐτοβιογραφία τῆς ἀκαταπόνητης τραγουδίστριας καὶ βασίζεται στὴν ὁμώνυμη βιογραφία της καλπιτέλος τοῦ φίλμ: «Τὸ σπουργίτι».

'Η νέα ἐρωτήσεων δέχτηκε ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους, φτάνοντας στὸ Λονδῖνο, ὅπου θὰ γυρίσῃ τὸ νέο της φίλμ: «Γοητευτικὴ ἠλιθία».

ΕΡ.: Εἴχατε δηλώσει πὼς θ' ἀποσυρθῆτε κι' ὅμως γυρίζετε τὸ ἕνα φίλμ κατόπιν τοῦ ἄλλου. Γιατί;

ΑΠ.: Γιατὶ μοῦ συμβαίνει συχνὰ ν' ἀλλάζω γνώμη!

ΕΡ.: Σκοπεύετε νὰ ἐξαναντρευτῆτε;

ΑΠ.: 'Ασφαλῶς ὄχι. 'Αλλὰ ὅπως σᾶς εἶπα ἀλλάζω συχνὰ γνώμη.

ΕΡ.: Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς λογοκρισίας;

ΑΠ.: 'Απορῶ γιατὶ ἀσχολοῦνται μὲ μένα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ δὲν ἀσχολοῦμαι ποτὲ μ' αὐτούς.

ΕΡ.: Μοιάζετε μὲ τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ ὑποδυθῆτε στὸ φίλμ «Γοητευτικὴ ἠλιθία»;

ΑΠ.: "Οχι, γιατὶ δὲν εἶμαι οὔτε γοητευτική, οὔτε ἠλιθία!

★ 'Η Ντενίζ Νταρσέλ, ἡ Γαλλίδα στὰρ ποὺ γνώρισε στὸ Χόλλυγουντ μιὰ σύντομη περιοδο θριάμβων, Χρεωκόπησε. Αὐτὴ ποὺ ὑπερηφανευόταν κάποτε γιὰ τὴν περίμετρο τοῦ στήθους της, δὲ γύρισε κανένα φίλμ ἀπὸ τὸ 1959 καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ ὅλα της τὰ κοσμήματα γιὰ νὰ ζήσῃ.

★ 'Ο Μίκυ Ρούνεϋ, ποὺ ἔγινε πατέρας γιὰ 7η φορὰ ἐπωφελήθηκε τοῦ γεγονότος, γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ, πὼς οἱ πρῶην γυναίκες του εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του. Τοὺς ἔχει πληρώσει μέχρι σήμερα πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια σὲ διατροφές. Μόνο ἡ "Αβα Γκάρντνερ δὲν τοῦ ζήτησε ποτὲ οὔτε ἕνα σέντ.

★ 'Ο σύζυγος τῆς 'Αντας "Εκμπεργκ συνήθιζε ν' ἀποκαλῇ τὴ γυναίκα του «θησαυρέ μου». Τὸ σταμάτησε ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκείνη, ἀντεποδίδοντας του τὴν κολακευτικὴ προσφώνησι, τὸν ἀποκάλεσε «θησαυροφύλακά μου».

Ὅταν ἕνας δημοσιογράφος τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ πότε σκοπεύει ν' ἀποσυρθῇ, ὁ ἀγέραστος Μωρὶς τοῦ εἶπε:

— 'Εγὼ συνταξιοῦχος;... Θ' ἀστειεύεσαι ἀσφαλῶς, νεαρέ μου!...

★ 'Η Ντανὺ Σαμὲλ μπῆκε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὴν προθήκη ἑνὸς παρισινοῦ καταστήματος, ἀπαξιόντας ἕνα τζάμι ὕψους 11 μέτρων καὶ ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου γαλλικῶν φράγκων.

★ 'Ο δρόμος τοῦ Καρρὺ-Λὲ-Ρουέ, πάνω στὸν ὁποῖο βρίσκεται ἡ βίλλα, ποὺ ὁ Φερναντὲλ χρησιμοποιεῖ γιὰ θερινὴ διαμονή του, μετωνομάστηκε σὲ «Λεωφόρο... Ντὸν Καμίλλο».

★ «Πουρουτοῦ». "Ετσι ἀποκαλοῦν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ταϊτῆς τὴ γόησσα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Μαρτὶν Καρόλ, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῆ μονίμως στὸ νησί τους. Ξέρετε δὲ τί σημασία ἔχει ἡ λέξι αὐτὴ στὴ γλῶσσα τους; «Ὡραία τῶν ὡραίων». 'Η παραμονή της στὸ ἐξωτικὸ νησί, ὄχι μόνο ὁμόρφηνε καὶ ξανάνεωσε τὴ Μαρτίν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ μιὰ εὐεργετική, γιὰ τὴν ὑγεία της, κούρα ἀποτοξινώσεως. Αὐτή, ποὺ ἔπινε σὰν Σκωτσέζος λοχίας, ἔχει τώρα στὸ σπίτι της οὐίσκυ, ἀλλὰ τὸ προσφέρει μόνο στοὺς καλεσμένους της, ἐνῶ ἡ ἴδια χρειάζει τὸ ποτήρι της μὲ χυμοὺς φρούτων.

★ Βροχὴ ἐρωτήσεων δέχτηκε ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους, φτάνοντας στὸ Λονδῖνο, ὅπου θὰ γυρίσῃ τὸ νέο της φίλμ: «Γοητευτικὴ ἠλιθία».

ΕΡ.: Εἴχατε δηλώσει πὼς θ' ἀποσυρθῆτε κι' ὅμως γυρίζετε τὸ ἕνα φίλμ κατόπιν τοῦ ἄλλου. Γιατί;

ΑΠ.: Γιατὶ μοῦ συμβαίνει συχνὰ ν' ἀλλάζω γνώμη!

ΕΡ.: Σκοπεύετε νὰ ξαναπαντρευτῆτε;

ΑΠ.: 'Ασφαλῶς ὄχι. 'Αλλὰ ὅπως σᾶς εἶπα ἀλλάζω συχνὰ γνώμη.

ΕΡ.: Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς λογοκρισίας;

ΑΠ.: 'Απορῶ γιατὶ ἀσχολοῦνται μὲ μένα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ δὲν ἀσχολοῦμαι ποτὲ μ' αὐτούς.

ΕΡ.: Μοιάζετε μὲ τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ ὑποδυθῆτε στὸ φίλμ «Γοητευτικὴ ἠλιθία»;

ΑΠ.: "Οχι, γιατὶ δὲν εἶμαι οὔτε γοητευτική, οὔτε ἠλιθία!

★ 'Η Ντενίζ Νταρσέλ, ἡ Γαλλίδα στάρ ποὺ γνώρισε στὸ Χόλλυγουντ μιὰ σύντομη περιοδο θριάμβων, Χρεωκόπησε. Αὐτὴ ποὺ ὑπερηφανευόταν κάποτε γιὰ τὴν περίμετρο τοῦ στήθους της, δὲ γύρισε κανένα φίλμ ἀπὸ τὸ 1959 καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ ὅλα της τὰ κοσμήματα γιὰ νὰ ζήσῃ.

★ 'Ο Μίκυ Ρούνεϋ, ποὺ ἔγινε πατέρας γιὰ 7η φορὰ ἐπωφελήθηκε τοῦ γεγονότος, γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ, πὼς οἱ πρῶην γυναίκες του εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του. Τοὺς ἔχει πληρώσει μέχρι σήμερα πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια σὲ διατροφές. Μόνο ἡ "Αβα Γκάρντνερ δὲν τοῦ ζήτησε ποτὲ οὔτε ἕνα σέντ.

★ 'Ο σύζυγος τῆς 'Αντας "Εκμπεργκ συνήθιζε ν' ἀποκαλῇ τὴ γυναίκα του «θησαυρέ μου». Τὸ σταμάτησε ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκείνη, ἀντεποδίδοντάς του τὴν κολακευτικὴ προσφώνησι, τὸν ἀποκάλεσε «θησαυροφύλακά μου».

Ὅταν ἕνας δημοσιογράφος τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ πότε σκοπεύει ν' ἀποσυρθῇ, ὁ ἀγέραστος Μωρὶς τοῦ εἶπε:

— "Ω, παρτόν!...

τῶν ἀστέρων

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Ο περίφημος σκηνοθέτης "Αλφρεντ Χίτσκοκ θὰ ἔρισκεται στὴν 'Αθήνα στὶς 25 Νοεμβρίου, γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴν ἐπίσημη πρεμιέρα τῆς τελευταίας του δημιουργίας «Τὰ πουλιά». Μιὰ ἄλλη διασημότης τοῦ κινηματογράφου, ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ τὸ Δεκέμβριο, γιὰ νὰ παραστῇ στὴν πρεμιέρα τῆς ταινίας της «Αὐτοκρατορικὴ 'Αφροδίτη».

★ «Τὸ ποτάμι» τοῦ Νίκου Κούνδουρου δὲν θὰ προβληθῇ. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ἔβγαλε ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Κ. Ροδόπουλος, παραδεχόμενος πὼς ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία, ποὺ χρηματοδότησε τὸ φίλμ, ἀλλοίωσε τελείως τὸ ἔργο τοῦ "Ελληνος σκηνοθέτη, προσθαφαιρώντας σκηνὲς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ κάνῃ πιὸ ἐμπορικό.

"Ετσι δὲ θὰ δοῦμε οὔτε φέτος τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ γυρίστηκε τὸ 1958 γιατὶ ὁ μέν Ν. Κούνδουρος ἐπιμένει νὰ προβληθῇ ἡ δική του ταινία, ποὺ κέρδισε κατὶ τὸ βραβεῖο σκηνοθεσίας στὸ φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης, ἐνῶ ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία προτιμᾶ νὰ μὴ προβάλῃ τὸ ἔργο παρὰ νὰ παρουσιάσῃ στὸ κοινὸ μιὰ ταινία, ποὺ κατ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀρχική της μορφή.

'Η Μαρτὶν Καρόλ.

— Μπορεῖτε νὰ δῆτε ἂν οἱ γραμμὲς αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ παρουσιάζουν τίποτα τὸ εὐνοϊκὸ γιὰ μένα;

Τὸ ἑλληνικὸ χορευτικὸ ζευγάρι «Ντοῦο Δίνο», ποὺ μετὰ τὶς ἐμφανίσεις του στὴν 'Αθήνα, ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτὰζ

ΓΙΑ πρώτη φορά, στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἕνας ἑλληνικὸς θίασος θὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λαϊκὴ Κίνα.

Πρόκειται γιὰ τὸν θίασο τοῦ «Πειραϊκοῦ Θεάτρου», ποὺ θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴ νέα περιοδεία του τὸ 1964, ἀπὸ τὴ μακρυνὴ αὐτὴ χώρα, προκειμένου νὰ δώσῃ παραστάσεις, σὲ διάφορες πόλεις της.

★ Τὸ θέατρο «Διονύσια» μὲ τὴν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη στὸ ἀμερικάνικο ἔργο «Μιὰ Κυριακὴ στὴ Νέα Υόρκη», ἔρχεται τώρα, ἐπὶ κεφαλῆς, σὲ εἰσπράξεις, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα, μὲ δεύτερο τὸ θέατρο τοῦ Κώστα Χατζηχρήστου.

★ 'Η Τζένη Καρέζη, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἔρχεται τὶς πρῶτες μέρες ἐπικεφαλῆς στὶς ἀρχίσουν τὰ ἄλλα θέατρα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παίξῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ ἑβδομάδα, δυὸ ἔργα, ἐναλλάξ, δηλαδὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ «Γειτονιὰ τῶν ἀγγέλων» καὶ τὴν καλοκαιρινὴ της ἐπιτυχία «Ἔνα κουτὸ κορίτσι», ποὺ εἶναι τοῦ ἰδίου συγγραφέα.

★ Γιὰ τὸ Δεκέμβριο ἀναγγέλλονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου Παγκρατίου, ποὺ χτίζεται στὴν κεντρικὴ πλατεία.

Τὸ θέατρο Παγκρατίου, 700 θέσεων, θὰ ἄρχιση μὲ μουσικὸ αὐγερόσημο πρωτογενήτειρα τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἡ Πέπη Δόξα. Θὰ παρουσιάσῃ ἐπίσης, πολυμελὲς μπαλέτο.

★ Τὸ θέατρο «'Ακροπόλ», ἑτοιμάζει καινούργια ἐπιθεώρησι, στὴν ὁποία θὰ ἐμφανισθοῦν, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ὁ Γιώργος Οἰκονομίδης καὶ τὸ μπαλέτο τῶν Φλιρ—Λίντας" Αλμα.

Στὸ ἴδιο θέατρο, θὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τὶς γιορτές, ἕνα μεγάλο Ἱσπανικὸ μπαλέτο, ποὺ σημειώνει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

— Γιὰ πρώτη φορά, ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ» θὰ ἀνεβάσῃ φέτος, τὴν πασίγνωστη ἐπερέττα τοῦ Κάλμαν «Κοντέσσα Μαρίτσα», μὲ τὴν 'Αγγὴ Ζαχαράτου στὸ βασικὸ ρόλο.

Τὸ θεαματικὸ ἔργο, ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Δημήτρης Μυράτ. θὰ περιλαμβάνῃ καὶ πολλὰ ἐνδιαφέροντα μπαλέτα, μὲ χορογραφίες τοῦ "Αγγελου Γριμάνη.

★ 'Η «Λυρικὴ Σκηνή», θὰ παρουσιάσῃ ἐπίσης τὸ Δεκέμβριο νέα ὄραδυὰ μπαλέτου μὲ ἕξη νέα χορογραφήματα, σὲ πρώτη ἐμφάνισι.

★ Στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ «Ματωμένος γάμος» τοῦ Λόρκα, μιὰ προσωπικὴ ἐπιτυχία τῆς κ. Κυβέλης, ἐξετολουθεῖ νὰ σημειώνῃ γιὰ τέταρτη ἑβδομάδα, μεγάλες εἰσπρακτικὲς πιέννες.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἄλλοι θίασοι πρόζας δὲν ἱκανοποιοῦνται, εἰσπρακτικῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θίασο τῆς Κάκιας 'Αναλυτῆ, ποὺ ἀρχισε στὸ Στρατιωτικὸ Θέατρο μὲ τὴν «Βίλλα τῶν ὀρνίων».

★ 'Η Κρίστιαν Κάρτερ κατὰ τὸ πενόρος Κρίνος, ποὺ ἄρεσαν πολὺ στὴ Βουλγαρία, θὰ συνεχίσουν τὶς συναυλίες τους καὶ σὲ ἄλλες ἀνατολικὲς χῶρες.

★ Ἕνα πολὺ γνωστὸ φωνητικὸ τρίο, τὸ «Τρίο 'Ατένε» ποὺ ἐμφανίζεται τὶς τελευταῖες μέρες, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία στὴν 'Αθήνα, λανσάρει γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς νέους ρυθμοὺς τῆς ἐποχῆς «Μπόσσα Νόβα», «Μάντισσα» καὶ «Μάλι-Γκάλι», ποὺ τοὺς συνοδεύει μὲ χαρακτηριστικὲς χορευτικὲς φιγοῦρες.

★ 'Η γνωστὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας Ντόρα Γιαννακοπούλου ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο ὡς ἀτραξιόν, μὲ ἀπαγγελίες ποιημάτων καὶ τραγουδίσ, αὐτοδεῖα κιθάρας.

★ 'Η Λιάνα Ὀρφανοῦ, παραλληλα μὲ τὴν «κονφεράνς», στὴν ὁποία σημειώνει ἰδιαιτερη ἐπιτυχία, θὰ παίξῃ ἕνα ἐντυπωσιακὸ ρόλο στὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ «'Η χαρτοπαίκτρα», ποὺ ἑτοιμάζει ὁ θίασος τῆς κ. Κατερινέας.

★ 'Η Λιλὴ Μπερδέ, θὰ ξαναρθῇ στὴν 'Αθήνα κατὰ τὴν περιοδο τῶν ἑορτῶν, προκειμένου νὰ πραγματοποιήσῃ σειρὰ ἐμφανίσεων σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ κέντρα.

★ 'Η Γαλλίδα χορεύτρια τῆς παρισινῆς ὄπερας, Μισὲλ Ντεατρέ, ποὺ ἀνοιξε σχολὴ στὴν 'Αθήνα, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ 40 μαθήτριες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΒΑΝΑ ΜΑΡΙΑ

Ἡ Μίς, ποὺ ἔγινε τραγουδίστρια

ΘΑ σᾶς παρουσιάσωμε σήμερα ἕνα νέο λαμπερὸ ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ, τὴ Βάνα-Μαρία, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἐφετεινὰ καλλιστεῖα, ἀφοῦ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπιλαχοῦσες τῆς ἐνδεκάδας, ποὺ παρήλασε τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς ὁμορφιᾶς, στ' «Ἀστέρια».

Μιὰ μελαχροινὴ ὁμορφιά, μὲ ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνιση, 1,74 μ. ὕψος μὲ ἕνα εὐγενικὸ πρόσωπο καὶ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια. Μιὰ γοητευτικὴ ὁμορφιά, μὲ ἔντονη προσωπικότητα καὶ φωτεινὸ χαμόγελο.

Βέρα Ἀθηναία, ἡ Μαρία Στάθη — αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικό της ὄνομα — γεννήθηκε στὸ Παγκράτι καὶ τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, πρὶν δυὸ μόλις χρόνια. Σὰν πολυσύνθετο ὅμως ταλέντο, δὲν ἄργησε νὰ ἐκδηλωθῆ. Ἄρχισε ἀμέσως μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς καὶ πιάνου στὸ Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο, ἐνῶ ταυτόχρονα φοιτοῦσε μὲ εἰδικὴ ὑποτροφία στὴ Δραματικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, μὲ σκοπὸ νὰ γίνη ἠθοποιὸς τῆς πρόζας, μιὰ ἠθοποιὸς μὲ ἀξιώσεις.

★

Παράλληλα μὲ τὶς σπουδές, ἡ Βάνα-Μαρία θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίση καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Ἔτσι, πρὶν λίγους μῆνες, χάρις στὴ μελωδικὴ φωνή της, πῆρε τὸ βάπτισμα τῆς τραγουδίστριας. Ὕστερα ἀπὸ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις, ποὺ ἔδωσε στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὰ μουσικὰ πρωϊνὰ τοῦ Λάμπρου Ζούνη, στὸν Πειραιά. Τὸ συνεσταλμένο ὕφος της καὶ ἡ τόσο συμπαθητική της ἐμφάνισι, ἔκαναν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Οἱ Πειραιῶτες, ἐνθουσιασμένοι, ἐπέμειναν νὰ τὴν ἀκούσουν τὸ καλοκαίρι, ὁπωσδήποτε στὸ θέατρο «Ὀλύμπια». Μία εἰδικὴ ἄδεια ἐξαιρετικοῦ ταλέντου, ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀδείας, τῆς ἐπέτρεψε νὰ πραγματοποιήση στὸ ἀνωτέρω θέατρο σειρὰ ἐμφανίσεων, μὲ ξεχωριστὴ ἐπιτυχία.

Οἱ ἐπιτυχεῖς αὐτὲς ἐμφανίσεις, προκάλεσαν ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κινηματογραφιστῶν καὶ οἱ προτάσεις, ποὺ εἶχε γιὰ τὴν Ἑβδόμη Τέχνη δὲν ἦταν διόλου εὐκαταφρόνητες. Ἔπαιξε κιόλας σὲ δυὸ ταινίες, τὴ «Φυγὴ» καὶ τοὺς «Τουρίστες».

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ περιοδεία στὶς ἐπαρχίες, ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐμφανίζεται τώρα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες κοσμικὲς ταβέρνες, ὅπου μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἀκούσωμε ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα. Χωρὶς ὑπερβολικὲς κινήσεις, ποὺ εἶναι τόσο πολὺ τῆς μόδας, μὲ συνεσταλμένο ὕφος, ἀλλὰ καὶ αὐτοπεποίθησι, ἡ Βάνα-Μαρία ἐμφανίζεται στὴν πίστα κι' ἀρχίζει,

Ἡ Βάνα Μαρία σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της.

ἐνῶ τὰ μάτια ὅλων εἶναι καρφωμένα ἀπάνω της:

«Κανεὶς δὲ μὲ θέλει, κανείς...».

Κι' ὅμως πόσες φορὲς τὰ τραγούδια διαψεύδουν τὴν πραγματικότητα! Πολλοὶ περιμένουν νὰ τελειώση τὸ πρόγραμμά της, γιὰ νὰ τὴ χαροῦν ἀπὸ κοντὰ καὶ ν' ἀνταλλάξουν μαζί της λίγες λέξεις.

Μὰ ἡ Βάνα-Μαρία τὸ ἔχει ὡς ἀρχή, μετὰ τὸ προγραμμά της, νὰ φεύγη ἀμέσως ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ νὰ μὴν ἐμφανίζεται ποτὲ στὴν αἴθουσα.

Κατ' ἐξαίρεσιν, τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔμεινε λίγα λεπτὰ περισσότερο, γιὰ νὰ μιλήση μαζί μας.

— Εἴσθε, δεσποινίς, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ τραγούδι, κι' ἀπὸ τὸ κοινό, ποὺ σᾶς ὑποδέχεται κάθε βράδυ, μὲ τόσο ἐνθουσιασμό;

— Πάρα πολύ, παρ' ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κάνω καρριέρα μ' αὐτό.

— Ὥστε, λοιπόν, ἔχετε ἄλλα σχέδια;

— Βέβαια. Μόλις τελειώσω ἐφέτος τὴ Δραματικὴ Σχολή, θὰ βγῶ ἀμέσως στὸ θέατρο. Αὐτὴ ἦταν πάντα ἡ μεγάλη μου ἐπιθυμία. Κάτι μέσα μου μοῦ λέει, ὅτι μπορῶ νὰ προσφέρω σ' αὐτὸ πολλὰ πράγματα.

— Τί σᾶς ἀπασχολεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ πλαίσια;

— Ὅπως καταλαβαίνετε, ἐλάχιστες εἶναι οἱ ὧρες ποὺ μοῦ πόν, τὶς λίγες ὧρες, μ' ἀρέσει νὰ γράφω στίχους. Μ' ἀρέσει ἡ ποίησι. Ἔχω γράψει πολλὰ ποιήματα καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὰ ἐκδώσω σὲ πρώτη εὐκαιρία. Θὰ σᾶς διαβάσω δύο, ποὺ πιστεύω πὼς εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερά μου:

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Τὸ τραγοῦδι τῆς νύχτας ποιὲς (καρδιὲς δὲν ξυπνάει;
Περασμένες ἀγάπες δὲν γυρίζει (ξανά;
Ὄνειρα ξεχασμένα, ποὺ ἡ λήθη (σκεπάζει
μὲς τῆς νύχτας τὰ πέπλα, ζων- (τανεύουν σιγὰ
τὸ τραγοῦδι τῆς νύχτας, τὸ ἀκοῦ- (νε καὶ κλαίνε
ὅσοι ἔχουν πονέσει στὴ ζωὴ δυ- (νατά...».

ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΟΥ

«Μικρό μου βιβλίο, πιστὲ σύντρο- (φέ μου
τοῦ πόνου παρήγορε, φρούρὲ τῆς (ζωῆς
καὶ πάλι ἀπόψε, συντροφιὰ κρά- (τησέ μου
καὶ διῶξε τὴ θλῖψι, τῆς μικρῆς (μου ψυχῆς.
Ἐσὺ ποὺ σκοπὸ τῆς ζωῆς σου (ἔχεις τάξει
χαρὰ νὰ σκορπίζης στὸν κόσμο (αὐτὸ
κάνε κι' ἐμὲ τὴν ψυχή μου ν' ἀλ- (λάξη,
κι' ἡ λύπη νὰ γίνη, χαρᾶς για- (τρικό·

— Κάτι πιό... πικάντικο;

— Καὶ βέβαια. Μ' ἀρέσει ἀκόμη ἡ μαγειρική. Ἰδιαίτερα δὲ σπεσιαλιτέ μου, μιά, μάλιστα, κας, τὴ βρήκαν, ὅσοι τὴ δοκίμασαν, θαυμάσια. Οἱ δικοί μου τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομά μου, τὴ λένε «Βάνα-Μαρία»...

— Τί πιστεύετε γιὰ τὸν ἔρωτα;

— Σὰ συναισθηματικὸς τύπος, νομίζω, ὅτι, γιὰ κάθε σοβαρὴ κοπέλλα, εἶναι ἀπαραίτητος ἕνας μεγάλος ἰδανικὸς ἔρωτας. Ἀκόμα δὲ περισσότερο, ὅταν εἶναι μοναδικός. Ἀποτελεῖ ἕνα βάλσαμο στὴ μονοτονία τῆς ζωῆς...

— Μελλοντικὰ ὄνειρα;

— Ὅπως σᾶς εἶπα, τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ κάνω καρριέρα στὸ θέατρο. Βέβαια, τὸ τέλειο δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ φτάση κανείς. Θὰ δώσω ὅμως ὅλο μου τὸν ἑαυτό, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐπιτύχω κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε. Κάτι μὲ πολλὲς ἀξιώσεις. Ἐλπίζω δὲ νὰ τὸ ἐπιτύχω, κάποτε.

— Καὶ τὸ τραγοῦδι;

— Ἔ, τότε, μοιραῖα, τὸ τραγοῦδι θὰ παραχωρήση τὴ θέσι του στὴν Τέχνη...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

○○

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Στὸ Σάντο Ἀντρέα Μπάγκοντα στὴν Πάρμα, ἔγινε τὸ τρίτο διεθνὲς Φεστιβὰλ τῶν μάγων, ὅπου ἔλαβαν μέρος ἐκπρόσωποι δέκα χωρῶν. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ φεστιβάλ, οἱ μεγάλοι Εὐρωπαῖοι μάγοι παρουσίασαν μπροστὰ στοὺς συντρόφους τους τὰ πιὸ δύσκολα παιχνίδια - θαύματα καὶ μιὰ ἀρμοδία ἐπιτροπὴ ἐξέλεξε τὸ «Χρυσὸ μάγο» καὶ τὸν «Ἀργυρὸ μάγο», ποὺ θεωρήθηκαν σὰν οἱ μεγαλύτεροι θαυματοποιοί. Αὐτὸ τὸ χρόνο, «Χρυσὸς μάγος» ἀνακηρύχτηκε ὁ Φρέντς Κάπ, Ὁλλανδός, ποὺ κέρδισε γιὰ τρίτη φορὰ τὸν τίτλο τοῦ μεγαλύτερου μάγου τοῦ κόσμου. Γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ τίτλου «Ἀργυρὸς μάγος» ἔλαβαν μέρος καὶ δεκαεφτὰ θαυματοποιοί· Ἰταλοί. Ὁ τίτλος δόθηκε στὸ Νέδιο Μαρτίνι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ καταπληκτικὰ παιχνίδια-θαύματα.

Φαδόνι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ μαθητὴς τοῦ Μίκη Θεοδωράκη

ΕΙΝΑΙ ἕνας πολὺ νέος ἀκόμη ἄνθρωπος ὁ Γιάννης Πουλόπουλος, ὁ μαθητὴς τοῦ Μίκη Θεοδωράκη κι' ἡ χρυσὴ ἐλπίδα τοῦ ἑλληνικοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ὅπως διαμορφώθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὸν ἀνακαινιστὴ συνθέτη τῆς «Μυρτιάς».

Τόσο νέος, ποὺ ἀπορεῖ μὲ τὸ θάρρος του ν' ἀναλάβη φέτος, μαζὶ μὲ τὸ ντεμοῦτο του στὴ σκηνὴ νὰ σηκώση τὸ βάρος τοῦ πρώτου τραγουδιστῆ (πρωταγωνιστῆ, πέστε) σ' ἕνα θέατρο σὰν τὸ «Ρέξ», ποὺ τὸ βαραίνει ἡ κληρονομιὰ τῆς μεγάλης μας Μαρίκας Κοτοπούλη καὶ τὸ στηρίζει ἡ παρουσία μιᾶς Τζένης Καρέζη, ἑνὸς Νίκου Κούρκουλου κι' ἑνὸς Βαγγέλη Σειληνοῦ, μαζὶ μὲ τὴ δημιουργικὴ ἔμπνευσι τοῦ Μίκη Θεοδωράκη.

Παρακολουθούσαμε προχτὲς τὸ βράδυ τὴ «Γειτονιὰ τῶν Ἀγγέλων» στὸ παραπάνω θέατρο, ὁ-ταν, ξαφνικά, πλάϊ στὴν ὑποδηλητικὴ μουσικὴ τοῦ Θεοδωράκη, ἀκούστηκε, μέσα ἀπὸ τὸ τεχνητὸ σκοτάδι, ἡ βαρειὰ ἀλλὰ δροσερὴ φωνὴ τοῦ ἀρχιτραγουδιστῆ, στὸ καινούργιο ἐπίτευγμα τοῦ Μίκη:

«Δόξα τῷ Θεῷ...
δόξα τῷ Θεῷ...».

Ἡ σκηνὴ γέμισε μελωδία βαρειά, σωστή, γεροχτισμένη σὰ θεμέλιο σὲ τσιμέντο, σὰν ὕμνος καὶ σὰν δοξαστικὸ καὶ ταὐτόχρονα ἀπαλή, δροσερή, νεανική, ἰδιότυπη, ποὺ φανέρωνε τὸν ἀρτίστα καὶ τὸν φτασμένο καλλιτέχνη, ποὺ γνωρίζει ὅλα τὰ τερτίπια καὶ τὰ μυστικὰ τῆς δουλειάς του, ὅπως ξέρει ὁ γεροκυνηγὸς τὰ περάσματα τοῦ τρυγονιοῦ καὶ τ' ἀλαφροπερπάτημα τῆς πετροπέρδικας.

Καί, ξαφνικά, σὰν ἄναψαν τὰ φῶτα, φάνηκε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Φωνῆς».

Ἕνα νεαρὸ ἀγόρι ὡς 20 χρονῶν, μελαχροινὸ στὸ πρόσωπο καὶ ξανθὸ στὰ μαλλιά, μὲ σῶμα σβέλτο καὶ στητό, ἕνα ἀμούστακο παιδὶ ἀκόμη, ποὺ σεργιάνιζε στὸ παλκοσένικο μὲ ὕφος ἀφέντη.

Ὁ κόσμος, οἱ θεατές, δὲ μποροῦσαν νὰ κρύψουν τὴν ἔκπληξί τους κι' ἀναρωτιόντανε:

— Ποιὸς εἶναι; Ἀπὸ ποῦ ἦρθε; Καί — προπάντων αὐτό — πότε ξεφύτρωσε ἔτσι ξαφνικὰ κι' ἀναπάντεχα, μὲ τόση σιγουριὰ καὶ γνῶσι;

Κάποιος βρέθηκε νὰ δώση τὴν πληροφορία, καμαρώνοντας σὰ γύφτικο σκεπάρνι, γιατὶ «ἤξερε» τὰ καθέκαστα:

— Τὸ καὶ τό, λέγεται Γιάννης Πουλόπουλος, κι' ὡς πέρσι ἐργάζόταν στὶς οἰκοδομές, σὰν ἐργάτης μπετατζής. Εἶναι ἡ καινούργια ἀνακάλυψι τοῦ Θεοδωράκη. Τὸν ἄκουσε ἕνα βράδυ, κάπου στὸ Περιστέρι, ὅπου ὁ νέος κατοικοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του, νὰ τραγουδᾶ τὸ «Μάννα μου καὶ Παναγιὰ» καὶ τόσο γοητεύτηκε, ὥστε τόν...ζόρισε νὰ γίνη ἀρχιτραγουδιστὴς στὸ «Ρέξ», τὸ πρῶτο θέατρο τῆς πρωτεύουσας.

»Καὶ τὸ παιδί — συνέχισε ὁ ἄγνωστος πληροφοριοδότης μας — τί νάκανε: Πῆγε ἄρον-ἄρον!

★

Ὄχι τόσο ἐπειδὴ ἡ ἐξιστόρησι τοῦ ἄγνωστου «θεατῆ» μᾶς ἐντυπωσίασε μὲ τὰ παράξενα καὶ μεγεθυσμένα στοιχεῖα της, ὅσο ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς Γιάννης Πουλόπουλος ἔδειξε μὲ τὸ τραγούδι του πὼς ἦταν πραγματικὰ ἕνα ἐξαιρετικὸ ταλέντο μὲ φυσικὰ χαρίσματα «φωνῆς», ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ρίξουμε στό... ξενύχτι.

Ἔτσι, 3 ἡ ὥρα τὸ πρωί, ἀφοῦ τελείωσε ἡ παράστασι τῆς «Γειτονιᾶς τῶν ἀγγέλων», μᾶς βρῆκε νὰ τὰ λέμε σὲ κάποιο διανυκτερεύον γαλακτοπωλεῖο τῆς Ὁμονοίας.

— Λοιπόν, Γιαννάκη, πές μας πῶς ξεκίνησες. πῶς ἔγινες αὐτὸ ποὺ ἔγινες, ποιὰ τραγούδια σοῦ ἀρέσουν, ποιοί...

Μᾶς διέκοψε μ' ἀρκετὸ θάρρος, πράγμα κάπως παράξενο, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ καλλιτέχνες, ποὺ δίνουν τὴν πρώτη τους συνέντευξι, παθαίνουν τόσο τράκ, ὅσο κι' ὅταν πραγματοποιοῦν τὸ ντεμοῦτο τους στὴ σκηνή:

— Πρῶτα-πρῶτα ὄχι Γιαννάκης. Σκέτο Γιάννης, θαρρῶ πὼς μοῦ πάει καλύτερα. Εἶμαι ἄντρας πιά...

— Σωστά, σωστά...

— Καὶ δεύτερο — συνέχισε ὁ νεαρός — δὲν «ἔγινα» ἀκόμη, ὅπως εἴπατε. Ἁπλῶς ξεκίνησα...

— Σύμφωνοι. Τότε νὰ μᾶς πῆς πῶς ξεκίνησες;

Ἤπιε τὸ νεσκαφέ του, ἄναψε τὸ τρίτο τσιγάρο του ὁ Γιάννης Πουλόπουλος καὶ ἔβαλε τόνα πόδι πάνω στ' ἄλλο...

★

Ὁ ἄγνωστος πληροφοριοδότης τοῦ «Ρέξ» δὲν εἶχε κάμει μεγάλα λάθη.

Ναί. Ὁ Γιάννης ἦταν οἰκοδόμος ἐργάτης στὶς σκαλωσιές, ἂν καὶ εἶχε σπουδάσει σὲ τεχνικὴ σχολὴ σὰν ὑπομηχανικός.

— Βλέπεις ἡ ἀνάγκη γιὰ λεφτά. Εἴμαστε, ξέρεις, φτωχοί. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι ταξιτζῆς, μεροκαματιάρης.

Ναί. Ὁ Γιάννης ἦταν ἐντελῶς ξένος ἀπὸ «σχολὲς» κι' ἀπὸ καλλιτέχνες καὶ κανένας στὴν οἰκογένεια δὲ διανοήθηκε πὼς ὁ νεαρὸς οἰκοδόμος θὰ μποροῦσε νὰ ἐξελιχθῆ σὲ φίρμα τοῦ τραγουδιοῦ.

— Ἁπλῶς ἀγαποῦσα νὰ τραγουδῶ λαϊκὰ τραγούδια γιὰ τὸ κέφι μου καὶ γιὰ τοὺς φίλους μου, διηγεῖται ὁ Πουλόπουλος. Ὥσπου μιὰ μέρα, μ' ἄκουσε ὁ Μπιθικότσης, ποὺ εἶναι γείτονας, καὶ μὲ πῆρε καὶ μὲ πῆγε γραμμὴ στὴν «Κολούμπια». Ἐκεῖ ὑπόγραψα διετὲς συμβόλαιο κι' ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἡ ζωή μου ἄλλαξε. Εἶχα γυρίσει δυὸ τραγούδια λαϊκά, ἕνα «Τὸ κορμί μου πονεμένο» τοῦ Χρ. Κολοκοτρώνη, κι' ἕνα τὸ «Δόσμου τὴν καρδιά μου πίσω» τοῦ Πάνου Πετσά, ὅταν, σὲ μιὰ πρόβα τῆς «Κολούμπια» μ' ἄκουσε ὁ Μίκης Θεοδωράκης. Μὲ πῆρε κοντά του καί... νάμαι.

★

Μικρὴ ἡλικία — μικρὴ ἱστορία.

Τότε, θ' ἀναρωτηθῆ ὁ ἀναγνώστης, γιατὶ παρουσιάζουμε σήμερα ἐδῶ τὸ νεαρὸ Γιάννη Πουλόπουλο;

Μά... τὸ ἐξηγήσαμε ἀπ' τὴν ἀρχή: Τὸ ξαφνικὸ μεγάλο πήδημά του στὴ σκηνή, σ' ἕνα θέατρο, ὅπου κι' οἱ πιὸ φτασμένοι μας τραγουδιστὲς θὰ ζήλευαν νὰ σταθοῦν, καὶ κυρίως τὸ γεγονός, ὅτι ὁ νεαρὸς Περιστεριώτης οἰκοδόμος στάθηκε πλάϊ στὴν Καρέζη, τὸν Κούρκουλο, τὸ Σειληνὸ καὶ τὸν Ι. Καμπανέλη μὲ τὸ «σπαθί» του, ἀποδείχνει πὼς σωστὰ κύτταξε τὸ νέο αὐτὸ ἀστέρι τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ Θεοδωράκη, καὶ πὼς ὁ Γιάννης Πουλόπουλος, πρόσφατο μέλος τοῦ «νέου κύματος», σ' ἕνα δυὸ χρόνια, θὰ μεταβληθῆ σὲ πελώριο κύμα, σὰν ἐκεῖνο τοῦ Ἀρ. Βαλαωρίτη, καὶ θὰ ξερριζώση πολλοὺς «βράχους» ἀπ' τὴ θέσι τους.

★

Πρὶν κλείσουμε τὸ σημερινό μας σημείωμα καὶ τὸ παρουσίασμα τῆς πιὸ χρυσῆς ἐλπίδας τοῦ ἀνακαινισμένου λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, παραδέτουμε τὶς γνῶμες καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ νεαροῦ Πουλόπουλου, ὅπως μᾶς τὰ διατύπωσε καὶ τὰ ἐκμυστηρεύθηκε ὁ ἴδιος:

★ Στόχος μου στὸ τραγοῦδι εἶναι ὁ Καζαντζίδης. Θέλω νὰ τὸν φτάσω καὶ νὰ τὸν ξεπεράσω.

★ Ὄνειρό μου κι' ἐπιδιῶξί μου εἶναι νὰ γίνω «σωστὸς» τραγουδιστής. Νομίζω πὼς λείπουν οἱ «σωστοὶ» τραγουδιστὲς στὸν τόπο μας.

★ Λατρεύω τὸ τραγοῦδι τῆς Μαίρης Λίντας. Εἶναι ἡ τραγουδίστρια μὲ τὴν περισσότερη ψυχή.

★ Ἀπ' τοὺς Ἕλληνες συνθέτες, λατρεύω τὸ Θεοδωράκη. Ὄχι, ποὺ μὲ διαλεξε, ἀλλὰ καὶ πρὶν τὸν γνωρίσω, τὸν παραδεχόμουνα σὰν τὸν πρῶτο. Ἀπ' τοὺς ἄλλους ξεχωρίζω τὸν Τόλη Καλδάρα καὶ τὸν Τσιτσάνη.

★ Τώρα θὰ γυρίσω σὲ δίσκο τὸ «Ψωμὶ» τὸ τελευταῖο τραγουδι τοῦ Θεοδωράκη.

★ Πέρα ἀπ' τὸ τραγοῦδι, μ' ἀρέσει τὸ ποδόσφαιρο. Εἶμαι «Παναθηναϊκός» καὶ ἐπαιζα κι' ὁ ἴδιος μπάλλα... στὰ νειάτα μου.

★ Μὲ τὸν ἔρωτα δὲν ἀσχολήθηκα κι' οὔτε ἔχω καιρὸ ν' ἀσχοληθῶ στὰ σοβαρά. Μόνο ἂν εἶναι γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα, ὑποχωρῶ.

Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα.

Γιατὶ εἴμαστε σίγουροι πὼς γρήγορα θὰ ἐπανέλθουμε καὶ θ' ἀσχοληθοῦμε πάλι μὲ τὸ Γιάννη Πουλόπουλο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

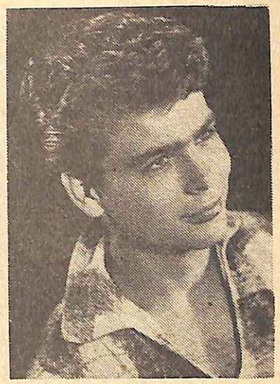

Ὁ νέος τραγουδιστὴς Γιάννης Πουλόπουλος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Μαστρο—Κωστῆ, βάλε κρασί...

Μάστρο - Κωστῆ, βάλε κρασί, γιόμισε πάλι τὴ μισὴ
κι' ἔχω μεράκια,
θὰ σοῦ τὰ κάνω ρημαδιὸ γιατὶ ἔχω κέφι τριανταδυὸ
νὰ πιῶ κατοσταράκια!...

★

Θὰ σοῦ τὸ σπάσω, δηλαδή, τὸ μαγαζί σου, ἐπειδὴ
θέλω νὰ γιάνω,
ἀπ' τὸν καϋμό μου τὸ βαρὺ—θὰ σὲ πληρώσω αὔθωρεὶ
καὶ μὲ τὸ παραπάνω...

★

Τί ἔχω; Καλά, τὴν παλαβή μοῦ κάνεις; Τί μοῦχει συμβῆ
— καρδιά μου βάστα!—
τὸ ξέρει σύλλος ὁ ντουνιᾶς καὶ στὶς αὐλὲς τῆς γειτονιᾶς
τὸ τί μοῦ σέρνουν—ἄστα!...

★

Μὰ μὲ δουλεύεις; Ἀπορεῖς; Κόφτο! Ρὲ φίλε, μὴ θαρρεῖς
πὼς πίνω γάλα;
Τὸ βάσανό μου κουτεντέ, ἡ Κατερίνα—μπράβο ντέ!—
δὲ μ' ἄφησε μπουκάλα;...

★

Σοῦ κάνει ἐντύπωσι πολλή, ἡ Κατερίνα ἡ ντροπαλὴ
— ἄτιμη πλάσι!—
π' ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα της ποτὲ ρούπι δὲν ἔκαν' —ἔλα ντέ!—
ἔτσι νὰ μοῦ τὴ σκάσῃ!...

★

Θυμᾶσαι, ἀρραβωνιάρης πιά, μὲ τί τουπὲ—ἄγ τὴ σουπιά!—
μπρὸς σας περνοῦσα;
Κι' ὅλον τὸν κόσμο—τί ἀπορεῖς; Δόσμου δυὸ μοῦτζες νὰ γα (ρῆς—
δικό μου τὸν θαροῦσα!...

★

Ὑπομονή; Μάστρο - Κωστῆ, ἡ συμβουλή σου περιττή,
— γιὰ τὰ παιδάκια —
γιόμισε πάλι τὴ μισή, γιατὶ μπορεῖ μὲ τὸ κρασὶ
νὰ πνίξω τὰ φαρμάκια..

★

Κι' ὅσο γιὰ τ' ἄλλο, νὰ γαρῆς, τοῦ λόγου σου δὲν τὸ μπορεῖς
νὰ πῆς λόγο μεγάλο...
Κι' ἂν μὲ οωτᾶς κι' ἂς μὲ πονεῖ, θὰ σοῦ τὸ πῶ, θέλει ἡ γυνὴ
ξύλο καὶ κάτι ἄλλο!...

ΗΛΙΑΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ πρῶτο (κεντρικὸ) Περίπτερο τοῦ Γηροκομείου 'Αθηνῶν ποὺ μπῆκε σὲ λειτουργία τὸ 1903. Φέρει τὸ ὄνομα «Περίπτερο 'Αγίου 'Ανδρέου». Στὸ πρόπυλό του, βρισκέται τὸ μαρμάρινο ἄγαλμα τῆς βασιλίσσης "Ολγας.

ΟΣΟΙ ἀπὸ τοὺς 'Αθηναίους δὲν πῆγαν ποτὲ στὸ Γηροκομεῖον 'Αθηνῶν, τὸ φαντάζονται σὰν ἕνα πολὺ μελαγχολικό, στυγνὸ κι' ἀνελέητο ἱδρυμα, χωρὶς στοργὴ καὶ χωρὶς ἀγάπη γιὰ τοὺς τροφίμους του. Κι' ὅμως συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Τὸ Γηροκομεῖο δὲν εἶναι μήτε στρατώνας, μήτε μορφὴ ἀσύλου γιὰ τὰ μοιρασιὰ καὶ χωρὶς προστασία γεροντάκια, ποὺ ἀράζουν ἐκεῖ στὸ ἤρεμο λιμανάκι, νὰ δέσουν πρυμάτσες.

Τὸ τόπιο, ὅπου λειτουργοῦνε τὰ 14 περιποιημένα πετρόκτιστα κτίριά του, περίπτερα μὲ μαρμαρένιες βεράντες καὶ κόκκινα κεραμίδια, εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τῆς 'Αθήνας, 1500 τόσα μέτρα ἀπὸ τὸ τέρμα 'Αμπελοκήπων, κοντὰ στὴ λεωφόρο Κηφισίας. 'Ασημόφυλλες γέρικες ἐλιές, μιμόζες, δρόσερὰ πεῦκα, ἐλεγειακὰ κυπαρίσσια, σ' ὅλες τὶς κλίμακώσεις τοῦ πρασίνου δίνουν παρηγοριὰ κι' ἀνακούφιση. Στὶς βεράντες, στὰ στηθαῖα τῶν περιπτέρων, στὰ κάγκελλα σκαρφαλώνουν μυριστικὰ καὶ κισσοί. Γιασεμιά, καμπανοῦλες, ἀγιοκλήματα. Οἱ δρόμοι ἀπὸ τὸ ἕνα κτίριο σ' ἄλλο εἶναι σκεπασμένοι μὲ γρασίδι.

Τὸ καλοκαίρι τερετίζουν στὰ πεῦκα τζιτζίκια καὶ τὸ φθινόπωρο βασιλεύει ἐδῶ ὁ χρυσὸς μαρασμὸς στὰ φυλλώματα.

'Από τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τῶν βωμιαίων ξεδιπλώνονται οἱ λόφοι, τὰ ξέφωτα, τὰ πυκνοκατοικημένα τοπία τῆς 'Αθήνας. 'Ανατολικὰ γαλανίζει ὁ Ὑμηττός καὶ δυτικὰ ἡ φαληρικὴ θάλασσα...

Τὰ γεροντάκια τὰ πρωϊνά, ὅταν εἶναι ξεστὸς καὶ μειλίχιος ὁ ἥλιος, συριγιανδοῦν στὶς δεκαδρυτοίχιες, κάθονται στὶς βεράντες, νοσταλγοῦν, θυμοῦνται πίνσιον τὴ λιακάδα σὰν δυναμωτικό.

ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΣΑΝ ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΣΑΝ ΦΥΛΛΑ!

'Η διευθύντρια τοῦ ἱδρύματος κ. φαρμακοπούλου μᾶς ἀπεκάλυψε δυό, τρία ἱερὰ μυστικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν τρόφιμων του, "ποὺ βολιεύονται τὸν καϊρο καὶ τὰ χρόνια.

— Ἐδῶ πέρα μοῦ εἶπε, μὲ τὸν καθαρὸ ἀέρα, μὲ τὸ ὀγιεινὸ κλίμα, μὲ τὴν ἀπόλυτη σχεδὸν ἡσυχία, ἀφοῦ δὲ φθένει μέχρι ἐδῶ μήτε ὁ ἀντίλαλος ἀπὸ τὴ δόση τῶν τροχοφόρων τῆς λεωφόρου, τὰ γεροντάκια καὶ τῶν δυὸ φύλων, διαθέτουν... ἐκπληκτικὴ ὀρεξη, ἐκθλίβουν ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή, δὲν... πληρώνουν φόρους καὶ δὲν κατατρύχονται ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ ἄγχος τῆς διοπάλης... Πεθαίνουν σὰν πουλιὰ καὶ σὰν φύλλα!

— Συνέπιω, διακόψαμε τὴν ὁμιλήτριά, θάναι σίγουρα πολὺ μικρό, σχεδὸν ἐλάχιστο τὸ ποσοστὸ τῶν θανάτων στὸ ἱδρυμά σας.

"Ενα δυό μὲ τρία τοῖς ἑκατό, σὲ συνολικὸ ἀριθμὸ 780 τροφίμων. 'Από αὐτοὺς οἱ 350 εἶναι ἄνδρες κι' οἱ ὑπόλοιποι γυναῖκες. Μέχρι τοῦ 1940 ὁ ἀριθμὸς τῶν δυὸ φύλων ἦταν σχεδὸν ἰσορροπημένος, μισοί καὶ μισοί. ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1940 κι' ἐδῶ μὲ τὴν κατοχικὴ πεῖνα, τοὺς διωγμούς, τὶς ὁμηρίες, τοὺς πολέμους κλπ., τὸ ποσοστὸ γυναικῶν, ποὺ στερήθηκαν τὸ μοναδικό τους προστάτη, ἀνέβηκε πολὺ κι' ἔτσι ὑπερτεροῦν σήμερα στὸ Γηροκομεῖο οἱ γριοῦλες μὲ τὰ χιονισμένα μαλλιά.

»Οἱ νεώτεροι τρόφιμοί μας εἶναι ἡλικίας 70 χρονῶν κι' οἱ γεροντότεροι ἀπὸ 90 μέχρι 110 χρόνων. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς μακροζωΐας πρέπει νὰ μελετηθῆ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς. Μήπως τὸ εὐλογημένο αὐτὸ τοπίο εἶναι προικισμένο μὲ μαγικὲς ἰδιότητες; 'Ωστόσο, τὰ γεροντάκια ποὺ πεθαίνουν στὸ ἵδρυμα εἶναι τελείως ὥριμα πιὰ νὰ ταξιδέψουν στὴν 'Αχερουσία λίμνη. Τὸ βράδυ τρῶνε ἐλαφρά, κοιμοῦνται τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου καὶ τὸ πρωῒ τὰ βρίσκομε στὴν ἀκινησία τοῦ θανάτου μὲ σταυρωμένα χέρια! Μοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση τῶν μαραμένων φύλλων τοῦ πλατάνου, ποὺ ξεκολλᾶνε ἀπὸ τὸ κλαδί τους μὲ τὴν ἐλαφρότερη πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

»"Αλλα γεροντάκια πεθαίνουν σὰν πουλιά, χωρὶς ἀγωνία καὶ δέος κι' ἄλλα ἐκεῖ, ποὺ κάθονται στὴ λιακάδα καὶ διαδέχζουν τὴν ἐφημερίδα τους! Μιὰ γριοῦλα, ἐνενήντα τόσων χρόνων πέθανε πέρυσι τὴ στιγμὴ ποὺ ἀγωνιοῦσε νὰ περάση τὴν κλωστὴ ἀπὸ τὴ μικροσκοπικὴ τρύπα τοῦ βελονιοῦ κι' ἄλλη τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβαχνε μὲ ἀνυπομονησία νὰ δρῆ στὸ φορτσέρι της κάποια πολὺ παλιὰ φωτογραφία τῆς πρώτης νεότητος. 'Η συγκινητικὲς τῆς ἀμφισβητοῦσε ὅτι ἡ γριοῦλα αὐτὴ τῶν 88 χρόνων ἦτανε κάποτε ὄμορφη, ἁρσερὴ σὰν τριαντάφυλλο καὶ γοητευτικὴ σὰν νεράϊδα. 'Η κυρὰ Παναγιώτα, ἔτσι λεγότανε, θύμωσε, ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της, βάλθηκε ν' ἀνασχετάση τὴν φωτογραφία τῶν εἴκοσι χρόνων της καὶ πέθανε ψάχνοντας...

Κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ θάνατοι ἐδῶ εἶναι φυσιολογικοί, ἤρεμοι, ἀνώδυνοι, ἀνεπαίσχυντοι, εἰρηνικοί, ὅπως ἦσυχη τὴ συνείδησή του δτι... προσέφερε ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα του κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πιὸ τραγικῆς δοκιμασίας της κι' εἶναι σχεδὸν εὐτος καὶ τὰ δυὸ προσφυλῆ του πρόσωπα στὸ Γηροκομεῖο. Τὸν τελευταῖον καιρό, ὁ Τσιρονίκος ἀντιμετώπιζε τὰ πιὸ στοιχειώδη προβλήματα διαδιώσεως. Τοῦ ἔπιπλά του, ἀπσούρθηκε σ' ἕνα δωμάτιο κι' ἐπερίμενε τὸν λυτρωτικὸ θάνατο. Παλιοὶ φίλοι του λυτηθήκανε, φροντίσανε νὰ εἰσαχθῆ στὸ Γηροκομεῖο κι' ἔτσι ἠσύχασε ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ ἐπιουσίου. Σίγουρα ὅμως οἱ πιὸ «ἐνδιαφέροντες» τύποι τοῦ Γηροκομείου, εἶναι ἡ γηραιὰ ἀριστοκράτισσα πολωνικῆς καταγωγῆς Στεφανία Βαλλιάνου 88 χρόνων, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσωμε πιὸ κάτω, κι' ὁ γνωστὸς στοὺς καλλιτέχνους κύκλους ζωγράφος Βασίλης Ἰθακήσιος.

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΗΛΙΕΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ!

'Ο ζωγράφος αὐτὸς μὲ τὸ γραφικὸ γενάκι παλιοῦ τύπου, ἡλικίας 86 ρητέτειαι, ἱστορία καὶ πολιτεία, πενῆθηκε στὴ Λέσβο τὸ 1876 κι' ἐσπούδασε στὴ Σχολὴ Καλῶν Τε-

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ
ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ

λέει ἡ γνωστὴ ἐκκλησιαστικὴ παράκλησι.

ΙΘΑΚΗΣΙΟΣ, Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Στὸ Γηροκομεῖο 'Αθηνῶν φιλοξενοῦνται ἀκόμα καὶ γνωστὰ ἐξαιρετικὰ πρόσωπα, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, καθηγηταὶ καὶ πολὺς ἀριστοκράτισσες, ποὺ ἀτυχήσανε, ἀπόμειναν σὰν κατάλαμιές στὸν κάμπο καὶ ζητήσανε ἄσυλο στὸ προνοητικό, εὐέργετικὸ ἱδρυμα. Ζοῦνε λάγου χάριν στὸ καινούργιο περίπτερο τοῦ 1960 ἡ οἰκογένεια τοῦ κατοχικοῦ ὑπουργοῦ στὴν κυβέρνησι Ράλλη (1942) Τσιρονίκου, (ἡ γυναίκα του Μαρούσα, ἡλικίας 75 χρονῶν, ἡ ἀδελφή του 'Αγνὴ 65 κι' ὁ ἴδιος ὁ πελῶς ὑπουργὸς ἡλικίας 86 χρόνων). Ο Τσιρονίκος ποὺ δὲν τρέφει κακία καὶ μίσος σὲ κανένα, εἶναι ἤρεμος, εὐγενικὸς καὶ καλοδιάθετος, διατηρεῖ

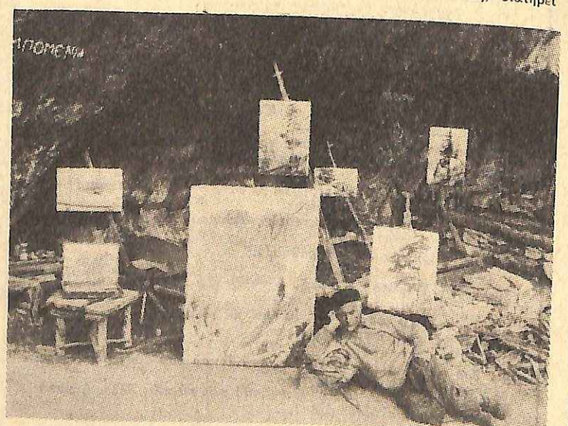

Ὁ ζωγράφος 'Ιθακήσιος στὴ σπηλιά του (σπηλιὰ 'Απόλλωνος) σὲ ὑψόμετρο 1740 στὸν "Ολυμπο. Γύρω-γύρω οἱ πίνακές του μὲ θέματα ἀπὸ τὸ φῶς, τὴν χιονοβύελλα καὶ τὶς συνεφιὲς τοῦ μυθικοῦ βουνοῦ.

χνῶν τῆς 'Αθήνας μὲ δασκάλους τὸν Ροϊλὸ καὶ τὸν 'Ιακωβίδη. "Υστερα συνέχισε τὶς σπουδές του στὴ φλαμανδικὴ καλλιτεχνικὴ Σχολὴ τῆς 'Αμβέρσας, ξαναγύρισε στὴν 'Ελλάδα καὶ ἐγκαταστάθηκε τελικὰ στὴ Σμύρνη γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κερδίση ἀφοῦ στὸ ταραγουδημένο ἐμπόριο τῆς ὡραίας φαρέγγυας θαλασσινὲς καὶ κοπάδια, ὁπότε ἱστοροῦσα Θεοκριτικὰ εἰδύλλια. Ζωγράφιζε ἄκομα καὶ τὰ νύχτα μὲ φεγγάρι, ὅταν τὰ τοπία γίνωνται ὁμορφιές, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ ὁ νοῦς καὶ ἀπεριγράπτη φαντασμαγορικὴ γοητεία.

»Κάποτε τόλμησα νὰ ζωγραφίσω μιὰ... μικρὴ στὴν εἰσαγωγὴ τῆς χιονοθύελλα ,ποὺ λυμᾶι ἀκόμα θὰ μοῦ κόστιζε τὴ ζωή. "Εστησα τὸ καβαλέτο μου μόλις ἄρχισε νὰ σφυρίζη ὁ ἄνεμος καὶ βάλθηκα νὰ ρίχνω τὰ χρώματα. Σὲ λίγο ὁ ἄνεμος ἔγινε θύελλα μὲ χιόνι, ποὺ βούλιαζε στὰ μεγάλα καζάνια (βάραθρα). Προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ ἕνα σχοῖνο δούλευα γρήγορα, μὰ σὲ λίγο ἡ θύελλα ἔγινε σαρωτικὴ καταιγίδα, ποὺ μὲ ἐσύρτηξε μαζί μὲ τὰ σύνεργά μου καὶ μ' ἔριξε σ' ἕνα γούπατο. Εὐτυχῶς, ἔπεσα στὰ μαλακὰ καὶ γλύτωσα σὰν ἀπὸ θαῦμα. Γιὰ νὰ τρυπώσω στὴν σπηλιά μου, ποὺ βρισκόταν 150 μέτρα μακρύτερα, χρειάστηκε νὰ σύρθω πεντέξη ὥρες πάνω στὰ χιόνια. Συνεπὼς ἡ χιονοθύελλα τοῦ 'Ολύμπου δὲν μπορεῖ κι' οὔτε κατάδεχεται ποτὲ νὰ ποζάρη γυμνὴ ἢ ντυμένη!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑ. ΔΟΧΟΣ ΣΤΗΝ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ!

— 'Εκεῖ στὴ σπηλιά μου, συνεχίζει ὁ 'Ιθακήσιος, ἐρχότανε κάποιαπου τσομπάνοι τοῦ 'Ολύμπου καὶ τολμηροὶ ὀρειδάτες. Κάποτε, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1935 ἤρθε μὲ ὀρειβάτες φίλους του κι' ὁ μεγάλος μουσουργὸς μας, ὁ ἀείμνηστος Μητρόπουλος, ποὺ ἤθελε ν' ἀκούση τὸ συρίγμὸ καὶ τὸν ὁρμαγδὸ τῆς χιονοθύελλας, γιὰ νὰ τὸν ἀποδώση σὲ μουσικὸ κομμάτι.

— Θέλω ν' ἀκούσω τὸν καλπασμὸ τῶν Βαλκυριῶν τοῦ Βάγκνερ, μοῦ εἶπε, στὸν οὐρανὸ καὶ στὰ καταρράχια τοῦ 'Ολύμπου.

»Τὸ Μάη τοῦ 1936 ἐφθασε στὴ σπηλιά μου ὁ διάδοχος Παῦλος, ὁ σημερινὸς βασιλεύς. Διάλεξε, λοιπόν, τὸ μυθικὸ βουνὸ τῶν 'Ελλήνων, τὸν "Ολυμπο, καὶ πραγματοποίησε τὴν τολμηρή του ἀπόφασι τὸ 1927.

ΟΤΑΝ ΠΟΖΑΡΗ Η ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΑ!

Στὸν "Ολυμπο ἀνακάλυψε σὲ ὑψόμετρο 1740 μιὰ κατάλληλη σπηλιὰ στὰ χείλη ἑνὸς βαράθρου, ποὺ τὴν ὠνόμασε «Σπηλιὰ τοῦ 'Απόλλωνα». "Εστρωσε στὸ βάθος της τὸ κρεβατάκι του, τὸ σεντοῦκι μὲ τὰ ροῦχα του, ἔστησε τὸ καβαλέτο του καὶ βάλθηκε νὰ ἱστορῆ μὲ χρῶμα καὶ σχέδιο τοὺς θυμούς, τὶς καλωσύνες καὶ τὶς ἀποτομες ἀλλαξοκαιριὲς τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ πανύψηλα ἔλατα, τὶς ὀξυὲς καὶ τὰ ρόμπολα.

— Σιγούρισα τὴν εἴσοδο, λέει, μὲ ἀγκαθοπουργάρια καὶ θάμνα γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς δυσάρεστες ἐπισκέψεις ἀπὸ ἀλεπούδες καὶ λύκους, κι' ἐξασφάλισα τὴν συντήρησί μου νοικιάζοντας καὶ καλλιεργώντας τὸ χειμῶνα ἕνα κτηματάκι στὸ Λιτόχωρο, στὶς προσβάσεις τοῦ 'Ολύμπου. Στὸ φιλόξενο χωριὸ ζοῦσα τὸ χειμῶνα, γιατὶ ἀπὸ τὸν 'Οκτώβρη οἱ χιονοθύελλες μαίνονται ἀπὸ τὸ ὑψόμετρο 1200 καὶ ἄνω. 'Από τὸν 'Απρίλη μέχρι τὸν 'Οκτώβρη ζοῦσα στὸ βουνὸ μὲ τοὺς ἀετούς, τὰ ζαρκάδια, τὶς πετροπέρδικες. Ξύπναγα πρωῒ, ἀνέβαινα σὲ καταρράχι ἢ διάσελο, ἔστηνα τὸ καβαλέτο μου καὶ δούλευα μὲ κέφι καὶ ἔμπνευσι. Τὰ χρώματα κι' οἱ φωτοσκιάσεις τοῦ βουνοῦ ἀλλάζουνε κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα. Ζωγράφιζα π.χ. ἕνα διάσελο μὲ γκρι-ζόκοκκινα ἐρᾶχια ἢ ἔλατα τὸ πρωῒ μὲ λιακάδα, τὸ μεσημέρι μὲ βροχή, τ' ἀπόγευμα μὲ βροῦλάτι ἢ χαλάζι. Κάπου-κάπου σκαρφαλώνανε στ' ἀγρια φαράγγια θεϊκοὶ μὲ κοπάδια, ὁπότε ἱστοροῦσα Θεοκριτικὰ εἰδύλλια. Ζωγράφιζα ἄκομα καὶ τὰ νύχτα μὲ φεγγάρι, ὅταν τὰ τοπία γίνωνται ὁμορφιές, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ ὁ νοῦς καὶ ἀπεριγράπτη φαντασμαγορικὴ γοητεία.

»Κάποτε τόλμησα νὰ ζωγραφίσω μιὰ... μικρὴ στὴν εἰσαγωγὴ τῆς χιονοθύελλα ,ποὺ λυμᾶι ἀκόμα θὰ μοῦ κόστιζε τὴ ζωή. "Εστησα τὸ καβαλέτο μου μόλις ἄρχισε νὰ σφυρίζη ὁ ἄνεμος καὶ βάλθηκα νὰ ρίχνω τὰ χρώματα. Σὲ λίγο ὁ ἄνεμος ἔγινε θύελλα μὲ χιόνι, ποὺ βούλιαζε στὰ μεγάλα καζάνια (βάραθρα). Προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ ἕνα σχοῖνο δούλευα γρήγορα, μὰ σὲ λίγο ἡ θύελλα ἔγινε σαρωτικὴ καταιγίδα, ποὺ μὲ ἐσύρτηξε μαζί μὲ τὰ σύνεργά μου καὶ μ' ἔριξε σ' ἕνα γούπατο. Εὐτυχῶς, ἔπεσα στὰ μαλακὰ καὶ γλύτωσα σὰν ἀπὸ θαῦμα. Γιὰ νὰ τρυπώσω στὴν σπηλιά μου, ποὺ βρισκόταν 150 μέτρα μακρύτερα, χρειάστηκε νὰ σύρθω πεντέξη ὥρες πάνω στὰ χιόνια. Συνεπὼς ἡ χιονοθύελλα τοῦ 'Ολύμπου δὲν μπορεῖ κι' οὔτε κατάδεχεται ποτὲ νὰ ποζάρη γυμνὴ ἢ ντυμένη!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑ. ΔΟΧΟΣ ΣΤΗΝ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ!

— 'Εκεῖ στὴ σπηλιά μου, συνεχίζει ὁ 'Ιθακήσιος, ἐρχότανε κάποιαπου τσομπάνοι τοῦ 'Ολύμπου καὶ τολμηροὶ ὀρειδάτες. Κάποτε, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1935 ἤρθε μὲ ὀρειβάτες φίλους του κι' ὁ μεγάλος μουσουργὸς μας, ὁ ἀείμνηστος Μητρόπουλος, ποὺ ἤθελε ν' ἀκούση τὸ συρίγμὸ καὶ τὸν ὁρμαγδὸ τῆς χιονοθύελλας, γιὰ νὰ τὸν ἀποδώση σὲ μουσικὸ κομμάτι.

— Θέλω ν' ἀκούσω τὸν καλπασμὸ τῶν Βαλκυριῶν τοῦ Βάγκνερ, μοῦ εἶπε, στὸν οὐρανὸ καὶ στὰ καταρράχια τοῦ 'Ολύμπου.

»Τὸ Μάη τοῦ 1936 ἐφθασε στὴ σπηλιά μου ὁ διάδοχος Παῦλος, ὁ σημερινὸς βασιλεύς. Διάλεξε, λοιπόν, τὸ μυθικὸ βουνὸ τῶν 'Ελλήνων, τὸν "Ολυμπο, καὶ πραγματοποίησε τὴν τολμηρή του ἀπόφασι τὸ 1927.

ΟΤΑΝ ΠΟΖΑΡΗ Η ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΑ!

Στὸν "Ολυμπο ἀνακάλυψε σὲ ὑψόμετρο 1740 μιὰ κατάλληλη σπηλιὰ στὰ χείλη ἑνὸς βαράθρου, ποὺ τὴν ὠνόμασε «Σπηλιὰ τοῦ 'Απόλλωνα». "Εστρωσε στὸ βάθος της τὸ κρεβατάκι του, τὸ σεντοῦκι μὲ τὰ ροῦχα του, ἔστησε τὸ καβαλέτο του καὶ βάλθηκε νὰ ἱστορῆ μὲ χρῶμα καὶ σχέδιο τοὺς θυμούς, τὶς καλωσύνες καὶ τὶς ἀποτομες ἀλλαξοκαιριὲς τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ πανύψηλα ἔλατα, τὶς ὀξυὲς καὶ τὰ ρόμπολα.

— Σιγούρισα τὴν εἴσοδο, λέει, μὲ ἀγκαθοπουργάρια καὶ θάμνα γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς δυσάρεστες ἐπισκέψεις ἀπὸ ἀλεπούδες καὶ λύκους, κι' ἐξασφάλισα τὴν συντήρησί μου νοικιάζοντας καὶ καλλιεργώντας τὸ χειμῶνα ἕνα κτηματάκι στὸ Λιτόχωρο, στὶς προσβάσεις τοῦ 'Ολύμπου. Στὸ φιλόξενο χωριὸ ζοῦσα τὸ χειμῶνα, γιατὶ ἀπὸ τὸν 'Οκτώβρη οἱ χιονοθύελλες μαίνονται ἀπὸ τὸ ὑψόμετρο 1200 καὶ ἄνω. 'Από τὸν 'Απρίλη μέχρι τὸν 'Οκτώβρη ζοῦσα στὸ βουνὸ μὲ τοὺς ἀετούς, τὰ ζαρκάδια, τὶς πετροπέρδικες. Ξύπναγα πρωῒ, ἀνέβαινα σὲ καταρράχι ἢ διάσελο, ἔστηνα τὸ καβαλέτο μου καὶ δούλευα μὲ κέφι καὶ ἔμπνευσι. Τὰ χρώματα κι' οἱ φωτοσκιάσεις τοῦ βουνοῦ ἀλ-

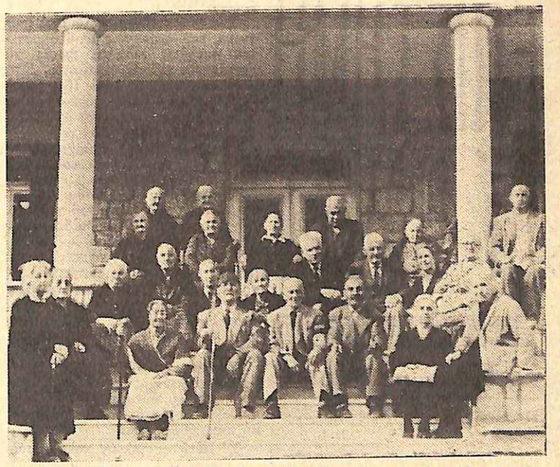

Τὰ γεροντάκια τοῦ Γηροκομείου 'Αθηνῶν στὸ πρόπυλο τοῦ καινούργιου Περιπτέρου, ποζάρουν μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακὸ κι' ἀπολαμβάνουν τὸν ἥλιο τοῦ φθινοπώρου.

ΤΟΥ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Φιλοξενεῖ αἰωνοβίους ὑπουργούς, ἀριστοκράτες καὶ καλλιτέχνες!

μερινὸς βασιλιᾶς, ποὺ μ' ἐρώτησε τὸ ἕνα καὶ τ' ἄλλο 'Αργότερα, ὅταν παρουσίασα στὸν «Παρίσιανα» τὴ δουλειά μου ἀπὸ τὸν 'Ολυμπο (400 τόσους πίνακες), ὁ διάδοχος ἀγόρασε τὴν «Κορφὴ τοῦ θρόνου τοῦ Διὸς» μὲ καταχνιὰ καὶ ἀγέρα.

»Τὸ 1941 πλακώσανε στὴ σπηλιά μου Γερμανοὶ ἀνιχνευτές μὲ σκυλιά, μοῦ πῆραν ὅσους πίνακες θέλανε καὶ μοῦ φωτιήσανε νὰ κατεβῶ στὴ γῆ! Φοβήθηκα καὶ κατέβηκα στὸ Λιτόχωρο μέχρι τὴ λῆξι τοῦ πολέμου.

»Ξαναγύρισα στὸν "Ολυμπο τὸ 1945, κάθησα ἐκεῖ δυὸ-τρία χρονιὰ κι' ἄκομα κι' εἶπα γ' ἀποσυρθῶ γιὰ νὰ ξαναζήσω τὸν κόσμο καὶ τὶς φωτισμένες πολιτεῖες. Στὴν 'Αθήνα, γέρος πιὰ 70 χρόνων, δὲ μποροῦσα νὰ ἐργαστῶ ἱκανοποιητικὰ κι' ἔτσι ζήτησα στοργὴ κι' ἀποκούμπι στὸ Γηροκομεῖο. Οἱ πίνακές του 'Ολύμπου, 400 τόσα κομμάτια, βρίσκονται σὲ μούσεῖα καὶ πίνακοθῆκες ὅλου τοῦ κόσμου καὶ σὲ συλλογὲς φιλοτέχνων.

»"Ενας πελώριος πίνακάς μου μὲ χιόνια σὲ βάραθρα τοῦ 'Ολύμπου, εἶναι στὴν αἴθουσα δεξιώσεων τοῦ «Λευκοῦ Οἴκου» τῆς Οὐάσιγκτων.

»'Εδῶ στὸ δωματιό μου, καθὼς βλέπετε, κρατῶ ἀκόμα, καμμιὰ σαρανταριὰ κομμάτια, τοπία, μορφές, εἰκόνες τοῦ 'Ολύμπου. Τὰ ἐβδόμησα γιὰ λόγους εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὴ δρυμα γιὰ τὴ στοργή, ποὺ μοῦ δείχνουν. Μοῦ λένε πὼς ὕστερα ἀπὸ τὸν θανατό μου, θὰ κάνουν μιὰ μικρὴ πινακοθήκη μὲ τ' ὄνομά μου. Ἂς εἶναι καλά. Τοὺς εὐγνωμονῶ καὶ μακαρίζω τοὺς εὐεργέτες μου.

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ ΒΑΛΛΙΑΝΟΥ

'Η Στεφανία Βαλλιάνου ποὺ φιλοξενεῖται στὸ Γηροκομεῖο διατηρεῖ ἀκόμα τὰ 88 χρονάκια της ἴχνη παρ' ὅλα τὰ 88 χρόνια καὶ τὸ μεγάλο τῆ νεανικὴ ὁμορφιὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο της. Ξέρει 5—6 γλῶσσες καὶ θυμᾶται τὴν παλιὰ περασμένη ζωή της στὴν τσαριστικὴ Ρωσία μὲ δεξιώσεις, ἀνακτορικοὺς χορούς καὶ διάφορες περιπέτειες. Σύζυγος τοῦ ἐκατομμυριούχου Δ. Βαλλιάνου (ἀκατομμυριούχου ἐπὶ τοῦ "Εθνους) ἐκλέχτου ἀπὸ τὸν λαὸ τῆς Κέρκυρας μὲ τὸ μεγάλο ποσοστὸ τῶν ψήφων, ἔζησε μέχρι τὸ 1917, ὁπότε ξέσπασε ἡ κομμουνιστικὴ Ἐπανάστασι σὲ ὅλη τὴν ἀπέραντη Ρωσία, ἔχασε τὰ πάντα καὶ ἔφυγε μὲ τὸ ἀστιατικὸ χλιδὴ καὶ τραγὶ μεγαλεῖο. Γνώρισε τὸ μεγάλο Ρῶσο συγγραφέα Τολστόη, τὸ σατανικὸ κολόγερο Ρασπούτιν, ἡγεμόνες, πρίγκηπες, βασιλικοὺς ἐξαδουτσοὺς καλλιτέχνες, ἀδούκες, ἐξακουστοὺς καλλιτέχνες, ἀπὸ τὸν τενόρο Καρούζο, τὸ διάσημο Σαλιάπιν, τὸ συμπατρίωτη της φωνο Σαλιάπιν, τὸ πιανίστα Παδερέφσκυ, ποὺ ἔγινε γιὰ ἕνα φεγγάρι πρωθυπουργὸς στὴν Πολωνία. 'Η ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 τὴν ἔριξε στὴν πόλι μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ κάποτε τσάρο Νικόλαο τὸν Β', τὸν γίγαντα πρίγκηπα Αλέξη, τὸν ἐκτελεστὴ τοῦ Ρασπούτιν πρίγκηπα Γιουσοὺπωφ κλπ. Στὴν 'Αθήνα ὅπου κατέλυσε χωρὶς οἰκονομικὰ ἐφόδια ἢ κοσμήματα ἡ ἀλλοτε ἀριστοκράτισσα τῆς Πετρουπόλεως ἔμαθε μαθήματα δὲ παίδια, στὴν ἀγγλική, γαλλικὴ καὶ ρωσικὴ καὶ τὰ ἀπάνω καὶ ρωσικὴ καὶ τὰ ἀπόρων καὶ φτωχῶν 'Αθηναίων.

Τὸ Γηροκομεῖον 'Αθηνῶν συμπληρώνει σταδιαδρομιὰ 100 χρόνων. 'Η ἐπέτειός θα γιορτασθῆ πανηγυρικὰ μὲ πνευματικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις. Τὸ ἱστορικὸ ἀνάφερει πὼς ἱδρύθη ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Βακαλόπουλο καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτη τῆς Μονῆς Πετράκη Πετρούλια, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1864. Οἱ ἰδιοι συνέπηξαν τὴν «Ἑλεήμονα 'Εταιρείαν» μὲ σκοπὸ τὴν περίθαλψι τῶν ἀπόρων καὶ φτωχῶν 'Αθηναίων.

Τὸ Γηροκομεῖον 'Αθηνῶν στεγάστηκε τὴν ἰδία χρονιὰ σὲ παλιὸ ἐθνικὸ ἀσκοντικό, στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Φιλοξενοῦσε 20 γεροντάκια. Σὲ λίγα χρόνια ἡ Μονὴ Πετράκη, δώρησε στὴν 'Εταιρεία ἕνα οἰκόπεδο 8 στρεμμάτων, στὴ συμβολὴ τῶν ὁδῶν Λουκιανοῦ-Πλουτάρχου (Κολωνάκι) γιὰ νὰ χτιστῆ τὸ Γηροκομεῖο τῆς 'Εταίρειας. Τὸ καινούργιο ἱδρυμα ἦτανε πιὰ σὲ θέσι νὰ περιθάλψη 120 γερόντακια.

Τὸ 1875 ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης 'Ανδρέας Συγγρος δώρησε στὴν 'Εταιρεία τὸ κολοσσιαῖο γιὰ τὴν ἐποχὴ ποσὸ τῶν 2 χιλιάδων λιρῶν γιὰ τοὺς φιλανθρωπικοὺς τῆς σκοποὺς. Μὲ τὴ γενναιόδωρη αὐτὴ ἐνίσχυσι ἡ 'Εταιρεία ἀγόρασε τὸ σημερινὸ τετράστιο κτῆμα, ἐκτάσεως 134000 τετραγωνικῶν πῆχεων, ἀντὶ 73.700 δραχμῶν, δηλαδὴ πρὸς 55 λεπτὰ τὸν πῆχυ. Τὸ παλιὸ τῆς οἰκοπέδο στὸ Κολωνάκι σὰν πιὸ κεντρικὸ, πουλήθηκε τὸ 1880 750.000 δραχμές. Στὸ κτῆμα, (Λεωφόρος Κηφισίας) ἀρχισαν νὰ λειτουργοῦν ἀπὸ τὸ 1906 5 περίπτερα μὲ 400 κλίνες. 'Αργότερα τὸ 1930 χτίστηκε τὸ «Εὐγηρίας Πρόσφαμα», μὲ δώρημα τῆς Παλμύρας Λάμψα, καὶ τὸ 1940 προστέθηκε τὸ περίπτερο ἀσαλίσσης "Ολγας μὲ 110 κλίνων. 'Από τὸ 1950 κι' ἐδῶ προστεθήκαν 5—6 καινούργια περίπτερα ('Ισραὴλ Σνὶνσογλου 50 κλινῶν, τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν 90 κλινῶν, κλπ.). Τὸ 1960 μὲ ὥραιὰ τοῦ Χρήστου Σαμούρκα ἱδρύθηκε τὸ ἀναρρωτήριο τοῦ Γηροκομείου μὲ συγχρονισμένον ἐξοπλισμό.

Συνολικά, τὸ Γηροκομεῖον σήμερα διαθέτει 14 περίπτερα μὲ 780 τροφίμους, δέχεται ὅμως 600 αἰτήσεις τὸ χρόνο, ἀπὸ τὶς ὁποιες πραγματοποιεῖ 120 μονάχα, ἐπειδὴ δὲ διαθέτει περισσευμένο χῶρο. 'Η περιουσία τοῦ ἱδρύματος σὲ ἀκίνητα κλπ. εἶναι σημαντική μὲ ἐκτίμησι 180.000 δρχ. τὸ μῆνα, ποσὸ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὸ λειτουργικὸ του ἀκόμα μιὰ καὶ δὲν ἔχει ἀπὸ πουθενὰ κρατ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὸ ἄσθμα στὰ παιδιὰ

Προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ ἀλλεργία

ΠΑΝΩ ἀπὸ 80% τῶν ἀσθματικῶν παιδιῶν, πάθανε τὴν πρώτη κρίσι αὐτῆς τῆς ἀσθενείας τους πρὶν φτάσουν στὰ 6 χρόνια. Στὴ μικρὴ αὐτὴ ἡλικία, τὸ ἄσθμα εἶναι πολὺ συχνότερο στ' ἀγόρια, παρὰ στὰ κορίτσια. Στὰ παιδιὰ τῶν 6 χρόνων, τὸ ἄσθμα παρουσιάζει συχνότητα 3% στὰ ἀγόρια καὶ 1% στὰ κορίτσια. Σὲ μεγαλύτερα παιδιά, τὸ ποσοστὸ τῶν ἀσθματικῶν ἐλαττώνεται συνεχῶς, γιατὶ ἔχει ἐφαρμοσθῆ στὸ μεταξὺ ἡ κατάλληλη θεραπεία. Καί, στοὺς ἐνηλίκους, εἶναι μικρότερο ἀπὸ 1%.

Ἡ μεγαλύτερη εὐπάθεια τῶν ἀγοριῶν στὸ ἄσθμα δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξηγηθῆ.

Τὸ ἄσθμα εἶναι μιὰ ἀνωμαλία τῆς λειτουργίας τῶν πνευμόνων, καὶ ὄχι τῆς διαπλάσεώς τους. Στὰ παιδιά, σπάνια συνοδεύεται ἀπὸ ἐπιπλοκὲς ποὺ καταστρέφουν τοὺς πνευμονικοὺς ἱστούς. Ἡ δύσπνοια ὀφείλεται σὲ στένεμα τῶν λεπτῶν βρόγχων καὶ σὲ συσσώρευσι βλέννας, ποὺ δυσκολεύουν τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἔξοδο τοῦ ἀέρος.

Τὸ παιδικὸ ἄσθμα πολὺ σπάνια φέρνει τὸ θάνατο, ὅπως συμβαίνει στοὺς ἐνηλίκους.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ξέρει ἀκόμη πολλὰ πράγματα γιὰ τὶς αἰτίες τοῦ ἄσθματος. Ἡ κληρονομικότης παίζει ἕνα κάποιο ρόλο. Δηλαδή, τὰ παιδιὰ παίρνουν ἀπὸ τοὺς ἀσθματικοὺς γονεῖς τους, ὄχι τὴν ἴδια τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ μιὰ προδιάθεσι σ' αὐτήν. Μπορεῖ ὡστόσο νὰ μὴν πάθουν ποτὲ ἄσθμα, ἂν δὲ συντελέσῃ κυρίως τὸ περιβάλλον τους.

Γιατὶ τὸ ἄσθμα εἶναι συνήθως μιὰ ἀλλεργικὴ ἐκδήλωσι, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ διάφορες οὐσίες, ποὺ δὲν τὶς ἀνέχεται ὁ ὀργανισμὸς τῶν παιδιῶν. Συχνότατα, μιὰ τέτοια οὐσία εἶναι ἡ γῦρις τῶν φυτῶν, καὶ τότε οἱ κρίσεις τοῦ ἄσθματος ἐμφανίζονται μόνο στὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ποὺ ὁ ἄνεμος παρασύρει αὐτὴ τὴ γῦρι. Ἀρκετὰ συχνὲς εἶναι καὶ οἱ περιπτώσεις ἀλλεργικοῦ ἄσθματος, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν ἡ ἀλλεργία τοῦ παιδιοῦ ὀφείλεται σὲ κάποια τροφή, συνυπάρχουν συχνὰ μὲ τὸ ἄσθμα καὶ ἔκζεια, ἐμετοί, διάρροια καὶ δροτοῖλα. Στὰ μεγαλύτερα παιδιά, οἱ τροφικὲς ἀλλεργίες δὲν εἶναι συνηθισμένες.

Οἱ συναισθηματικὲς διαταραχὲς καὶ οἱ μολύνσεις τῶν ἀνωτέρων ἀναπνευστικῶν ὀργάνων εἶναι ἐπίσης συχνὲς αἰτίες ἄσθματος στὰ μικρὰ παιδιά. Ἀλλ' ἡ σπουδαιότης τους λιγοστεύει, ὅσο προχωροῦν τὰ χρόνια.

Στὰ μεγαλύτερα παιδιά, ἡ διάγνωσι τοῦ ἄσθματος ἐπιβεβαιώνεται συνήθως εὔκολα, χωρὶς νὰ χρειαστοῦν εἰδικὲς ἐξετάσεις. Στὰ πολὺ μικρά, ὅμως, καὶ ἰδίως στὰ βρέφη, εἶναι κάποτε δύσκολη, γιατὶ ἡ δύσπνοια μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ διάφορες ἄλλες αἰτίες.

Πάντως, ὁσάκις ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἡ ἀκτινοσκόπησι τοῦ θώρακος λύνει τὸ ζήτημα.

Ἡ θεραπεία τοῦ ἄσθματος εἶναι, βεβαίως, δουλειὰ τοῦ γιατροῦ. Ἔχει εὐτυχῶς στὴ διάθεσί του ἀρκετὰ ἀντισπασμωδικὰ φάρμακα, ἀκίνδυνα καὶ ἀποτελεσματικά, ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐπὶ χρόνια, χωρὶς νὰ βλάψουν τὸν ὀργανισμὸ καὶ χωρὶς νὰ χάσουν τὴν ἀποτελεσματικότητά τους. Στὶς πολὺ σοβαρὲς κρίσεις, χρειάζεται μιὰ ἔνεσι ἀδρεναλίνης.

Σημαντικὸ ρόλο παίζει καὶ ἡ κατάλληλη ψυχοθεραπεία. Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ἠρεμήσῃ, νὰ μὴ δίνῃ πολλὴ σημασία στὸ ἄσθμα του, νὰ μὴ πανικοβάλλεται.

Σ' αὐτὸ συντελοῦν καὶ ὡρισμένες ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις, προωρισμένες νὰ βοηθήσουν τοὺς πνεύμονες στὴ λειτουργία τους.

Ἐπιβάλλονται ἐξ ἄλλου τὰ κατάλληλα μέτρα ὑγιεινῆς μέσα στὸ σπίτι. Δὲν πρέπει π.χ. νὰ ὑπάρχουν ζῶα, ποὺ οἱ τρίχες τους προκαλοῦν συχνὰ ἀλλεργία. Ὅλα τὰ δωμάτια, ἰδίως ὅμως ἡ κοιμωμένου, πρέπει νὰ εἶναι καλὰ σκουπισμένα καὶ ξεσκονισμένα.

Ἰδίως ὅμως ἐπιβάλλεται νὰ ἀναζητήσουμε τὸ «ἀλλεργογόνον», τὴν οὐσία δηλαδὴ ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀλλεργία στὸ παιδί, ὥστε νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴν ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὸ περιβάλλον του. Ἡ ἔρευνα αὐτὴ γίνεται εὔκολα μὲ «τέστ», μὲ δοκιμὲς δηλαδὴ πάνω στὸ δέρμα, ἁπλὲς καὶ ἀνώδυνες, ποὺ διαρκοῦν 10 — 15 λεπτὰ τῆς ὥρας.

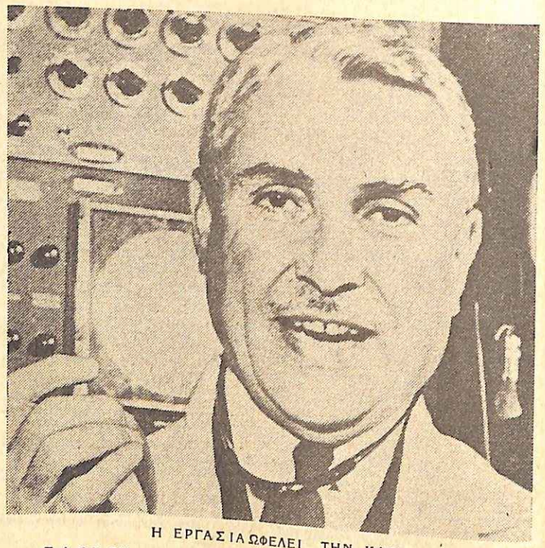

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΩΦΕΛΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Στὴ Φιλαδέλφεια τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὁ καθηγητὴς Ντέϊβιντ Γκέλφαντ, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἐπιστήμονες τῆς Ἀμερικῆς στὸν τομέα τῶν καρδιακῶν παθήσεων, χαρακτηρίστηκε πρὸ ἡμερῶν ὡς ὁ «γιατρὸς τῆς χρονιᾶς», γιὰ τὶς πολύτιμες μελέτες του καὶ τὶς κλινικὲς ἐφαρμογές τους. Ἀντὶ νὰ συνιστᾷ στοὺς καρδιοπαθεῖς ἀνάπαυσι καὶ ἀκινησία, ὅπως κάνουν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ἐφήρμοσε μιὰ δική του ἐπαναστατικὴ θεωρία ἐργασίας καὶ κινήσεως. Ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ σοβαρὲς περιπτώσεις, ὑποχρεώνει τὸν πάσχοντα νὰ σηκωθῇ τὸ ταχύτερο, ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ξαναπιάσῃ τὴ δουλειά του, δίνοντας πάλι στὴ ζωὴ του τὸν ἴδιο ρυθμό, ποὺ εἶχε καὶ πρῶτα.

Τὰ ἀσθματικὰ παιδιὰ παθαίνουν συχνὰ κρίσεις ἔπειτα ἀπὸ τὰ κρυολογήματα, καὶ ἀντιθέτως εἶναι περισσότερο ὑποκείμενα στὰ κρυολογήματα καὶ τὶς ἄλλες ἀναπνευστικὲς ἀσθένειες. Ἡ πρώτη προσβολὴ ἀσθματος στὰ μικρὰ παιδιὰ ξεγελάει συχνὰ καὶ φαίνεται σὰν πνευμονία, ὑποχωρεῖ δὲ μὲ τὴν ἴστειας, μὲ τὰ κατάλληλα δηλαδὴ ἀντιβιοτικά.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ φάρμακο ποὺ διαλύει τοὺς λίθους τῶν νεφρῶν

Ἡ διάλυσι τῶν λίθων ποὺ σχηματίζονται στὰ νεφρὰ ἀπασχόλησε πάντοτε τοὺς ἐπιστήμονες. Ἕνας Ἀμερικανὸς οὐρολόγος, ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμ Μουλδάνεϋ παρουσίασε τελευταία ἕνα καινούργιο φάρμακο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Πρόκειται γιὰ τὴν αἰμιασιδρίνη, ποὺ διαλύει λίθους τριῶν κατηγοριῶν, ἀντιπροσωπεύοντας τὰ 40% τῶν λιθιάσεων. Ἡ αἰμιασιδρίνη μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ προληπτικὰ ἐναντίον τῶν ὑποτροπῶν.

Εἶναι δυνατὴ ἡ «ἐπισκευὴ» τῆς καρδιᾶς;

Ὁ Ἄγγλος χειρουργὸς δόκτωρ Ἐντουαρντ Χάρλεϋ, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Στάνφορντ, ἔκαμε ἕνα ἐνδιαφέρον πείραμα. Ἀφίρεσε ἀπὸ μιὰ σκυλίτσα, τὴν «Μαίζι», τὴν καρδιά καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ ἄλλη τεχνητή. Ἔπειτα ἀπὸ 77 λεπτὰ ξανάβαλε τὴν καρδιὰ τοῦ ζώου στὴ θέσι της. Πέντε μῆνες ἀργότερα, τὸ ἠλεκτροδιογράφημα ἔδειξε ὅτι ἡ καρδιὰ τοῦ ζώου λειτουργοῦσε ὅπως καὶ πρίν. Δεκάξη μῆνες μετὰ τὴν ἐγχείρησι, ἡ «Μαίζι» γέννησε ἑφτὰ σκυλάκια. Τὸ πείραμα τοῦ δόκτορος Χάρλεϋ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Σὲ προσεχὲς μέλλον θὰ εἶναι δυνατὸν ἴσως νὰ ἀγάζωμε τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀσθενοῦς, νὰ τὴν ἐπισκευάζωμε καὶ κατόπιν νὰ τὴν ξαναβάζωμε στὴ θέσι της, ὅπως ἀκριβῶς τὸ μοτὲρ ἑνὸς αὐτοκινήτου.

Τὰ βραχέα κύματα κατὰ τῆς δοθιηνώσεως

Ἡ δοθιήνωσι εἶναι μιὰ πάθησι ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν παραμελῆτε. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες ἀποκαλοῦν τὴν συχνὴ ἐμφάνισι δοθιόνων. Οἱ συχνὲς ὑποτροπὲς μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ διάφορες αἰτίες: ὑπερκόπωσι, λευκωματουρία, διαβήτη κλπ. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι, πρὸ παντὸς ἄλλου, ἐνδείκνυται ἡ θεραπεία τῆς αἰτίας ποὺ προκαλεῖ τὴ δοθιήνωσι. Σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ πάθησι ἐπιμένει, ἀποδίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα οἱ ἐφαρμογὲς βραχέων κυμάτων.

Ἀντενδείκνυται ὁ γάμος μεταξὺ πρωτοξαδέλφων;

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς θρησκευτικοὺς λόγους, ὁ Γάλλος καθηγητὴς Λερὶς συνιστᾷ νὰ ἀποφεύγωνται οἱ γάμοι μεταξὺ πρώτων ἐξαδέλφων, στὴν περίπτωσι ποὺ ὑπάρχει μιὰ ἀβαρειὰ κληρονομικότης στὴν οἰκογένεια. Ἂς ὑποθέσωμε π.χ. μιὰ οἰκογένεια ὅπου παρατηρήθηκαν πολλὲς περιπτώσεις διαβήτου μεταξὺ τῶν μελῶν της. Ἂν δυὸ μέλη αὐτῆς τῆς οἰκογενείας ἔλθουν σὲ γάμο, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φέρουν στὸν κόσμο παιδιὰ διαβητικά. Ὅταν, ὅμως, δὲν ὑπάρχῃ καμμιὰ παρόμοια ἀνωμαλία στὴν οἰκογένεια, ὁ γάμος μεταξὺ πρώτων ἐξαδέλφων δὲν παρουσιάζει κίνδυνο.

Μιὰ παλιὰ ἀσθένεια ποὺ ξαναγύρισε

Ἡ νέα διάδοσις ποὺ παρουσιάζουν τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ξαναφέρε στὴν ἐπιφάνεια μιὰ ἀσθένεια, ποὺ εἶχε ξεχασθῆ σχεδόν, τὴν βαρθολινίτιδα. Πρόκειται γιὰ μιὰ φλόγωσι τῶν ἀδένων τοῦ Βαρθολὶν ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὰ γεννητικὰ ὄργανα. Ἡ πάθησι αὐτή, ποὺ ὀφείλεται στὸν γονόκοκκο, προκαλεῖ δυνατοὺς πόνους καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν παραμελῆτε, γιατί, διαφορετικά, μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ σοβαρὲς ἐπιπλοκές: ἐξελκώσεις, ἀποστήματα, πυώδεις ἐκκρίσεις κλπ. Πρὸ παντός, ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι. Ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται μὲ σουλφαμίδες, ἐνέσεις πενικιλλίνης καὶ ζεστὰ τοπικὰ ἐπιθέματα.

Ὁρμόνες στὰ καλλυντικά

Παρ' ὅλες τὶς πομπώδεις διαφημίσεις, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξι ὅτι οἱ ὁρμόνες ποὺ περιέχονται στὰ καλλυντικά, ἐπιδροῦν εὐνοϊκὰ στὸ ρυτιδωμένο δέρμα —λέει ὁ δόκτωρ Τζὼν Στράους, ἀπὸ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῆς Βοστώνης. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ἡ ὁρμόνη «οἰστρογόνος» αὐξάνει κάπως τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὸ πάχος τὴν πιδερμίδος, ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὐτὴ εἶναι τόσο μικρή, ἡ μεταβολή αὐτὴ τικὴ μόνο ἀξία. Στὴν πρᾶξι, δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιφέσῃ τὶς ρυτίδες.

Ἐπίσης, δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ οἰστρογόνος ὁρμόνη δὲν ἀφίνει τὸ δέρμα νὰ «γεράσῃ».

Δὲν ἔχουν παρατηρηθῆ ἐξ ἄλλου ἀλλεργίες παρενέργειες, ἀπ' τὴ χρῆσι μικρῶν ποσοτήτων οἰστρογόνου. Ἀλλ' ἡ κατάχρησι της μπορεῖ πάντα νὰ εἶναι ἐπικίνδυνη.

Ἐπουλώνει τὰ ἄτονα ἕλκη

Ἡ ἰσονιαζίδη χρησιμοποιεῖται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς φυματιώσεως, καὶ μάλιστα μὲ τεραστίαι ἐπιτυχίαι. Τελευταίως λοιπόν, ἀποδείχθηκε ὅτι, χρησιμοποιούμενη, τοπικὰ ἢ γενικά, ἐπιδρᾷ εὐεργετικὰ στὴν ἐπούλωσι τῶν ἀτόνων ἑλκῶν, ἀκόμα καὶ σὲ ἀτόμα ὄχι φυματικά. Σὲ χρόνιες πληγές, ἔφερε ἀποτέλεσμα, ἀκόμα κι' ὅταν ἄλλα κλασσικὰ ἐπουλωτικὰ φάρμακα εἶχαν ἀποτύχει.

Η ΠΕΡΙΑΡΘΡΙΤΙΣ ΤΟΥ ΩΜΟΥ

Μπορεῖ νὰ προκληθῇ καὶ ἀπὸ συγκινήσεις

Η ΠΕΡΙΑΡΘΡΙΤΙΣ τοῦ ὤμου προσβάλλει συνήθως ἄνδρες ἡλικίας 40—60 χρόνων, ἀλλ' εἶναι ἀρκετὰ συχνὴ καὶ στὶς γυναῖκες. Ὁ ἀσθενής, χωρὶς προφανῆ αἰτία, αἰσθάνεται στὴν ἀρχὴ μιὰ δυσχέρεια, ποὺ τὴν διαδέχεται ἕνας ὀξὺς πόνος, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ ὡρισμένες κινήσεις. Δὲ μπορεῖ π. χ. νὰ βάλη τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του ἢ νὰ βγάλη τὸ πορτοφόλι του ἢ νὰ χτενισθῇ ἢ νὰ φορέσῃ τὸ σακκάκι του ἢ νὰ πιάσῃ ἕνα ἀντικείμενο, ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ τραπέζι. Ἂν θελήσῃ νὰ βιάσῃ τὸ χέρι του, ὁ πόνος μεγαλώνει. Γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ὁποιαδήποτε ἀπ' αὐτὲς τὶς κινήσεις, χρειάζεται νὰ πάρῃ ἀναρίθμητες προφυλάξεις.

Ἡ κατάστασί του χειροτερεύει ὁλοένα. Πολλὲς φορές, ξυπνάει ξαφνικὰ τὴ νύχτα, νοιώθοντας ἕναν τρομερὸ πόνο, γιατὶ συνέβη νὰ γυρίσῃ ἀσυναίσθητα ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ πονάει. Κι' οἱ πιὸ ἀσήμαντες κινήσεις γίνονται σιγὰ-σιγὰ δύσκολες καὶ ὀδυνηρές. Κάποτε, ἡ ἀρθρωσι μπλοκάρεται καὶ τοῦ εἶναι ἀδύνατον τότε νὰ κάνη ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, οἱ πόνοι εἶναι τόσο ἀφόρητοι, ποὺ δὲν ὑποχωροῦν μὲ κανένα καταπραϋντικὸ καὶ καθηλώνουν τὸν ἀσθενῆ στὸ κρεβάτι. Ἡ κρίσι αὐτὴ διαρκεῖ συνήθως 2—3 ἡμέρες καὶ δὲν ξεπερνάει ποτὲ τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλ' οἱ συνέπειες αὐτῶν τῶν κρίσεων εἶναι τρομερές. Γιατὶ περνάει μὲν ὁ πόνος, ὁ ἀσθενής, ὅμως, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ κινήσῃ τὴν ἄρθρωσι τοῦ ὤμου, ποὺ ἔχει χάσει τελείως τὴν ἐλαστικότητά της.

Ἄλλοτε οἱ κρίσεις δὲν εἶναι τόσον ἔντονες, ἀλλὰ διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ μὲ τὸν καιρὸ καταλήγουν στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Οἱ διαδοχικὲς αὐτὲς κρίσεις ἐπιφέρουν μὲ τὸν καιρὸ ἀτροφία τῶν μυῶν, ὁπότε καμμιὰ θεραπεία δὲν εἶναι πιὰ δυνατή. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βίαιη κρίσι, τούναντίον, οἱ ἱστοὶ μποροῦν νὰ ξαναβροῦν τὴν ἐλαστικότητά τους, ὁπότε ὅλα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπανέλθουν στὴν προτέρα τους κατάστασι. Ἡ θεραπεία, ὅμως, θὰ ἀπαιτήσῃ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ αὐστηρὴ πειθαρχία. Δὲν ἐπέρχεται συνήθως παρὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ χρόνια.

Ἡ περιαρθρίτις εἶναι μία ὀξεῖα ἢ χρονία φλόγωσι τοῦ συνεκτικοῦ ἱστοῦ, ποὺ περιβάλλει τὰ ἄκρα τῶν ὀστῶν μιᾶς ἀρθρώσεως. Ἡ φλόγωσις αὐτὴ παρεμποδίζει τὶς κινήσεις των καί, ὅταν εἶναι πολὺ μεγάλη, μπορεῖ νὰ τὶς καταστήσῃ ἀδύνατες. Οἱ ἐπιστήμονες ἀποδίδουν αὐτὴ τὴ φλόγωσι σὲ ρευματικὰ αἴτια, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορισθοῦν ἀκριβῶς.

Ἡ ἀνάπαυσις καὶ τὰ ἠρεμιστικὰ φάρμακα εἶναι τὰ πρῶτα μέσα θεραπείας αὐτῆς τῆς παθήσεως. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ φανῆ παράξενο εἶναι ὅτι κατὰ τὸ στάδιο αὐτό, ἡ φούσκα μὲ τὸν πάγο καταπραΰνει τὸν πόνο. Ὡς καταπραϋντικὰ χρησιμοποιοῦνται παρασκευάσματα μὲ βάσι τὸ ὄπιο. Εἶναι ἀπαραίτητο, ἐξ ἄλλου, ν' ἀκινητοποιήσωμε τὸ μέλος στὴν ὀρθὴ στάσι, γιατί, διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος ἀγκυλώσεως.

Τὰ ἀντιφλογιστικὰ φάρμακα, ποὺ δίνουν τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα, εἶναι ἡ φαινυλμπουταζόνη καὶ ἡ κορτιζόνη, ποὺ ἡ ἐνεργητική της ἐπίδρασις ἐκδηλώνεται σ' ὅλες τὶς ρευματικὲς παθήσεις. Ἡ κορτιζόνη ἐπενεργεῖ σ' αὐτὴ τὴν πάθησι μόνο σὲ μεγάλες δόσεις. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται παρὰ μόνο στὴν ὀξεῖα περίοδο.

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς χρήσεως τῆς κορτιζόνης καὶ τῆς φαινυλμπουταζόνης, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ τρώη ἀναλατες τροφές. Γιὰ νὰ προληφθοῦν οἱ δυσάρεστες παρενέργειες, ποὺ εἶναι πάντοτε δυνατές. Μόλις ἐπέλθῃ καλυτέρευσις, μποροῦμε νὰ ἀντικαταστήσωμε αὐτὰ τὰ φάρμακα μὲ τὴν ἀσπιρίνη. Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὸ στάδιο αὐτὸ δίνουν ἐπίσης οἱ ἐνέσεις ὑδροκορτιζόνης.

Σὲ περίπτωσι, ποὺ ἡ ἄρθρωσι ἔχει μπλοκαρισθῆ, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ καταφύγη στὴν κινησιοθεραπευτική. Οἱ κινησιοθεραπευταὶ ἐπιτυγχάνουν σήμερα ἀληθινὰ θαύματα. Τὸ ξεμπλοκάρισμα πρέπει νὰ γίνῃ ἀργά, μεθοδικὰ καὶ μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία.

Ὑπάρχουν ἐπίσης στὸ ἐμπόριο εἰδικὰ κινησιοθεραπευτικὰ μηχανήματα, ποὺ ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ μόνος του. Καὶ ἐδῶ ἐπίσης χρειάζεται μεγάλη ὑπομονή, γιατὶ ἡ παραμικρὴ βιασύνη μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ὅπως εἴπαμε, στὴν ἀρχὴ τῆς κρίσεως κάνει καλὸ ἡ φούσκα μὲ τὸν πάγο. Ἀλλά, μόλις περάσῃ ἡ κρισις, πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωμε τὴ θερμότητα ὑπὸ διάφορες μορφές, γιὰ νὰ ξεμπλοκάρωμε τὴν ἄρθρωσι καὶ νὰ τῆς δώσωμε τὴν προηγούμενη εὐκινησία της. Τὰ ἐν χρήσει μέσα εἶναι τὰ θερμὰ λουτρά, ὁ θερμὸς ἀέρας, τὰ θερμὰ περιτυλίγματα, οἱ ὑπέρυθρες ἀκτίνες καὶ ἡ διαθερμία.

Ἡ περιαρθρίτις μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χτύπημα στὸν ὦμο, μιὰ βίαιη ἢ ἐξαντλητικὴ ἐργασία, μιὰ ἀθλητικὴ προσπάθεια κλπ. Ἀλλὰ συνηθέστερα ἐμφανίζεται ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πάθησι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν ἢ ἕνα ἔμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου. Μιὰ βλάβη τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἢ μιὰ ἐγκεφαλικὴ αἰμορραγία μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν περιαρθρίτιδα.

Ἡ περιαρθρῖτις μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐμφανισθῇ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ψυχικὸ σόκ, μιὰ δυνατὴ συγκίνησι, μιὰ λύπη, μιὰ διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ ὑπερένταση γιὰ νὰ βροῦμε τὴ λύσι ἑνὸς προβλήματος, ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ κλπ. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, πιστεύεται, ὅτι ὑπεύθυνο γιὰ τὴν πάθησι εἶναι τὸ καλούμενο ἀστεροειδὲς γάγγλιον, ποὺ ἀνήκει στὸ συμπαθητικὸ σύστημα καὶ ποὺ δέχεται παρορμήσεις προερχόμενες ἀπὸ τὴν καρδιά, τὴ σπονδυλικὴ στήλη, τὴ φλοιώδη οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὴ βάσι τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐναντίον τῆς περιαρθρίτιδος, ποὺ προέρχεται ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία, οἱ γιατροὶ ἐφαρμάζουν τὶς ἐνέσεις νοβοκαΐνης, ποὺ γίνονται στὴν περιοχὴ τοῦ ἀστεροειδοῦς γαγγλίου. Ἡ τελευταία προέλευσις τῆς περιαρθρίτιδος δείχνει τὴ στενὴ σχέσι, ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή. Κι' ἴσως ὅλες οἱ ἀσθένειες ἔχουν ψυχοσωματικὴ προέλευσι.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΜΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΥΟΚΑΡΔΙΟΥ

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Χάους, διευθυντὴς τῆς πανεπιστημιακῆς κλινικῆς τοῦ Μίνστερ, διατύπωσε μιὰ καινούργια θεωρία γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ ἐμφράγματος τοῦ μυοκαρδίου. Ἡ ἀσθένεια αὐτή, ὑποστηρίζει, δὲν ὀφείλεται στὰ γηρατειά, οὔτε στὴ βαθμιαία ἐκφύλισι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, ποὺ περιβάλλουν τὴν καρδιὰ καὶ τὴν τροφοδοτοῦν μὲ αἷμα. Εἶναι ἀποτέλεσμα, τούναντίον, πλήθους μικροερεθισμῶν, ποὺ δὲν τοὺς προσέχομε, ἀλλὰ ποὺ ἡ καρδιὰ τοὺς καταγράφει στὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, ποὺ τὴν περιβάλλουν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, πολλοὶ νέοι, ἀκόμη καὶ ἀθληταί, πάσχουν ἀπὸ ἔμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγωμε, λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ κουράζωμε τὴν καρδιά μας. Ἡ κούρασις μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ μιὰ μεγάλη δραστηριότητα, ἀπὸ τὶς συγκινήσεις κλπ.

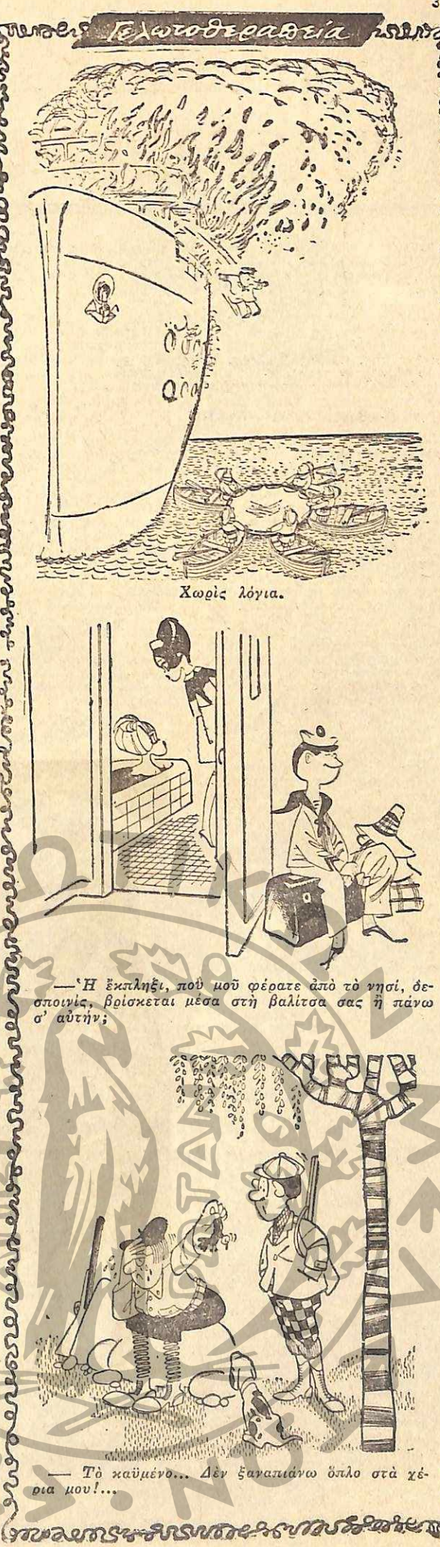

Ο ΝΑΥΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΘΥΕΛΛΑ είχε ξεσπάσει. Τὰ κύματα ἔσκαζαν ἄγρια στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς καὶ προχωροῦσαν, κυλώντας ὡς τὶς φυτείες.

Ἡ μοναχοκόρη τοῦ Ροντριγκὲζ Ἀβιλὰρ, τοῦ πλουσιώτερου καλλιεργητῆ τῆς Κούβας, ἡ δόνα Ἰσαβέλλα, καθόταν στὸ σαλόνι τῆς ἀγροικίας της, παρακολουθώντας ἀπὸ τὸ τζάμι τὴν τρικυμία.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνησυχοῦσε τρομερά, γιατὶ ὁ πατέρας της, ποὺ εἶχε πάει γιὰ δουλειές του στὴν Ἀβάνα, θὰ γύριζε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἡμερῶν ἀπουσία. Ἡ νέα παρακολοῦσε νὰ τοῦ εἶχε τύχει ἐμπόδιο, γιὰ ν' ἀναβάλῃ τὸ γυρισμό του. Δὲ φοβόταν μόνο τὴν τρικυμία ἡ Ἰσαβέλλα. Φοβόταν καὶ τοὺς Γάλλους κουρσάρους, ποὺ λυμαίνονταν τότε τὶς Ἀντίλλες καὶ ποὺ περίμεναν τέτοιο καιρό, γιὰ νὰ κάνουν τὶς ἐπιδρομές τους.

Ἀπορροφημένη ἀπὸ τὶς σκέψεις της ἡ νέα κύτταξε ἀφηρημένη τὰ δέντρα τοῦ πάρκου νὰ λυγίζουν στὴν ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου. Ξαφνικὰ τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο φωνὲς καὶ βήματα. Φοβισμένη, ἄφισε τὸ παράθυρο κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα. Ἐκεῖ βρέθηκε μπροστὰ στὸν ἐπιστάτη τους, τὸ γέρο—Ζοζέ, ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ σαλόνι. Ἦταν χλωμός, λαχανιασμένος κι' ἔσταζε ἀπὸ νερό.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Ἰσαβέλλα. Τί συμβαίνει, Ζοζέ; Μίλα! Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου;

— Ἡσυχάστε, σενιορίτα, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν πατέρα σας... Χάρις στὸ Θεό, ὁ δὸν Ἀβιλὰρ θὰ βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια... Μὴ φοβᾶστε... Ἕνας πειρατὴς ἔπεσε στὰ χέρια μας... Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομερούς κουρσάρους... ὁ πλοίαρχος Μισέλ. Ξέρετε, ἐκεῖνος ποὺ κυρίεψε τὸ Καμπέλ...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀπόμεινε ἄναυδη καὶ κατάπληκτη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη. Αὐτὸς ὁ Γάλλος πλοίαρχος Μισὲλ ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν ἱσπανικῶν ἀποικιῶν. Οἱ κάτοικοί τους ἔτρεμαν καὶ μόνο στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του...

Ὁ Ζοζέ, ὁδηγώντας τὴ νεαρὴ κυρία του στὸ ὑπόστεγο, ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸ Γάλλο, τῆς διηγεῖτο λεπτομέρειες τῆς αἰχμαλωσίας του.

Ὁ ἐπιστάτης καθόταν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους λευκοὺς ὑπηρέτες τοῦ πατέρα της στὴν αἴθουσα τῆς ἀγροικίας, ὅταν ξαφνικὰ μπῆκε ἕνας μαῦρος δοῦλος κι' ἀνάγγειλε ὅτι εἶχε δῆ κοντὰ στοὺς ὑφάλους ἕνα καράβι, ποὺ φαινόταν πειρατικό. Ὅλοι ἔτρεξαν στὴν ἀκτή. Κι' εἶδαν πραγματικὰ ἕνα μεγάλο καράβι, ποὺ πάλευε μὲ τὸν ἀντίθετο ἄνεμο καὶ φαινόταν νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν Ἀβάνα. Στὴν ἀμμουδιὰ βρῆκαν ἕναν ἄντρα λιπόθυμο καὶ πισμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο ξύλο. Τὸν μεταφέρανε ἀμέσως στὴν ἀγροικία κι' ἐκεῖ οἱ μαῦροι δοῦλοι βεβαίωσαν πὼς ἀναγνώριζαν στὸ πρόσωπο τοῦ ναυαγοῦ τὸν κουρσάρο Μισέλ. Τὸν εἶχαν δῆ ἄλλοτε στὸ νησὶ τῆς Χελώνας, ὅπου δούλευαν πρὶν τοὺς πάρῃ στὴν ὑπηρεσία του ὁ δὸν Ἀβιλάρ.

Ὅταν ὁ Ζοζὲ τελείωσε τὴν ἀφήγησί του, βρισκόταν πιὰ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα μπρὸς στὸ ὑπόστεγο, πλάϊ στὸ σπίτι, ὅπου εἶχαν βάλει τὸ ναυαγό. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἁπλωθῆ στὸ μεταξύ. Δαυλοὶ ἔκαιγαν, φωτίζοντας ἕνα πλῆθος λευκῶν καὶ μαύρων. Ὅλοι μιλοῦσαν χειρονομώντας.

Μόλις ἡ Ἰσαβέλλα παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι, ἁπλώθηκε ξαφνικὴ σιωπή. Ὅλοι ἔκαναν μὲ σεβασμὸ τόπο γιὰ νὰ περάσῃ. Ἡ νέα προνόησε καὶ τότε εἶδε στὸ κέντρο τοῦ ὑπόστεγου ἕναν ἄντρα καθισμένο σ' ἕνα πάγκο. Ἦταν μέτριου ἀναστήματος μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ νευρώδη χέρια, ποὺ φανέρωναν ἀσυνήθιστη δύναμι. Τὰ μακρυὰ πυρρὰ μαλλιὰ του, κολλημένα ἀπὸ τὸ νερό, τοῦ σκέπαζαν λίγο τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάτια. Ἡ ἀχτένιστη γενειάδα του ἁπλωνόταν ὡς τὸ στῆθος του. Ἀκίνητος, δεμένος χειροπόδαρα μὲ βαρειὲς ἁλυσίδες, ὁ κουρσάρος φαινόταν σὰ νὰ μὴν ἔβλεπε τὸ ἐχθρικὸ πλῆθος γύρω του, ποὺ ἤθελε τὸ θάνατό του. Ἴσως τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ γεμάτο γεωργικὰ ἐργαλεῖα ὑπόστεγο, νὰ τοῦ θύμιζε τὴν ἀγροικία τοῦ πατέρα του, ἐκεῖ κάτω, μακρυά, κοντὰ στὸ Μπορντώ, ὅπου μιὰ γριὰ γυναίκα μὲ ἄσπρο σκουφάκι, ἔγνεθε μπρὸς στὸ παράθυρο, περιμένοντας τὸ γυιό της, ποὺ δὲ θὰ ξαναγύριζε ποτέ.

Ὅταν ἡ Ἰσαβέλλα στάθηκε μπροστά του, ὁ αἰχμάλωτος τὴν κύτταξε κατάματα. Καὶ βγάζοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, ἄφισε τὸ κεφάλι του νὰ γείρῃ στὸν ὦμο του.

— Λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο του! ψιθύρισαν οἱ ὑπηρέτες.

Μὰ ὁ κουρσάρος δὲν ἄκουσε τὴν προσβολὴ αὐτή. Ἡ σκέψι του εἶχε πετάξει πάλι μακρυά, πέρα ἀπὸ τὸν ὠκεανό! Κοντὰ στὴ γριοὺλα μὲ τὸ σκουφάκι, ἔβλεπε τώρα μιὰ ψηλὴ κοπέλλα μὲ μαῦρα μάτια, ποὺ κυτταζε τὸν ὠκεανό, ποὺ τῆς εἶχε κλέψει τὸν ἀγαπημένο της...

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὀπτασίες τῆς νευρικῆς του ἡλικίας περνοῦσαν τώρα, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ σκληροῦ κουρσάρου. Ξαφνιαζόταν μὲ τὴν τόση τρυφερότητά του, ποὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ τὴ διώξῃ. Μέσα ἀπ' τὰ κλειστὰ βλέφαρά του ἔνοιωθε τὰ βλέμματα τῆς Ἰσαβέλλας καρφωμένα πάνω του καὶ προαισθανόταν ἀόριστα τὴν εὐσπλαχνία, ποὺ γεννιόταν γι' αὐτὸν μέσα στὴν καρδιά της.

Ἡ Ἰσαβέλλα νόμιζε πὼς θὰ ῥροῦμπροστά της ἕνα λησταῖ, γεματο λύσσα καὶ μίσος. Καὶ τώρα ξαφνιαζόταν βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο ὀνειροπόλο, ἀπαθῆ κι' ἀδιάφορο.

Ὁ Ζοζέ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔδωσε διαταγὴ στοὺς ὑπηρέτες, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ μιὰ ἀγχόνη στήθηκε στὴ γωνία τοῦ ὑπόστεγου.

Ὁ θόρυβος, ποὺ ἔκαναν οἱ ὑπηρέτες, τράβηξε τὴν προσοχὴ τῆς νέας καὶ τοῦ κουρσάρου. Κι' οἱ δυὸ μαζί, γυρίζοντας τὸ κεφάλι τους, εἶδαν τὴν ἀγχόνη. Ἡ Ἰσαβέλλα χλώμιασε κι' ἀνατρίχιασε. Ὁ Γάλλος σηκώθηκε καὶ γαλήνιος προχώρησε πρὸς τὴν ἀγχόνη.

Γέλια καὶ φωνὲς ἀντήχησαν τότε. Μὰ ὁ Μισὲλ ἀνέβηκε ἤσυχος μιὰ σκάλα, ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.

Ἡ Ἰσαβέλλα κύτταζε ἄφωνη ἀπὸ τὴ φρίκη. Μιὰ ἄγρια πάλη γινόταν μέσα της. Αὐτὸς ὁ κουρσάρος ἦταν ἐχθρὸς τοῦ νόμου κι' ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Μὰ ἦταν ἄνθρωπος καὶ σὰν ἄνθρωπος εἶχε δικαιώματα στὸν οἶκτο της.

Ξαφνικὰ μιὰ ἀλλόκοτη ὀπτασία πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια της. Εἶδε τὸν πατέρα της δεμένο σ' ἕνα δέντρο, νὰ τὸν δέρνῃ ἡ βροχή, μπροστὰ σέ μιὰ ἄλλη συντροφιὰ ἀνθρώπων, ποὺ τὸν σημάδευαν μὲ τὰ ὅπλα τους.

Ἡ ὀπτασία αὐτὴ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι κι' ἡ προληπτικὴ Ἱσπανίδα θεώρησε ὡς θεϊκὴ πρειδοποίησι. Σήκωσε τότε τὰ χέρια της καὶ φώναξε:

— Νὰ λύσετε τὰ λεσμὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν ἀφίσετε ἐλεύθερο νὰ φύγῃ!

Ὅλοι ξαφνιάστηκαν ἀπὸ τὰ λόγια της καὶ ἀκούστηκαν ψίθυροι διαμαρτυρίας.

— Τί κάνετε, σενιορίτα! φώναξε ὁ γέρο—Ζοζέ.

— Σώζω τὸν πατέρα μου... ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια της κι' ἀντήχησαν πυροβολισμοί, ἀπὸ ὥρησαν τότε ἔξω. Κι' εἶδαν ἕνα πλῆθος ἐνόπλων νὰ ξεπροβάλλῃ, οὐρλιάζοντας καὶ σπρώχνοντας ἕναν ἄνθρωπο.

— Οἱ κουρσάροι! Χαθήκαμε! φώναξαν οἱ Ἱσπανοὶ κι' ἄρχισαν νὰ φεύγουν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, κι' ὁρμώντας στὸν πατέρα μου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Σταθῆτε!... Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι ἱερό!... Δὲ μὲ ἀναγνωρίζετε;

Οἱ πειρατὲς ξαφνιασμένοι κύτταξαν αὐτὸν ποὺ μίλησε κι' ἔβγαλαν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ θριάμβου:

— Ὁ Μισέλ!... Ὁ ἀρχηγός μας! ρος, ἐγὼ εἶμαι! Αὐτὴ ἡ νέα μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Καὶ ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νὰ σεβαστῆτε αὐτὴ καὶ ὅ,τι εἶναι δικό της.

Ἔπειτα κυττάζοντας τὸν αἰχμάλωτο, εἶπε.

— Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὁ πατέρας μου! ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα.

— Λύστε του! πρόσταξε ὁ κουρσάρος.

Οἱ πειρατὲς χαρούμενοι, ποὺ εἶχαν ξαναβρῆ τὸν ἀρχηγό τους, ποὺ τὸν νόμιζαν νεκρό, ὑπάκουσαν κ' ἀπεσύρθηκαν ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο.

— Σενιορίτα, εἶπε τότε ὁ Μισὲλ στὴν Ἰσαβέλλα, τώρα εἴμαστε πάτσι. Χαίρετε!...

Κι' ἐξαφανίστηκε μὲ τὴ σειρά του μέσα στὸ σκοτάδι.

★

Καὶ νὰ τώρα τί εἶχε συμβῆ προηγουμένως:

Οἱ κουρσάροι ἐκείνη τὴ νύχτα, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κυριέψουν τὴν Ἀβάνα. Μὰ ξαφνικὰ ἕνα κύμα ἄρπαξε τὸν ἀρχηγό τους, τὸ Μισέλ σαν νὰ τὸν σώσουν. Οἱ Γάλλοι ἔκαναν τότε τὴν ἐπιδρομή τους χωρὶς ἀρχηγό. Μὰ ἡ φρουρὰ τῆς Ἀβάνας τοὺς ἀπόκρουσε. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναπάνε στὸ κεφάλι τους, παίροντας μαζί τους μερικοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ τοὺς κρέμασαν. Ὁ πατέρας τῆς Ἰσαβέλλας ἦταν κι' αὐτὸς αἰχμαλώτος καὶ θὰ εἶχε τὴν τύχη τῶν ἄλλων, ἂν αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸν ἀρχηγὸ τῶν κουρσάρων δὲν πρότεινε νὰ τὸν κρατήσουν ὡς ὅμηρο. Τότε οἱ πειρατές, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὴν ἀποτυχία τους, ἀποφάσισαν νὰ ἐρημώσουν ὅλη τὴν ἀκτὴ τῆς Κούβας. Ἔτσι ἡ τύχη τοῦ αἰχμαλώτου τους ἔφερε στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ κόρη του, ποὺ ἔσωσε τὸν ἀρχηγό τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἀλλόκοτη περιπέτεια, ποὺ συνέβη στὸν περίφημο κουρσάρο Μισέλ, κατὰ τὸ γαλλοἱσπανικὸ πόλεμο τῶν Ἀντιλλῶν, τὸ 17ο αἰῶνα. Τὴ θυμότανε μάλιστα σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τότε φαινόταν μεγαλόκαρδος σ' ἐκείνους, ποὺ ἡ τύχη τοῦ πολέμου τοὺς ἔριχνε στὰ χέρια του.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΓΚΡ

Ὁ κουρσάρος ἔνοιωθε τὰ βλέμματα τῆς Ἰσαβέλλας καρφωμένα πάνω του...

Ἡ ἀσθένεια ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

Μιὰ παράξενη καὶ ἀνεξήγητη ἐπιδημία

ΑΠΟ κάμποσο καιρό, οἱ κάτοικοι τῆς Ταγκανίκας ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ μιὰ περίεργη ἀρρώστια: γελᾶνε σπασμωδικά, χωρὶς καμμιὰ ἀφορμή. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιδημία, ποὺ μεταδίδεται ὅπως ἡ πανώλης καὶ ποὺ προσβάλλει ἀδιακρίτως μικροὺς καὶ μεγάλους, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Ἡ ἐμφάνισι αὐτῆς τῆς περίεργης ἐπιδημίας ἔγινε ὡς ἑξῆς:

Μιὰ μέρα, σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Βικτωρίας, δυὸ μικρὲς μαθήτριες ἄρχισαν νὰ γελᾶνε, τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Ἡ δασκάλα τῆς μάλλωσε κι' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσαν νὰ γελᾶνε, τοὺς ἔδωκε μερικὲς ξυλιὲς μὲ τὸ χάρακα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Σιγὰ-σιγά, τὸ σπασμωδικὸ αὐτὸ γέλιο μεταδόθηκε σ' ὅλη τὴν τάξι. Στὸ τέλος, ἡ δασκάλα ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὸ μάθημα, γιατὶ κι' αὐτὴ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο σπασμωδικὸ γέλιο.

Οἱ μαθήτριες ἔφτασαν στὰ σπίτια τους ξεκαρδισμένες στὰ γέλια. Ἀλλὰ τότε ἔγινε τὸ ἑξῆς: Οἱ γονεῖς τους, τ' ἀδέρφια τους, οἱ οἰκεῖοι τους, μόλις τὶς ἔβλεπαν, ἄρχιζαν κι' αὐτοὶ νὰ γελᾶνε. Οἱ γειτονες, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ γέλια, ἔτρεχαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε. Ἀλλὰ κυριεύονταν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο γέλιο.

Ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτό, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ μεταδόθηκε καὶ στὰ γειτονικά. Ἔτσι, ἔχει ἐξαπλωθῆ σήμερα σ' ὁλόκληρη τὴν Ταγκανίκα.

Ἡ κυβέρνησι τῆς Ταγκανίκας, ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἀνέθεσε σὲ δυὸ ἐπιστήμονες, τὸν καθηγητὴ Ράνκιν, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μακερέρε, στὴν Οὐγκάντα καὶ τὸν δόκτορα Φίλκο, νομίτρο τοῦ Μπουτζόγκιο, νὰ μελετήσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιδημία καὶ νὰ ὑποδείξουν τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ τὴν περιστολή της.

Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες, ἀφοῦ ἐμελέτησαν ἑκατοντάδες περιπτώσεων, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται πιθανὸν γιὰ μιὰ μορφὴ ὁμαδικῆς ὑστερίας.

Οἱ ἀσθενεῖς εἶναι συνηθέστερα νέοι καὶ νέες. Ὑπάρχουν, ὅμως, πολλὰ κρούσματα καὶ μεταξὺ τῶν μεγάλων. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν παρατηρήθηκαν πυρετὸς ἢ ἄλλες ἀντιδράσεις. Ἀπὸ τὸ πολὺ γέλιο, ὅμως τὰ μάτια διαστέλλονται καὶ φαίνονται σὰν νὰ θέλουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες. Λόγω τῶν συσπάσεων ποὺ προκαλεῖ τὸ ἀσυγκράτητο γέλιο, οἱ ἀσθενεῖς ὑποφέρουν ἀπὸ πόνους στὸ στομάχι.

Οἱ ἀσθενεῖς γελᾶνε ἡμέρα καὶ νύχτα, ἐπὶ πολλὲς ὧρες συνεχῶς καὶ κατόπιν, λόγω τῆς μεγάλης ἐξαντλήσεως, βυθίζονται σὲ νάρκη. Συνηθῶς κατόπιν γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τὸ γέλιο. Μερικοὶ ἀσθενεῖς κυριεύονται ἀπὸ σπασμοὺς σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ἐπιληπτικούς. Ἡ ἀσθένεια διαρκεῖ συνήθως 16 ἡμέρες. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ σταμάτημα τοῦ γέλιου, οἱ ἀσθενεῖς βρίσκονται σὲ τέτοια ἐξάντλησι, ποὺ πρέπει νὰ περάσουν ἀρκετὲς ἑβδομάδες, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐπαναλάβουν τὶς συνήθεις ἀσχολίες τους.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ γέλιου ἐμφανίστηκε τελευταῖα καὶ σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς Οὐγκάντα. Γι' αὐτό, ἀντίθετα μὲ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ἀναφέραμε, ἄλλοι συνάδελφοι τῶν ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας εἶναι κάποιο μικρόβιο ἢ ἰός.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Μπράβο ROL!..
αὐτὸ εἶναι λευκό!..

...Ἐσεῖς καὶ τὸ ROL
κερδίσατε αὐτὴ τὴν ὡραία στιγμή!...
Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ζῆτε, τὴν χαίρεστε...
Χαίρεστε τὸ λευκὸ ποὺ μόνον τὸ ROL χαρίζει στὰ ροῦχα.
Χαίρεστε τὸ λεπτὸ ἄρωμά του, τὸ ἄρωμα τοῦ ROL.
... Χαίρεστε χέρια βελούδινα!

Κάθε λεπτὸ φόρεμα, ἀπὸ ποπλίνα ἢ κοττονάτ, χρειάζεται ἐξ/ωριστὴ περιποίησι. Χρειάζεται τὸν πλούσιον ἀφρὸ τοῦ ROL! Προσέξτε ὅμως μερικὲς λεπτομέρειες. Ἁπλώστε στὴν σκιὰ τὸ φόρεμα σὲ κρεμάστρα κάπως φαρμαρισμένο. Αὐτὸ βοηθᾶ στὸ σιδέρωμά του. Τυλίξτε το μετά, λίγο νωπό, σὲ χνουδάτη πετσέτα. Ἀφῆστε το ἔτσι λίγην ὥρα καὶ σιδερῶστε το, στὴν σανίδα τοῦ σιδερώματος, ὡς ἑξῆς: Γυρίστε το ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Ἀνοίξτε καὶ στρῶστε, πρῶτα, ραφὲς καὶ στριφώματα. Τελειώστε τὴν φούστα καὶ μετὰ τὸ ἄνω μέρος, χρησιμοποιώντας γιὰ τοὺς ὄμους καὶ τὰ μανίκια τὰ γνωστὰ εἰδικὰ μαξιλαράκια. Ἕνα ἐλαφρὸ κολλάρισμα εἶναι καμμιὰ φορὰ ἀναγκαῖο.

ROL Μὲ 07

Τὸ 95% τῶν γυναικῶν παραπονοῦνται

ΣΑΣ ΕΞΗΓΟΥΜΕ:

- Γιατὶ νοιώθετε ἄσχημα.
- Ποιὲς εἶναι οἱ χρήσιμες προφυλάξεις.
- Πότε εἶναι ἀπαραίτητος ὁ γιατρός.

Διστάζετε νὰ μιλήσετε ἀκόμη καὶ στὸ γιατρό σας, ἀναβάλλετε κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἐπίσκεψί σας σ' αὐτὸν καὶ εἶστε γεμάτη ἀηδυσχίες. Γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ φόβος μπροστὰ σὲ μιὰ ἐνόχλησι ποὺ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς δὲ σᾶς στενοχωρεῖ περισσότερο ἀπὸ ἕνα συνάχι ἢ μιὰ ἡμικρανία;

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι «αὐτὴ» ἡ ἐνόχλησι ἀφορᾶ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου σας καὶ γι' αὐτό, παρ' ὅλο τὸ φόβο ποὺ σᾶς προξενεῖ, διστάζετε νὰ συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας.

Διαβάζοντας τὶς ἐξηγήσεις μας, θὰ καταλάβετε ὅτι κάνετε ἄσχημα νὰ ἀνησυχῆτε καὶ νὰ καθυστερῆτε τὴν ἐπίσκεψί σας στὸ γυναικολόγο. Ξέρετε πῶς λειτουργοῦν τὰ ὄργανα τοῦ φύλου σας; Μιὰ περιληπτικὴ περιγραφὴ θὰ σᾶς εἶναι ἀσφαλῶς χρήσιμη.

διαφορετικὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσουν σοβαρὲς ἀνωμαλίες.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ἂν παρατηρήσετε στὸν ἑαυτό σας τὰ ἑξῆς συμπτώματα: 1) Ἀπώλειες αἵματος. 2) Ἀπώλειες λευκῶν ὑγρῶν καὶ 3) Περίοδο ὀδυνηρή, πηγαίνετε ἀμέσως στὸ γυναικολόγο.

Ἂν ἐξετάσουμε τὴν πρώτη περίπτωσι. Ἡ περίοδος κρατάει περισσότερο ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη μέρες ἢ εἶναι πολὺ συχνὴ (π.χ. κάθε 15 μέρες) ἢ οἱ ἀπώλειες τοῦ αἵματος εἶναι συνεχεῖς; Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅτι ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία αὐτὲς οἱ αἱμορραγίες δὲν ἔχουν πάντα τὴν ἴδια αἰτία.

Ἂν συμβαίνουν σὲ πολὺ νεαρὴ κοπέλλα, πρέπει νὰ ἐξακριβώσετε μήπως τὶς προηγούμενες ἢ μέρες ἔχανε πολὺ ἔντατικὲς σωματικὲς ἀσκήσεις. Πολλὲς φορές, ὕστερα ἀπὸ μιὰ διαμονὴ στὴ θάλασσα ἢ τὸ βουνὸ εἶναι δυνατὸν νὰ παρατηροῦνται τέτοιες ἐνοχλήσεις. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ μηχανισμὸς τῆς περιόδου τῆς κοπέλλας δὲν ἔχει ἀκόμα τακτοποιηθῆ ἀπόλυτα. Μὰ ἂν οἱ αἱμορραγίες ἐπιμένουν, τότε πρέπει νὰ καταφύγετε στὸ γυναικολόγο.

Ἂν περιμένετε παιδί, στὴν παραμικρὴ σταγόνα αἵματος μὴ διστάσετε νὰ τρέξετε στὸ γυναικολόγο, γιατὶ ὁ αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὑπάρχει ἡ ἀπειλὴ διακοπῆς τῆς ἐγκυμοσύνης.

Ἂν βρίσκεστε ἀνάμεσα στὰ 25 καὶ τὰ 45 χρόνια, οἱ αἱμορραγίες μπορεῖ νὰ εἶναι ἐνδεῖξεις γιὰ διάφορες καλοήθεις παθήσεις, ὅπως ὁ ὄγκος τῆς μήτρας, ὁ καλοήθης κῶν, ἡ μητοῖτις, οἱ γενικὲς ἀσθένειες (καρδιά, ὑπερέντασι, νεφρὰ κλπ.). Μόνο σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις εἶναι δυνατὸν νὰ πρόκειται γιὰ καρκίνο τῆς μήτρας. Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ἄλλωστε, ὅτι ὁ καρκίνος τῆς μήτρας εἶναι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἡ ἰατρικὴ μπορεῖ νὰ προλάβη καὶ νὰ θεραπεύση.

Τώρα πειστήκατε ὅτι μὲ τὴ παραμικρὴ ἀδικαιολόγητη ἀπώλεια αἵματος πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε ἀμέσως τὸν γυναικολόγο;

Ἂν οἱ αἱμορραγίες συμβαίνουν μετὰ τὴ ἐμμηνόπαυση, ἡ ἐπίσκεψη στὸ γιατρὸ εἶναι πιὸ ἐπείγουσα, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν περίοδο ὁ κίνδυνος τοῦ καρκίνου εἶναι μεγαλύτερος. Δὲν τὸ λέμε αὐτὸ γιὰ νὰ σᾶς φοβίσουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς συστήσουμε νὰ προσέξετε, γιατὶ ἡ πρωιμωτὴ ἀμέλεια μπορεῖ νὰ σημαίνη αὐτοκτονία. Κάθε μέρα εἶναι πολύτιμη, γιατὶ ὁ καρκίνος μόνο ἂν θὰ καταπολεμηθῆ στὴν ἀρχή του, εἶναι ἀπόλυτα θεραπεύσιμος.

Ὁπωσδήποτε, μὴν εἶστε ἀπαισιόδοξες, γιατὶ μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ παθήσεις καλοήθεις. Ὅπως εἶναι π.χ. ἕνας πολίπους.

Τί θὰ κάνετε στὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ σᾶς ἐκδηλωθῆ μιὰ δυνατὴ αἱμορραγία; Ἀκολουθῆστε τοὺς ἑξῆς κανόνες: 1) Ξαπλῶστε στὸ κρεβάτι, σὲ ἀπόλυτη ἀκινησία, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλὰ καὶ τὴ λεκάνη ἀναστηκωμένη μ' ἕνα μαξιλάρι. 2) Καλέστε τὸ γυναικολόγο. 3) Βάλετε μιὰ παγοκύστη στὴν κοιλιά. Μόλις φτάση ὁ γυναικολόγος, θὰ φροντίση νὰ λάβη τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ νὰ σταματήση τὴν αἱμορραγία.

Η ΕΝΟΧΛΗΣΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Καὶ τώρα ἂς μιλήσουμε γιὰ τὶς «ἐλεινὲς ἀπώλειες», τὴν πιὸ διαδεδομένη γυναικεία ἐνόχληση. Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας τὸ ἑξῆς. Εἶναι ἀπόλυτα κανονικὸ νὰ ἔχη μιὰ γυναίκα αὐτὲς τὶς ἀπώλειες, γιατὶ ὀφείλονται στὸ γεγονὸς ὅτι τὰ γυναικεῖα ὄργανα ἀγανεώνουν τὰ κύτταρά τους καὶ τὰ μεταφέρουν πρὸς τὰ ἔξω κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μήνα.

Μὰ ἂν οἱ λευκὲς ἀπώλειες εἶναι ὑπερβολικὲς καὶ συνεχεῖς, τότε εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γυναικολόγο, γιατὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχωνται ἀπὸ μιὰ ἀνωμαλία τοῦ βλεννογόνου ἢ ἀπὸ μιὰ μόλυνσι.

Σ' αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωσι ποιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι τὰ ὑπεύθυνα μικρόβια; Ὁ στρεπτόκοκκος (ὕστερα ἀπὸ ἕνα τοκετὸ ἢ μιὰ ἀποβολή), ὁ κολοβάκιλλος, ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ ἐντερικὲς ἐνοχλήσεις, καὶ ὁ βάκιλλος τοῦ Κὼχ (ὕστερα ἀπὸ μιὰ πνευμονικὴ φυματίωσι, ἢ μιὰ τοπικὴ μόλυνσι).

Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὶς φυματιώδεις μολύνσεις τῶν γυναικείων ὀργάνων, γιατὶ πολὺ συχνὰ περνοῦν ἀπαρατήρητες καὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν καὶ τὴ στείρωσι. Ἂν ἡ κόρη σας, τὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβίας, ἔχει πόνους στὴν κοιλιά, πηγαίνετε την στὸ γιατρὸ γιὰ μιὰ ἐξέτασι, γιατὶ ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία προσβάλλονται εὐκολώτερα ἀπὸ φυματίωσι τὰ γυναικεῖα ὄργανα.

Μὰ ἂν μετὰ τὴν ἐμμηνόπαυσι οἱ λευκὲς ἀπώλειες εἶναι πολλές, πηγαίνετε χωρὶς ἀναβολὴ στὸ γυναικολόγο. Εὐτυχῶς, πολὺ σπάνια ἀποτελοῦν ἔνδειξι καρκίνου, μὰ εἶναι προτιμώτερο νὰ λάβετε ὅλες τὶς προφυλάξεις γιατί, ὅπως εἴπαμε καὶ πάλι, ὁ καρκίνος τῆς μήτρας, ἂν θὰ διαπιστωθῆ στὴν ἀρχή του, εἶναι πάντα θεραπεύσιμος.

ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΟΣ

Δὲν εἶναι κανονικὸ νὰ ὑποφέρετε πολὺ κατὰ τὸ διάστημα τῆς περιόδου. Ἀντί, λοιπόν, νὰ καταφύγετε στὰ συνηθισμένα ἀναλγητικὰ χάπια, συμβουλευθῆτε τὸ γυναικολόγο. Φροντίστε νὰ τοῦ καθορίσετε ἂν οἱ πόνοι εἶναι πρόωροι (ἂν ἔρχωνται μερικὲς ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν περίοδο) ἢ καθυστερημένοι (ἂν παρουσιάζωνται τὴ δεύτερη ἢ τὴν τρίτη ἡμέρα), ἂν ἡ περίοδος ἀρχίζη μὲ τρόπο γρήγορο ἢ ἀργό, ἂν ἔχετε αὐτὲς τὶς ἡμέρες πεπτικὲς ἐνοχλήσεις, πονοκεφάλους, ἂν οἱ πόνοι ἔγιναν πιὸ ἔντονοι ἢ πιὸ ἐπίμονοι μετὰ τὸ γάμο. Ἔχετε ὑπ' ὄψ. σας ὅτι γιὰ τὸ γιατρὸ ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες εἶναι σημαντικές.

Τί πρέπει νὰ σκεφτῆτε, ὅταν ἔχετε περίοδο πολὺ ὀδυνηρή; Μιὰ μόλυνσι, μιὰ σύσπασι τοῦ «αὐχένος» τῆς μήτρας, μιὰ κακὴ θέσι τῆς μήτρας. Μὰ ὑπάρχουν καὶ αἰτίες γενικώτερες, ὅπως π.χ. μιὰ σκωληκοειδῖτις, ἄπως ὑπάρχουν καὶ αἰτίες ψυχολογικές: γυναῖκες ἄσκημα προειδοποιημένες γιὰ τὸ γάμο, αἰσθηματικὲς ἀνησυχίες κλπ. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις εἶναι θεραπεύσιμες ἢ ἐξαφανίζονται αὐθόρμητα. Συχνὴ π.χ. εἶναι ἡ περίπτωσι τῶν γυναικῶν ποὺ μετὰ τὸ γάμο βλέπουν νὰ ἐξαφανίζωνται οἱ πόνοι, ποὺ τὶς βασάνιζαν πρίν.

Ἂν μερικὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν περίοδο αἰσθάνεστε «φουσκωμένες» καὶ ἂν παρατηρῆτε πρὴξιμο στοὺς ἀστραγάλους, ἀποφύγετε γι' αὐτὴ τὴν περίοδο τὸ ἁλάτι καὶ κάνετε μιὰ ἐλαφρὴ γυμναστικὴ ἢ τοὐλάχιστον φροντίσετε νὰ περπατᾶτε πολύ.

Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μὴν παίρνη ἡ γυναίκα κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς περιόδου τὸ ὕφος τῆς ἀρρωστης καὶ νὰ μὴ πέρτη στὸ κρεβάτι, ὅπως κάνουν μερικές. Πρέπει νὰ ἀντιδράση σ' αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία τοῦ βλεννογόνου ἢ ἀπὸ μιὰ ἄλλη, ποὺ θὰ ἐκδηλωθῆ ἀργότερα, ὅπως εἴπαμε, δὲν εἶναι ἕνα εἶδος ἀρρώστειας, ἀλλὰ ἕνα φυσιολογικὸ φαινόμενο, τυπικὰ γυναικεῖο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΟΒΟΙ

Οἱ ἀσθένειες τῶν ὀργάνων τοῦ φύλου εἶναι ἐκεῖνες ποὺ προκαλοῦν περισσότερο φόβο. Κι' αὐτὴ ἡ ἐντύπωσι εἶναι πάντα δικαιολογημένη.

Ἂς ἐξετάσουμε μαζί, λίγο ἀπὸ κοντά, αὐτὲς τὶς ἀσθένειες: τὴ μητρίτιδα, τὴν σαλπιγγίτιδα, τὸν ὄγκο καὶ τὸν καρκίνο.

Μητρῖτις: Δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ μόλυνσι τοῦ «αὐχένος» τῆς μήτρας ἢ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ σώματος τῆς μήτρας, μὰ εἶναι δυσάρεστη, γιατὶ προκαλεῖ λευκὲς ἀπώλειες καὶ πόνους. Χρειάζεται νὰ θεραπευθῆ χωρὶς ἀναβολή, γιατὶ αὐτὴ ἡ μικρὴ μόλυνσι μπορεῖ νὰ γίνη αἰτία στειρότητος. Ἡ θεραπεία εἶναι ἁπλή, γρήγορη καὶ ἐλάχιστα ὀδυνηρή. Συνίσταται στὴν καταστροφὴ τῶν πρώτων στρωμάτων τῶν κυττάρων (μὲ ἠλεκτρισμὸ) στὰ προσβεβλημένα σημεῖα.

Σαλπιγγῖτις: Εἶναι ἡ μόλυνσι τῶν σαλπίγγων, ἐκείνων δηλαδὴ τῶν μικρῶν «σωλήνων», ἀπὸ τοὺς ὁποίους περνοῦν τὰ ὠάρια, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες. Ἂν στὴν ἀρχὴ ἡ σαλπιγγῖτις ἐκδηλώνεται μὲ ἀνησυχαστικὰ συμπτώματα, δηλαδὴ δυνατὸ πόνο καὶ ὑψηλὸ πυρετό, δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάνη μεγάλη ἐντύπωσι, γιατὶ μετὰ τὴν ἀνάπαλιν. τῶν ἀντιβιοτικῶν, ἡ σαλπιγγῖτις θεραπεύεται εὔκολα, φτάνει νὰ τὴν προλάβη ἡ θεραπεία στὴν ἀρχή της. Στὶς πιὸ σοβαρὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητη ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ὄγκος: Μὴν φοβᾶστε, δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ σοβαρὴ ἀσθένεια. Εἶναι ἕνας ὄγκος τῆς μήτρας, ἀλλὰ σὲ μορφὴ καλοήθη. Εἶναι δυνατὸν νὰ παρουσιαστῆ σὲ ὅλες τὶς ἡλικίες, μὰ συνηθέστερα παρουσιάζεται μετὰ τὴν ἐμμηνόπαυσι. Μὴ νομίζετε ὅτι οἱ μεγάλοι ὄγκοι εἶναι ἐπικίνδυνοι. Ἀντίθετα, ἀπὸ τὸ σημεῖο, ὅπου ἔχει δημιουργηθῆ. Ἂν βρίσκεται πάνω στὸν βλεννογόνο τῆς μήτρας προκαλεῖ ἀπώλειες αἵματος ἀκόμη κι' ἂν εἶναι μικρός. Ἂν ὅμως βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ μήτρα, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ νὰ μὴ προκαλῆ σημαντικὲς ἐνοχλήσεις. Τὸ πρόβλημα ἐδῶ εἶναι ὅτι ἡ καλύτερη θεραπεία του εἶναι ἡ ἐγκυμοσύνη, γιατὶ συχνὰ προκαλεῖ μιὰ τέλεια ἀνάπτυξη τῆς μήτρας καὶ ὁ ὄγκος ξεφαντώνεται. Ἂν προκαλῆ ἐνοχλήσεις, τότε χρειάζεται ἡ ἐξαγωγή του μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Καρκῖνος: Ὁ καρκίνος τῆς μήτρας θεραπεύεται, ὅταν γίνη ἐγκαίρως ἡ διάγνωσι. Ὁ καρκίνος τοῦ «αὐχένος» τῆς μήτρας ἐκδηλώνεται ἀνάμεσα στὰ 35 καὶ τὰ 40 χρόνια καὶ εἶναι σπάνιος μετὰ τὰ 55. Μὲ τὸν καρκίνο τῆς μήτρας συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Τὶς περισσότερες φορὲς ἀρχίζει μὲ τρόπο ὕπουλο, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνη κανένα σημάδι τῆς παρουσίας του. Γι' αὐτὸ οἱ γιατροὶ συνιστοῦν στὶς γυναῖκες νὰ ὑποβάλλωνται, μετὰ τὰ 35, σὲ ἐξέτασι, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ποὺ θὰ ἐπιτρέψη μιὰ ἔγκαιρη διάγνωσι καὶ θεραπεία.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΟΡΜΟΝΕΣ

Πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψη σας ὅτι ἡ περίοδος δὲν εἶναι ἕνα εἶδος «ἀρρώστειας», μὰ ἕνα φαινόμενο κανονικὸ καὶ φυσιολογικό, ποὺ ὀφείλεται στὴν περιοδικὴ ἀνανέωσι (κατὰ μέσον ὅρον κάθε 28 ἡμέρες) τῶν κυττάρων, ποὺ «ἐπιστρώνουν» τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μήτρας. Καὶ αὐτὴ ἡ «ἀποφλοίωσι» προκαλεῖ μιὰ ἀπώλεια αἵματος, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα τὸ «ἀκάθαρτο» ὅπως συνήθως πιστεύεται.

Ἔχετε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ ὁρμόνες; Ἔ, λοιπόν. Ἀπὸ τρεῖς τέτοιες οὐσίες ἐξαρτᾶται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἡ τελειότητα στὶς γυναικεῖες λειτουργίες.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς ὁρμόνες παράγεται ἀπὸ ἕνα πολὺ μικρὸ ἀδένα (τὴν ὑπόφυσι), ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ ὁρμόνη αὐτὴ ὀνομάζεται «γοναδοτροπίνη» καὶ ἐπιδρᾶ στὶς ὠοθῆκες. Οἱ ὠοθῆκες ἐκτελοῦν μιὰ ἐργασία πολὺ σημαντική. Παράγουν τὰ ὠάρια, δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ κύτταρα, ποὺ ὅταν γονιμοποιηθοῦν, δίνουν ζωὴ σὲ νέα πλάσματα. Στὶς ὠοθῆκες ὑπάρχουν περίπου 700 χιλιάδες σακκίδια (ὀνομαζόμενα «θύλακες»), ποὺ περιέχουν τὰ ἀνώριμα ὠάρια. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ὁρμόνης ποὺ παράγει ἡ ὑπόφυσι, στὸ τέλος τῆς περιόδου, ἕνα ἀπὸ τὰ σακκίδια αὐτὰ μεγαλώνει, φτάνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς ὠοθήκης καὶ σπάζει (κατὰ μέσον ὅρο γύρω στὴ 14η ἡμέρα τοῦ κύκλου τῆς περιόδου) ἐλευθερώνοντας τὸ ὠάριο.

Στὸ διάστημα τῆς λεπτῆς ἐργασίας τους οἱ ὠοθῆκες παράγουν, μὲ τὴ σειρά τους, δυὸ ὁρμόνες, ἀπὸ τὴ δεύτερη μέχρι τὴν 14η ἡμέρα τοῦ κύκλου, τὴ «φολλικυλίνη» καὶ ἀπὸ τὴ 15η μέρα μέχρι τὴν προσεχῆ περίοδο μιὰν ἄλλη, τὴν «προγενεστερόνη».

Τώρα τί συμβαίνει, ὅταν μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς ὁρμόνες παράγεται σὲ ποσότητα μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἀπὸ τὴν κανονική; Πρόκειται γιὰ μιὰ ὀργανικὴ ἀνωμαλία, ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήση πόνους, ὑπερβολικὸ ἐκνευρισμό, κόπωσι, ἀδυνάτισμα ἢ παχυσαρκία καί, τέλος, ἀκόμη καὶ τὴν ἐξαφάνισι τῆς περιόδου.

Εἶναι, λοιπόν, παράλογο νὰ μὴν παίρνετε τὴν ἀπόφασι νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ σας, ποὺ θὰ σᾶς συστήση ἀσφαλῶς τὶς ἀπαραίτητες ἐξετάσεις, οἱ ὁποῖες θὰ σᾶς ἀποκαλύψουν τὴν αἰτίαν τῶν ἐνοχλήσεών σας καὶ θὰ ἐπιτρέψουν στὸ γιατρὸ νὰ σᾶς συστήση νὰ σᾶς ὑποβάλη στὴν ἀνάλογη θεραπεία.

Χρειάζεται ὅμως προσοχή, γιατὶ πολλὲς γυναῖκες ἀποδίδουν τὶς ἀδιαθεσίες τους σὲ ὁ-ιονικὴ ἀνωμαλία καὶ προσπαθοῦν νὰ τὶς θεραπεύσουν μὲ ὁρμόνες. Ἐνῶ οἱ ἐνοχλήσεις εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ προέλευσι. Δὲν πρέπει νὰ ἐχνᾶτε ὅτι οἱ ὁρμόνες χρησιμοποιοῦνται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ πάντα μὲ τὴν ὑπόδειξι τοῦ γιατροῦ, γιατὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν καὶ τὴ στείρωσι. Ἂν ἡ κόρη σας, τὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβίας, ἔχει πόνους στὴν κοιλιά, πηγαίνετε την στὸ γιατρὸ γιὰ μιὰ ἐξέτασι, γιατὶ ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία προσβάλλονται εὐκολώτερα ἀπὸ φυματίωσι τὰ γυναικεῖα ὄργανα.

Πῶς νὰ ἀντιμετωπίζετε ΤΙΣ «ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ»

ΓΚΙΚΑ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ παιδιοῦ σας καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας σας χρησιμοποιήσατε..

..ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ** εἰς ποιότητα. Περιέχει ὅλες τὶς βιταμίνες καὶ τὰ συστατικὰ τοῦ πλέον ἐκλεκτοῦ γάλακτος. Εἶναι τελείως παστεριωμένον.
- **ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΑ.** Ἕνα κουτὶ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ τῶν 300 γραμμ. / δρχ. 17,60 / ἀποδίδει ὅσα ποτήρια διαλελυμένον γάλα δίδουν 5 μεγάλα κουτιὰ ἐβαπορὲ τῶν 410 γραμμ. ἕκαστον.
- **ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΑ.** Διαλύεται αὐτοστιγμεὶ σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ τὸ χρησιμοποιεῖτε ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, ὡς ρόφημα καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν φαγητῶν, γλυκισμάτων κλπ.

ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ - ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

Προϊὸν τοῦ φημισμένου ἐργοστασίου FRANCE - LAIT ποὺ ἀποτελεῖ

ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ & ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Γεν. Ἀντιπρ. ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, ΑΙΟΛΟΥ 78, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 226.383

Ένα κορίτσι κάτω από τη βροχή

Η ΔΟΥΛΕΙΑ μου δὲν πήγαινε καλά. Δὲν κατώρθωνα νὰ τελειώσω τίποτα! Ἔτσι, ἀποφάσισα νὰ καταφύγω στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Λουΐς, γιὰ νὰ ξεκουραστῶ. Μοῦ ἄρεσε ὁ δρόμος ἀνάμεσα στὰ φθινοπωρινὰ δάση, ἡ σιωπή, ποὺ βασίλευε ὁλόγυρα. Δὲν ὑπάρχει καλύτερο μέρος γιὰ ἀνάπαυση ἀπὸ ἕνα μικρὸ κέντρο παραθερισμοῦ, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ κόσμο.

Βρισκόμουν στὸ Νάιντεν Φάλς, ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες, ὅταν ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσάη ἀπὸ τὸν ὠκεανό, φέρνοντας βαρυὰ σκοῦρα σύννεφα. Τὸ πρωῒ τῆς πέμπτης ἡμέρας, ἄρχισε νὰ βρέχη καὶ ἦταν φανερὸ πὼς θὰ ἐξακολουθοῦσε ἡ βροχὴ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Πῆρα ἕνα βιβλίο καὶ κάθησα στὴ βεράντα γιὰ νὰ διαβάσω, μὰ σὲ κάποια στιγμή, σηκώνοντας τὰ μάτια, εἶδα μιὰ κοπέλλα.

Προχωροῦσε πάνω στὸ δρόμο ἀργά, διστακτικά, σὰ νὰ σκεπτόταν κάτι, σὰ ν' ἀναρωτιόταν, ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ προχωρήση ἢ νὰ γυρίση πίσω. Μὰ ἐκεῖνο, ποὺ μὲ παραξένεψε σ' αὐτήν, ἦταν πὼς περπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ χωρὶς ὀμπρέλλα.

Ἔκλεισα τὸ βιβλίο κι' ἔσκυψα μπροστὰ γιὰ νὰ τὴν παρακολουθήσω καλύτερα. Ἡ κοπέλλα ἔφτασε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο, σταμάτησε, σήκωσε τὸ μελαχροινὸ κεφάλι της μὲ τὰ μουσκεμένα μαῦρα μαλλιὰ καὶ κύτταξε πρὸς τὴ βεράντα. Ἔτσι, εἶδα τὸ πρόσωπό της, ἕνα προσωπάκι μελαχροινό, λεπτὸ καὶ χλωμό, φωτισμένο ἀπὸ δυὸ ὑπέροχα μελαγχολικὰ μαῦρα μάτια. Τὸ βλέμμα της μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ συναντήθηκε μὲ τὸ δικό μου. Ὕστερα κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἐξακολούθησε νὰ περπατάη.

Ἐνοιωθα μιὰ παράξενη, ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ βρεθῶ κοντά της, νὰ τῆς μιλήσω. Ἁρπαξα τὴν πρώτη ὀμπρέλλα, ποὺ βρέθηκε μπροστά μου καὶ τὴν ἄνοιξα, κατεβαίνοντας τὰ σκαλοπάτια τοῦ ξενοδοχείου.

— Δεσποινίς, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; ρώτησα, φτάνοντας κοντά της.

Ἐκείνη γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ἐνῶ μὲ κύτταζε, εἶχα τὴν περίεργη ἐντύπωσι, ὅτι μὲ γνώριζε, πὼς δὲν ἤμουν γι' αὐτὴν ἕνας ἄγνωστος.

— Νὰ μοῦ φανῆτε χρήσιμος; εἶπε ὕστερα, ἀργά. Σὲ τί;

— Νά, τοὐλάχιστον σ' αὐτό... ἀπάντησα, σκεπάζοντάς την μὲ τὴν ὀμπρέλλα μου.

— Ἔχω ἐκεῖ κάτω τὸ αὐτοκίνητό μου, εἶπε, σηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους.

Ἐνοιωσα ἄσχημα, βλέποντας λίγο πιὸ πέρα ἕνα θαυμάσιο κόκκινο αὐτοκίνητο. Κι' ὅμως αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ κρατήσω ἐκείνη τὴν κοπέλλα, ἔστω καὶ γιὰ λίγο κοντά μου.

— Μά... γιατί δὲ μπαίνετε γιὰ λίγο στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ πιῆτε κάτι ζεστό; ἐπέμεινα. Ὕστερα μπορεῖτε νὰ φύγετε. Ἐμπρός, ἐλᾶτε...

Μὲ κύτταξε στοχαστικὰ κι' ὕστερα μὲ ἀκολούθησε χωρὶς ἀντίρρησι.

Τὴν ὡδήγησα μέσα στὸ σαλόνι καὶ βγῆκα γιὰ νὰ παραγγείλω στὸ Λουΐς ἕνα ζεστὸ ροῦμι καὶ γιὰ νὰ πάρω μιὰ πετσέτα ἀπὸ τὸ λουτρό. Γύρισα στὸ σαλόνι καὶ τῆς τὴν ἔδωσα.

— Σκουπίστε μ' αὐτὴ τὰ μαλλιά σας, τῆς εἶπα. Δὲν πρέπει νὰ μένετε μὲ βρεγμένο κεφάλι. Τώρα ὁ Λουΐς θὰ σᾶς φέρη ἕνα ζεστὸ ροῦμι.

Ἐνῶ ἐκείνη στέγνωνε τὰ μαλλιά της, ὁ Λουΐς ἔφτασε κι' ἄφησε πάνω στὸ τραπεζάκι τὸ φλυτζάνι, ποὺ ἄχνιζε. Ἡ κοπέλλα τὸ πῆρε καὶ τὸ ἤπιε μὲ μικρὲς γουλιές. Ὕστερα ἀκούμπησε στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας της.

— Νοιώθετε καλύτερα τώρα; τὴ ρώτησα.

— Ναί, εὐχαριστῶ.

Σώπασε γιὰ λίγο, στηρίζοντας ἐξεταστικὰ τὸ βλέμμα της ἀπάνω μου.

— Γιατί βγήκατε νὰ μὲ πάρετε; ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὁ καθένας θὰ ἔκανε αὐτό, ποὺ ἔκανα ἐγώ, τῆς ἀπάντησα. Περπατοῦσατε κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ μοιάζατε σάν... σὰ νὰ εἴχατε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια...

— Ἔχω πραγματικὰ ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, μὲ διέκοψε μὲ σιγανὴ φωνή.

Τὴν κύτταξα. Μέσα στὸ βλέμμα της ὑπῆρχαν χίλια ἐρωτηματικά, γεμάτα ἀγωνία, σὰ νὰ μποροῦσε νὰ ἐξαρτηθῆ ἡ ζωή της ἀπὸ αὐτό, ποὺ θὰ τῆς ἔλεγα.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς βοηθήσω, τῆς εἶπα μὲ εἰλικρίνεια.

— Δὲ θέλουν νὰ παντρευτῶ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπῶ... μουρμούρισε, χωρὶς νὰ μὲ κυττάζη. Πέστε μου, ἐσεῖς, τί θὰ κάνατε στὴ θέσι μου, ἂν ἀγαπούσατε μιὰ γυναῖκα πραγματικά; Θὰ ἀφίνατε νὰ σᾶς ἐμποδίσουν;

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ φύγετε μ' αὐτὴ τὴ βροχή; τῆς εἶπα, νοιώθοντας τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν κρατήσω μὲ κάθε τρόπο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἂν τὴν ἀγαποῦσα πραγματικά, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἐμποδίση κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἴδια...

— Ὥστε... ὥστε πιστεύετε στὸ γάμο; ψιθύρισε, κοκκινίζοντας.

— Καὶ βέβαια πιστεύω καὶ δὲ ντρέπομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω. Μὰ πιστεύω στὸ γάμο, ποὺ ἔρχεται σὰ συνέχεια σ' ἕναν ἀληθινὸ ἔρωτα καὶ ποὺ δὲ φτάνει ποτὲ στὸ σημεῖο νὰ καταλήξη σ' ἕνα «δῶσε μου τὸ ἁλάτι, ἀγαπητή μου».

Ἡ κοπέλλα γέλασε ἐλαφρά, ἐνῶ τὸ ὅμορφο πρόσωπό της ἔπαιρνε μιὰ ἤρεμη ἔκφρασι, ἱκανοποιημένη σὰ νὰ τῆς εἶχα κάνει ἕνα μεγάλο καλὸ μὲ τὰ λόγια, ποὺ εἶχα προφέρει.

— Ἂν συναντήσω ποτὲ τὴ σωστὴ γυναῖκα, συνέχισα, βυθίζοντας τὸ βλέμμα μου σπὰ μάτια ἐκείνης τῆς ἄγνωστης κοπέλλας, ποὺ τόσο ἀπρόοπτα εἶχε μπῆ στὴ ζωή μου, μὰ ποὺ ἡ παρουσία της μὲ τάραζε τόσο βαθιά, δὲ θὰ διστάσω οὔτε στιγμὴ νὰ τὴν παντρευτῶ, ἀψηφῶντας κάθε τι ἄλλο.

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε ἀπότομα καὶ μοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε. Δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο μὲ βοήθησαν τὰ λόγια σας. Εὐχαριστῶ!

Φόρεσε μὲ χαριτωμένες κινήσεις τὸ μαντό της, ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ φύγετε μ' αὐτὴ τὴ βροχή; παρατήρησα, νοιώθοντας τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν κρατήσω μὲ κάθε τρόπο.

— Σᾶς εἶπα πὼς ἔχω ἐδῶ τὸ αὐτοκίνητό μου, ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ ὅμορφη καὶ γλυκειά. Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι...

Ὕστερα στράφηκε, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ βγῆκε. Θὰ ἤθελα νὰ πρέξω πίσω της, νὰ τὴν κρατήσω, μὰ δὲν κινήθηκα. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, ἄκουσα τὸ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου της ν' ἀπομακρύνεται.

— Ἀντίο... ψιθύρισα. Ἀντίο...

Ἡ ἄγνωστη ἐκείνη κοπέλλα ἔτρεχε τώρα πρὸς τὴν εὐτυχία. Ἤμουν σίγουρος γι' αὐτό. Ἔτρεχε νὰ συναντήση τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ φαντάζεται τὸ κενό, ποὺ εἶχε ἀφίσει στὴν καρδιά μου.

Ἄκουσα πίσω μου τὸ βῆμα τοῦ Λουΐς καὶ στράφηκα.

— Φέρε μου ἕνα κονιάκ, εἶπα, πηγαίνοντας νὰ καθήσω στὴν πολυθρόνα, ὅπου, μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο, καθόταν ἐκείνη.

Μόλις ὁ Λουΐς εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ σάλα, ἄκουσα ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾶ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου καὶ σηκώθηκα ἀπότομα, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐκείνη εἶχε ξαναγυρίσει. Μά, ἀντὶ γιὰ τὸ κόκκινο αὐτοκίνητό της, εἶδα μιὰ μεγάλη μαύρη Φόρντ. Ἀπ' αὐτὴ κατέβηκε ἕνας ἄντρας ψηλὸς καὶ χονδρός, ποὺ ὥρμησε σὰ σίφουνας μέσα στὸ ξενοδοχεῖο.

— Τί βροχή! φώναξε μόλις μὲ εἶδε, προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος μου. Πραγματικὰ τρελλὸς καιρός. Καί, μιὰ καὶ μιλᾶμε γιὰ τρελλούς... (Σώπασε κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα)... μήπως πέρασε ἀπὸ ἐδῶ μιὰ κοπέλλα μελαχροινή, μέχρι εἰκοσιδυὸ χρόνων, μὲ ἄσπρο μαντὼ καὶ κόκκινο αὐτοκίνητο;

— Ναί, ἦταν ἐδῶ πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀπάντησα παραξενεμένος.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶναι; Κράτησε ἐδῶ δωμάτιο;

— Μὰ ὄχι! Ἔφυγε ἀμέσως. Εἶπε πὼς θὰ γύριζε στὸ σπίτι της...

— Στὸ σπίτι της; μὲ ρώτησε ἐκεῖνος μὲ δυσπιστία. Σᾶς εἶπε πραγματικὰ ἔτσι;

— Ναί, ἀκριβῶς ἔτσι, τοῦ ἀπάντησα.

— Ἐνοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις, μὰ συλλογίστηκα πὼς δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα.

— Εἶμαι φοβερὰ ἐκνευρισμένος μ' αὐτὴ τὴν Ἱστορία, συνέχισε ἐκεῖνος, ἐνῶ καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα ἀντίκρυ μου. Μὰ τὸ εἶχα μαντέψει, ὅτι ἡ Κὶμ θὰ ἐρχόταν ἐδῶ, προσπαθῶντας νὰ τὸν συναντήση. Δυσπιτχῶς, αὐτὴ ἡ κοπέλλα ἔχει πάθει κάτι στὸ μυαλό.

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς εἶναι τρελλή; τὸν ρώτησα ταραγμένος.

— Ναί, εἶναι τρελλή. Μιὰ κοπέλλα, ποὺ παίρνει τὸ αὐτοκίνητό της καὶ κάνει χίλια ἑξακόσια χιλιόμετρα χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν εἶναι τρελλή;

— Μά... ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ λόγο πού...

— Ναί, βέβαια, ἐξαρτᾶται κι' ἀπ' αὐτό. Καὶ ξέρετε ποιὸς λόγος ὑπάρχει ἐδῶ; Ὁ ἐρωτας! Μάλιστα, ὁ ἔρωτας γιὰ κεῖνον τὸν καταραμένο, ποὺ μένει ἐδῶ...

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς... ψιθύρισα ξαφνιασμένος.

— Ναί, διάβολε! Ἐκεῖνος ὁ προικοθήρας βρίσκεται αὐτὲς τὶς μέρες σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ Κὶμ τὸ διάβασε σὲ κάποια ἐφημερίδα πὼς ὁ κύριος αὐτὸς ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ ἀναπαυτῆ. Λέγεται Ντέϊβ Ράλστον καὶ κάνει τὸ συγγραφέα. Γράφει βιβλία περιπετειώδη, ἀστυνομικά, καὶ ἄλλα τέτοια — ἐξήγησε μ' ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

— Ναί, ἔχω δῆ τὰ βιβλία του...

— Κι' ἐγώ! Δὲν ἀξίζουν τίποτα! Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί τοὺς βρίσκει ἡ Κὶμ. Αὐτὲς οἱ πολὺ πλούσιες κοπέλλες δὲν ξέρουν πῶς νὰ περάσουν τὸν καιρό τους καὶ κάνουν ἀνυπόφορες τρέλλες. Ἐμένα, ξέρετε, ἡ Κὶμ εἶναι ἀνηψιά μου, καὶ πρέπει νὰ τὴν προστατέψω...

— Θέλετε νὰ πῆτε... ρώτησα ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, πὼς ἡ ἀνηψιά σας καὶ ὁ Ντέϊβ Ράλστον ἀγαπιοῦνται;...

— Ὄχι, ὄχι! Καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ ὡραῖο! Ἡ Κὶμ δὲν τὸν γνώρισε ποτέ! Καταλαβαίνετε; Διάβασε τὰ βιβλία του καὶ τὸν εἶδε μιὰ φορὰ στὴν τηλεόρασι. Ἀπὸ τότε τὸν ἐρωτεύτηκε. Μὰ σᾶς τὸ εἶπα καὶ πάλι: Ἡ Κὶμ εἶναι τρελλή, φίλε μου. Φανταστῆτε πὼς μόλις ἔμαθε, ὅτι αὐτὸς βρίσκεται ἐδῶ, ἦρθε ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια γιὰ νὰ δῆ αὐτὸ τὸν καταραμένο προικοθήρα.

— Προικοθήρα; Μὰ ὁ Ντέϊβ Ράλστον ξέρει τὸ αἴσθημα τῆς ἀνηψιᾶς σας; Ἀνταποκρίνεται σ' αὐτό;

— Ὄχι, δὲν ἔχει ἰδέα, μὰ τί σημασία ἔχει; Ἕνας ποὺ παντρεύεται μιὰ κοπέλλα τόσο πλούσια σὰν τὴ Κὶμ Γουέμπστερ, εἶναι ὁπωσδήποτε ἕνας προικοθήρας!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ Λουΐς, φέροντας τὸ κονιάκ. Ἐκεῖνος ἅπλωσε τὸ χοντρὸ χέρι του καὶ πῆρε τὸ ποτήρι.

— Μπορῶ νὰ τὸ πιῶ; ρώτησε.

Καὶ τὸ ἤπιε χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί μου.

— Πέστε μου, συνέχισε ὕστερα, τί θὰ κάνατε ἐσεῖς;

— Στὴ θέσι τῆς ἀνηψιᾶς σας;

— Μὰ ὄχι, διάβολε! Ἐσεῖς δὲν εἶσθε γυναῖκα! Τί θὰ κάνατε στὴ θέσι τοῦ Ντέϊβ Ράλστον;

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ εἰλικρίνεια. Δὲ θὰ ἄφηνα ποτὲ νὰ μοῦ ξεφύγη μιὰ τέτοια εὐκαιρία, ὄχι βέβαια γιὰ τὰ χρήματα τῆς δεσποινίδος Γουέμπστερ, γιατὶ νομίζω πὼς ὁ Ράλστον εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος, μὰ γιὰ τὴν κοπέλλα. Βλέπετε, παρ' ὅλο ποὺ συζήτησα μόνο λίγα λεπτὰ μὲ τὴν Κὶμ, σχημάτισα τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπήση καὶ νὰ τὴν παντρευτῆ. Μαζί της ὁ γάμος δὲ θὰ γινόταν ποτὲ «δῶσε μου τὸ ἁλάτι, ἀγαπητή μου».

— Μὰ τί δουλειὰ ἔχει τὸ ἁλάτι; φώναξε ἀνυπόμονα. Ἐδῶ εἶναι στὴ μέση τὰ χρήματα, πολλὰ χρήματα, ὁλόκληρη ἡ περιουσία τῶν Γουέμπστερ, τῶν «βασιλέων» τῆς κονσέρβας, ποὺ ἡ Κὶμ εἶναι μοναδικὴ κληρονόμος! Αὐτὸς ὅμως ὁ κύριος Ράλστον — πρόσθεσε μὲ θυμό, ἐνῶ σηκωνόταν — θὰ βρῆ μπροστά του ἐμένα καὶ τὴν ἀδελφή μου, ὅταν θὰ σκεφθῆ νὰ παντρευτῆ τὴν Κὶμ.

Σώπασε γιὰ λίγο, κυττάζοντας ἔξω.

— Εὐτυχῶς, ἡ βροχὴ σταμάτησε, εἶπε, πρέπει νὰ πηγαίνω. Θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ μυαλὸ σ' ἐκείνη τὴ θεότρελλη ἀνηψιά μου. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κονιάκ — πρόσθεσε, ἁπλώνοντάς μου τὸ χοντρό του χέρι. Σᾶς ἀπασχόλησα τόση ὥρα καὶ δὲ σᾶς παρουσιάστηκα ἀκόμα. Τεντὸρ Γουέμπστερ...

— Χαίρω πολύ, ἀπάντησα, σφίγγοντας τὸ χέρι του. Ντέϊβ Ράλστον!...

Τὸν εἶδα νὰ τινάζεται σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός, ἐνῶ τὰ μάτια του γέμιζαν κατάπληξι καὶ θυμὸ καὶ τὸ πρόσωπό του γινόταν κατακόκκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε Γουέμπστερ, συνέχισα ἥρεμα, γιὰ τὴ θαυμάσια πληροφορία, ποὺ μοῦ δώσατε. Ἡ ἀνηψιά σας δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ μοῦ μιλήση γιὰ τὸ αἴσθημά της. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἐρωτεύθηκα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ βασανιζόμουν ἀπὸ τὴ σκέψι, ὅτι ἐκείνη ἀγαποῦσε κάποιον ὅλλο. Μὰ ἐσεῖς μοῦ διαλύσατε αὐτὴ τὴν ἀνησυχία, μοῦ ἀποκαλύψατε πὼς ἡ Κὶμ ἀγαπάει ἐμένα. Καὶ μοῦ εἴπατε τὸ ὀνομά της, δίνοντάς μου τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ξαναδρῶ. Φυσικά, σᾶς εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα, ὅτι εἶναι περιττὸ νὰ ἀντισταθῆτε στὸ γάμο μας. Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδίση τὴν Κὶμ κι' ἐμένα νὰ γίνουμε εὐτυχισμένοι!...

ΜΑΪΗ ΜΙΛΑΝ

Ένας πρωτότυπος σύλλογος

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ «ΤΕΩΣ» ΤΗΣ Μπε-Μπέ

Η Μπριζίτ Μπαρντὸ μὲ τὸ Σάμυ Φρέϋ, ποὺ ἀποτέλεσε γιὰ τὴ Μπὲ - Μπὲ ἕναν «ἔρωτα διαρκείας».

Πρέπει νὰ εἶναι ἀδύνατος, ὑστερικός, ριψοκίνδυνος ὁδηγός, μᾶλλον κοντός, καὶ νὰ δείχνη μικρότερος ἀπὸ τὴν πραγματική ἡλικία του.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀπαραίτητα χαρακτηριστικὰ ποὺ πρέπει νὰ διαθέτη κανεὶς γιὰ νὰ κερδίση τὴν προτίμησι τῆς Μπριζὶτ καί, ἑπομένως, γιὰ νὰ περάση στὸ «κλὰμπ» τῶν «τέως» της.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ νὰ ἱδρυθῆ ἕνα κλὰμπ τῶν «τέως» τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό. Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ ἰδέα ἀνήκει στὸ Σασὰ Ντιστέλ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ χαρακτηριστικοὺς «τέως» τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό, γιατὶ εἶναι ἀσφαλῶς αὐτός, ποὺ ὀφείλει τὰ περισσότερα στὴ μούσα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Γιατί, ποιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴ Μπριζὶθ θὰ εἶχε κατορθώσει νὰ μεταμορφώση ἕναν ἁπλὸ κιθαρίστα, καὶ μάλιστα χωρὶς δική του προσωπικότητα — ἀφοῦ στὴν ἐποχὴ τῆς γνωριμίας τους, ὅσοι τὸν γνώριζαν, τὸν ἤξεραν σὰν «τὸν ἀνηψιὸ τοῦ διευθυντῆ ὀρχήστρας Ραὺ Βεντούρα» — σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοπληρωμένους «σανσονιὲρ» τοῦ κόσμου;

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἔχει τὸ ἀνεκτίμητο χάρισμα νὰ δίνη τὴ σφραγῖδα τῆς διασημότητος σὲ ὅποιου θὰ ἔχη τὴν τύχη νὰ τὸν συνοδεύη σ' ἕνα χορό, ἔστω καὶ μονάχα γιὰ μιὰ βραδυά, σὲ κάποιο νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Σαὶν Τροπέ. Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἐπίσης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ἠθοποιούς, ποὺ εἶναι τόσο «στάρ», ὥστε νὰ δανείζη τὴ λάμψη της καὶ σ' ἐκείνους, ποὺ βρίσκονται γύρω της, ὅπως ἀκριβῶς κάνει ὁ ἥλιος γιὰ τ' ἀστέρια, ποὺ βρίσκονται κοντά του.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ περίφημη ἰδέα ἦρθε, ὅπως εἴπαμε, στὸ Σασὰ Ντιστέλ. Καὶ νά πῶς: Κάποιο βράδυ, ὁ Σασὰ εἶχε πάει σὲ μιὰ δεξίωσι, ποὺ ἔδινε στὸ σπίτι του ὁ Μπαρκλαί, ὁ «βασιλιὰς» τῶν γαλλικῶν δίσκων καί, σὲ κάποια στιγμή, βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Ὀλιβιὲ Ντεσπά, ποὺ εἶναι γνωστὸς ὡς «Ὀλιβιὲ Τουῒστ», ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο νεαρό, ποὺ, τὸν περασμένο χρόνο, εἶχε τὴν τύχη νὰ γίνη «παρτεναίρ» τῆς Μπριζὶτ σ' ἕνα θέαμα τηλεοράσεως καὶ εἶχε ἀκόμη τὴν τύχη νὰ βρεθῆ κάποιος χρονικογράφος, πού, ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε τίποτ' ἄλλο νὰ γράψη, ἐπενόησε ἕνα φλὲρτ ἀνάμεσα στὸν Ὀλιβιὲ καὶ στὴ Μπὲ-Μπέ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Ντεσπὰ κερδίζει ὅσα θέλει, τραγουδώντας μέτρια τραγούδια στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Γαλλίας. Νά, λοιπόν, ἀκόμη μιὰ περίφημη ἀπόδειξι, ὅτι ἡ Μπριζὶτ «μεταδίδει» τὴ λάμψη της φήμης της καὶ σ' αὐτούς, ποὺ τὴν πλησιάζουν.

Ὁ Ὀλιβιὲ καὶ ὁ Σασά, ὅταν ἔπεσαν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, ἀγριοκυττάχτηκαν γιὰ μερικὲς στιγμές, ὕστερα χαμογέλασαν κι' ἔπειτα ξέσπασαν σ' ἕνα ἀκράτητο γέλιο. Ἴσως, σκέφτηκαν, ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα, εἶχαν καὶ κάτι ἄλλο κοινό: Καὶ οἱ δυὸ χρωστοῦσαν τὴ φήμη τους στὴ Μπριζὶτ Μπαρντό.

Ἔτσι, ὁ Ντιστὲλ καὶ ὁ Ντεσπὰ ἄρχισαν τὶς ἐξομολογήσεις καί, σὲ κάποια στιγμή, ὁ Σασὰ εἶχε τὴν ξαφνικὴ ἐμπνευσι νὰ πῆ: «Γιατί δὲν ἀποφασίζουμε νὰ ἱδρύσουμε μιὰ λέσχη, ποὺ νὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ εἶναι μέλη ὅλοι οἱ «τέως» τῆς Μπὲ-Μπέ;». (Δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς ἂν πρόσθεσε «οἱ ὡς γνώριμοι», ἢ οἱ «τέως ἐρωτευμένοι». Τὸ γεγονὸς εἶναι μόνο, ὅτι εἶπε «οἱ τέως»).

Ὁ Ντεσπὰ ἔδειξε ἀμέσως ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἄρχισαν νὰ καταστρώνουν διάφορα σχέδια γιὰ τὴ λέσχη τους.

Σὲ λίγες μέρες, ἡ εἴδησι ἔκανε τὸ γύρο τοῦ κόσμου καὶ οἱ αἰτήσεις ὑποψηφίων ἔφτασαν βροχή. Ὁ καταλόγος εἶναι ἀρκετὰ μαγνωστα.

Ὁ Ζὰν Λουῒ Τρεντινιάν, ποὺ τώρα βρίσκεται στὴν Ἰταλία γιὰ ψε ἀμέσως γιὰ νὰ δηλώση, ὅτι ἐνθυμος νὰ γίνη μέλος τῆς λέσχης.

Ὁ Ροζὲ Βαντὶμ (αὐτὸς ὁ μάγος τῆς διαφημίσεως, θὰ μποροῦγάλωση, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήση ὁπωσδήποτε ὁ Τύπος ὅλου τοῦ κόσμου;) δέχτηκε ἀμέσως. ἀλλὰ ἔταν ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς Μπριζίτ. ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐκλεγῆ προέδρος τοῦ συμποσίου του κλάμπ καὶ νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχη τὶς αἰτήσεις τῶν ὑποψηφίων. Θὰ εἶναι αὐτός, μὲ ἄλλα λόγια, ποὺ θὰ ἀποφασίζη ἂν ἕνας ὑποψήφιος εἶναι πραγματικὰ ἕνας «τέως» ἢ ἂν εἶναι ἕνας ποὺ λέει παραμύθια καὶ ἐπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ «ΤΕΩΣ»

Ὁ Βαντὶμ δέχτηκε ἀμέσως τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Κριστιὰν Μαρκάν, τοῦ γοητευτικοῦ στάρ, πού, πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, εἶχε τὴν τύχη νὰ γίνη καβαλλιέρος τῆς Μπριζίτ, κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς παραμονῆς της στὸ Κάπρι καὶ πού, μαζὶ μὲ τὸν Τρεντινιάν, ἦταν παρτεναίρ της στὸ φίλμ τοῦ Βαντὶμ «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναίκα».

Ἐκεῖνες, οἱ δεκαπενθήμερες διακοπὲς στὸ Κάπρι, ἀποτελοῦν μιὰ σίγουρη ἐγγύησι. Δεκαπέντε μέρες φθάνουν γιὰ νὰ κάνουν ἕνα «τέως». Ἄλλωστε, ὁ Μαρκὰν εἶναι ἕνα σημαντικὸ πρόσωπο. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ἀπὸ τὶς τρεῖς «συμμορίες» τῶν παραθεριστῶν τοῦ Σαὶν Τροπέζ, τῆς συμμορίας τῶν «Μαρκαντιανῶν» (οἱ ἄλλες δυὸ εἶναι: Οἱ «Μπαρντοτιανοί», μὲ ἀρχηγὸ τὴ Μπριζὶτ καὶ οἱ Βαντιμιανοί, μὲ ἀρχηγὸ τὸ Ροζὲ Βαντίμ).

Ἕνας ἄλλος ὑποψήφιος τοῦ κλὰμπ τῶν «τέως» τῆς Μπὲ-Μπέ, εἶναι ὁ Τζάκυ Ντυσάρ, ἕνας τέως ζωγράφος, ποὺ εἶναι ἀπὸ χρόνια προσωπικὸς φωτογράφος τῆς Μπριζὶτ καὶ ποὺ τὸν περασμένο μῆνα βρέθηκε στὸ κέντρο ἑνὸς σκανδάλου. Ὅπως φαίνεται, κάποιος κατώρθωσε νὰ τραβήξη μερικὲς φωτογραφίες, ποὺ παρουσίαζαν τὴ Μπριζὶτ καὶ τὸ φωτογράφο της σὲ στάσεις φανερὰς οἰκειότητος. Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς ἔπεσαν στὰ χέρια κάποιου δημοσιογράφου, ποὺ τὶς μεταχειρίστηκε σὰν ὅπλο ἐκβιασμοῦ, γιὰ νὰ πείση τὴ Μπὲ-Μπὲ νὰ τοῦ παραχωρήση μιὰ ἀποκλειστικὴ συνέντευξι. Ἐκείνη, ὅμως, ἀρνήθηκε. Αὐτὰ εἶναι τοὐλάχιστον ἐκεῖνα, ποὺ ἡ Μπριζὶτ ἀνέφερε στὴ μήνυσί της καὶ ἀκριβῶς αὐτὲς τὶς μέρες ἡ δίκη πρόκειται νὰ συζητηθῆ μπροστὰ στὸ δικαστήριο.

Πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅμως, ὅτι οἱ πόζες τοῦ Τζάκυ καὶ τῆς Μπριζὶτ στὶς φωτογραφίες, δὲν εἶναι καθόλου σκανδαλιστικές. Φαίνονται οἱ δυὸ τους νὰ κάνουν ἡλιοθεραπεία, ξαπλωμένοι σ' ἕνα λιβάδι, ἀλλὰ σὲ ἀρκετὰ μέτρα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Καὶ ὅλες γενικὰ οἱ φωτογραφίες εἶναι τόσο ἀθῶες, ὥστε ἀκόμη καὶ ὁ Σάμυ Φρέϋ, ποὺ ἡ ζήλεια του εἶναι παροιμιώδης, τὶς εἶδε χωρὶς νὰ πῆ τίποτα.

Μιὰ μοναδικὴ λεπτομέρεια θὰ ἔδινε ἴσως τὸ δικαίωμα στὸν Τζάκυ Ντυσὰρ νὰ τιτλοφορηθῆ ὡς ἕνας «σχεδὸν τέως» τῆς Μπριζίτ. Ἡ φράσι, ποὺ πρόφεοε ἡ ἠθοποιός, ὅταν τὴν κατηγόρησαν, ὅτι παραμελεῖ τὸ Σάμυ Φρέϋ, γιὰ νὰ περνᾶ τὶς ὧρες της μὲ τὸ φωτογράφο της: «Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀγκαλιάζω τὸ φωτογράφο μου, ὅταν μοῦ ἀρέση, καὶ ὁ Σάμυ δὲ βρίσκει σ' αὐτὸ τίποτα τὸ κακό». Ὅπως βλέπετε, οὔτε κι' αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ φράσι μὲ «προνοῆ» σημασία, ἀλλὰ ἴσως νὰ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ βάλη ψύλλους στ' αὐτιὰ» καὶ νὰ ἐπιτρέψη στὸ Ντυσὰρ νὰ θεωρηθῆ ἀρκετὰ «τῆς οἰκογενείας», γιὰ νὰ πάρη τὸ ρόλο τοῦ «ἐνδιαμέσου», ἀνάμεσα στὴ Μπριζὶτ καὶ στοὺς «τέως» της.

Μοναδικὸς ξένος ἐκπρόσωπος — δηλαδὴ ὄχι Γάλλος — τοῦ κλάμπ, θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ Ραὶφ Βαλλόνε.

Ἐπίσης, δὲν ξέρουμε ἀκόμη τί θέσι θὰ πάρη ὁ Ζὰκ Σαρριέ. Λέγεται, ὅτι ἔχει στείλει κιόλας τὴ συγκατάθεσί του στὸ κλάμπ, διεκδικώντας ὅμως ἀπὸ τὸ Βαντὶμ τὸ δικαίωμα τοῦ προέδρου. «Κι' ἐγὼ ἤμουν σύζυγος τῆς Μπὲ-Μπέ, — λένε ὅτι εἶπε — καὶ θέλω κι' ἐγὼ νὰ μπορῶ νὰ πῶ τὴ γνώμη μου. Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι καὶ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της». Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοί, ποὺ ἀμφισβητοῦν αὐτὴ τὴ διάδοσι, ὑποστηρίζοντας, ὅτι ὁ Σαρριὲ ἀρνήθηκε νὰ γίνη μέλος τοῦ κλάμπ (καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ ἦταν ὁ μοναδικὸς ἀπὸ τοὺς «τέως», ποὺ φέρθηκε μὲ πραγματικὴ εὐγένεια).

Ἄλλο μέλος τῆς λέσχης λέγεται, ὅτι θὰ εἶναι ὁ Φρανσουὰ Γκουλιέττο, ἕνας τέως θυμωρὸς ξενοδοχείου στὶς Κάννες, ποὺ τώρα εἶναι ἰδιοκτήτης ἑνὸς γνωστοῦ νυχτερινοῦ κέντρου στὸ Σαὶν Τροπέζ. Ὁ Γκουλιέττο φλερτάρισε ἀπὸ τὴ Μπριζὶτ στὴ βίλλα της, τὴ «Μαντράγκ», καὶ φωτογραφήθηκε τουλάχιστον δέκα φορὲς σὲ στάσεις, ποὺ πρόδιναν ξεχωριστὴ οἰκειότητα. Ἑπομένως, ἔχει ὅλα τὰ στοιχεία, ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ γίνη δεκτὸς στὴ λέσχη τῶν «τέως».

Ο ΡΑΛΦ ΒΑΛΛΟΝΕ ΔΕΝ ΗΤΑΝ Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ

Μέχρι τώρα μιλήσαμε γιὰ τοὺς «τέως» τῆς Μπριζὶτ γενικά. Τώρα ὅμως χρειάζεται νὰ κάνουμε τοὺς διαχωρισμούς. Ποιὸν ἀπ' ὅλους εἶναι οἱ «τέως» σύζυγοι. Ὁ πρῶτος, ὁ Ροζὲ Βαντίμ καὶ ὁ δεύτερος, ὁ Ζὰκ Σαρριέ. Γι' αὐτοὺς δὲ μπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς καμμιὰ ἀντίρρησι. Ὕστερα ἔρχονται οἱ δυὸ «τέως» ἀραβδωνιαστικοὶ (αὐτοὺς ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ ὀνομάσουμε «τέως» αὐθεντικούς): ὁ Σασὰ Ντιστὲλ καὶ ὁ Ζὰν Λουῒ Τρεντινιάν.

Γιὰ νὰ σεβαστοῦμε τὴ χρονολογικὴ τάξι, θὰ ἀρχίσουμε μὲ τὸν Τρεντινιάν. Ἡ Μπριζὶτ τὸν ἐρωτεύτηκε, ὅταν ἦταν ἀκόμη παντρεμένη μὲ τὸ Βαντίμ. Ὁ δεσμός τους κράτησε ἕνα καλοκαίρι. Ὁ σύζυγος καιρὸς χρειάστηκε γιὰ νὰ γυρίσουν μαζὶ τὸ φίλμ «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναίκα». Ὕστερα, ὁ Ζὰν Λουῒ ἔφυγε, γιὰ νὰ κάνη τὸ στρατιωτικό του καὶ ὅλα τελείωσαν.

Μεγαλύτερης διαρκείας ἦταν ὁ δεσμός της μὲ τὸ Ντιστέλ, ποὺ ἦρθε ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸν Τρεντινιάν. Κράτησε δυὸ χρόνια καὶ τελείωσε ἀπότομα, ὅταν ἡ Μπριζὶτ ἔφυγε ξαφνικά, γιὰ νὰ παντρευτῆ κρυφὰ τὸ Ζὰκ Σαρριέ, μὲ τὸν ὁποῖο γύρισε τὸ φίλμ «Ἡ Μπαμπὲτ πάει στὸν πόλεμο». Ὁ Ντιστέλ, ὅμως, δὲ στενοχωρήθηκε πολύ. Χάρις στὴ Μπριζίτ, εἶχε γίνει ὁ πιὸ γνωστὸς καὶ — ἐκεῖνο ποὺ λογαριαζόταν περισσότερο — ὁ πιὸ καλοπληρωμένος κιθαρίστας τῆς Γαλλίας, καὶ αὐτὸ ἦταν ποὺ τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο.

Ὕστερα ἀπὸ τοὺς «τέως» αὐθεντικούς ἔρχονται οἱ «τέως» σχεδὸν αὐθεντικοί, ὁ Μαρκὰν καὶ ὁ Γκουλιέττο. Ἔχουμε ἀναφέρει πιὸ πάνω ποιὲς εἶναι οἱ «ἀποδείξεις» στὶς ὁποῖες βασίζονται, γιὰ νὰ γίνουν δεκτοὶ στὸ κλάμπ.

Ἔρχονται, τέλος, οἱ «τέως» ὑποθετικοί, ὁ Ντυσάρ, ὁ Βαλλόνε καὶ ὁ Ντεσπά.

Θὰ ἀποκλείσουμε ἀμέσως τὸ φωτογράφο γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι ὑπάρχει «κάτι» ἀνάμεσα στὴ Μπὲ-Μπὲ καὶ σ' αὐτόν, τίποτα δὲ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀποκαλέσουμε «τέως».

Ἡ ὑπόθεσι Βαλλόνε εἶναι, ἀντίθετα, ἀρκετὰ περίπλοκη. Ὑπάρχουν ὡρισμένοι κακεντρεχεῖς, ποὺ ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ Ραὶφ ἐρωτεύθηκε τὴ Μπριζὶτ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὅταν βρισκόταν στὸ Παρίσι, καὶ παρουσίαζε στὸ θέατρο τὸ ἔργο τοῦ Μύλλερ «Ἕνα Βλέμμα ἀπὸ τὴ γέφυρα». Αὐτὴ ἡ διάδοσι ὅμως συνάντησε μιὰ ἀγανακτισμένη διάψευσι ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἡ διάψευσι τοῦ Βαλλόνε ἦταν δικαιολογημένη (ἔχει μιὰ σύζυγο, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ νὰ χωρίση), μὰ ἐκείνη, ποὺ φαίνεται πιστεύη, εἶναι ἡ διάψευσι τῆς Μπὲ-Μπέ. Γιατὶ ἡ Μπριζὶρ δὲν ἔκρυψε ποτὲ τὰ αἰσθήματά της γιὰ κανένα, παντρεμένο ἢ ὄχι, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ

Ὁ Ζὰκ Σαρριέ. Εἶναι ὁ δεύτερος σύζυγος τῆς Μπριζὶτ ποὺ τὸ παράκανε μὲ τὰ παιδιακίσια φερσίματά του.

Ὁ Ὀλιβιὲ Ντεσπά. Ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ «ἄντρα τοῦ τύπου Μπὲ - Μπέ».

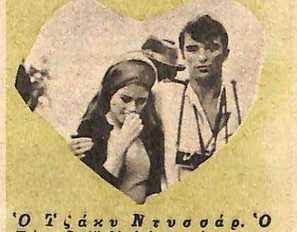

Ὁ Τζάκυ Ντυσσάρ. Ὁ Σάμυ Φρεϋ δὲ μοῦσκε: τίποτα πολὺ ἂν ἡ Μπριζὶτ τὸν ἀγκαλιάζη.

Ὁ ἰδανικὸς ἀντραγαθοῦπου Μπὲ - Μπέ. Νέος, μελαχροινός, μᾶλλον κοντός, κακοντυμένος καὶ ἀχτένιστος.

Ὁ Βαντίμ. Ὁ σκηνοθέτης, ποὺ ἀνακάλυψε τὴ Μπριζίτ, τὴ λάνσαρε καὶ τὴν παντρεύτηκε.

Ὁ Ζὰν Λουῒ Τρεντινιάν. Ἕνας ἔρωτας τῆς Μπὲ - Μπὲ γιὰ ἕνα καλοκαίρι.

Ὁ Ντιστέλ. Χάρις στὴ Μπὲ-Μπὲ ἔγινε ὁ πιὸ καλοπληρωμένος κιθαριστὴς τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κριστιὰν Μαρκάν. Πέρασε δεκαπέντε μέρες διακοπῶν μὲ τὴ Μπριζὶτ στὸ Κάπρι.

Ὁ Ραὶφ Βαλλόνε. Ἐρωτεύθηκε κι' αὐτὸς τὴ Μπὲ-Μπέ; Μὰ δὲν εἶναι ὁ τύπος της.

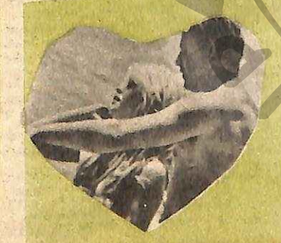

Ὁ Φρ. Γκουλιέττο. Ἄνοιξε ἕνα γάϊ κλὰμπ μετὰ τὴν περιπέτειά του μὲ τὴ Μπριζίτ.

ὑποθέσουμε, ὅτι, ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸ Βαλλόνε, δὲν ὑπῆρχε πραγματικὰ τίποτα. Ἄλλωστε, ὅπως θὰ δοῦμε, ὁ Ράλφ δὲν εἶναι «ὁ τύπος της».

Ὅσο γιὰ τὸν 'Ολιβιὲ Ντεσπά, παρ' ὅλο ποὺ ὁ νεαρὸς κιθαρίστης ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα γιὰ νὰ προστεθῇ στὸν ἀριθμὸ τῶν «ἀντρῶν τοῦ τύπου Μπραντόν», δὲν ὑπάρχει τίποτα, ποὺ νὰ μᾶς πείθη, ὅτι ὑπῆρχε πραγματικὰ «κάτι». Αὐτὸ μάλιστα φαίνεται ἀπίθανο, ἀφοῦ ὁ Σάμυ Φρέυ, ὁ ζηλιάρης Σάμυ, βρίσκεται ἀκόμη κοντὰ στὴ Μπὲ-Μπὲ καὶ αὐτὸ δὲ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ, ἂν ἔστω καὶ γιὰ λίγο ἡ Μπριζὶτ χάριζε τὰ αἰσθηματικά της ἐνδιαφέροντα σ' ἕνα ὁποιονδήποτε 'Ολιβιὲ Ντεσπά.

ΜΑ Η ΜΠΕ—ΜΠΕ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ

Ὅπως βλέπουμε, λοιπόν, ὁ κύκλος τῶν αὐθεντικῶν «τέως» τῆς Μπριζίτ, εἶναι ἀρκετὰ περιωρισμένος. Τέσσερα ὀνόματα ὅλα κι' ὅλα. Κι' αὐτοὶ οἱ ἄντρες, ποὺ εἶχαν τὸ ἀξιοζήλευτο προνόμιο νὰ κάνουν νὰ ξελογιαστῇ τὸ πιὸ ὄμορφο κορίτσι τῆς Γαλλίας, ἔχουν ἀναμφίβολα κάτι τὸ κοινό, κάτι ποὺ τοὺς κάνει νὰ ἀποτελοῦν τὰ πρότυπα ἐκείνης τῆς κατηγορίας, ποὺ οἱ «μπαρντολόγοι» ἀποκαλοῦν «ὁ ἄντρας τοῦ τύπου Μπὲ-Μπέ».

Πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι «Γάλλοι, νέοι καὶ μελαχροινοί». Εἶναι καὶ φιλόδοξοι. Γιὰ τὸ Βαντὶμ, τὸ Ντιστὲλ καὶ τὸν Τρεντινιάν, δὲν ὑπάρχουν ἀμφιβολίες. Μὰ καὶ ὁ Σαρριὲ εἶναι κατὰ βάθος φιλόδοξος. Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες, ποὺ δημιούργησε τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ σύζυγό του, βρισκόταν στὸ γεγονός, ὅτι ἡ Μπριζὶτ ἦταν πιὸ διάσημη ἀπ' αὐτόν.

"Επειτα, καὶ οἱ τέσσερις εἶναι σχεδὸν κοντοί. 'Ο Βαντὶμ μάλιστα ὑποφέρει ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τοῦ «μικροῦ ἀναστήματος» καὶ καταφεύγει σὲ εἰδικὰ παπούτσια, ποὺ μὲ ὡρισμένα ἐσωτερικὰ «τεχνάσματα» τὸν κάνουν νὰ φαίνεται πιὸ ψηλός. Πρέπει νὰ ντύνωνται ἄσχημα (λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ντύνονται χειρότερα ἀπὸ τὸ Βαντὶμ καὶ τὸ Ντιστὲλ) νὰ εἶναι πάντα ἀχτένιστοι καὶ λίγο ὑστερικοί. Πρέπει, ἀκόμη, νὰ ἔχουν «τὸ ὕφος τῶν χαμένων παιδιῶν» καὶ νὰ δείχνουν λιγώτερο ἀπὸ τὰ χρόνια τους (φτάνει μόνο νὰ μὴν τὸ παρακάνουν στὴ συμπεριφορὰ τοῦ «χαμένου παιδιοῦ», ὅπως ὁ Σαρριέ, ποὺ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατέληξε νὰ χάσῃ τὴν καρδιὰ τῆς Μπριζίτ).

"Ενας ψυχίατρος θὰ ἔλεγε, ὅτι οἱ ἄντρες, ποὺ ἐρωτεύεται ἡ Μπὲ-Μπέ, εἶναι τύποι, ποὺ ξυπνοῦν τὸ μητρικὸ αἴσθημα. Σ' αὐτὸ τὸν κανόνα, ὅμως, κάνει ἐξαίρεσι ὁ Βαντίμ. Εἶναι πραγματικὰ δύσκολο νὰ φανταστῇ κανείς, ὅτι ὁ Βαντίμ, μὲ τὴν ἐξυπνάδα του, μὲ τὴν ὑπερηφάνειά του καὶ μὲ τὴν ὑπερζωτικότητά του, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ, σὲ ὁποιαδήποτε γυναίκα, τὴν ἐπιθυμία ἑνὸς τοῦ κάνη τὴ μητέρα». Μά, ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ Ροζὲ ἀποτελεῖ μιὰ ξεχωριστὴ περίπτωσι. Ἦταν ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς Μπριζίτ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ «τὴν ἔπλασε μὲ τὰ χέρια του».

"Ενα ὅλλο πρᾶγμα, ποὺ γοητεύει τὴ Μπὲ-Μπὲ εἶναι τὸ ρίψοκίνδυνο σωφάρισμα. Ὁ Ντεσπά, ὅταν προσπαθοῦσε νὰ κάνη ὅλους νὰ πιστέψουν, ὅτι ἡ Μπριζὶτ τὸν εἶχε ἐρωτευθῇ, διηγόταν, ὅτι μιὰ μέρα, συνοδεύοντάς την στὸ σπίτι, εἶχε πάρει ἐξη πρόστιμα σὲ δέκα λεπτά. Μιὰ πραγματικὴ περιφρόνησι στὸν ὁδικὸ κώδικα, πού, ὅπως φαίνεται, θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα καλὸ εἰ-

ἡ 'Αθηναία στὴν ἀγορὰ

ΒΟΥΛΑ ΚΡΕΤΟΝ-ΒΟΥΛ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΡΥΘΜΟΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΒΟΥΛ ΚΡΕΤΟΝ-ΥΦΑΣ
Βουλὴς 22

ORION
ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΕΣ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION

Σᾶς προσφέρουν μία ἀπασχόλησι τελείως ξεκούραστη καὶ ἀποδοτική. Εἶναι οἱ πλέον αὐτόματες κι' οἱ μοναδικὲς ἠλεκτρομηχανὲς κινήσεως. Ἐπισκεφθῆτε μας, θὰ ἐνθουσιασθῆτε. Πέντε νέοι τύποι 1963 ἀπὸ δρχ. 2.900 ἕως 11.700. Μεγάλη ἐκπαίδευσις ἀωρεάν. ΕΡ. ΜΠΑΦΑΛΗΣ, 'Αθῆναι, 'Αριστείδου 6, τηλ. 230-382. Θεσ/νίκη: Ν. Δουβαλτζῆς καὶ Α)φοὶ Ο.Ε. Ι. Δραγούμη 48 τηλ. 22-166, Βόλος: Κ. Καρτάλη 80, τηλ. 85-25. Ἰωάννινα: Κάνιγγος 83.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ
KAMOME
"Ενα μικρὸ θαῦμα... ...μία μεγάλη οἰκονομία

Πόσες φορὲς δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσετε καὶ πόσες φορὲς δὲν ἀκούσατε γιὰ τὰ θαύματα ποὺ κάνει τὸ χειροκίνητο πλυντήριο KAMOME. Καὶ ὅμως ἀκόμη δὲν ἀποφασίζετε νὰ τὸ ἀγοράσετε. Ἴσως γιατὶ σᾶς μένουν μερικὲς ἀμφιβολίες. Θὰ λέτε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγάλη τὸ KAMOME πεντακάθαρα ροῦχα. Γιὰ νὰ πεισθῆτε λοιπὸν καὶ νὰ σᾶς φύγῃ καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσι τῶν πλυντηρίων KAMOME στὴν ὁδὸ Βερανζέρου 13 καὶ ἐκεῖ θὰ διαπιστώσετε πλέον μόνες σας ὅτι ὅλα ὅσα ἀκούσατε εἶναι ἀλήθεια. Πάρτε μαζί σας μερικὰ ροῦχα ἄπλυτα καὶ ἐλᾶτε στὴν ὁδὸ Βερανζέρου 13 στὸ KAMOME γιὰ νὰ τὰ πλύνετε καὶ νὰ δοκιμάσετε τὸν εὔκολο τρόπο χρήσεως καὶ τὰ καταπληκτικὰ πράγματι ἀποτελέσματά του. Καὶ τότε θὰ γίνετε ἐσεῖς ἡ ζωντανὴ διαφήμισι τοῦ KAMOME. Εἶναι τὸ ἰδανικότερο πλυντήριο γιὰ ὅλους. ἑνα-ζόμενες γυναῖκες, γιὰ ἐργένηδες κλπ. Καὶ σκεφθῆτε ὅτι στοιχίζει ΜΟΝΟΝ 1 200 δρχμές. Ἀπεφασίστε νὰ ἀλλάξετε τὴ θέσι σας μὲ τὸ KAMOME. Αὐτὸ θὰ πλένῃ γιὰ σᾶς.

FERLON
ΑΔΟΡΑΤΟ ΦΟΡΕΙΟ ΕΥΑΓΩΓΙΣΤΟ ΕΛΑΦΡΟ

Γιὰ σκεφθῆτε νὰ βρισκόσαστε σὲ φιλικὸ σπίτι καὶ κεῖ ποὺ εἴσαστε ἀμέριμνη καὶ χαρούμενη, ξαφνικὰ κράκ καὶ τὸ φερμουὰρ ἀνοίγει μόνο του. Πόσες φορὲς δὲν σᾶς συνέβη αὐτὸ στὸ παρελθόν. Τώρα ὅμως τελείωσε. Τὸ φερμουὰρ νάϋλον ΦΕΡΛΟΝ ἀπαλλάξε τὶς γυναῖκες ἀπὸ αὐτὸν τὸ φόβο γιατὶ δὲν ἀνοίγει ποτὲ μόνο του. Δὲν μαγκώνει καὶ δὲν σχίζει τὰ ἐσώρρουχα. ΠΡΟΣΟΧΗ, ὅταν ἀγοράζετε φερμουὰρ νὰ ζητᾶτε νὰ γράφῃ στὴν κορδέλλα τὴ λέξι FERLON.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

"Ενα καλαστολισμένο σπίτι προδίδει τὸ ἔξυπνο καὶ λεπτὸ γοῦστο τῆς νοικοκυρᾶς. Μιὰ μοντέρνα κρεβατοκάμαρα καὶ ἕνα λεπτὸ σαλονάκι ἀπὸ τὰ στέρεα καὶ καλοφτιαγμένα ἐπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ σᾶς ἐξασφαλίζουν ἐυχάριστο, ἄνετο καὶ πρόσχαρο περιβάλλον καὶ ὑπογράμμίζουν τὴν σίγουρη ἐπιτυχία σας. Ἐπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ διαρκῆς ἔκθεσις Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235, τηλ. 224.954, σὲ τιμὲς ἀσυναγώνιστες καὶ εὐκολίες πληρωμῆς.

HYDROCALOR
ΜΑΛΑΚΟ ΝΕΡΟ, ΧΩΡΙΣ ΑΛΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ HYDROCALOR

Νὰ μιὰ ἀληθινὰ ἐπαναστατικὴ συσκευή, ἡ γαλλικὴ HYDROCALOR. Τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε, ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὸ φαγητὸ καὶ στὸ πλύσιμο εἶναι σκληρό, περιέχει ἅλατα καὶ ἀσθεστίου καὶ μαγνησίου. Τοποθετῶντας τὴν γαλλικὴ συσκευὴ HYDROCALOR στὸν νεροχύτη σας, ἐχετε συνεχῶς μαλακὸ νερό, ἀπηλλαγμένο ἀπὸ ἅλατα. Μὲ τὴν HYDROCALOR:

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ. Οἱ ἰατροὶ βεβαιώνουν ὅτι τὸ ἓν τρίτον τῶν ἀσθενειῶν χειροτερεύουν ἢ προξενοῦνται ἀπὸ τὰ ἅλατα ποὺ περιέχει τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε ἢ βάζουμε στὸ φαγητό. Τὰ ἅλατα, δηλ. τὸ ποσοστὸ τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ μαγνησίου ποὺ βλέπετε καὶ ἐπικάθεται στοὺς θραστῆρες καὶ στὶς κατσαρόλες, δημιουργοῦν ρευματισμούς, ἀρθριτικά, λιθίασι, ἀσθένειες ἠπατικὲς καὶ νεφρῶν, δυσκοιλιότητα, δυσπεψία κλπ. Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κάμετε ὑδροθεραπεία ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ μὲ τὸ νερὸ ποὺ σᾶς παρέχει ἡ HYDROCALOR.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ. Μὲ τὸ νερὸ τῆς HYDROCALOR ἐχετε 50% οἰκονομία, γιατὶ τὸ φαγητὸ βράζει πιὸ γρήγορα καὶ τὰ ροῦχα πλένονται καλύτερα. Οἰκονομία στὸ σαπούνι καὶ στὰ καύσιμα.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ. Μὲ τὸ μαλακὸ νερὸ τῆς HYDROCALOR, τὸ δέρμα γίνεται λεῖο καὶ θελούδινο, τὰ μαλλιὰ μαλακὰ καὶ στιλπνά. Ἡ HYDROCALOR σᾶς χαρίζει ΥΓΕΙΑ—ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ—ΟΜΟΡΦΙΑ. ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ—ΠΩΛΗΣΙΣ στὰ καταστήματα «ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ—ΟΜΟΡΦΙΑ. Τηλ. 623-539 καὶ «ΚΑΜΟΜΕ», Βερανζέρου 13 (πλατεῖα Κάνιγγος). Τηλ. 630-088 — ΑΘΗΝΑΙ.

Διαφ. Λιακόπουλος Τηλ. 234-690

σιτήριο γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς Μπὲ-Μπέ.

Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσουμε, ὅτι ὁ «ἀντρας τύπου Μπὲ-Μπὲ» πρέπει νὰ λατρεύη τὸ Σαὶν-Τροπὲζ καὶ νὰ ξέρη νὰ χορεύη τσατσά, τουίστ, μάντισον καὶ μπόσα-νόβα, ἀνάλογα μὲ τὴ μόδα. Οἱ πιθανότητές του μεγαλώνουν περισσότερο, ἂν ξέρη νὰ παίζη κιθάρα κι' ἂν ἔχη ἀρχαιολογικὲς γνώσεις. Μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες, ποὺ ἡ Μπριζὶτ διάλεξε τὸ Ντυσάρ γιὰ προσωπικό της φωτογράφο, εἶναι οἱ γνώσεις, ποὺ διαθέτει γιὰ τὰ διάφορα χωριάτικα γαλλικὰ στιλ καὶ ἡ ἱκανότητά του νὰ κάνη παζάρια στοὺς ἀρχαιοπῶλες (ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ἡ τσιγκουνιὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς Μπριζίτ).

Νά, λοιπόν, ἡ σύντομη περιγραφὴ τῶν «τέως» τῆς Μπριζίτ. Τώρα ἀπομένει στὸ Βαντὶμ νὰ ἐξετάση τὶς δηλώσεις τῶν ὑποψηφίων καὶ νὰ κρίνη ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ γίνουν δεκτοὶ καὶ ποιοὶ θὰ ἀποκλεισθοῦν. Ὅπως φαίνεται, ὅμως, τὰ πρῶτα μέλη τοῦ κλάμπ τῶν «τέως» τῆς Μπριζὶτ δὲ θὰ ξεπερνοῦν στὸν ἀριθμὸ τὰ ἕξη ἢ τά, ἑβδομήντα.

Ἐδῶ, δὲ μποροῦμε νὰ μὴν προσθέσουμε, ὅτι πολλοὶ κακεντρεχεῖς δὲ διστάζουν νὰ βεβαιώνουν, ὅτι πολὺ γρήγορα καὶ ὁ Σάμυ Φρέυ θὰ χτυπήση τὴν πόρτα τοῦ κλάμπ τῶν «τέως», γιὰ νὰ παρουσιάση τὴν ὑποψηφιότητά του. Ὅσο γιὰ τὴ Μπὲ-Μπέ, ὅταν τὴ ρωτοῦν γι' αὐτὴν ἡ νέα ἐντύπωσι τῆς κάνει τοὺς ὤμους καὶ περιορίζεται νὰ ἀπαντήσῃ: «Ἀδιαφορῶ».

oo

ΤΑ ΡΟΜΠΟΤ ΘΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΨΑΡΑΔΕΣ

Μιὰ ὁμάδα Βρεταννῶν ἐπιστημόνων ἐπεξεργάζεται ἕνα σχέδιο πυρεμάτος σὲ μεγάλα βάθη, μὲ ρομποτ.

Ἀντὶ γιὰ βάρκες καὶ τράτες, τὰ ἐπαγγελματικὰ «ἐργαλεῖα» τῶν ψαράδων τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι... οἱ ἠλεκτρονικοὶ ἐγκέφαλοι καὶ οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι.

Πρῶτα, θὰ καθορισθοῦν τὰ χαρώματα ἀλιευτικὰ πεδία τῶν ὠκεανῶν, οἱ μεγάλοι δηλαδὴ χῶροι, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένα πολλὰ ψάρια. Τὸ δεύτερο βῆμα θὰ εἶναι οἱ διαταγὲς ποὺ θὰ στέλνουν σὲ ἀνιχνευτικὰ ὑποβρύχια οἱ εἰδικοὶ τῶν κέντρων ἐλέγχου, ποὺ θὰ βρίσκωνται σκορπισμένα σὲ δυ ἄφορα μέρη τοῦ κόσμου. Οἱ διαταγὲς αὐτὲς θὰ διαβιβάζωνται μὲ τὴ μεσολάβησι τεχνικῶν δορυφόρων, ποὺ θὰ χρησιμεύουν σὰν σταθμοὶ ἀναμεταδόσεως.

Τὰ ὑποβρύχια θὰ εἶναι χωρὶς πλήρωμα, ρομποτ δηλαδή. Θὰ πηγαίνουν στὰ ἀλιευτικὰ πεδία καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ στέλνουν πληροφορίες γιὰ τὴν ἀκριβῆ θέσι, τὶς κινήσεις καὶ τὸ εἶδος τῶν κοπαδιῶν τῶν ψαριῶν. Ὁ «ἐπιστήμων—ψαρᾶς» τοῦ κέντρου ἐλέγχου θὰ δίνη τότε τὶς ἀνάλογες διαταγὲς σὲ ἄλλα ὑποβρύχια, ἐπίσης ρομπότ. Αὐτὰ θὰ πηγαίνουν δυὸ-δυό, μὲ τεράστια δίχτυα ἁπλωμένα ἀνάμεσά τους, θὰ πιάνουν τὰ ψάρια καὶ θὰ τὰ μεταφέρουν στὴ βάσι τους.

Ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία θὰ τελειώνη, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη οὔτε ἕνας ἄνθρωπος τὴν ξηρά.

Ἐξ ἄλλου, θὰ χρησιμοποιοῦνται κατάλληλα θρεπτικὰ «ἀλεύρια», γιὰ τὴ διατροφὴ καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν ψαριῶν, στὰ ἀλιευτικὰ πεδία.

Προτείνεται μάλιστα καὶ ἡ χρησιμοποίησι ὑποβρυχίων ἀτομικῶν ἀντιδραστήρων, γιὰ τὴν αὔξησι τῆς παραγωγῆς τοῦ «πλαγκτοῦ», τῶν μικροοργανισμῶν μὲ τοὺς ὁποίους τρέφονται τὰ ψάρια.

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χάρις στὸ Βακέτι, ὁ Λέμαν θεωρεῖται πιὰ ἐπισήμως νεκρός. Παίρνει τὴ θέσι καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ Βακέτι καὶ δὲ φοβᾶται πιὰ κανένα. Μὰ ἡ Μοῖρα τὸν χτυπάει καὶ πάλι: Ἡ λατρευτή του ἐγγονούλα πεθαίνει ἀπὸ μηνιγγίτιδα. Ἐξακολουθοῦντας τὶς ἐρευνές του ξαναβρίσκει τὸν Ὄσκαρ ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ στὸ μεταξύ καὶ ποὺ παρουσιάζεται τώρα σὰν ἕνας πλούσιος φιλάνθρωπος. Ἐνῶ τὸν παρακολουθεῖ, γιὰ νὰ βρῇ εὐκαιρίαι νὰ τὸν τιμωρήσῃ, γνωρίζει τὴ Τζορτζίνα καὶ σώζει τὴν κορούλα της Λίλλα, παραδίνοντάς την στὴν ἀδελφή του τὴ Σάντα. Περνᾶνε τρία χρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Γκουϊντο Ριὸν ἦταν φυλακισμένος. Ὅσο γιὰ τὴν Τζορτζίνα, εἶχε χαθῆ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ οἱ δικοί της εἶχαν διαδώσει πὼς κλείστηκε στὸ μοναστήρι. Μιὰ μέρα λοιπόν, οἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ἀποφάσισε πιὰ ν' ἀφίσῃ τὸ μοναστήρι καὶ νὰ παντρευτῇ τὸν Ὄσκαρ Μόργκαν, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Τὴ νύχτα ὅμως τῶν ἐπισημων ἀραβῶνων της, ξεσπάει μιὰ φοβερὴ πυρκαγιὰ στὴν πατρική της βίλλα. Τὰ θύματα εἶναι ἀρκετὰ κι ὅλοι πιστεύουν πὼς ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ Τζορτίνα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ νέα γυναίκα ζῆ. γιατὶ εἶχε δραπετεύσει, πρὶν ἀπ' τὴν πυρκαγιά, κι' εἶχε καταφύγει κοντὰ στὸ Λέμαν καὶ τὴν ἀδελφή του. Μιὰ καὶ τὴ θεωροῦν ὅλοι νεκρή, μπορεῖ ν' ἀρχίση μιὰ καινούργια ζωή, μαζὶ μὲ τὴν κορούλα της. Στὰ τρία ἐκεῖ τὰ χρόνια, τὴν εἶχε κρατήσει φυλακισμένη ὁ πατέρας της σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς βίλλας του, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ παντρευτῇ τὸν Ὄσκαρ. Μιὰ ὑπηρέτρια ὅμως, ποὺ τὴ φύλαγε, συγκινήθηκε ἐπιτέλους ἀπ' τὰ βάσανά της καὶ δέχτηκε νὰ στείλη κρυφὰ ἕνα γράμμα της στὸ Λέμαν.

13ον

«Κύριε Βακέτι. Δὲν ξέρω ἂν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ γράμμα μου. Ἀπαγορεύεται νὰ μὲ βοηθήσετε! Εἶμαι κλεισμένη σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς βίλλας τοῦ πατέρα μου, κοντὰ στὸ Κόμο. Θὰ τὴ βρῆτε εὔκολα, ρωτῶντας... Κανεὶς δὲν ξέρει πὼς ὁ πατέρας μου μ' ἔχει θάψει ζωντανή. "Εχει ἀποφασίσει νὰ μὴ μ' ἀφίσῃ ἐλεύθερη. Ἂν δὲ δεχτῶ νὰ παντρευτῶ τὸν Ὄσκαρ Μόργκαν. Μὰ ἐγὼ προτιμῶ χίλιες φορὲς τὸ θάνατο!

»Συμβουλεύσετέ με. Βοηθῆστε με, ἀλλοιῶς θὰ τρελλαθῶ... Εὐτυχῶς, ὁ καλὸς Θεὸς μοῦστειλε μιὰ σπλαχνικὴ ψυχή: μιὰ ὑπηρετρίούλα, ποὺ ὁ κόμης τὴν ἔβαλε νὰ μὲ φυλάη. αὐτὴ ὅμως ἔγινε ἡ παρηγοριά μου. Λέγεται Ρανόκια. Αὐτὴ θὰ ταχυδρομήσῃ τὸ γράμμα μου».

Ἀφοῦ ἐξηγοῦσε μὲ λίγα λόγια στὸ Βακέτι πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ πλησιάσῃ τὴν ὑπηρέτρια. ἡ Τζορτζίνα πρόσθετε:

«Σταματάω. γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀντιληφθῇ κανείς. Σᾶς εὐλογῶ γιὰ τὸ καλό, ποὺ μοῦ κάνετε καὶ ποὺ θὰ μοῦ κάνετε ἀκόμα. Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τὸ πληρώσῃ. Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω ἄλλο ἀπ' τὶς εὐκαριστίες μου καὶ τὰ δάκρυά μου.

Τζορτζινα Ριόν».

Δὲ μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ, ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Παρακαλοῦσε τὴν Παναγία νὰ μὴν ἀνσκαλύψη κανεὶς τὴ Ρανόκια. ποὺ εἶχε πάει στὸ Κόμο μὲ τὸ γράμμα της.

Τ' ἄλλο πρωί, ἡ Ρανόκια κατέβηκε νωρίτερα ἀπὸ συνήθως. γιὰ νὰ συγυρίση τὴν κάμαρά της. Τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ χαρά. τὸ πρόσωπό της φαινόταν λιγώτερο ἄσχημο.

— Ἐν τάξει! φώναξε. "Ας ἐλπίσουμε πὼς θὰ πάνε ὅλα καλά.

Πέρασε μιὰ βδομάδα, χωρὶς νὰ δώση ὁ Βακέτι σημεῖα ζωῆς. Ἡ ἀβεβαιότης κι' ἡ ἀναμονὴ κάνανε τὴ Τζορτζίνα νευρικὴ καὶ θλιμμένη. Τὴν πνίγανε κάθε τόσο οἱ λυγμοί. "Αλλοτε ἐπαναστατοῦσε, ἀλλοτε κυριευόταν ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη ἀδυναμία. Κι' ἡ Ρανόκια, γοητατιστὴ κοντά της, τῆς μιλοῦσε μαλακά. χαϊδευτικά, περιμένοντας τὰ περάσουν αὐτὲς οἱ κρίσεις. Τὰ λόγια της κατέβαιναν στὴν καρδιὰ τῆς φυλακισμένης, σὰν εὐεργετικὸ βάλσαμο.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ βρίσκονταν καὶ πάλι μαζὶ οἱ δυό τους, ἄκουσαν μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω:

— Ἀπ' ὅλα τὰ παλιὰ ἀγοράζω!... Ἐδῶ ὁ παλιατζῆς!...

Ἡ Τζορτζίνα πετάχτηκε ὀρθία.

— Αὐτὸς εἶναι!... φώναξε. Τρέξε, Ρανόκια!... Καὶ πρόσεξε...πρόσεξε πολύ!

Ἡ ὑπηρέτρια ἔφυγε βιαστικά. Ἡ Τζορτζίνα γονάτισε, ἀκούγοντας νὰ λαχτάρα τὴ φωνὴ τοῦ πατᾶς μὲ λαχτάρα τὴ φωνὴ τοῦ παλιατζῆ. Τῆς φαινόταν σὰ φωνὴ ἀγγέλου, ποὺ τῆς ἀνάγγελλε τὴν ἐλευθερία της...

Γ'.

"Οταν ὁ Βακέτι — ὁ Λέμαν δηλαδὴ — ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς Τζορτζίνας, ἔκλαψε ἀπὸ χαρά. Πῆγε κι' αὐτός, ὅπως ὅλοι, πὼς στευε κι' αὐτός, μοναστήρι καὶ εἶχε κλειστῆ στὸ μοναστήρι καὶ δὲν ἐλπίζε πιὰ νὰ πάρη εἰδήσεις τῆς. Μὰ οὔτε τολμοῦσε νὰ ψάξη. νὰ ρωτήση. γιὰ νὰ μὴν κίνηση ὑποψίες καὶ βάλη σὲ κίνδυνο τὸ κορτσάκι, ποὺ εἶχε σώσει.

Πῆγε ἀμέσως στὴν ἀδελφή του, νὰ τῆς διαβάση τὸ γράμμα καὶ νὰ τῆς ζητήση συμβουλή.

— "Α, τὸ βλέπεις πὼς ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας; φώναξε ἡ Σάντα. Γυρεύαμε μιὰ τιμωρία γιὰ τὸν Ὄσκάο... καὶ νὰ ποὺ τὴ βρήκαμε...

"Επειτα συνεννοήθηκε μὲ τὸν ἀδελφό της γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.

Ὁ Βακέτι ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται. Νοίκιασε ἕνα μικρὸ κάρρο μ' ἕνα γαϊδουράκι, ἀνέβηκε πάνω καὶ ξεκίνησε.

"Εκανε πέντε μέρες ὡς φτάση στὸν προορισμό του. Σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Παλιατζῆς!... "Ολα τὰ παλιὰ ἀγοράζω...

"Οταν μαζεύτηκαν ὁ κηπουρός, ἡ μαγείρισσα, ἡ καμαριέσα, τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν μὲ τὰ ἀστεῖα του καὶ τοὺς ζήτησε ὕστερα νὰ τοῦ φέρουν ὅ,τι παλιὸ εἶχαν γιὰ πούλημα. Ἡ καμαριέρα πῆγε νὰ ζητήση ἀπ' τὸν ἀφεντικό της τὴν ἄδεια, γιὰ νὰ μπῆ στὴν αὐλὴ τῆς βίλλας ὁ παλιατζῆς.

Ὁ κόμης βγῆκε νὰ τὸν δῆ ὁ ἴδιος, γιατὶ φοβόταν μήπως πρόκειται γιὰ κανένα ἀπατεῶνα. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν παρατηρητικότητά του, ξεγελάστηκε ἀπ' τὸ καλοκάγαθο ὕφος τοῦ Βακέτι.

Ὁ τελευταῖος φαινόταν πὼς κύτταζε μόνο τὴ δουλειά του, μὰ ἐνοιωθε μιὰ κρυφὴ ἀνησυχία γιατὶ δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὴ Ρανόκια, ὅπως τοῦ τὴν εἶχε περιγράψει ἡ Τζορτζίνα. Καὶ δὲ μποροῦσε, βέβαια, νὰ τὴ ζητήση...

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὸν ρώτησε ὁ κόμης.

— Δὲν ἔχω πατρίδα, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Βακέτι. "Η, μᾶλλον, δὲν ξέρω ποῦ γεννήθηκα. Μὲ βοῆκε ἕνας παλιατζῆς. σὲ κάποιο ἐξοχικὸ δρόμο, μὲ πῆρε μαζί του καὶ μὲ μεγάλωσε σὰν παιδί του. Γύρισα τὸν κόσμο, μὲ τὸ κάρρο του... "Οταν πέθανε ὁ εὐεργέτης μου, κληρονόμησα τὴ δουλειά του... Μ' ἔχουν βγάλει «βασιλιὰ τῶν παλιατζήδων». Κι' εἶμαι ἀνύπαντρος! "Αν καμμιὰ ὁμορφη κοπέλλα ἔχη διάθεσι νὰ γίνη βασίλισσα, δὲ θὰ βγῆ ζημιωμένη!...

"Ολοι βάλανε τὰ γέλια. Κι' ὁ κόμης ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ μπῆ ὁ παλιατζῆς στὴν αὐλὴ καὶ νὰ τοῦ φέρουν οἱ ὑπηρέτες ὅ,τι παλιὸ εἶχαν.

Στὸ μεταξύ, παρουσιάστηκε κι' ἡ Ρανόκια.

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ πουλήσῃς τίποτα, Ρανόκια; τῆς εἶπε ὁ κόμης, ποὺ ἦταν στὰ κέφια του.

'Ακούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ὁ Βακέτι γύρισε καὶ τὴν κύτταξε. "Εκανε μιὰ γκριμάτσα καὶ εἶπε στὸν κόμητα:

— 'Ελπίζω νὰ μὴ θέλη κι' αὐτὴ νὰ μὲ παντρευτῇ!

'Ο κόμης γέλασε. Κι' ἡ Ρανόκια εἶπε, μὲ γκρινιάρικο τόνο:

— Χαρὰ στὰ μοῦτρα σου! Τί νὰ σὲ κάνω;... "Εχω ὅμως κάτι παλιὰ γιὰ πούλημα, ἂν τὰ θέλης.

— Καὶ βέβαια τὰ θέλω. Πάμε νὰ μοῦ τὰ δείξῃς. ἂν ἐπιτρέπη τ' ἀφεντικό.

— "Ελεύθερα, ἐλεύθερα... εἶπε ὁ κόμης, ἐξακολουθώντας νὰ γελᾶ.

Ὁ Βακέτι ἀκολούθησε τὴν ὑπηρέτρια. "Οταν βρέθηκαν μονάχοι, στὴν κάμαρά της, τῆς ἔσφιξε μ

λιατζῆς, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς κι' ἔφυγε.

"Οταν βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὴν πρόσεχε κανείς, ἡ Ρανόκια κατέβηκε στὴ φυλακὴ τῆς Τζορτζίνας. Τὴ βρῆκε σὲ ἀγωνία.

— Λοιπόν;... τὴ ρώτησε ἐκείνη, ἁπλώνοντάς της τὰ χέρια.

— Αὐτὸς ἦτανε, κυρία. Νά καὶ τὸ γράμμα, ποὺ πάρουν μέσα γιὰ σᾶς.

Ἡ Τζορτζίνα ἀνάπνευσε πιὸ ἐλεύθερα, ἐνῶ τὰ μάτια της δακρύζανε.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! εἶπε θερμά. Τώρα δὲ φοβᾶμαι πιὰ τίποτε.

Ἡ Ρανόκια χαμογελοῦσε, εὐτυχισμένη.

Σᾶς ἀφίνω, κυρία, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὲ ζητήσουνε, εἶπε. Θὰ ξαναΐδωθοῦμε ἀργότερα.

Ἡ Τζορτζίνα εἶχε ἀνοίξει κιόλας τὸ φάκελλο. Μαζὶ μὲ τὸ γράμμα, βρῆκε καὶ μιὰ ξανθὴ μπουκλίτσα τῆς κόρης της.

Ἡ χαρὰ τὴν ἔπνιξε. Ξεχνοῦσε, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὶς πίκρες της. Ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζί, φιλοῦσε σὰν τρελλὴ τὴ μπούκλα. Καὶ τῆς φαινόταν πὼς ἄκουγε τὴ Λίλλα της νὰ τῆς φωνάζῃ:

«Κουράγιο, μαμά! Σ' ἀγαπάω, σὲ σκέπτομαι, σὲ περιμένω!».

"Οταν ἡσύχασε κάπως, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα τοῦ Βακέτι:

«Κυρία κόμησσα. Τὸ γράμμα σας ἔφερε χαρὰ καὶ πόνο μαζί, σὲ μένα καὶ στὴν ἀδελφή μου. Χαρά, γιατὶ ἀνακαλύψαμε, ἐπιτέλους, τὸ μέρος, ποὺ σᾶς κρύψανε. Πόνο, γιατὶ δὲ μποροῦμε νὰ σᾶς ἐλευθερώσουμε ἀμέσως.

»Θάρρος! Μὴ χάνετε τὸ ἠθικό σας. Γρήγορα θὰ βγῆτε ἀπ' τὴ φυλακή. Μὰ πρέπει νὰ προσέξουμε πολὺ γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθοῦμε καὶ χάσουμε ὅ,τι κερδίσαμε. Ὡς τώρα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

»Πρὶν σᾶς πῶ ὅμως τί πρέπει νὰ κάνετε, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴ μικρή σας, τὴ Λίλλα σας, ἢ τὴν Ἀγνή — γιατὶ τῆς ἔδωσα τὸ ὄνομα μιᾶς ἐγγονούλας μου, ποὺ ἔχει πεθάνει. Ἡ κορούλα σας, λοιπόν, μεγαλώνει ὄμορφη καὶ καλὴ σὰν ἄγγελοῦδι. Τῆς ἔχουμε πῆ πὼς λείπετε σὲ ταξίδι κι' ἐλπίζει νὰ σᾶς ξαναδῇ, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Γελάει καὶ τραγουδάει ὅλη τὴ μέρα. Εἶναι εὐτυχισμένη. Σᾶς στέλνω μιὰ μπουκλα ἀπ' τὰ μαλλάκια της. Μᾶς ἄφησε μὲ χαρὰ νὰ τῆς τὴν κόψουμε. ὅταν τῆς εἴπαμε πὼς προοριζότανε γιὰ τὴ μαμά της.

»Καὶ τώρα ἀκοῦστε με, κυρία. Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ σᾶς δίνουμε μιὰ συμβουλή: Ἀλλάχτε τακτικὴ μὲ τὸν πατέρα σας. Προσποιηθῆτε πὼς ἐγκαταλείπετε τὸν ἀγῶνα καὶ πὼς δέχεσθε νὰ παντρευτῆτε τὸν Ὄσκὰρ Μόργκαν. Σκεφθῆτε πὼς ἀπ' αὐτὴ τὴ θυσία σας ἐξαρτᾶται ἡ ἀπελευθέρωσί σας. Ἡ μπούκλα τῆς κορούλας σας ἂς εἶναι τὸ φυλαχτό, ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ δύναμι καὶ κουράγιο.

»"Οταν ἀρραβωνιαστῆτε μὲ τὸν Ὄσκάρ, θὰ σᾶς βγάλουνε σίγουρα ἀπ' τὴ φυλακή σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐπιβλέπουνε διαρκῶς, γιὰ νὰ μὴν τοὺς γελάσετε. Κάνετε πὼς δὲν τὸ προσέχετε. Παίξετε μὲ τέχνη τὸ ρόλο σας. Προσέχτε μὴν προδοθῆτε!

»Στὸ μεταξύ, ἐγὼ κι' ἡ ἀδελφή μου, θὰ ἑτοιμάσουμε ἕνα σχέδιο γιὰ τὴ δραπέτευσί σας. Νὰ εἶσαστε βέβαιη πὼς θὰ πετύχῃ... Σύντομα θὰ ἔχετε πάλι εἰδήσεις μας. "Αν μπορέσετε, γράφτε μας καὶ στείλτε τὸ γράμμα σας μὲ τὴ Ρανόκια. Σᾶς συνιστῶ καὶ πάλι μεγάλη προσοχή. ἂν θέλετε νὰ ξαναενωθῆτε γρήγορα μὲ τὸν κόρη σας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ τιμωρήσουμε τὸν Ὄσκὰρ Μόργκαν.

Ἡ Τζορτζίνα διάβασε καὶ ξαναδιάβασε μὲ συγκίνησι τὸ γράμμα. Μιὰ ἔκφρασι θεληματικὴ κι' ἀποφασιστικὴ φάνηκε στὸ ὅμορφο πρόσωπό της. Τὰ μάτια της πῆραν μιὰ τραγικὴ λάμψι.

— "Εχει δίκιο ὁ Βακέτι! μουρμούρισε. Πρέπει νὰ ἐπιχειρήσω τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν ἐλευθερία μου καὶ τὴν κόρη μου, νὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητα τοῦ Γκουΐντο καὶ νὰ συντρίψω τὸν Ὄσκὰρ Μόργκαν. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λέει: Θὰ προσποιηθῶ, θὰ συγκρατηθῶ, θὰ βρῶ τὸ θάρρος νὰ παίξω τὸ ρόλο μου ὡς τὸ τέλος. Νοιώθω πὼς εἶναι ἱερὸ καθῆκον μου. Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ δώσῃ τὴ δύναμι!

Δ΄.

"Οταν ξαναῆρθε ἡ Ρανόκια, ἡ Τζορτζίνα κουβέντιασε ἀρκετὴ ὥρα μαζί της. "Υστερα ἡ ὑπηρέτρια χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια της, λέγοντας:

— Καλά, πολὺ καλά!... "Ολα θὰ πάνε ὅπως τὰ θέλετε!

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ κόμης κατέβηκε στὴ φυλακὴ τῆς κόρης του.

— Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, πὼς ἀποφάσισες νὰ μὲ ὑπακούσῃς; τὴ ρώτησε, κυττάζοντάς την μὲ δυσπιστία.

— Ναί, πατέρα μου, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ Τζορτζίνα. Κουράζομαι πιὰ ἀπ' τὴν πικρὴ μοναξιά. Κατάλαβα πὼς εἶναι ἀνώφελη ἡ πάλη μου. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ παιρνοχωρήσω, νὰ κάνω εὐτυχισμένες τὶς μέρες σας, νὰ δώσω τὴ γαλήνη στὴ μητέρα μου, νὰ βρῶ μιὰ ἀνακούφισι κοντά της. Ἂν μὲ συχωρέσετε, πατέρα μου, θὰ εἶμαι στὸ ἑξῆς ἡ πιὸ ὑπάκουη κόρη.

"Ενα θριαμβευτικὸ χαμόγελο φώτισε τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος. Φίλησε στὸ μέτωπο τὴ Τζορτζίνα καὶ τῆς εἶπε:

— Σὲ πιστεύω καὶ σὲ συχωρῶ. Ὡστόσο, δὲ μπορῶ νὰ σὲ πάω ἀμέσως στὴ μητέρα σου. Πρέπει πρῶτα νὰ μάθουν ὅλοι πὼς θὰ πάω νὰ σὲ πάρω ἀπ' τὸ μοναστήρι. Συχρόνως, πρέπει νὰ γράψω στὸν Ὄσκὰρ Μόργκαν πὼς δέχεσαι νὰ τὸν παντρευτῇς.

— Μὰ εἶσαστε βέβαιος πὼς μὲ σκέπτεται ἀκόμα ὁ κύριος Μόργκαν; διέκοψε ζωηρὰ ἡ Τζορτζίνα.

— Εἶμαι βεβαιότατος. Μοῦ ἔγραψε πρὸ ἡμερῶν πὼς δὲ ζητοῦσε τίποτε, ἀλλὰ πὼς ἤθελε νὰ μάθῃς μονάχα, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμα ἕνας ἄντρας, ποὺ κλαίει καὶ προσεύχεται κρυφὰ γιὰ σένα, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀγγίξῃ μιὰ μέρα τὴν καρδιά σου.

— Ἀπαντήστε του, λοιπόν, πὼς εἶμαι εὐτυχισμένη, ποὺ θὰ γίνω γυναίκα σου.

— Δὲ φαντάζεσαι πόσο μὲ παρηγορούνε αὐτὰ τὰ λόγια σου... Κάνε τώρα ὑπομονή, μείνε ἐδῶ καὶ τὴν ἀποψινὴ νύχτα, γιὰ νὰ προετοιμάσω τὴ δήθεν ἐπιστροφή σου ἀπ' τὸ μοναστήρι. Αὔριο τὸ πρωΐ, θὰρθῶ πάλι νὰ σοῦ δώσω ὁδηγίες.

Δ΄.

Δὲν περιγράφεται ἡ μανία τοῦ Ὄσκάρ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ Τζορτζίνα προτιμοῦσε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα θαμένη ζωντανή, παρὰ νὰ γίνῃ γυναίκα του... Σίγουρα, ἂν αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη ξανάπεφτε στὰ χέρια του, θὰ πλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴν περιφρόνησί της...

Εἶχε ἐλπίσει ὁ Ὄσκὰρ πὼς θὰ ξανάβρισκε τὴν κόρη της καὶ θὰ τὴ χρησιμοποιοῦσε ὡς ὅπλο γιὰ νὰ ἐκδιάσῃ τὴ μητέρα. Ὁ γέρος παλιατζῆς τὸν εἶχε βεβαιώσει πὼς ἡ Τζορτζίνα εἶχε πετάξει τὸ παιδί της στὸ ποτάμι. Μὰ αὐτὸ τοῦ φαινόταν ἀδύνατο. Πίστευε μᾶλλον πὼς εἶχε παίξει κωμωδία ἡ Τζορτζίνα, πετῶντας στὸ πόταμι ἕνα μπόγο μὲ κουρέλια, γιὰ νὰ κρύψῃ ὕστερα κάπου τὴν κόρη της. "Αλλωστε, δὲν εἶχε βρεθῇ τὸ πτῶμα της μικρῆς.

Ὡστόσο, μ' ὅλο, ποὺ εἶχε πληγωθῇ ὁ ἐγωϊσμός του, ὁ Ὄσκὰρ ἔδειχνε φαινομενικὰ μιὰ τρομερὴ ἡρεμία. Διατήρησε ἀλληλογραφία μὲ τὸν κόμητα, παριστάνοντάς του τὸν μάρτυρα τοῦ ἔρωτα καὶ παρακαλῶντας τον νὰ τὸν κρατήσῃ ἐνήμερο γιὰ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴ Τζορτζίνα.

Ὁ κόσμος τὸν θεωροῦσε σὰν παράδειγμα αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης. Λέγανε πὼς θὰ ἦταν ποδεχόταν τὴ λαμπρὴ ἐπανόρθωσι, ποὺ τῆς πρόσφερε.

Πέρασαν οἱ μῆνες, τὰ χρόνια. Στὸ μεταξύ, μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ποὺ εἶχε ποθήσει φλογερὰ ὁ Ὄσκάρ — ἐκείνη πού, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, εἶχε γίνει ἡ αἰτία νὰ καταλήξῃ ὁ Γκουΐντο Ριόν στὴ φυφονήση τὸν ἀρραβωνιαστικό της — παντρεύτηκε μὲ τὸ νέο, ποὺ ἀγαποῦσε.

Μὰ ὁ Ὄσκὰρ δὲ στενοχωρήθηκε καθόλου. Τὸν ἀπορροφοῦσε ὁλότελα τὸ πάθος του γιὰ τὴ Τζορτζίνα κι' ἡ ἀπελπισία του, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν κάνῃ δική του.

Εἶναι ἀφάνταστη, λοιπόν, ἡ ἐντύπωσι, ποὺ τοῦ ἔκανε ἕνα γράμμα, ποὺ ἔλαβε ξαφνικὰ ἀπ' τὸν πατέρα της.

«Ἡ Τζορτζίνα λογικεύθηκε — τὴν τρέλλα της, μετανοιώνει καὶ δέχεται μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι σας. Ἐλᾶτε ἀμέσως. Θὰ βγῇ ἀπ' τὸ μοναστήρι κι' αὔριο θὰ ἀναγγείλω ἐπισήμως τοὺς ἀραβῶνες σας».

Ὁ Ὄσκὰρ νόμιζε πὼς ὀνειρευότανε... Ἀλήθεια, εἶχε δεχτῇ ἡ Τζορτζίνα;... Εἶχε διαβάσει καλά;... Θ' ἀποκτοῦσε τὴν ὡραία ἐκείνη κοπέλλα, ποὺ τοῦ εἶχε δείξει τόση περιφρόνησι; Θἄπαιρνε καὶ τὴ μεγάλη προίκα της; Θὰ γινόταν τότε ἕνας ἀπ' τοὺς ἰσχυρότερους ἀνθρώπους τοῦ Τουρίνου καὶ θἄδειχνε στοὺς παλιοὺς ἐχθρούς του πὼς ἤξερε ν' ἀνεβαίνῃ!

Ἑτοιμάστηκε ἀμέσως καὶ ξεκίνησε.

Στὴ βίλλα, εἶχαν κάνει ὅλες τὶς ἑτοιμασίες καὶ τὸν περίμεναν στὸ σαλόνι. Ἡ Τζορτζίνα ἦταν χλωμὴ σὰ φάντασμα, μὰ ὅμορφη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ ἔκφρασι γλυκειὰ καὶ καρτερική.

"Οταν τὴν ἀντίκρυσε ὁ Ὄσκάρ, σκλαβώθηκε ἀπ' τὴ γοητειά της. Διέσχισε τὸ σαλόνι, σὰν αὐτόματο, πῆγε κοντά της, τὴ χαιρέτησε μὲ μιὰ ὑπόκλισι καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, πὼς δέχεσθε νὰ γίνετε γυναίκα μου;

Ἐκείνη ἀνατρίχιασε ἐλαφρά, μὰ ἀπάντησε, μὲ ἤρεμη φωνή:

— Ναί. Δὲ μποροῦσα πιὰ ν' ἀρνηθῶ τὸ χέρι σας, ποὺ μοῦ ἀπλώνατε μὲ γενναιοφροσύνη γιὰ νὰ μ' ἀνασηκώσετε... Δὲν εἶναι δυνατὸν ἀκόμα νὰ σᾶς ἀγαπήσω ὅσο ἀξίζετε, ἀλλὰ θὰ γίνω ἡ πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη σύντροφός σας.

— Δὲ ζητάω περισσότερα, Τζορτζίνα. Δὲ θέλω παρὰ τὸ δικαίωμα νὰ μοιραστῶ τὰ δάκρυά σας, νὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴ ζωή σας, νὰ σᾶς ξαναδώσω τὴ γενικὴ ἐκτίμησι καὶ τὸ θαυμασμό, ποὺ σᾶς ἀξίζει. Δὲ σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω σὰν ἁγία καὶ θἄβελα νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ γονατιστὸς μπροστὰ στὰ πόδια σας!

Τὰ λόγια του συγκίνησαν ὅσους τὸν ἄκουγαν.

Ἡ ψυχὴ τῆς Τζορτζίνας ὅμως ἐπαναστατοῦσε γι' αὐτὲς τὶς ψευτιές. Δάκρυσε ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι — κι' ὅλοι ἀποδώσανε τὰ δάκρυά της σὲ τρυφερότητα καὶ μετάνοια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὡρίσθηκε ἡ ἡμερομηνία τοῦ γάμου.

Ὁ Ὄσκὰρ ὑποσχέθηκε νὰ ἔρχεται στὸ μεταξὺ ταχτικά, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴ μνηστή του.

Κανεὶς δὲν ἔκανε πιὰ ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὸ παρελθόν. Ὡστόσο, ἡ Τζορτζίνα παρατήρησε μιὰ κάποια ἔχθρα ἐναντίον της ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἀνηψιοῦ της. Μὰ οὔτε καὶ στὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα της βρῆκε τὴ διαχυτικότητα, ποὺ περίμενε.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ κόμης δὲν τὴν εἶχε συχωρέσει γιὰ τὸν ἐξευτελιστικὸ γάμο της μὲ τὸ μισητό του Γκουΐντο Ριόν. Κι' ἡ κόμησσα λυπότανε γιατὶ θὰ τῆς δίνανε ἕνα μέρος τῆς περιουσίας τους, ἐνῶ αὐτὴ ἤθελε νὰ τὴ διατηρήσῃ ὁλόκληρη γιὰ τὸ λατρευτό της ἀνηψιό. Τέλος, ὁ Ὀττάβιο κι' ὁ πατέρας του θὰ προτιμούσαν χίλιες φορὲς νὰ πεθάνῃ ἡ Τζορτζίνα, γιὰ νὰ μείνουν οἱ μόνοι κληρονόμοι τῆς τεράστιας περιουσίας.

Ὧρες-ὧρες, ἡ Τζορτζίνα προτιμοῦσε τὴ μοναξιὰ τοῦ κελλιοῦ της ἀπ' τὸ θλιβερὸ αὐτὸ περιβάλλον. Τοὐλάχιστον ἐκεῖ δὲ χρειαζόταν νὰ φοράῃ μάσκα. Μποροῦσε νὰ ἐκφράζεται ἐλεύθερα καὶ ν' ἀνακουφίζεται, ἀνοίγοντας τὴν καρδιά της στὴ Ρανόκια. Ἐνῶ τώρα δὲν τῆς μιλοῦσε πολύ, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ ὑποψίες.

Ὁ κόμης εἶχε διπλασιάσει τὴν ἐπιβλεψί του γύρω της, γιατὶ φοβόταν μήπως τὸν γελάσῃ. Τῆς εἶχε δώσει ἕνα δωμάτιο στὸ δικό του διαμέρισμα, καὶ σὲ μιὰ διπλανὴ καμαρούλα κοιμόταν ἡ Ρανόκια. "Ετσι, ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ τὶς πιάσῃ, ἂν δὲν πρόσεχαν πολύ.

Ἡ Τζορτζίνα δὲν εἶχε μπορέσει ἀκόμα νὰ γράψῃ τὸ Βακέτι ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ βρισκόταν μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της, μπῆκε ἡ Ρανόκια. Εἶχε τὸ δύστροπο ἐκεῖνο ὕφος, ποὺ ἤξερε νὰ παίρνῃ μπροστὰ στοὺς ἄλλους.

— Μιὰ γριὰ πουλάει νταντέλες καὶ θέλει νὰ σᾶς τὶς δείξῃ, εἶπε στὴν Τζορτζίνα.

Ἐκείνη ἔνοιωσε νὰ χτυπάῃ δυνατὰ ἡ καρδιά της. ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της ἔμεινε ἤρεμο.

— Τί λὲς καὶ σύ, μαμά; ρώτησε.

— "Ας τὶς δοῦμε, ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Δῶσε διαταγὴ νὰ τὴ φέρουν ἐδῶ.

Ἡ «γριὰ μὲ τὶς νταντέλες» ἦταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βακέτι. Τὸ γλυκὸ ὕφος της κι' οἱ εὐγενικοὶ τρόποι της ἄφεσαν στὴν κόμησσα.

Ἡ Τζορτζίνα δὲν τὴν ἤξερε. Δὲ μποροῦσε νὰ μαντέψῃ ἂν ἦταν σταλμένη ἀπ' τὸ Βακέτι.

Ἡ Σάντα κρατοῦσε δυὸ κουτιά. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀκούμπησε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ στὰ γόνατά της.

— "Εμαθα πὼς πρόκειται νὰ παντρευτῆτε, εἶπε στὴν Τζορτζίνα. Μὲ μιὰ ὁμορφιὰ σὰν τὴ δική σας, θὰ πάρουν περισσότερη ἀξία οἱ νταντέλες μου. Θέλετε νὰ τὶς δῆτε;

"Ανοιξε τὸ κουτὶ κι' ἔδειξε διάφορες νταντέλες πολυτιμότατες. Ἡ κόμησσα τὶς θαύμασε, τὶς κύτταξε προσεχτικά. Ἀλλ' ἡ Τζορτζίνα ἐνδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τὴ γυναίκα, ποὺ τὶς πουλοῦσε.

— Κύτταξε, Τζορτζίνα! εἶπε ξαφνικὰ ἡ κόμησσα. Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ὁμοια μὲ κείνη, ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ χαρίσω γιὰ τὸ νυφικό σου. Ἡ μοδίστρα εἶχε πῆ πὼς δὲ τῆς φτάνει... Πάω νὰ τὴ φέρω, γιὰ νὰ τὴ συγκρίνουμε.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

...Κάτι Θαυμάσιο συντελεῖται

ὅταν περιποιεῖσθε τὸ δέρμα σας μὲ τὴ κρέμα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν.
Οἱ χαλαρωμένοι ἱστοὶ τοῦ δέρματος ἀναπλάθονται.
Τὰ ἀδρανῆ κύτταρα ἐνεργοποιοῦνται καὶ τὸ δέρμα σας ξαναβρίσκει τὴν νεανική του ἐλαστικότητα καὶ φρεσκάδα.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ
Μὴν καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ σαπούνι.
Μεταχειρισθῆτε τὸ ἀγνὸ γαλάκτωμα Ντεμακιγιὰν Μελπάν... Κάνει ἕνα τέλειο ἐπιστημονικὸ καθαρισμό, διευκολύνει τὴν πλήρη διαπνοὴ τοῦ δέρματος καὶ τὸ ἀναζωογονεῖ συνεχῶς.

LANOLINE melpan crème

Μόλις ἡ Σάντα ἔμεινε μόνη μὲ τὴ Τζορτζίνα, τῆς ψιθύρισε:

— Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βακέτι. Πάρτε ἕνα γράμμα του, μὲ ὅλες τὶς ὁδηγίες.

Ἐκείνη τόκρυψε γρήγορα στὸν κόρφο της. "Υστερα πῆρε τὸ χέρι τῆς Σάντας καὶ τὸ φίλησε, μὲ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη. Ἡ Σάντα δάκρυσε ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Ἡσυχάστε, σᾶς παρακαλῶ, τῆς σύστησε, "Ολα θὰ πάνε καλά. Ἡ κορούλα σας σᾶς περιμένει...

Συγχρόνως εἶχε ξεδιπλώσει μπροστά της διάφορες νταντέλες. "Οταν ἄκουσε τὰ βήματα τῆς κόμησσας, εἶπε δυνατά:

— Κυττάχτε αὐτὴν ἐδῶ! Τί λεπτὴ ἐργασία!...

— Ναί, εἶναι θαυμάσια! φώναξε ἡ Τζορτζίνα. Κύτταξε, μαμά.

— Μιὰ στιγμή. Θέλω νὰ συγκρίνω τὴν ἄλλη... εἶπε ἡ κόμησσα. "Αχ, τί κρῖμα! Δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια...

— "Αν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς ἑτοιμάσω μιὰ ἴδια. Θὰ χρειαστῇ ὅμως ἕνας μήνας... πρότεινε ἡ Σάντα.

— Τότε δὲ θὰ μᾶς χρειάζεται πιά. Ἡ κόρη μου θὰ παντρευτῇ στὶς 18 τοῦ μηνὸς καὶ θὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι.

— Ν' ἀντικαταστήσετε, λοιπόν, τὴ δική σας νταντέλλα μ' αὐτὴν ἐδῶ. Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲ θὰ χάσετε.

Ἡ κόμησσα πείσθηκε νὰ κρατήσῃ τὴ νταντέλα της καὶ ν' ἀγοράσῃ μιὰ ἄλλη, ἀκριβώτερη.

"Οταν ἔφυγε ἡ Σάντα, ἡ Τζορτζίνα θἄθελε νὰ κλειστῇ ἀμέσως στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ Βακέτι. Θεώρησε ὅμως φρονιμώτερο νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονησία της καὶ νὰ περιμένῃ ὡς τὸ βράδυ.

Μόλις βρέθηκε μονάχη στὸ δωμάτιό της, μὲ τὴ Ρανόκια, ποὺ θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ γδυθῇ, τὴν ἔβαλε νὰ φυλάῃ στὴν πόρτα κι' ἔπειτα ἄνοιξε γρήγορα τὸ γράμμα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Κυρία. Τὰ ἔχω κανονίσει ὅλα γιὰ τὴ φυγάδευσί σας. Σὲ λίγες μέρες, θἀρθῶ ἐκεῖ, μεταμφιεσμένος σὲ ζητιάνο, καὶ θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴ Ρανόκια. "Επειτα, θἀρθῇ νὰ σᾶς πάρῃ ἕνα αὐτοκίνητο, μὲ τὴν ἀδελφή μου καὶ μ' ἕνα ἐπιτιστό μας σωφέρ. Ἐξακολουθῆστε νὰ μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ παίξετε τὸ ρόλο σας. Σὲ λίγες μέρες, θὰ ἐνωθῆτε γιὰ πάντα μὲ τὸ παιδί σας. Ἡ ἀδελφή μου θὰ σᾶς φέρῃ αὐτὸ τὸ γράμμα μου καὶ συγχρόνως θὰ μελετήσῃ τὰ κατατόπια, γιὰ νἀναι σίγουρη πὼς δὲ θὰ μᾶς παρουσιαστῇ κανένα ἐμπόδιο.

«Βακέτι».

Ἡ Τζορτζίνα ἔκαψε τὸ γράμμα κι' ὕστερα ἔπεσε γονατιστὴ καὶ προσευχήθηκε στὸ Θεό.

"Επειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Βακέτι παρουσιάστηκε στὴ βίλλα, κάνοντας τὸ ζητιάνο. Ἦταν ἀγνώριστος, μὲ μιὰ ἄσπρη γενειάδα καὶ μὲ σκοῦρα γυαλιά. Ἀλλ' ἡ Ρανόκια τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ συνεννοηθῇ μαζί του. Τὴν ἴδια νύχτα, συναντήθηκαν κοντὰ σ' ἕνα ἐρημοκκλήσι καὶ κανόνισαν κάθε λεπτομέρεια.

Ἡ Τζορτζίνα ἐπιστράτευσε ὅλη τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ θάρρος της, γιὰ νὰ μὴν προδεθῇ, μὲ τόσα μάτια, ποὺ τὴν κατασκοπεύανε. Ἀπορροῦσε κι' ἡ ἴδια πὼς κατάφερνε νὰ μένῃ τόσο ἤρεμη, νὰ χαμογελᾶ στὸν ἀρραβωνιαστικό της...

Τέλος, τὴν ὡρισμένη νύχτα, ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν ἀναταραχή, ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴ βίλλα, μετὰ τὴ δεξίωσι, τυλίχτηκε μ' ἕνα παλτό, κατέβηκε στὸν κῆπο ἀπαρατήρητη, μαζὶ μὲ τὴ Ρανόκια,

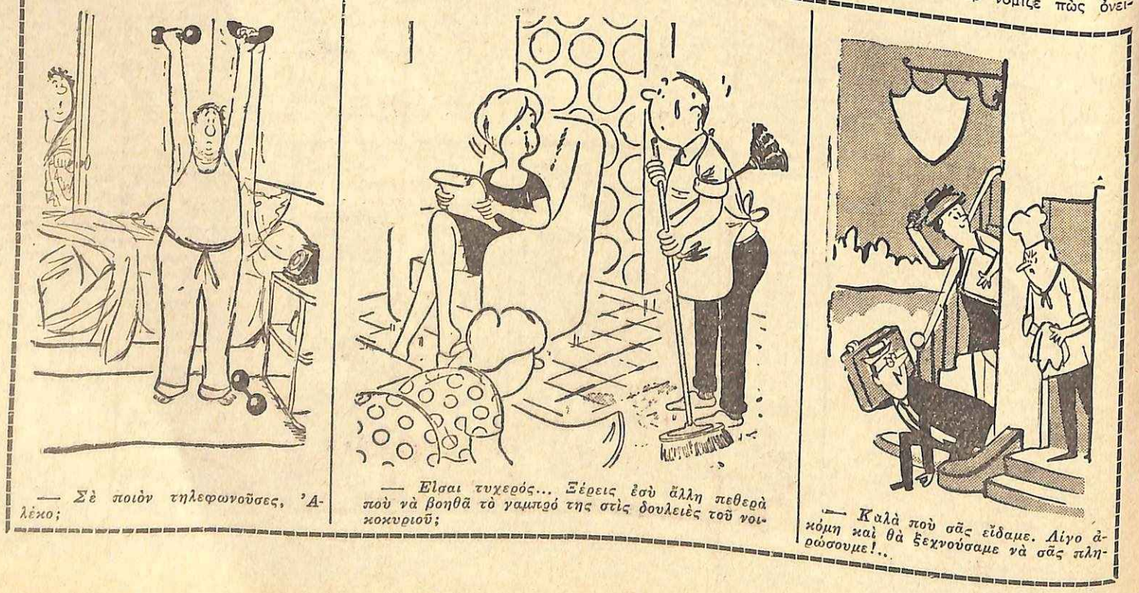

— Σὲ ποιὸν τηλεφωνοῦσες, Ἀλέκο;

— Εἶσαι τυχερός... Σέρεις ἐσὺ ἄλλη πεθερὰ ποὺ νὰ βοηθᾶ τὸ γαμπρό της στὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ;

— Καλὰ ποὺ σᾶς εἴδαμε. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ξεχνούσαμε νὰ σᾶς πληρώσουμε!...

καὶ πέρασε ἀπὸ ἕνα γκρεμισμένο σημεῖο τοῦ μαντρότοιχου. 'Απ' ἔξω, τὴν περίμενε τ' αὐτοκίνητο μὲ τὴ Σάντα.

Πρὶν χωριστῆ ἀπ' τὴ Ρανόκια, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε γρήγορα. Μὴν ξεχνᾶς ὅ,τι σοῦ εἶπα.

— Μείνετε ἥσυχη, κυρία!... Καλὴ τύχη!

'Η Τζορτζίνα ἔφυγε. 'Η Ρανόκια γύρισε στὴν καμαρούλα της, ἔπεσε στὸ κρεβάτι της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα. Εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς δὲ θὰ ξανάϊδωνε πιὰ τὴν ὄμορφη καὶ καλὴ κυρία της...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ξέσπασε ἡ τρομερὴ πυρκαγιά, ποὺ κατέστρεψε τὴ βίλλα. "Ενα ἀπ' τὰ θύματά της ἦταν ἡ ἄμοιρη Ρανόκια.

Ε'.

"Ηταν σούρουπο μιᾶς ὡραίας μαγιάτικης Κυριακῆς. Μιὰ ἀσυνήθιστη κίνηση ἐπικρατοῦσε σ' ὅλο τὸ Τουρῖνο. Οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν ἦταν σκεπασμένοι μὲ προεκλογικὲς προκηρύξεις, μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων στὶς βουλευτικὲς ἐκλογές, ποὺ εἶχαν γίνει αὐτὴ τὴ μέρα. 'Ο κόσμος περίμενε ἀνυπόμονα τ' ἀποτελέσματα. "Ηταν μοιρασμένος σὲ δυὸ στρατόπεδα.

Οἱ δυὸ ὑποψήφιοι, ποὺ διεκδικοῦσαν τὸ βουλευτικὸ ἀξίωμα, ἦταν ὁ 'Οσκὰρ Μόργκαν κι' ὁ Μάρκο Βακέτι, ὁ «βασιλιᾶς τῶν παλιατζήδων».

Οἱ ἐφημερίδες, ποὺ ὑποστήριζαν τὸν πρῶτο, γράφανε πὼς καταγόταν ἀπὸ πλούσια κι' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. 'Αναφέρανε τὰ θλιβερὰ ἐπεισόδια τῆς νεανικῆς του ἡλικίας καὶ τὸν παρουσιάζανε σὰ θῦμα τῶν ὀπαδῶν τοῦ γιατροῦ Λέμαν. Πρόσθεταν δέ, ὅτι ὁ Βακέτι, γυιὸς ἑνὸς ἁπλοῦ χωριάτη καὶ φανατικοῦ ὀπαδοῦ τοῦ γιατροῦ, χρησιμοποιοῦσε κακοήθειες καὶ συκοφαντίες στὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Μόργκαν.

Γράφανε ἀκόμα πὼς ὁ Οσκὰρ εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴν πολιτική, γιὰ νὰ ξεχάση ἕνα φριχτὸ χτύπημα τῆς μοίρας: τὴν ἀπώλεια τῆς ἀραβωνιαστικιᾶς του, ποὺ εἶχε βρῆ τραγικὸ θάνατο σὲ μιὰ πυρκαγιά. Τονίζανε πὼς ἀγαποῦσε τὸ λαὸ καὶ πὼς θὰ ἦταν ὁ καταλληλότερος ἀντιπρόσωπός του. 'Υπενθυμίζανε πὼς εἶχε ἀνοίξει δυὸ ἐργοστάσια, γιὰ νὰ δώση δουλειὰ σὲ ἑκατοντάδες ἐργάτες, πὼς συμμετεῖχε σὲ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ πὼς ζοῦσε λιτά, αὐστηρὰ καὶ μετρημένα.

Οἱ ἐφημερίδες, ποὺ ὑποστήριζανὲ τὸ Μάσκο Βακέτι, περιγράφανε τὴν ἁπλὴ καὶ τίμια ζωή του. Γράφανε πὼς εἶχε ἔρθει στὸ Τουρῖνο σὰν ἁπλὸς παλιατζὴς κι' εἶχε κατορθώσει σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐργατικότητά του, νὰ ὀργανώση τὴ δουλειά του, νὰ δημιουργήση μιὰ ἀξιόλογη περιουσία καὶ ν' ἀποκτήση δημοτικότητα στὶς λαϊκὲς μάζες. Εἶχε λοιπὸν κάθε δικαίωμα νὰ ζητᾶη τώρα νὰ τὶς ἐκπροσωπήση στὴ Βουλή.

Δὲν κρύβανε οἱ ἐφημερίδες, ὅτι ὁ Βακέτι ἦταν ἄλλοτε ἀντίπαλος τοῦ 'Οσκὰρ, στὸν τόπο τους, ἀλλὰ εἰλικρινὴς καὶ δίχως προσποίηση. Διηγιόνταν τὴν ἱστορία τῶν οἰκογενειῶν Μόργκαν καὶ Λέμαν, ἀποδεικνύοντας πὼς ἦταν θύμα ἡ δεύτερη, κι' ὄχι ἡ πρώτη.

"Ολ' αὐτὰ εἶχαν ἀνάψει τὸν πυρετὸ τῶν ἐκλογέων, ποὺ εἶχε φτάσει στὸ παραλήρημα τὴν ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν.

Βράδυαζε. Στὸ καινούργιο σπίτι, ποὺ εἶχε χτίσει ὁ Βακέτι, βιναλα στῆς ἀδελφῆς του, δυὸ γυναῖκες περίμεναν ἀνυπόμονα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας.

'Η μιὰ ἦταν νέα καὶ ὡραιοτάτη. Τὴν ἔλεγαν Μαρία Τερέσκοβα. Ἡ πρώτη γυναῖκα κοσμοναύτης, θὰ παντρευτῆ τὸν 'Αντριαν Νικολάγιεφ, τὸ διαστρατιμένο πιλότο, ποὺ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1962 ἔκανε περιστροφὲς γύρω ἀπὸ τὴ γῆ μαζὶ μὲ τὸν Πόποβιτς. Σύμφωνα μὲ τὶς πιὸ ἀόριστες διαδόσεις, ποὺ διαφεύγουν ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, φαίνεται ὅτ

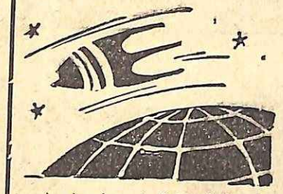

μετὰ τὸ γάμο, ἡ Βαλεντίνα καὶ ὁ 'Αντριαν θὰ πάρουν μέρος σ' ἕνα πείραμα, ποὺ θὰ καταπλήξη τὸν κόσμο. Λέγεται ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ διαστρατιμένη ἐξόρμησι μὲ τρία διαστημόπλοια σὲ τροχιὰ καὶ ὅτι στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ θὰ ὑπάρχουν δυὸ πιλότοι. 'Η Βαλεντίνα καὶ ὁ 'Αντριαν θὰ εἶναι φυσικὰ στὸ ἴδιο διαστημόπλοιο, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς διαδόσεις, ἔχει ὀνομαστῆ κι' ὅλας «Γαμήλιος Βοστόκ».

"Εκλαιγε πρὶν γεννηθῆ

"Ενα νεογέννητο πέντε ἡμερῶν, ὁ Ντάγκλας Γούντ, εἶναι κι' ὅλας διάσημο στὴν 'Αγγλία, γιατὶ ἄρχισε νὰ κλαίη πρὶν γεννηθῆ, ἐνῶ ἡ μητέρα του περίμενε νὰ μπῆ στὴν αἴθουσα τοκετοῦ, ἑνὸς νοσοκομείου τῆς Σκωτίας. 'Η πρώτη, ποὺ ἄκουσε τὸ κλάμα ἦταν φυσικὰ ἡ μητέρα, μὰ οἱ κραυγὲς ἦταν ἀσκετὰ δυνατές, ὥστε νὰ γίνουν ἀντιληπτὲς ἀπὸ τὶς δυὸ νοσοκόμες καὶ ἀπὸ τὸ γιατρό, ποὺ βρίσκονταν στὸ θάλαμο. Κάλεσαν λοιπόν, ἐπειγόντως τὸν καθηγητὴ γυναικολόγο, ποὺ ἐξήγησε ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ δὲν τοῦ ἔχει συμβῆ ποτὲ τέτοια περίπτωσι στὰ εἴκοσι χρόνια τῆς καρριέρας του, ἕνα παιδὶ εἶναι δυνατὸ νὰ κλάψη κατὰ τὸ διάστημα τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ, ἐνῶ ἡ ἐπιστήμη ἀποκλείει ὅτι εἶναι δυνατὸ νὰ συμβῆ κάτι τέτοιο πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πόνους.

Μητέρες ἱκανὲς γιὰ ὅλα

'Υπάρχουν γυναῖκες καὶ μητέρες, ποὺ εἶναι ἱκανὲς γιὰ ὅλα. Καὶ νὰ ἕνα παράδειγμα: 'Η "Ελσυ Μπάρμπροῦ, 34 χρόνων, κάτοικος τοῦ Ρόντ Αἴλαντ· γιὰ νὰ τιμωρήση τὸν πεντάχρονο γυιό της, ἐπειδὴ εἶχε φάει φυστίκια χωρὶς τὴν ἄδειά της, τὸν ἀνάγκασε νὰ καταπίη... μαῦρο πιπέρι. Τὸ ἄτυχο παιδάκι πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Τὸ πιπέρι τοῦ εἶχε φράξει τὴν τραχεῖα.

'Ενεργητικὸ μέτρο

Πολὺν ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες, τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ θὰ περνοῦσε στὴν ἱστορία, σὰν παράδειγμα ψυχικῆς δυνάμεως. Σήμερα ἀναφέρθηκε μόνο σὰν κάτι περίεργο στὰ «ψιλὰ» τῶν ἐφημερίδων. Πρόκειται γιὰ τὸ Μπροῦνο Τζανερρίνι, ἕνα νεαρὸ 22 χρόνων, κάτοικο ἑνὸς ἰταλικοῦ χωριοῦ τῆς ἐπαρχίας Γκροσσέτο. Μιὰ ἐχιδνα τὸν δάγκωσε στὸ δάκτυλο κι' ἐκεῖνος δὲ στάθηκε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ σκεφτῆ τί ἔπρεπε νὰ κάνη. Αντὲς ἔσπασε ἀστραπιαία: "Εβωσε μιὰ μ' ἕνα μικρὸ τσεκούρι καί... ἔκοψε τὸ δάκτυλό του! Ὑστερα ζήτησε νὰ τὸν συνοδεύσουν στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ προληπτικὸ μέτρο ἦταν βέβαια δραστήριο καὶ οἱ γιατροὶ φρόντισαν νὰ περιποιηθοῦν μόνο τὸ κομμένο δάχτυλό. Μὰ ἂν ἡ ἐχιδνα τὸν εἶχε δαγκώσει στὴ μύτη;

Πρωτότυπη ἐκδίκησι

"Εξαλλη ἀπὸ ζήλεια γιὰ τὶς ὑποτιθέμενες ἀπιστίες τοῦ συζύγου της, ἡλικίας σαραντάοκτὼ χρόνων, ἡ κυρία Πία Καβαλλάρι, ἀπὸ τὸ Βερτσέλλι ('Ιταλία) ἀποφάσισε νὰ τὸν τιμωρήση. Δὲ σκέφτηκε ὅμως οὔτε νὰ τὸν σκοτώση, οὔτε νὰ τοῦ ἀνταποδώση τὴν ἀπιστία μὲ ἀπιστία. Αὐτὰ ἦταν μέσα ἐκδικήσεως κάτι πρωτότυπο. Περίμενε, λοιπόν, ἕνα βράδυ νὰ κοιμηθῆ. Ὑστερα τὸν ἔβεσε στὸ κρεβάτι μ' ἕνα σχοινὶ καὶ τὸν ξυλοκόπησε ἄγρια μ' ἕνα σιδερένιο ραβδί. "Επειτα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι φωνάζοντας: «Ὁρκίζομαι πὼς δὲ θὰ ξαναγυρίσω κοντά σου!» 'Ο ἄντρας της συνήλθε στὸ νοσοκομεῖο, ποὺ τὸν εἶχαν μεταφέρει οἱ γείτονες καὶ τοῦ μεταδίδακα τὰ λόγια, ποὺ εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα του, φεύγοντας, ἐκεῖνος μουρμούρισε: «Καὶ ποιὸς τὴ θέλει πιὰ νὰ ξαναγυρίση; Θεὸς φυλάξοι!»

Τὸ πολύτιμο ἐμβόλιο

Στὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λίβερπουλ, οἱ ἐπιστήμονες — ἐρευνητὲς κατόρθωσαν ν' ἀπομονώσουν τὸ βάκιλλο μέθοδο ἐργαστηριακῆς καλλιέργειας τοῦ. Αὐτὴ ἡ πρώτη ἐπιτυχία ἔδωσε θάρρος στοὺς Ἀγγλους ἐπιστήμονες, ποὺ κατώρθωσαν νὰ ἑτοιμάσουν τὸν πρῶτο τύπο ἐμβολίου γιὰ τὴν ἀσθένεια αὐτή, ποὺ ἐνῶ στὴν παιδικὴ ἡλικία εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνη, στὴν ἐποχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης μεταμορφώνεται σὲ μιὰ φοβερὴ ἀπειλή, καὶ συχνὰ γίνεται αἰτία γιὰ τὴ γέννηση ἀνωμάλων παιδιῶν. Τώρα, ὅμως, ὅταν θὰ γίνη ἀποτελεσματικὸ τὸ ἐμβόλιο, θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ ἐμβολιάζωνται ὅλα τὰ κοριτσάκια καὶ νὰ προστατεύωνται ἔτσι ἀπ' αὐτὸν τὸν μελλοντικὸ κίνδυνο.

'Η ἰσότης καὶ τὰ μαλλιὰ

«'Η ἰσότης τῶν δύο φύλων πρέπει ν' ἀρχίση ἀπ' τὰ μαλλιά» δήλωσε ὁ Γάλλος ράφτης Πιὲρ Καρντέν, προτείνοντας ἕνα κόψιμο μαλλιῶν πιὸ μακρὺ γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ ἕνα πολὺ κοντὸ γιὰ τὶς γυναῖκες. "Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, λανσάρισε τὸ «ντερνιὲ κρὶ» τῶν ἀντρικῶν μαλ-

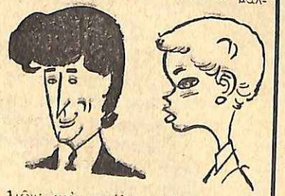

λιῶν: μιὰ μεγάλη τούφα, ἀνασηκωμένη μπροστά, μὲ τρόπο σχεδὸν παρόμοιο μὲ κεῖνον ποὺ συνηθίζεται στὰ γυναικεῖα χτενίσματα!

'Αστυνομικὰ ἑλικόπτερα

Στὴ Νέα Υόρκη, ἡ ἀστυνομία χρησιμοποιεῖ τὰ ἑλικόπτερα μὲ ἀσυλογη ἐπιτυχία. Πρὸ ἑβδομάδων δυὸ νεαροὶ κλέφτες, ἀφοῦ ἐλήστεψαν ἕνα κατάστημα, ἔφυγαν ἀπὸ τὴ θάλασσα μὲ μιὰ βάρκα. "Ενα ἑλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας ἀπογειώθηκε ἀμέσως μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐρευνήση τὴν πιθανότητα τῆς φυγῆς τους ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὅταν οἱ ἀστυνομικοί — πιλότοι διέκριναν τὴ βάρκα μὲ τοὺς φυγάδες χαμήλωσαν τὸ ἑλικόπτερο, ἔριξαν δυὸ γάντζους, ἀνασήκωσαν τὴ βάρκα μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ νεαροὺς καὶ τοὺς παρέδωσαν στὴν 'Αστυνομία.

"Οσοι ξέρανε ἄλλοτε τὴν Τζορτζίνα, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ τὸ ἀδύνατο κορμί, δὲ θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν. Τώρα εἶχε τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας, μαλλιὰ χρυσόξανθα, χτενισμένα διαφορετικά, γαλακτόχρωμη ἐπιδερμίδα, χείλη κόκκινα σὰν κοράλι.

Παρουσιαζόταν ὡς γυναῖκα τοῦ Βακέτι. Εἶχαν μάλιστα δημιουργήσει ἕνα εἶδος θρύλου γύρω της.

Λέγανε πὼς ἦταν χήρα ἑνὸς πλουσιώτατου 'Αμερικανοῦ καὶ πὼς, ταξιδεύοντας στὴν 'Ιταλία μὲ τὴν κόρη της, εἶχε περάσει ἀπ' τὸ Τουρῖνο. Ἐκεῖ, τὴς ἐπιτέθηκαν ἕνα βράδυ δυὸ κακοποιοί, σ' ἕνα ἐρημικὸ δρόμο. "Εβαλε τότε τὶς φωνές. Τὴν ἄκουσε ὁ Βακέτι, ποὺ περνοῦσε τυχαίως ἀπὸ κεῖ, κι' ἔτρεξε νὰ τὴ βοηθήση.

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ τὸ βάλανε στὰ πόδια, μόλις τὸν εἶδαν. 'Η κυρία τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις. Τῆς διηγήθηκε τότε ποιὸς ἦταν καὶ πὼς εἶχε ἀποκτήσει ἐπιρροή, ὄχι μόνο στοὺς τίμιους ἐργάτες, ἀλλὰ καὶ στὸν ὑπόκοσμο.

'Η κυρία συγκινήθηκε, τὸν θεώρησε ἀνώτερο ἄνθρωπο καὶ δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὴ συνοδέψη ὡς τὸ ξενοδοχεῖο της. Τὸ κοριτσάκι της τὸν συμπάθησε ἀμέσως. Μιὰ στενὴ φιλία τὸν συνέδεσε μὲ τὴν 'Αμερική, ἔφυγε μαζί της γιὰ σὲ λίγους μῆνες παντρεμένοι.

"Αλλωστε, ὁ Βακέτι εἶχε πάψει πρὸ πολλοῦ νὰ κάνη τὸν πλανόδιο πολιατζὴ κι' εἶχε ἀνοίξει ἕνα κατάστημα, ὅπου ἀπασχολοῦσε πολλοὺς δυστυχισμένους, ἐξασφαλίζοντάς τους τὸ ψωμί τους. Γι' αὐτὸ τὸν εἶχαν ἐπονομάσει «βασιλιᾶ τῶν παλιατζήδων».

'Η ἄλλη γυναίκα, ποὺ περίμενε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἦταν ἡ Σάντα.

— Εἶσαι βέβαιη πὼς θὰ πετύχη; τὴ ρώτησε κάποια στιγμὴ ἡ Τζορτζίνα, μὲ λαχτάρα.

— Ναί, θὰ τὸ δῆς, ἀπάντησε ἤσυχα ἐκείνη. Θὰ κάνη ἀπόψε τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴ νίκη καὶ τὴ συντριβὴ τοῦ ἐχθροῦ του.

— Μακάρι! μουρμούρισε ἡ νέα γυναῖκα. 'Ο καϋμένος, ὁ τίμιος ἄνθρωπος, ποὺ ἀναγκάστηκε, ὅπως κι' ἐγώ, νὰ πάρη ψεύτικο ὄνομα, ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀθλίου!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ὁ Βακέτι. Οἱ δυὸ γυναῖκες τρέξανε κοντά του.

— Λοιπόν;... ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Τζορτζίνα.

— Δὲν ξέρω τίποτα ἀκόμη. "Ηρθα νὰ περιμένω ἐδῶ, κοντά σας. 'Η παρουσία σας θὰ λιγοστεύη τὴν ἀνυμονησία μου.

Κανεὶς ἀπ' ὅσους εἶχαν γνωρίσει ἄλλοτε τὸ Λέμαν καὶ τὸ γέρο Βακέτι, δὲ θ' ἀναγνώριζε σήμερα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μὲ τὸ τικὸ πρόσωπο, τὴ ζωηρὴ ματιά. "Ηταν μιὰ ἀληθινὴ μεταμόρφωσι...

— Τί κάνει ἡ Ἀγνή; ρώτησε μάνα. Δὲ θ' ἀργήση νὰ γυρίση.

— Τῆς ἔφερα γλυκά. εἶπε ὁ Βακέτι, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πακετάκι.

— Θὰ μοῦ τὴν κάνης λείμαστη! τὸν μάλωσε τάχα ἡ Τζορτζίνα. Καὶ μοῦ ἔχεις κλέψει ὅλη τὴν ἀγάπη της.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, κόρη μου! 'Η Ἀγνὴ ἀγαπάει πολὺ ἐμένα καὶ τὴ Σάντα, ἐσένα ὅμως μόνο τὴ λατρεύει... ὅπως καὶ τὸ μπαμπά της, γιὰ τὸν ὁποῖο προσέχεται κάθε βράδυ κι' ἐλπίζει νὰ ξαναδῆ.

'Η Τζορτζίνα χλώμιασε καὶ μουρμούρισε θλιμμένα:

— Φτωχὲ μοῦ Γκουίντο, ἀγαπημένε μου! Πόσο θὰ ὑποφέρῆς, πιστεύοντας πὼς σὲ ξεχάσανε ὅλοι, μετὰ τὴν ἄδικη καταδίκη σου!... Δὲ μπορέσαμε ἀκόμα νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί του.

— 'Οχι, ὄχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Βακέτι. "Αφησε νὰ γίνω βουλευτής, καὶ θὰ δῆς τότε.

— Νά, ἡ 'Αγνή! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Σάντα.

Πραγματικά, ἀκουγόταν ἀπ' ἔξω ἡ κελαϊδιστὴ φωνίτσα τῆς μικρῆς. "Ωρμησε μέσα καὶ τοὺς ἀγκάλιασε ὅλους μὲ τὴ σειρά.

"Ηταν τὸ ὁμορφότερο κοριτσάκι, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη. Τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ χαμόγελό της θύμιζαν τὸν πατέρα της. Τὰ μάτια της, φωτεινὰ σὰν ἀστέρια, ἦταν ὅμοια μὲ τῆς μητέρας της. Εἶχε ἐξυπνάδα πρόωρη γιὰ τὴν ἡλικία της. Καταλάβαινε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πότε ἔπρεπε νὰ σωπάση καὶ πότε νὰ μιλήση. Καὶ δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ ὅ,τι τῆς λέγανε.

Τὴν πρώτη φορά, ποὺ ἡ Τζορτζίνα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ γέμισε φιλιά, αὐτὴ τὴν κύτταξε καλὰ καλὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι ἡ μαμά μου. Σ' ἐβλεπα καὶ στ' ὄνειρό μου τόσο ὄμορφη.

Κι' ὅταν ὁ Βακέτι τὴν πῆρε στὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπε «Στὸ ἑξῆς, δὲ θὰ μὲ φωνάζῆς πιὰ παππού, ἀλλὰ μπαμπά», τὸν ρώτησε:

— Πέθανε μήπως ὁ μπαμπᾶς, ποὺ μὲ βάζατε νὰ παρακαλῶ γι' αὐτὸν στὴν προσευχή μου, κάθε βράδυ;

— "Οχι, θησαυρέ μου, ἀπάντησε ὁ Βακέτι. Ζῆ καὶ θὰ τὸν ξαναδῆς μιὰ μέρα, ὅπως εἶδες καὶ τὴ μαμά. Μὰ δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς τίποτα ἀπ' ὀλ' αὐτά. Πρέπει νὰ πιστεύουν ὅλοι πὼς εἶμαι ὁ μπαμπᾶς σου.

— Καλά, εἶπε σοβαρὰ ἡ μικρούλα. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω.

Καί, πραγματικά, ἀπὸ τότε, φώναζε «μπαμπᾶ», τὸ Βακέτι, ἐξακολούθησε ὅμως νὰ λέη «γιαγιὰ» τὴ Σάντα.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν τώρα. Παρ' ὅλο τὸ κελάδημά της 'Αγνῆς, ὁ Βακέτι φαινόταν ἀφηρημένος κι οἱ δυὸ γυναῖκες ἀνήσυχες.

— Φτάνει μονάχα νὰ μὴ θριαμβεύση αὐτὸς ὁ ἄθλιος! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Τζορτζίνα. Ποιὸς ξέρει τί ἄτιμα μέσα μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ πετύχη...

— Δὲ θὰ πετύχη, δήλωσε μὲ πεποίθησι ἡ Σάντα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν βήματα βιαστικὰ ἀπ' ἔξω. Δυὸ παλιατζῆδες ἔρχονταν τρέχοντας, γιὰ νὰ φέρουν πρῶτοι τὴ μεγάλη εἴδησι: 'Ο Βακέτι, ὁ βασιλιᾶς τους, εἶχε κατατροπώσει τὸν "Οσκαρ Μόργκαν, μὲ διαφορὰ 2 χιλιάδων ψήφων!

Δάκρυα χαρᾶς ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Τζορτζίνας καὶ τῆς Σάντας, ἐνῶ ὁ Βακέτι ἔσφιγνε τὸ χέρι αὐτῶν, ποὺ εἶχαν τρέξει νὰ τὸν συγχαροῦνε.

Σὲ λίγο, ἐφτασε ὁλόκληρη διαδήλωσι. Ἀπὸ χιλιάδες ἀνθρώπους, ποὺ φώναζανε:

— Ζήτω ὁ Βουλευτής μας! Ζήτω ὁ Βασιλιᾶς τῶν παλιατζήδων!

'Ο Βακέτι, παρουσιάστηκε στὸ μπαλκόνι. Χάλασε ὁ κόσμος τότε γιος Βουλευτὴς ἔγνεψε πὼς ἤθελε νὰ μιλήση. Κι' ἀμέσως ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος σώπασε.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εἶπε ὁ Βακέτι μὲ τὴν ἠχηρὴ φωνή του. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήριά σας καὶ προπάντων γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ μοῦ δείξατε. Ἐλπίζω νὰ φανῶ ἀντάξιός σας. Θὰ ἐπιζητήσω πὼς θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω, κάθε θυσία, γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθῆκον μου. Δὲ θὰ χω στὴν καρδιά, παρὰ τὴν ἰσότητα καὶ τὴν εὐτυχία ὅλων σᾶς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΓΑΡΔΕΝΙΑΣ

ΚΑΘΗΣΕ μπροστά στὸ τραπεζι, χωρὶς νὰ κυττάζη τὴ γυναῖκα του. Φαινόταν κουρασμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο σὰν πανί.

— Τί σοῦ συμβαίνει, Μάϊκ; τὸν ρώτησε ἡ Τζέϊν, μ' ἀνησυχία.

— Βρισκόμουνα στὸ καφενεῖο τοῦ Νέλ, ὅταν μπῆκε ὁ Τάρπιν... Μὲ θέλει γιὰ τὴν καινούργια «δουλειά», ποὺ ἑτοιμάζει...

— Μὰ δὲν τοῦ εἶπες πὼς τελείωσε πιά, πὼς ἀποφάσισες νὰ τραβήξης τὸν ἴσιο δρόμο;

Ὁ Μάϊκ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τοῦ τὸ εἶπα, Τζέϊν. Τοῦ μιλοῦσα ὥσπου στέγνωσε τὸ σάλιο μου. Μὰ αὐτὸς δὲν πείθεται ἀπὸ λόγια... Χρειάζεται τέσσερες γιὰ τὸ κόλπο... καὶ διάλεξε ἐμένα. Ὅταν ἰβάϊλη κάτι στὸ μυαλό του ὁ Τάρπιν, δὲν ἀλλάζει ἰδέα!

— Ὥστε δέχτηκες; ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα.

— Ναί, δέχτηκα... Μὰ ἔννοια σου, ἔτσι ποὺ ἔχει σχεδιάσει τὴ δουλειά, δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος.

— Ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἐπαρατήρησε εἰρωνικὰ ἡ Τζέϊν. Ἔτσι ἔλεγες καὶ τότε, πὼς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος...

Ὁ Μάϊκ ἔτριψε νευρικὰ μιὰ ψίχα ψωμιοῦ κι' ἀπάντησε:

— Μὰ δὲν ἔφταιγε ὁ Τάρπιν, ποὺ σκόνταψα στὸ τελευταῖο σκαλὶ κι' ἔτσι δὲν πρόλαβα νὰ πηδήσω στ' αὐτοκίνητο μὲ τοὺς ἄλλους!

— Θὰ προλάβαινες, ἂν σὲ περιμένανε λίγο. Μὰ αὐτοὶ κυττάξανε μονάχα τὸν ἑαυτούλη τους... Ἡ Τζέϊν γέμισε τὸ πιάτο τοῦ Μάϊκ κι' ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τρώη ἀνόρεχτα.

— Δὲ μποροῦσα νὰ τ' ἀποφύγω... δικαιολογήθηκε. Ὁ Τάρπιν δὲ μ' ἀφίνει νὰ τοῦ φύγω... Βέβαια, θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τὴ ληστεία χωρὶς ἐμένα. Μὰ μὲ θεωρεῖ ἀπαραίτητο. Μοῦδωσε νὰ τὸ καταλάβω. Μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, γιατὶ δὲ μίλησα ὅταν μὲ πιάσανε. Μά, ἂν θελήσω νὰ τὸν παρατήσω, θὰ θυμώση καὶ μπορεῖ νὰ μὲ ξεκάνη!

Εἶχε δίκιο ὁ Μάϊκ. Ἤξερε τὸν Τάρπιν καὶ τὶς μεθόδους του...Φοβόταν ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ Τζέϊν. Δὲ θὰ ἦταν ἡ πρώτη, ποὺ θὰ τὴ βρίσκαναν πετσοκομμένη μὲ τὸ ξυράφι, σὲ κάποιο σκοτεινὸ δρομάκι, γιὰ ἀντίποινα...

Ἡ ξανθειὰ κι' ὅμορφη γυναῖκα ἔσπρωξε μακρυὰ τὸ πιάτο της κι' ἄναψε τσιγάρο.

Ὁ ἄντρας της τὴν κύτταζε, φοβισμένος πὼς θὰ τοῦ δήλωνε, ὅτι θἄφευγε καὶ θὰ τὸν ἄφηνε. ἂν λάβαινε μέρος στὴ ληστεία.

Εἶχαν μόνο ἑξη μῆνες παντρεμένοι, ὅταν ἔφαγε ἐκεῖνη τὴν καταδίκη: πέντε χρόνια φυλακή. Ποτὲ δὲ φανταζότανε πὼς μιὰ νέα κι' λαχταριστὴ γυναῖκα σὰν τὴ Τζέϊν, θἄκοινε ὑπομονὴ τόσα χρόνια, περιμένοντάς τον ν' ἀποφυλακισθῆ.

Νόμιζε πὼς δὲ θὰ εἶχε τόση ἀντοχή... Μὰ ἐκείνη εἶχε μείνει κολλημένη σ' αὐτόν, σὰ νὰ ἦταν ὁ μοναδικὸς ἄντρας στὸν κόσμο!

*

Ὁ Μάϊκ ἄνοιξε τὴν τηλεόρασι, γιατὶ δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀνθέξη στὴ βαρειὰ σιωπή, ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὴν τραπεζαρία.

Ἡ Τζέϊν ἀνάβε τὸ ἕνα τσιγάρο ἔπειτα ἀπ' τὸ ἄλλο, χωμένη στὸ κάθισμά της καὶ φανερὰ ἐκνευρισμένη, σὰ νὰ βρισκόταν σὲ αἴθουσα ἀναμονῆς ὀδοντογιατροῦ.

— Σβοῦ'το καὶ πές μου τὶς λεπτομέρειες, πρόφερε ξαφνικά.

Κάμποσοι ἐργάτες, ποὺ διορθώνανε τὸ δρόμο, τρέξανε πρὸς τὸ μέρος τῶν γκάνγκστερς.

Ὁ Μάϊκ γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, ἔκπληκτος.

— Ἀλήθεια, θέλεις νὰ μάθης; ρώτησε.

— Γιατί ὄχι; Μιὰ κι' ἔμπλεξες πάλι μὲ τὸν Τάρπιν, θέλω νὰ ξέρω τί ἐλπίδες ἔχω νὰ μοῦ πάρης ἕνα γούνινο παλτό.

Ὁ ἄντρας ἔκλεισε τὴν τηλεόρασι.

— Θὰ ληστέψουμε μιὰ μικρὴ Τράπεζα τῆς Κὸκ Στρήτ, ἐξήγησε. Ὁ Τάρπιν χρειάζεται ἄλλους τέσσερις, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό του... Ἐγὼ θὰ φυλάω στὴν πόρτα.

Ἡ Τζέϊν πάτησε τὸ τσιγάρο της μέσα στὸ τασάκι.

— Θὰ βαστάς πιστόλι; ρώτησε.

— Ναί, μὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ μεταχειριστῶ. Τὸ ξέρεις καλά.

— Κι' ἂν πυροβολήση κάποιος ἀπ' τοὺς ἄλλους; Τὸ ἴδιο δὲ θἄναι;...

— Ἄ, μὴν ἀνησυχῆς! Κανένας τους δὲν ἔχει ὄρεξη νὰ φορέση γραβάτα τὸ σκοινὶ τῆς κρεμάλας!

— Ποιὸς θὰ ὁδηγῆ τ' αὐτοκίνητο;

— Ὁ Τάρπιν. Μὰ δὲ θὰ μείνη μέσα στ' ἀμάξι. Θὰ μποῦμε ὅλοι μαζὶ στὴν Τράπεζα, ἀφίνοντας τ' αὐτοκίνητο ξεκλείδωτο, στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου... Βλέπεις, ὁ Τάρπιν ἔχει τὴ γνώμη πὼς μποτὲ νὰ φανῆ ὑποπτος ἕνας ἄνθρωπος καθισμένος στὸ τιμόνι ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἔξω ἀπὸ μιὰ Τράπεζα!

»Τ' αὐτοκίνητο θἄναι σὲ τέτοια θέσι, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε γρήγορα, χωρὶς νὰ πέσουμε πάνω σὲ πολυκοσμία.

— Χμ! Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ σκεφθήκατε ὅλα...

— Καὶ βέβαια!... Ἄκουσε, Τζέϊν. Δὲν ἤθελα ν' ἀνακατευτῶ..., μὰ δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀποφύγω.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Καλά, καλά... Πρέπει τώρα νὰ κοιμηθῆς καλά, νὰ ξεκουραστῆς. Θὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα ζεστό...

*

Τὸ πιστόλι βρόντησε κι' ὁ τσιμίας ἔπεσε πάνω στὰ σκορπισμένα χαρτονομίσματα, μὲ τὸ πόδι του ἀκουμπισμένο ἀκόμα στὸ σῆμα κινδύνου, ποὺ εἶχε πατήσει. Οἱ γκάνγκστερς ἅρπαξαν τὶς τσάντες μὲ τὰ λεφτὰ κι' ὡρμησαν ἔξω...

Μὰ τ' αὐτοκίνητό τους εἶχε χαθῆ! Στὴ θέσι του, βρισκόταν μονάχα ἕνας λεκὲς ἀπὸ λάδι, πάνω στὴν ἄσφαλτο...

Ἡ μανιασμένη κραυγὴ τοῦ Τάρπιν πνίγηκε ἀπ' τὸ δαιμονισμένο θόρυβο τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ κινδύνου. Κάμποσοι ἐργάτες, ποὺ διορθώνανε τὸ δρόμο, λίγο πιὸ κεῖ, τρέξανε πρὸς τὸ μέρος τῶν γκάνγκστερς καὶ τοὺς περικυκλώσανε, κουνώντας ἀπειλητικὰ τὶς ἀξίνες καὶ τὰ φτυάρια τους.

Ὁ Τάρπιν κατάλαβε πὼς δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ ξεφύγουνε. Γύρισε τότε τὸ πιστόλι του κατάπάνω του καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη...

*

Ἡ ἀστυνομία βρῆκε τὸ κλειμένο αὐτοκίνητο, παρκαρισμένο δυὸ δρόμους μακρύτερα. Δὲν ὑπῆρχαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα στὸ βολάν. Μονάχα ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα γαρδένιας, χυμένο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ...

... Στὸ νοσοκομεῖο, ἡ προϊσταμένη κύτταξε τὴ λεπτὴ κι' ὁμορφη γυναῖκα, ποὺ φοροῦσε γάντια ψηλὰ ὡς τὸν ἀγκῶνα.

— Φαίνεται πὼς ὁ ἄντρας σας πῆρε μεγάλη δόσι ἀπὸ ὑπνωτικὰ χάπια, τῆς εἶπε. Εὐτυχῶς, ποὺ τὸν φέρατε ἀμέσως ἐδῶ, σήμερα τὸ πρωΐ... Τώρα εἶναι πιὰ ἐκτὸς κινδύνου.

Κι' ἐνῶ ἡ Τζέϊν ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὸν κοιμισμένο ἀκόμα Μάϊκ, ἡ προϊσταμένη ἄνοιξε τὸ παράθυρο, γιὰ ν' ἀνασάνη λίγο καθαρὸ ἀέρα. Γιατὶ εἶχε μιὰ φυσικὴ ἀντιπάθεια στὸ ἄρωμα τῆς γαρδένιας...

ΛΕΟΝ ΣΤΙΟΥΑΡΤ

✪✪

ΤΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΟΝΝΥ

Ὁ Σόννυ Λίστον, ἐπονομαζόμενος «Μπίγκ Χάντ» (Χοντρὰ Χέρια) παγκόσμιος πρωταθλητὴς τῆς πυγμαχίας, πρώην τρόφιμος τῶν φυλακῶν, εἶναι σχεδὸν ἀγράμματος. Ὅταν πρόκειται νὰ γράψη ἢ ἁπλῶς νὰ «σχεδιάση» τὴν ὑπογραφή του (ἄλλοτε ὑπέγραφε μ' ἕνα σταυρὸ) ἱδρώνει, κοκκινίζει καὶ καταναλώνει περισσότερο κόπο ἀπ' ὅσο τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κατακτήση μιὰ ἀκόμη νίκη πάνω στὸ ρίνγκ. Γι' αὐτὸ ὁ Σόννυ μοιράζει αὐτόγραφα... στοιμπαρισμένα πάνω σ' ἕνα μεγάλο ρολὸ χαρτιού, ποὺ κρατᾶ πάντα μαζί του. Ὅταν τὸν περικυκλώνουν οἱ θαυμαστές του (καὶ οἱ πολυάριθμες θαυμάστριές του) βγάζει τὸ ρολὸ καί, κόβοντας τὰ τετράγωνα χαρτάκια μὲ τὴν τυπωμένη ὑπογραφή του, τὰ μοιράζει ὁλόχυρα μὲ μεγάλη ἁπλοχεριά. Ἔτσι κατορθώνει νὰ γλυτώνη ἀπὸ τὸ «φοβερὸ κόπο» τῆς ὑπογραφῆς καὶ νὰ ἐξοικονομῆ τὶς δυνάμεις του μόνο γιὰ τὸ ρίνγκ.

Ὁ Ἐντγκαρ Μωφραὶ ἐνῶ μελετάει ἕνα χάρτη, πρὶν νὰ ξεκινήση γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες ἐξερευνήσεις του στὴν πράσινη κόλασι τοῦ Ἀμαζονίου.

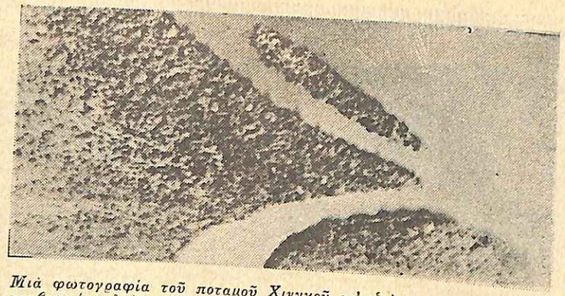

Μιὰ φωτογραφία τοῦ ποταμοῦ Χινγκοῦ κι' ἑνὸς παραποτάμου του τραβηγμένη ἀπὸ ψηλά, ποὺ δίνει μιὰ ἐντύπωσι τὸ τί σημαίνει νὰ ἐξερευνήση κανεὶς τέτοιες περιοχές: Ἐκτάσεις ἀπέραντες σκεπασμένες ἀπὸ μιὰ βλάστησι ὄχι πολὺ ψηλή, ἀλλὰ πυκνὴ καὶ σχεδὸν ἀδιάβατη.

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐξερευνητὲς τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραί, ἕνας λογιστὴς ἀπὸ τὴν Τουλών, ποὺ μέχρι τὰ πενηνταδυὸ χρόνια του, δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Στὰ παρθένα δάση τοῦ Ἀμαζονίου, ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραί, ἀνοιξε καινούργιους δρόμους, σκαρφαλώνοντας σὲ ἄγνωστα βουνὰ κι' ἀνακαλύπτοντας ἰνδιάνικες φυλές, ποὺ ὁ πολιτισμένος κόσμος τὶς ἀγνοοῦσε. Μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῆ ἐκεῖνο, ποὺ ἀναζητάει μὲ ἀπίστευτα ὑπεράνθρωπο πεῖσμα: τὸ γυιό του, τὸ Ραϋμόν, ποὺ ἐξαφανίσθηκε στὴν πράσινη ἐκείνη ἔρημο, πρὶν ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια...

Εἶναι δύσκολο νὰ συνηθίσουμε στὸ θάνατο ἑνὸς προσώπου, ποὺ ἀγαπᾶμε, κι' ἀκόμη πιὸ δύσκολο, ὅταν τὸ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπάει κανεὶς πέθανε χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη στὸν Ἐντγκὰρ Μωφραι, ποὺ ἐργαζόταν ὡς λογιστὴς στὸ ναύσταθμο τῆς Τουλώνος καὶ στὴ σύζυγό του, τὴ Μαρὶ-Ρόζ. Εἶναι ἕνα μεσόκοπο ἀντρόγυνο, ποὺ ἡ μοναδική τους εὐτυχία ἦταν ὁ μοναχογυιός τους ὁ Ραϋμόν.

Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα, ὁ Ραϋμὸν εἶχε προκαλέσει πολλὲς ἀνησυχίες στοὺς γονεῖς του μὲ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὶς περιπέτειες. Ἦταν μόλις δεκαπέντε χρόνων, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ πρώτη φορὰ καὶ προσπάθησε νὰ περάση τὴ Μάγχη μὲ μιὰ βάρκα, γιὰ νὰ φτάση στὴν Ἀγγλία. Ἀργότερα, ἔγινε μέλος τῆς γαλλικῆς ἀντιστάσεως κι' ὁ πατέρας του ἀναγκάστηκε νὰ ἀκολουθήση τὸ παράδειγμά του, γιὰ νὰ βρίσκεται κοντά του. Κι' οἱ δυό τους μαζί, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ φοβεροὺς κινδύνους, γύρισαν στὸ σπίτι μ' ἕναν πολεμικὸ σταυρὸ ὁ καθένας.

ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΟΛΑΣΙ

Ὁ πόλεμος τέλειωσε, μὰ ἡ ἀνήσυχη ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ραϋμὸν δὲν ἡσύχασε. Διψῶντας πάντα γιὰ περιπέτειες, ἀποφάσισε νὰ γίνη ἐξερευνητής. Εἶχε βάλει στὸ μυαλό του νὰ ἐξερευνήση τὰ παρθένα δάση τῆς Βραζιλίας, καὶ οἱ γονεῖς του κατάλαβαν, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Ἔτσι, ὁ Ραϋμὸν ἄρχισε νὰ παίρνη μέρος σὲ διάφορες αποστολὲς καί, κάθε φορά, ξαναγύριζε μὲ τὶς βαλίτσες του γεμᾶτες ἀπὸ «κειμήλια» καὶ σημειώσεις, γιὰ νὰ γράψη βιβλία καὶ γιὰ νὰ δώση συνεντεύξεις. Καὶ οἱ γονεῖς του, ποὺ κάθε φορά, ποὺ ἔφευγε, τὸν ἀποχαιρετοῦσαν μὲ δάκρυα στὴ φωνή, σὲ κάθε γυρισμό του, ἔτρεχαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν, γεμάτοι χαρὰ καὶ περηφάνεια. Ἐκεῖνο τὸ παιδὶ τῶν εἰκοσιδύο χρόνων ἦταν ὅλη τους ἡ ζωή, ὅλη τους ἡ εὐτυχία.

Ἡ τελευταία φορά, ποὺ ἔφυγε ὁ Ραϋμὸν ἦταν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1949. Ἔφευγε γιὰ μιὰ ἀποστολή, ποὺ θὰ χρειαζόταν πολὺ χρόνο καὶ πολλὲς προσπάθειες. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶχε στὸ πρόγραμμά της μιὰ ἐπιχείρησι, ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε πετύχει πιὸ πρίν. Ἐπρόκειτο νὰ διασχίση τὴν ἀνεξερεύνητη περιοχὴ τῶν βουνῶν Τουμοὺκ-Χουμάκ, γιὰ ν' ἀνοίξη ἕνα δρόμο ἀνάμεσα στὸ παρθένο δάσος, ποὺ θὰ ἑνωνε τὴ Γαλλικὴ Γουϊνέα μὲ τὴ Βραζιλία.

Ὁλόκληρες ἀποστολές, ὅπως ἐκείνη τοῦ στρατηγοῦ Φάουσετ, τὸ 1925, εἶχαν ἐξαφανισθῆ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀδιαπέραστο δάσος, ὅπου ὁ θάνατος παραμονεύει σὲ κάθε βῆμα. Κι' ὅμως ὁ Ραϋμὸν ἦταν σίγουρος πὼς θὰ τὰ κατάφερνε μόνος, μὲ τὰ μικρὰ οἰκονομικὰ μέσα, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀποδώσει τὰ βιβλία του καὶ τὰ ἄρθρα, ποὺ εἶχε γράψει σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, καὶ μιὰ μικρὴ χρηματοδότησι ἀπὸ μιὰ φαρμακευτικὴ βιομηχανία, ποὺ τὸν εἶχε ἐπιφορτίσει νὰ τῆς προμηθεύση μερικὰ ἀπὸ τὰ θεραπευτικὰ βότανα, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἰθαγενεῖς.

Ἔτσι, ὁ Ἐντγκὰρ καὶ ἡ Μαρὶ-Ρὸζ ἦταν σίγουροι, ὅτι ὁ γυιός τους θὰ τὰ κατάφερνε.

— Νὰ μᾶς γράφης συχνά! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, τὴ στιγμή, ποὺ τὸν ἀποχαιρετοῦσε.

— Καὶ γύρισε γρήγορα! πρόσθεσε ὁ πατέρας του. Πρόσεξε, γιατί, ἂν δὲ γυρίσης γρήγορα, θὰ ἔρθω νὰ σὲ πάρω!...

— Θὰ ἔρθης νὰ μὲ πάρης ἀπὸ τὸ παρθένο δάσος; ρώτησε ὁ νέος, γελῶντας. Ἐν τάξει! Αὐτὸ μοῦ δίνει θάρρος. Ἂν τύχη καὶ χαθῶ ἐκεῖ μέσα, θὰ περιμένω νὰ ἔρθης ἐσὺ νὰ μὲ βγάλης ἔξω...

Δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ συμφωνία ποὺ εἶχε γίνει στὰ ἀστεῖα, θὰ γενιόταν τὸ δρᾶμα τοῦ ἡλικιωμένου πατέρα του.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Ἡ μεγάλη, ἡ τραγικὴ περιπέτεια τοῦ Ραϋμὸν Μωφραὶ ἄρχισε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ποὺ ἔφτασε στὴ μικρὴ πόλι Μαριπασοούλα, τελευταῖο σημάδι τοῦ πολιτισμοῦ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη πράσινη ἔρημο. Τὶς 14 Νοεμβρίου τοῦ 1949, ξανάφυγε ἀπὸ τὴ Μαριπασοούλα μὲ μιὰ καραμπίνα, δυὸ σακκίδια μὲ προμήθειες ἀρκετὲς γιὰ δυὸ ἑβδομάδες καὶ μ' ἕνα σκύλο, τὸ Μπόμπυ, τὸ μοναδικὸ σύντροφό του στὴ μεγάλη περιπέτεια.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἐγκατέλειπε τὴ Μαριπασοούλα, ζήτησε ἀπὸ τὸ δασοφύλακα νὰ γράψη τὴν ἀκόλουθη βεβαίωσι:

«Ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος Ἐμὶλ Μπουρρὼ βεβαιώ, ὅτι ὁ κύριος Ραϋμὸν Μωφραὶ ἀναχωρεῖ μὲ μιὰ πιρόγα, μόνος. Ὅπως μοῦ ἐδήλωσε, ἔχει σκοπὸ νὰ φτάση στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Ὀυσακούϊ καὶ ὕστερα νὰ φτάση ἐπίσης, ἀνοίγοντας δρόμο στὸ παρθένο δάσος, στὶς ὄχθες τοῦ Ταμοοὺρι καὶ νὰ ἀνεβῆ τὸ ποτάμι μέχρι τὸ Βουνὸ Μπελβεντέρε. Ὁ σκοπός του εἶναι νὰ πραγματοποιήση μιὰ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Ὀγιαπὸρκ στὸ Ἰτανυ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἀνεξερεύνητες περιοχὲς τοῦ Ταμοὺκ-Χουμάκ. Ἀπὸ τὸ Ἰτάνυ, διασχίζοντας τὸ Ρίο Τζάρυ, γιὰ χίλια περίπου χιλιόμετρα, θὰ φτάση στὸν Ἀμαζόνιο κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ κράτος τοῦ Μπελέμ».

Φτάνει αὐτὸ τὸ περιληπτικὸ πρόγραμμα, γιὰ νὰ δώση μιὰ εἰκόνα τῆς ἀπίστευτης ἐπιχειρήσεως, ποὺ ἄρχιζε ὁ Ραϋμὸν Μωφραί. Ἕνα ταξίδι πολλῶν μηνῶν ἀναμέσα σὲ ἀπέραντες ἄγνωστες περιοχές. Ὁ Ραϋμὸν ἤξερε τὶς χίλιες δυσκολίες, ποὺ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίση. Τὰ σαρκοβόρα ψάρια «Πιράνχας» καὶ τὰ ρεύματα τῶν ποτσμῶν. Δηλητηριώδη φυτά, ἐχθρικὲς ἰνδιάνικες φυλές, ἀρρώστειες καὶ πεῖνα. Τὰ μοναδικὰ μέσα προσανατολισμοῦ, ποὺ διέθετε ἦταν μιὰ πυξίδα κι' ἕνας χάρτης σχεδιασμένος ἀπὸ πλησιορρίες, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Μὰ εἶχε σὲ ἀντιστάθμισμα, τὰ εἰκοσιτρία χρόνια του καὶ μιὰ ἀδάμαστη πίστι, ποὺ φαινόταν, ὅτι τίποτα δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ τὴ λυγίση. Οὔτε τὰ ποτάμια, οὔτε ἡ ζούγκλα, οὔτε ὁ πυρετός, οὔτε ἡ πεῖνα. Ἀνέβηκε στὴν πιρόγα του, ὅπου εἶχε τακτοποιήσει τὶς λίγες ἀποσκευές του καὶ τὸ σκύλο του κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ στὸ ποτάμι Ὀυσακούϊ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κανεὶς δὲν τὸν εἶδε πιὰ ζωντανὸ ἢ νεκρό.

Μποροῦμε ὅμως νὰ παρακολουθήσουμε τὰ βήματά του γιὰ μερικὸ καιρό, χάρις σ' ἕνα ἡμερολόγιο, ποὺ ἄφησε πίσω του καὶ ποὺ τὸ βρῆκε ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες ἕνας ἰθαγενὴς σὲ μιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ταμοοὺρι.

Στὸ πρῶτο τμῆμα τῆς διαδρομῆς συνάντησε μερικοὺς ἰνδιάνους Ἐμερίλλος, ποὺ τοῦ ἔδειξαν ἕνα στενὸ δρόμο μέσα στὸ δάσος. Ἔφτασε στὸ χωριό τους καὶ ξανάφυγε τὴν ἑπομένη, χωρὶς νὰ μπορέση νὰ πετύχη πολλὲς ὑποδείξεις γιὰ τὸ δρόμο, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήση.

Ἦταν 9 Δεκεμβρίου τοῦ 1949. Ἄρχισε τὸ ταξίδι πρὸς τὸ ἄγνωστο, πρὸς τὴν ἀνεξερεύνητη πράσινη ἔρημο.

Τὴν πρώτη μέρα, ὁ Ραϋμὸν κατόφερε νὰ προχωρήση ἀρκετά, μὰ ὅσο πιὸ πολὺ εἰσχωροῦσε στὸ δάσος, τόσο αὐτὸ σφιγγόταν περισσότερο γύρω του, τόσο δυσκολώτερο γινόταν γι' αὐτὸν ν' ἀνοίγη δρόμο ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ κλαδιὰ καὶ τοὺς κορμούς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ νεαρὸς ἐξερευνητὴς δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη, ὅτι οἱ προειδοποιήσεις, ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει, ἦταν σωστές.

Τὸ κυνήγι ἦταν ἀδύνατο. Χίλια μάτια ζώων τὸν κύτταζαν πάντα μέσα ἀπὸ τὶς φωλιές τους, μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ χτυπήση. Μόνο πολὺ σπάνια κατώρθωνε νὰ σημαδέψη μὲ τὴν καραμπίνα του κανένα πουλί, ἀλλὰ πάντα χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πολὺ γρήγορα ἄρχισε τὸ μαρτύριο τῆς πείνας καὶ τοῦ πυρετοῦ. Περιώρισε στὸ ἐλάχιστο τὴν τροφὴ του καὶ προσπάθησε νὰ καταπολεμήση τὸν πυρετὸ μὲ κινίνο. Τὰ εἰκοσιέξη κιλὰ τῶν ἀποσκευῶν του ἄρχισαν νὰ γίνωνται γι' αὐτὸν ἕνα βάρος ἀβάστακτο.

Δὲν κατώρθωνε νὰ διατρέξη περισσότερο ἀπὸ δυὸ χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τοῦ χρειαζόντουσαν τρία χρόνια γιὰ νὰ φτάση στὸν προορισμό του. Μὰ ὁ Ραϋμὸν εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ φτάση γρήγορα στὸ ποτάμι Ταμοοῦρι καὶ νὰ τὸ ἀνεβῆ μὲ μιὰ πρόχειρη σχεδία.

Ἔτσι, στὶς ἡμέρες, ποὺ ἀκολουθοῦν, ἡ διαδρομὴ συνεχίζεται ἀδιάκοπη, δραματική, χωρὶς σταθμούς. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ραϋμόν, τὸ πυκνὸ παραπέτασμα τῶν κλαδιῶν τὸν ἐμποδίζει ν' ἀντικρύση τὸν ἥλιο. Ἡ μοναδική του συντροφιὰ εἶναι τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου του, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴ ζέστη, ἀπὸ τὴν κούρασι, ἀπὸ τὴν πεῖνα.

«Πεῖνα, πεῖνα ἀδιάκοπη καὶ φοβερή, χωρὶς καμμιὰ πιθανότητα νὰ βρεθῆ κάποιο κυνήγι», γράφει στὸ ἡμερολόγιό του, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ μαρτυρία τῆς δραματικῆς πορείας του. Ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ ἀγωνία ἀρχίζουν νὰ ἀπειλοῦν τὴν ψυχική του ἰσορροπία. «Ἂν αὔριο δὲν κατορθώσω νὰ σκοτώσω κανένα ζῶο, θὰ εἶναι γιὰ μένα τὸ τέλος». Ὕστερα, μιὰ κραυγὴ χαρᾶς: «Σκότωσα μιὰ σαύρα!». Τὴν ἑπομένη εἶναι ἡ σειρὰ ἑνὸς ἑρπετοῦ, ποὺ ὁ Ραϋμὸν τὸ ψήνει χωρὶς νὰ φροντίση νὰ τὸ ψήση, ρίχνοντας στὸ σκύλο τὰ λίγα περισσεύματα. Καὶ ἡ πορεία του συνεχίζεται.

Τώρα πιά, εἴτε τραβῆξη μπροστά, εἴτε ὀπισθοχωρήση, εἶναι τὸ ἴδιο. Ἂν ἔχη κάνει λάθος στὴν κατεύθυνσι, ποὺ ἔχει πάρει, εἶναι χαμένος. Ἂν δὲν ἔχη κάνει λάθος, θὰ κατορθώση νὰ φτάση στὸ ποτάμι Ταμοοῦρι, στὸν ποῶτο σταθμὸ τῆς ἀπίστευτης διαδρομῆς του.

Γιὰ ἄλλες δέκα μέρες ἐξακολουθεῖ νὰ περπατάη ἀδιάκοπα, ἔχοντας γιὰ τροφὴ τὸ γκράσσο, ποὺ ἔχει γιὰ τὸ τουφέκι του, καὶ μερικὰ φύλλα ἀπὸ δέντρα. Κάποτε κατορθώνει νὰ διακρίνη ἕνα πουλὶ καὶ νὰ τὸ χτυπήση, μὰ πέφτει πολὺ ψηλά, πάνω στὰ κλαδιὰ κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ φτάση.

Τὶς 19 Δεκεμβρίου δὲν προχωρεῖ οὔτε βῆμα. Εἶναι χωρὶς δυνάμεις κι' ἔχει δυνατὸ πυρετό. Μένει γιὰ ἀτέλειωτες ὧρες ξαπλωμένος, ἀκίνητος, παραληρῶντας. Δίπλα του τὸ σκυλὶ τὸν κυττάζει μὲ μάτια κατακόκκινα. Ὅταξέλει μὲ μάτια κατακόκκινα. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ὁ Ραϋμὸν κατορθώνη νὰ πιάση μιὰ χελώνα, ἀναγκάζεται νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τὸ Μπόμπυ. Τὸ σκυλὶ οὐρλιάζει ἀγριεμένο ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ὁ μοναδικὸς σύντροφος τοῦ Ραϋμὸν γίνεται ἐχθρός του. Φαίνεται πὼς περιμένει τὸ θάνατό του, γιὰ νὰ τραφῆ ἀπὸ τὶς σάρκες του, σὰν τσακάλι.

Η ΠΕΙΝΑ ΤΡΕΛΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Συμβαίνει ὅμως τὸ ἀντίθετο. Στὸ τέλος, ὁ Ραϋμὸν ἀναγκάζεται νὰ σκοτώση τὸ σκυλὶ γιὰ νὰ φαγωθῆ. Ἡ πάλη γιὰ τὴν αὐτοσυντήρησι ἔχει φτάσει στὰ ὕστατα ὅριά της. Καί, στὸ μεταξύ, ἡ τρέλλα εἰσχωρεῖ στὸ μυαλό του.

Ὁ Ραϋμὸν Μωφραὶ μὲ μιὰ νεαρὴ Ἰνδιάνα.

νεαροῦ ἐξερευνητῆ, τὸν μεταμορφώνει σ' ἕναν παράφρονα, ποὺ προχωρεῖ μέσα στὸ δάσος, χωρὶς κατεύθυνσι, χωρὶς ἐλπίδα.

Μά, ἕνα πρωί, ἐπὶ τέλους, ὁ Ραϋμὸν βλέπει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ νὰ λάμπουν τὰ νερὰ τοῦ Ταμοοῦρι. Λίγα χτυπήματα ἀκόμη μὲ τὸ κλαδευτῆρι τοῦ ἀνοίγουν τὸ δρόμο μέχρι τὴν ἀκτή. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἕνας ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ φτάση τὸ ποτάμι Ταμοοῦρι. Ἀλλὰ εἶναι μόνο ἡ ἀρχή.

Ἴσως αὐτὸς ὁ πρῶτος σταθμὸς δίνει στὸ Ραϋμὸν νὰ καταλάβη τὸ μέγεθος τοῦ σκοποῦ, ποὺ ἀνέλαβε, γιατί, ἀντὶ νὰ ἀποκτήση ἐμπιστοσύνη, βυθίζεται στὴν πιὸ μαύρη ἀπογοήτευσι. Ἄλλως τε, ἡ κατάστασι δὲν ἔχει καλυτερεύει ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ τὸ ποτάμι δὲν ἔχει τέλος ἄλλο ἀπὸ νερὸ γιὰ νὰ προσφέρη στὴν πεῖνα του. Ἀπὸ ψάρια δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος κι' ὁ Ραϋμὸν εἶναι πολὺ ἀδύνατος, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φτιάξη μιὰ σχεδία μὲ κορμούς, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ κατεβῆ τὸ ποτάμι, γιὰ νὰ φτάση στὸ χωριὸ Μπενδενοῦε.

Τὴν ἑπομένη, 5 Ἰανουαρίου, ὁ Ραϋμὸν βρίσκει λίγο μέλι, μὰ δὲ φτάνει νὰ τὸν ἀναστηλώση οὔτε σωματικά, οὔτε ἠθικά. Σ' ἐκεῖνο τὴν ἡμερομηνία, πάνω στὸ ἡμερολόγιό του εἶναι γραμμένο: «Συλλογίζομαι τὸ σπίτι μου κι' ἐσᾶς τοὺς δυό, μαμὰ καὶ μπαμπᾶ. Μαμά, πόσο νοιώθω τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀγάπη σου σήμερα! Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ ζήσω. Βοήθησέ με νὰ ξαναδῶ τοὺς γονεῖς μου!».

Λόγια ἀπογοητεύσεως, ποὺ τὰ ἀκολουθοῦν λόγια ἐμπιστοσύνης. Εἶναι τὰ τελευταῖα, ποὺ γράφει. Τὴν ἑπομένη, πρὶν ἐμπιστευθῆ τὸν ἑαυτό του στὸ ποτάμι, πάνω σ' ἕναν κορμὸ δέντρου, σημειώνει μόνο: «Μπαμπᾶ, καὶ μαμά, σᾶς ὡρκίστηκα, ὅτι θὰ γυρίσω. Καὶ θὰ γυρίσω, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ!».

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ τί συνέβη στὸ Ραϋμὸν Μωφραί. Εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ κορμὸς ἐξώκελεψε σὲ καμμιὰ ὀχθη κι' ὁ Ραϋμὸν πέθανε ἐκεῖ ἀπὸ ἀσιτία. Μπορεῖ καὶ νὰ ξαναπῆρε τὸ δρόμο τῆς ζούγκλας καὶ νὰ περιπλανήθηκε ἀκόμη, ὥσπου ἔπεσε, ἐξαντλημένος, ἀνάμεσα στὰ κλαδιά.

Πέθανε. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Ὅλοι ὅσοι γνωρίζουν τὴν πράσινη κόλασι, ὅλοι βεβαιώνουν, ὅτι ὁ Ραϋμὸν δὲν εἶναι δυνατόν, μὲ κανένα τρόπο, νὰ ἐπέζησε. Μὰ οὔτε τὸ δάσος, οὔτε τὸ ποτάμι ἐπέστρεψαν τὸ πτώμα του. Καὶ αὐτό, περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ τὸ θάνατό του, εἶναι τὸ δρᾶμα τῶν γονέων του. Γιατὶ ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραὶ κι' ἡ σύζυγός του δὲν πίστεψαν ποτέ, ὅτι ὁ γυιός τους πέθανε. Κι' οὔτε τώρα, ὕστερα ἀπὸ 14 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί του, δὲν ἔχουν χάσει τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναδοῦν.

Τὸ μικρὸ τουριστικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ὁ Ἐντγκαρ Μωφραὶ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ περιπολῆ τὴν ζούγκλα ἀπὸ ψηλά.

Ὁ Ἐντγκαρ Μωφραὶ ἐνῶ ἑτοιμάζεται νὰ κατεβῆ τὸν ποταμὸ Χινγκοῦ μὲ τὶς δυὸ πιρόγες, ποὺ παίρνει πάντα μαζί του στὶς ἐξορμήσεις του.

φάνισί του, θέλουν νὰ τὸ παραδεχτοῦν.

Ἡ μητέρα τοῦ νεαροῦ ἐξερευνητῆ ἐξακολουθεῖ νὰ τακτοποιῆ, κάθε πρωΐ, τὸ δωμάτιό του, νὰ ξεσκονίζη τὰ ἐξωτικά του «κειμήλια» καὶ τὰ βιβλία του, μονολογώντας:

— Θέλω νὰ τὰ βρῆ ὅλα, ὅπως τ' ἄφησε ὁ Ραϋμόν, ὅταν θὰ ξαναγυρίση...

Μὰ ὁ πατέρας του, ὁ ἀσήμαντος λογιστὴς τῆς Τουλών, ποὺ μέχρι τὰ πενηνταδυὸ χρόνια του δὲν εἶχε κάνει, μπορεῖ νὰ πῆ καινεῖς, ἄλλη διαδρομὴ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ ἐνώνει τὸ σπίτι του μὲ τὰ γραφεῖα τοῦ Ναυστάθμου, ἔκανε πολὺ περισσότερα. Ἔκανε κάτι, ποὺ ἔχει καταπλήξει ὁλόκληρο τὸν κόσμο: Πῆγε ν' ἀναζητήση τὸ γυιό του μέσα στὴν πράσινη κόλασι.

Γιὰ δυὸ χρόνια, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ γυιοῦ του, ὁ Ἐντγκὰρ καὶ ἡ Μαρὶ-Ρὸζ ἔζησαν περιμένοντας τὸν ταχυδρόμο. Μά, κάθε φορά, ὁ ταχυδρόμος κουνοῦσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Δὲν εἶχε κανένα γράμμα ἀπὸ τὸ Ραϋμόν καὶ δὲ θὰ εἶχε ποτὲ πιά...

Ὕστερα, κάποια μέρα, ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραὶ παρουσιάστηκε στὴ διεύθυνσι τοῦ Ναυστάθμου καὶ ζήτησε, τρία χρόνια ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ ζητήσω τὸ γυιό μου, ἐξήγησε. Πρὶν φύγη, τοῦ ὑποσχέθηκα πώς, ἂν δὲ γύριζε γρήγορα, θὰ πήγαινα νὰ τὸν πάρω. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι κάπου βρίσκεται χαμένος καὶ μὲ περιμένει...

Καὶ ἐπανέλαβε τὰ ἴδια λόγια σὲ ὅλους ὅσους προσπάθησαν νὰ τὸν κάνουν νὰ ἀπορνηθῆ ἐκείνη τὴν τρελλὴ ἐπιχείρησι. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἄκουσε κανένα. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς συζύγου του, ἑτοίμασε δυὸ κιβώτια μὲ ρούχα, φάρμακα, διατηρημένες τροφὲς καὶ ὅπλα, γιὰ μιὰ ἀποστολή, ποὺ θὰ ἀπαιτοῦσε πολλοὺς ἔμπειρους ἀνθρώπους, καλὰ ἐφοδιασμένους μὲ ὁδηγούς, μὲ μοντέρνο ἐξοπλισμὸ καὶ πολλὲς χιλιάδες δολλάρια.

Ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραί, ἀντίθετα, δὲν εἶχε παρὰ μόνο δυὸ κιβώτια, ἐλάχιστα χρήματα, ἕνα εἰσιτήριο γιὰ κάποιο πλοῖο, ποὺ τὸ εἶχε πληρώσει στὸ μισὸ τῆς τιμῆς του, τὰ πενῆντα δύο του χρόνια καὶ μιὰ πίστι παράλογη, ἀλλὰ ἀλύγιστη.

«ΠΗΓΑΙΝΩ ΝΑ ΒΡΩ ΤΟΝ ΡΑΫΜΟΝ, ΠΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ»

Ἔτσι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μπορντὼ στὶς 8 Ἰουλίου τοῦ 1952. Πρὶν ἀνεβῆ στὸ πλοῖο, τὸν ἀποχαιρέτησε μόνο ἡ σύζυγός του. Δύστυχη γυναίκα! Ἀφοῦ ἔχασε πρῶτα τὸ γυιό της, ὕστερα ἔχασε σχεδὸν καὶ τὸν ἄντρα της, γιατί, στὰ τελευταῖα ἑντεκα χρόνια, τὸν εἶδε συνολικὰ μόνο γιὰ τρία χρόνια. Ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ πέρασε σὲ μιὰ ἀδιάκοπη ἀγωνία, μὲ τὸ φριχτὸ φόβο, ὅτι αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸ Ραϋμὸν θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ καὶ στὸν πατέρα του.

Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο. Ὁ Ἐντγκάρ, ἀναζητώντας τὸ γυιό του, ἔκανε ἀπίστευτα κατορθώματα, ποὺ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὰ κάνη κανεὶς ἄλλος πρὶν ἀπ' αὐτόν, οὔτε ὁ νεαρὸς καὶ ἔμπειρος Ραϋμόν.

Ἀναζητῶντας τὸ γυιό του, περιπλανώμενος στὴ ζούγκλα, ἀκολουθῶντας κάθε μονοπάτι, κάθε πιθανή, κάθε ἀόριστη ὑπόδειξι, ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραὶ διέτρεξε χιλιάδες χιλιόμετρα μὲ τὰ δυό του κιβώτια, μὲ τὰ πενῆντα δυὸ χρόνια του — ποὺ ἔχουν γίνει, στὸ μεταξύ, ἑξηντατρία — μὲ τὴν παράλογη κι' ἀλύγιστη πίστι του.

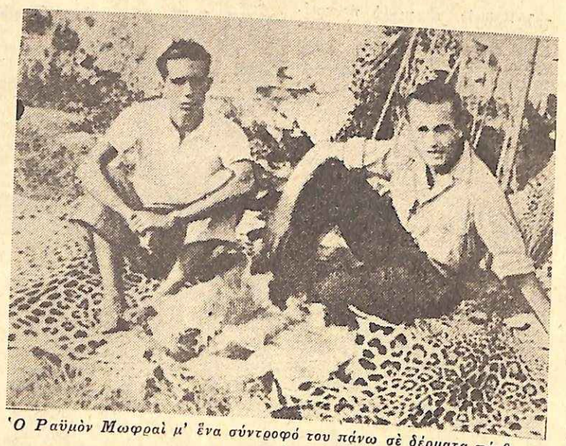

Ὁ Ραϋμὸν Μωφραὶ μ' ἕνα σύντροφό του πάνω σὲ δέρματα πάνθηρα.

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ Μπαλέμ, στὴ Βραζιλία (ποὺ ἦταν ὁ προορισμὸς τοῦ Ραϋμὸν) ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραὶ διέτρεξε ἀντίθετα ἀπὸ τὸ γυιό του τὴν ἀπέραντη καὶ ἀνεξερεύνητη περιοχή, κατέβηκε καὶ ξανακατέβηκε τοὺς ποταμοὺς Τζάρυ, Κόουκ-Ἰτάνυ, Ταμοσῦρι, Πάρα, Ἀακούϊ, Μαγιακούρου, σκαρφάλωσε στὰ ἄγνωστα βουνὰ τοῦ Τουμοὺκ Χουμάκ, ἄνοιξε νέους δρόμους, σχεδίασε καινούργιους χάρτες, συνάντησε δεκάδες φυλὲς Ἰνδιάνων, ποὺ ὁ πολιτισμὸς ἀγνοοῦσε τὴν ὕπαρξί τους, ἔκανε εἰρήνη μὲ τοὺς δύστροπους Καϊβάτες, μιὰ φυλὴ γνωστὴ γιὰ τὴν ἀγριότητά της, τοὺλάχιστον μὲ τὴν ἔννοια, ὅτι κατώρθωσε νὰ τοὺς πλησιάση, χωρὶς νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν μὲ βέλη καὶ νὰ τοὺς δείξη τὴ φωτογραφία τοῦ γυιοῦ του. Μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους, ποὺ ζοῦν στὰ βάθη τῆς ζούγκλας, κανένας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἐρημίτες ἢ τοὺς φυγάδες, ποὺ κρύβονται στὴν ἀπέραντη μοναξιὰ τῆς Γαλλικῆς Γουϊνέας, δὲν εἶχε δῆ ποτὲ τὸ Ραϋμόν. Μόνο μερικὲς ἀόριστες ὑποδείξεις κατώρθωσε ὁ Ἐντγκὰρ νὰ μαζέψη ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Συνάντησα ἕναν ψαρᾶ — τοῦ εἶπε π. χ. κάποιος — ποὺ κρυῶν αὐτιῶν» ὑπάρχει ἕνας λευκὸς αἰχμάλωτος.

Κι' ἕνας ἄλλος:

— Σ' ἕνα κρεμαστὸ σπίτι, πάνω στὸ ποτάμι Ἀμαπάρι, ζῆ ἕνας λευκὸς μὲ μιὰ Ἰθαγενῆ κοπέλλα καὶ τρία παιδιά...

Καί, κάθε φορά, ὁ Ἐντγκὰρ ξανάρχιζε, ἀκολουθῶντας καινούργιο δρόμο. Πάλευε μὲ τὰ θηρία, μὲ τοὺς πυρετούς, μὲ τὴν πεῖνα, μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ἰνδιάνων, ξέφυγε ἀπὸ τὰ ἄγρια τιράνχας, τὰ σαρκοβόρα ψάρια, ποὺ μέσα σὲ λίγα λεπτά, μεταμορφώνουν ὁκόκκαλα. Ἔφτιαξε πρόχειρες καὶ ἐπισφαλεῖς γέφυρες γιὰ νὰ διασχίση ἕνα ὀργιῶδες ρεῦμα, χαρίζοντας τὴ ζωή του σὲ ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἀπὸ μόνοι τους θὰ ἔβρισκαν τὸ θάνατο μέσα στὰ νερά. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τὸν ἐκλεφταν καὶ τὸν ξεγέλασαν, ἐκμεταλλευόμενοι τὸν πόνο του, γιὰ νὰ τοῦ πουλήσουν ψεύτικες ὑποδείξεις.

Ἀπὸ τὸ 1952 μέχρι σήμερα, ἔκανε δεκαεννιὰ ἐξορμήσεις, ρίζοντας κάθε φορὰ κουρασμένος, ἀρρωστος, χωρὶς ἕνα φράγκο στὴν τσέπη, ἀλλὰ ποτὲ ἀπελπισμένος ἢ ἀποθαρρυμένος.

Κάθε φορά, ξεκουραζόταν, ξαναγύριζε γιὰ λίγο στὴ δουλειά του, γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ δικαίωμα στὴ σύνταξι, μάζευε λίγα χρήματα καὶ ξανάφευγε.

Αὐτό, ποὺ κατώρθωσε νὰ κάνη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἀπίστευτο κι' ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ πετύχη τὸ μοναδικὸ πράγμα, ποὺ θὰ ἔδινε σημασία στὴ ζωή του: Νὰ ξαναβρῆ τὸ Ραϋμόν.

Βρῆκε μόνο μέσα στὸ δάσος ἕνα κατσαβίδι δικό του, ἕνα μικρὸ ἐργαλεῖο, ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ συγκέντρωσε τὰ ἡμερολόγια τοῦ Ραϋμόν, τὰ ἀντικείμενα, ποὺ τοῦ ἀνήκαν μέχρι τὴν τελευταία στιγμή, πρὶν χαθῆ στὴν πράσινη ἔρημο.

Τὴν τελευταία φορά, ποὺ γύρισε στὴ Γαλλία τὸν περασμένο χρόνο ὁ Ἐντγκάρ, εἶχε καταντήσει ἀνθρώπινο ἐρείπιο. Ἔβηχε διάκοπα, τὰ χέρια του ἔτρεμαν, τὸ πρόσωπό του ἦταν σκαμμένο ἀπὸ τὶς κακουχίες. Ἀκόμη καὶ κάθε πιθανότητα νὰ προμηθευτῆ χρήματα εἶχε ἐξαφανιστῆ. Καὶ τὰ βιβλία, ποὺ ἔγραφε δὲν τοῦ ἀπέδωσαν σχεδὸν τίποτα. Φαινόταν, ὅτι αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ὁριστικὴ ἐπιστροφή του, τὸ τέλος μιᾶς αὐταπάτης, ποὺ ἔπρεπε μοιραία νὰ σβύση.

ΜΑ Η ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΖΗ

Ὅταν ἡ Μαρὶ-Ρὸζ πῆγε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ στὸ λιμάνι τοῦ Μπορντώ, τὸν ἀγκάλιασε σιωπηλά. Ὁ Ἐντγκὰρ δὲν τῆς εἶχε ξαναφέρει τὸν Ραϋμόν, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ, μὰ εἶχε γυρίσει τούλάχιστον ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μαζί, κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, θὰ ὑπέφεραν καὶ ἔτσι ἀόριστα, νὰ ἐλπίζουν. Μὰ ἐκεῖνος δὲ θὰ ξαναφευγε πιά. Θὰ ἔπαυε νὰ τριγυρίζη στὰ δάση τοῦ Ἀμαζονίου, ρωτῶντας ὅποιον συναντοῦσε καὶ δείχνοντας μιὰ φωτογραφία τοῦ Ραϋμόν, ποὺ εἶχε τραβηχτῆ πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια καὶ στὴν ὁποία ὁ Ραϋμόν, ἀκόμη κι' ἂν παραδεχτοῦμε, ὅτι βρισκόταν κάπου ζωντανός, δὲ θὰ μοιάζη πιὰ καθόλου. Θὰ σταματοῦσε πιὰ νὰ φωνάζη τὸ ὄνομα τοῦ γυιοῦ του, ἀνεβαίνοντας καὶ κατεβαίνοντας τὰ ποτάμια, νὰ τοῦ ἀφίνη μηνύματα καρφωμένα στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων. Θὰ τὸ ἔπαιρνε ἐπὶ τέλους, ἀπὸ φασι στὰ ἑξήντα τρία του χρόνια νὰ ἀντιμετωπίση τὰ γηρατειὰ χωρὶς τὸ Ραϋμόν.

Μὰ ἀκριβῶς αὐτὲς τὶς ἡμέρες, διαδίδεται, ὅτι ὁ Ἐντγκὰρ Μωφραὶ ξαναγεμίζει τὰ δυό κιβώτιά του καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ξαναφίση τὴ διαχείρισι τοῦ Ναυταξιδιοῦ του.

Ἡ Μαρὶ-Ρὸζ, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, θὰ μείνη μόνη. Οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὴ τὴν εἴδησι καὶ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸ γέρο Μωφραὶ νὰ μείνη στὸ σπίτι του. Ἀμέτρητα γράμματα φτάνουν κάθε μέρα καὶ ἰσχυρὰ πρόσωπα ζητοῦν νὰ τὸν μεταπείσουν.

Μὰ οὔτε ὅλα αὐτά, οὔτε τὸ κλάμα χωρὶς διάκοπα τῆς Μαρὶ-Ρὸζ θὰ κατορθώσουν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναβρῆ τὸ Ραϋμόν, εἶναι αἰχμάλωτος τῆς ζούγκλας. Καὶ ἴσως τὸ κουρασμένο κορμί του θὰ καταλήξη νὰ βρῆ ἀκριβῶς ἐκεῖ, σ' ἐκεῖνο τὸν ἀπέραντο πράσινο τάφο, ποὺ κλείστηκε πάνω στὸ γυιό του, τὴν τελευταία του ἀνάπαυσι.

Ὁ Ἐντγκαρ Μωφραὶ στὰ βάθη τῆς βραζιλιάνικης ζούγκλας, στὴν τελευταία ἐξόρμησί του.

Ἡ Λουλοῦ εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιο μὲ σατανικὴ πονηρία. Ἂν τολμοῦσε ὁ Ζώρζ, ἂς ἔκανε καμμιὰ παρατήρησι!

Ὁ δύστυχος ὁ Ζώρζ, ὡστόσο παραπονιόταν:

— Μὰ ἄκουσε, Λουλοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν! Αὐτὸ εἶναι τρέλλα!.. Πῶς;... Τὴ μέρα τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου; Εἶναι γιορτή, Λουλοῦ! Μεγάλη γιορτή! Δὲν ξέρεις ὅτι...

— ... γιορτάζει ἡ γυναίκα σου! φώναξε ἡ Λουλοῦ. Τὸ ξέρω, ἀγάπη μου, τὸ ξέρω! Μὰ γιορτάζω κι' ἐγώ. Ποιός σοῦ εἶπε νὰ ἔχης φιλενάδα μιὰ Λουΐζα, ὅπως λένε τὴ γυναίκα σου; Δὲν δέχομαι καμμιὰ συζήτησι. Ἡ γυναίκα σου σ' ἔχει δικό της ὅποτε θέλει. Ἔ, λοιπόν! Ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου σὲ θέλω κι' ἐγὼ δικό μου!...

—Ἄκουσε, Λουλοῦ, μὴν εἶσαι ἄδικη... ψευτόκλαψε ὁ Ζώρζ. Καταλαβαίνεις πόσο εἶναι δύσκολο... Θἄρθῃ κόσμος στὸ σπίτι, θἄχουμε τραπέζι... Γιορτάζει ἡ γυναίκα μου, διάβολε!

—Ἄ, πές μου, λοιπόν, καθαρὰ ὅτι δὲ μπορεῖς νὰ τὴν ἀποχωρισθῆς. Δὲ μ' ἀγαπᾶς διόλου, μὰ διόλου!... Εἶσαι ἀχάριστος, Ζώρζ. Εἶμαι βέβαιη ὅτι τῆς ἔχεις ἀγοράσει κιόλας τὸ δῶρο ποὺ θὰ τῆς κάνης...

—Ἀνοησίες! γκρίνιαξε ὁ Ζώρζ. Ἡ Λουλοῦ τὸν κύτταξε στὰ μάτια κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ παράπονο.

Σὲ λίγο τοῦ εἶπε:

— Ζώρζ, θὰ περάσουμε ὄμορφα! Θὰ φᾶμε μονάχοι σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, ὅπως ἐκείνη τὴ φορά, θυμᾶσαι;

— Ναί, ναί, θυμᾶμαι... εἶπε σαστισμένος ὁ Ζώρζ. Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς εἶναι ἀδύνατον!...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Λουλοῦ βαρέθηκε νὰ κλαίη. Καὶ μ' ἕνα πήδημα κρεμάστηκε στὸ λαιμό του.

—Ἡ θἄρθῃ στὴ γιορτή μου ἢ δὲν ἔχει πιὰ Λουλοῦ!...

Ὁ Ζώρζ ἀνατρίχιασε. Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς φιλενάδας του τὸν ἔκαναν νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἦταν τόσο ὁμορφη ἡ Λουλοῦ!

—Αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ξαναπῆς!... εἶπε σοβαρά.

— Λοιπόν, θἄρθῃς;

— Θέλω νἄρθω, μὰ πῶς; Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ πρόφασι μιὰ τέτοια μέρα...

— Μπορεῖ! φώναξε ἡ Λουλοῦ. Θὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ μιὰ πρόφασι. Ὁρίστε μιά: Ἕνα τηλεγράφημα! Θὰ λάβῃς ἕνα τηλεγράφημα καὶ θὰ φύγῃς...

—Ὡραῖα τὰ λές! Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ στείλη αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα;

— Κάποιος φίλος, ἀνόητε! τοῦ φώναξε ἡ Λουλοῦ μὲ πεῖσμα κοριτσίστικο.

— Τηλεγράφημα τέτοιο ἀπὸ φίλο δὲ μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσία μου ἀπὸ τὸ σπίτι μιὰ μέρα σὰν κι' αὐτήν!

— Θἄναι μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι.

— Τὴ μέρα ποὺ γιορτάζει κανένος ἡ γυναίκα του, πᾶνε περίπατο οἱ ἐπείγουσες ὑποθέσεις!

— Πῶς τὴν ἔχεις κακομάθει! ἀναστέναξε ἡ Λουλοῦ, κίτρινη ἀπὸ τὴ ζήλεια. Τὴ λατρεύεις, Ζώρζ, τὴ λατρεύεις!...

—Ἔλα, μίλησε μιὰ φορὰ φρόνιμα... Ξέρεις καλὰ ποιὰ λατρεύω ἀπὸ τὶς δυό σας. Μὰ τὰ προσχήματα, Λουλοῦ, τὰ προσχήματα...

— Τότε θὰ λάβῃς ἕνα τηλεγράφημα ὅτι πέθανε κάποιος! φώναξε ἡ φιλενάδα τοῦ Ζώρζ.

Ἐκεῖνος χλώμιασε.

Δύο τηλεγραφήματα

— Καὶ ποιὸς θἔλεις νὰ πεθάνῃ;

— Μὰ δὲν ἔχεις κανένα γέρο συγγενῆ στὸν κόσμο;

Δὲν εἶχε κανένα! Ὅσο κι' ἂν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του ὁ Ζώρζ, δὲν εὕρισκε κανένα. Γέρος ἦταν μονάχα ὁ πατέρας του, ἕνας ἀνθρώπατος συνταγματάρχης, ποὺ ζοῦσε στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ ἄλλοι ἦταν μεσόκοποι...

— Λυποῦμαι πολὺ Λουλοῦ, μὰ ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου εἶναι ὑγιέστατοι!

—Ἔ, τότε θὰ πεθάνῃ ὁ πατέρας σου!

Ὁ Ζώρζ τινάχτηκε ὄρθιος.

—Ἄ, ὄχι! Αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέχομαι... Ἄφησε ἥσυχο, σὲ παρακαλῶ, τὸν καϋμένο τὸν πατέρα μου!..

— Μὰ δὲ θὰ σοῦ πεθάνω στ' ἀλήθεια, τὸ μπαμπᾶ σου! Ὅταν, μάλιστα, μάθῃ αὐτὴ τὴν κωμωδία, θὰ σκάσῃ στὰ γέλια. Κι' ἐκεῖνος, ὅταν ἦταν νέος, θὰ ἔκανε τέτοιες τρέλλες!...

— Δὲ θέλω νὰ μοῦ τὸν πεθάνῃς! τῆς εἶπε παραπονετικά...

— Μὴ σὲ νοιάζῃ! Θὰ σοῦ στείλω αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα: «Ἔλα γρήγορα, εἶμαι ἄρρωστος βαρειά».

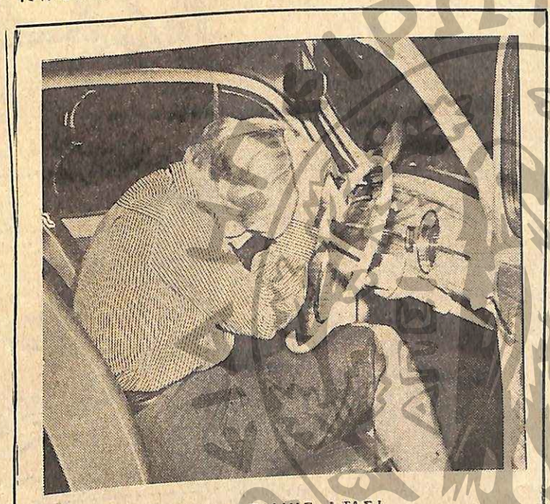

Η ΠΙΟ ΑΣΦΑΛΗΣ ΣΤΑΣΙ

Ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιες μελέτες, ὁ Ἄγγλος γιατρὸς Γουίλλιαμ Γκισὰν κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ πιὸ ἀσφαλὴς στάσι, γιὰ ἕνα ὁδηγὸ αὐτοκινήτου, τὴ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως μὲ ἄλλο ὄχημα ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἀτυχήματος, εἶναι ἡ στάσι ἀκριβῶς, ποὺ ἔχει ἡ σωφερίνα στὴ φωτογραφία μας. «Τὸ πᾶν, τονίζει ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων, εἶναι νὰ προφυλαχθῆ ὁ ὁδηγὸς τὸ πρόσωπό του. Μέσα στὰ τρία τελευταῖα χρόνια μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω ἑνδεκα χιλιάδες αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα. Ἐξακριβώσα λοιπὸν πὼς ἡ στάσι, ποὺ προφυλάσσει, περισσότερο ἀπὸ οἱοδήποτε ἄλλη, ἀπὸ τὶς δυσάρεστες συνέπειες μιᾶς συγκρούσεως εἶναι αὐτὴ που σᾶς ὑποδεικνύω.

Ἱστοριούλα

— Καὶ πῶς θὰ μοῦ τηλεγραφήσης;

— Θὰ φύγω τὸ Σάββατο γιὰ τὸ Μονμορανσύ. Μόλις φτάσω, λοιπόν, θὰ σοῦ τηλεγραφήσω ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ θὰ σὲ περιμένω νἄρθῃς τὸ ἀπόγευμα.

Καὶ μ' ἕνα πήδημα ἡ Λουλοῦ ἀγκάλιασε τὸ Ζώρζ κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλάη παράφορα ἀπ' τὴ χαρά της.

★

Ἀπὸ τὴ Δευτέρα ὡς τὸ Σάββατο εἶναι ἕξη μέρες. Κι' αὐτὲς τὶς ἕξη μέρες ὁ Ζώρζ τῆς πέρασε ὅλο νεῦρα. Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φτιάξη ὁ ἴδιος τὸν κατάλογο τῶν καλεσμένων, δίχως νὰ ξεχάση καμμιὰ θεία, καμμιὰ ἐξαδέλφη, καμμιὰ ἀνηψιά. Ἡ γυναικούλα του ἡ Λουΐζα ἤθελε νὰ περάση τὴ γιορτὴ της μ' ὅλο τὸ συγγενολόϊ. Κι' ὡστόσο, πόσο θὰ λυπόταν ἡ Λουλοῦ ἂν δὲν πήγαινε τὸ Σάββατο κοντά της.

Τὸ Σάββατο, λοιπόν, μόλις ξύπνησε ὁ Ζώρζ, φώναξε μ' ἀγωνία:

— Ἔχω κανένα γράμμα; (Δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ τηλεγράφημα).

Μὰ δὲν εἶχε τίποτα.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι, ρώτησε πάλι:

— Μήπως ἦρθε κανένα γράμμα;

Ἡ Λουΐζα γούλωσε τὰ μάτια της.

— Μὰ δὲ μοῦ λές, τί περιμένεις, Ζώρζ; τὸν ρώτησε.

— Τίποτα, τίποτα... τῆς ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Δὲν ξέρω, εἶδα ἕνα ἄσχημο ὄνειρο. Ἔχω μιὰ κακὴ προαίσθησι. Εἶδα ὅτι εἶχα λάβει τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ. (Τί ἔξοχη ἰδέα! Ὅταν θἄρθῃ τὸ τηλεγράφημα, ἡ Λουΐζα θὰ συλλογισθῆ: Τηλεπάθεια!).

— Μὴν ἀνησυχῆς... Μὴ δίνης σημασία στὰ ὄνειρα! τὸν παρηγόρησε ἡ γυναίκα του.

Μὰ εἶχε χάσει τὴν ἡσυχία της. Δὲ μποροῦσε νὰ ἑτοιμάση τίποτα γιὰ τὸ βράδυ γιὰ τὴ γιορτὴ ποὺ θὰ ἔδινε στὸ συγγενολόϊ τους.

«— Πρέπει νὰ τοῦ βγάλω αὐτὴ τὴν ἰδέα, συλλογιζόταν. Γι' αὐτὸ θὰ τηλεγραφήσω στὸν πεθερό μου».

Κι' ἡ Λουΐζα τηλεγράφησε ἀμέσως:

«Ἀνησιχοῦμε γιὰ τὴν ὑγεία σας. Τί συμβαίνει; Εἰσαστε καλά;»

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Ζώρζ τηλεφώνησε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

— Κανένα γράμμα;

Τίποτα! Ἡ Λουΐζα δὲν τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε τηλεγραφήσει. Περίμενε τὴν ἀπάντησι. Κι' ἡ ἀπάντησι τοῦ γέρου συνταγματάρχη δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ:

«Εἴμαι θαυμάσια στὴν ὑγεία μου! Θἄρθω ἀπόψε νὰ γιορτάσω μαζί σας!»

Ἡ Λουΐζα πῆγε νὰ πετάξη ἀπὸ τὴ χαρά της.

Μόλις γύρισε ὁ Ζώρζ, ἡ Λουΐζα κατέβηκε τὶς σκάλες δείχνοντάς του τὸ τηλεγράφημα.

— Περίεργο! Πῶς ἦρθε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα; ἀπόρησε ὁ Ζώρζ.

Μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο τὸ ἄλλο τηλεγράφημα, τῆς Λουλοῦς.

Πῶς λοιπόν; Ἡ θεότρελλη Λουλοῦ τοῦ εἶχε στείλει δυὸ τηλεγραφήματα;

Ἡ Λουΐζα εἶδε τὴν ἀμηχανία του καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι γιὰ νὰ τοῦ βγάλη τὶς τρελλὲς ἰδέες, ποὺ εἶχαν καρφωθῆ στὸ μυαλό του, ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸν πεθερό της κι' εἶχε λάβει κιόλας τὴν ἀπάντησι. Ὁ Ζώρζ ἔκανε τὸ σταυρό του. Ἀντίο, Λουλοῦ! Δὲν ὑπῆρχε τώρα καμμιὰ δικαιολογία... Τὸ τηλεγράφημά της ἦταν ἄχρηστο! Ἂν τὸ ἤξερε, θὰ φανέρωνε ἔτσι στὴ Λουΐζα τὶς ἀπιστίες του. Κι' ὡστόσο, εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὴ φιλενάδα του ἕνα ὁμορφο μαργαριταρένιο κολλιέ...

— Ζώρζ, κάνε γρήγορα... Πρέπει νὰ πᾶς στὸ σταθμὸ νὰ παραλάβῃς τὸ μπαμπᾶ, ποὺ ἔρχεται γιὰ τὴ γιορτή μου.

Ὁ Ζώρζ γαιογέλασε κι' ἀπόμεινε συλλογισμένος.

— Τί συλλογίζεσαι; τὸν ρώτησε ἡ Λουΐζα.

— Συλλογίζομαι, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζώρζ, ὅτι ὅταν ἔχῃ κανεὶς μιὰ καλὴ καὶ ὄμορφη γυναικούλα, σὰν καὶ σένα, ἔχει κάποιο καθῆκον...

— Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ καθῆκον; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του.

— Ω, νὰ τῆς κάνῃ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς της ἕνα ὁμορφο δῶρο!

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουτί, πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ κολλιέ, ποὺ προόριζε γιὰ τὴ Λουλοῦ καὶ τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ τῆς Λουΐζας. Τί ὄμορφα ποὺ πήγαιναν τὰ μαργαριτάρια στὴν ξανθειὰ ὁμορφιά της!

Μὰ εἶχε, λοιπόν, στραβωθῆ τόσον καιρό; Δὲν ἔβλεπε πόσο ἐλκυστικὴ ἦταν ἡ Λουΐζα του; Ἦταν χίλιες φορὲς καλύτερη κι' ὁμορφότερη ἀπὸ τὴν πεισματάρα, τὴν ἰδιότροπη, τὴ ζηλιάρα Λουλοῦ...

Κι' ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ Ζώρζ δὲν ξαναπάτησε πιὰ στὸ σπίτι τῆς τρελλῆς φιλενάδας του.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Οι μαθηταί μας διακρίνονται έξ ίσου στό γελοιογραφικό όσο καί στό κλασσικό προσωπογραφικό σχέδιο.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

γιά τά φράδυα τοῦ χειμώνα εἶναι μιά εὐχάριστη ἀπασχόλησις. Σκεφθῆτε πόσο ὡραῖο θά εἶναι νά μπορῆτε καί σεῖς σύντομα, νά δημιουργῆτε κάτι μέ τά ἴδια σας τά χέρια — ἀνέξοδα, μέ ἕνα μολυβάκι κι' ἕνα φύλλο χαρτί, ὅπου θά ἀποτυπώνετε, μέ λίγες μολυβιές, πρόσωπα, σιλουέττες, σκηνές τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἔστω καί ἄν ποτέ δέν ἀσχοληθήκατε μέ τό σχέδιο, ἐγγραφῆτε ἀπό ΤΩΡΑ καί σεῖς στήν Α.Β.C. Σπουδή στό σπίτι σας, ὅπου καί ἄν μένετε, μιά σπουδή πρόσχαρη, σύντομη, εὐχάριστη. Γιά πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἄν ἐμποδίζεσθε ἤ ἄν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τή δημοσίευσι αὐτή γιά νά λάβετε δωρεάν τό εἰκονογραφημένο μέ ἔργα μαθητῶν μας Ἀναλυτικό τεῦχος μέ κάθε πληροφορία.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623.880

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοί στά Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ *PLACENTA*.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010

Μ^e KASTRIOTIS

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καί 5—8 μ.μ ὁδός Μεσσόδου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.975.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τά ἀσφαλίσματα μόνον ἐπί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκία 710.752.

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω — κάτω σταυρόλεξο

Στό σταυρόλεξο αὐτό, ἀντί νά σᾶς δώσουμε τίς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θά τό συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τίς ἴδιες τίς λέξεις, ὄχι ὅμως μέ τή σειρά ἐμφανίσεώς τους μέσα στό σχέδιο, ἀλλά μέ ἀλφαβητική σειρά. Ἡ λέξι «ΛΙΚΕΡ» ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θά σᾶς βοηθήση σημαντικά στή συμπλήρωσι καί τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου:

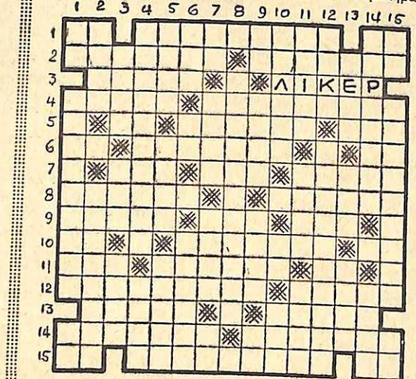

ΑΑ — ΑΔΟΞΑ — ΑΕ — ΑΙΑΣ — ΑΛΕΚΑ — ΑΜΑΚ — ΑΜΟΡ — ΑΜΩΜΑ — ΑΡ — ΑΡΑ — ΑΡΙΨΙΣ.

★

ΒΑΣΙΜΟΣ.

★

ΕΙ — ΕΚ — ΕΜΙΛ — ΕΤ — ΕΦΕΣΙΣ.

★

ΘΑΛΑΜΙ.

★

ΙΣΑ.

★

ΚΑ — ΚΑΡΥ — ΚΑΣΙΔΙΑΡΑ — ΚΑΣΙΝΟΝ — ΚΑΤΑΨΙΑ — ΚΟΡΙΤΣΙΑ — ΚΡΙΣΙΣ.

★

ΛΕΞΙΣ.

★

ΜΑ·Ι·Κ — ΜΑΛΑΞΙΣ — ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ — ΜΕΣΑ — ΜΙ — ΜΙΑ — ΜΙΔΑΣ — ΜΙΜΟΣ — Μ.Μ.

★

ΝΑ — ΝΑΣ — ΝΙΣ — ΝΝ — ΝΟΜΑΔΙΚΟΣ.

★

ΟΔΕ.

★

ΠΑΛΙ — ΠΑΝΙΑ — ΠΑΝΟ — ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ — ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ — ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ — ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ — ΠΑΡΙΑΣ — ΠΑΡΙΣ.

★

ΡΑΜΑ — ΡΕΜΑ — ΡΕΞ — ΡΗΑ — ΡΙΣ.

★

ΣΑ·Ι·Σ — ΣΕΛΑΣΦΟΡΑ — ΣΙ — ΣΙ — ΣΙΚΑ — ΣΛ.

★

ΤΑΔΕ — ΤΑΠΙ — ΤΙ — ΤΟ — ΤΡΟΜΑΡΑ — ΤΣΑΛΙΜΙ.

★

ΥΒ — ΥΕ.

★

ΦΑΡΙΣΑ·Ι·ΣΜΟΣ — ΦΕΙΔΟΜΑΙ.

★

ΧΑ — ΧΑΡΑΜΑ.

Δ.

Σωστό—λάθος

Ἀπό τίς δυό λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιά ἀπό τίς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη, ποὺ δέν ταιριάζει:

1) Ἡ μεγαλύτερη ἀπό τίς πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου ἔχει ὕψος ἄνω τῶν 100 μέτρων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Ὁ περίφημος Ρῶσος συγγραφεύς Λέων Τολστόϊ εἶχε τόν τίτλο τοῦ κόμητος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Στή Σελήνη ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἰσοδυναμεῖ μέ 28 ἡμέρες τῆς Γῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

4) Μετά τή Ρωσία, τό μεγαλύτερο, σέ ἔκτασι, κράτος τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ Ἱσπανία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

5) Ἡ καμήλα ἀνήκει στήν κατηγορία τῶν μηρυκαστικῶν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

6) Οἱ νῆσοι Χαβάϊ βρίσκονται πιό κοντά στήν Ἀμερική, παρά στήν Ἀσία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

7) Ὅλα τά διαμάντια χρησιμοποιοῦνται ὡς πετράδια σέ διάφορα κοσμήματα ἀξίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

8) Τό ἀλουμίνιον εἶναι ἕνα κράμα μετάλλου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

9) Ἡ Μεσόγειος βρέχει τρεῖς ἠπείρους: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

10) Ἡ περίφημη πτῆσις τοῦ Λίντμπεργκ, πάνω ἀπό τόν Ἀτλαντικό, κράτησε πάνω ἀπό 30 ὥρες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

11) Ἡ Κωνσταντινούπολις περιῆλθε στά χέρια τῶν Τούρκων στίς 29 Μαΐου 1543: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

12) Τό νερό ἀποτελεῖ τά 65% τοῦ σώματός μας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Στιχειόγριφος

Ὅ,τι χωρατό κι' ἄν πῆτε,
παρενθέστε του ἕνα γράμμα
κι' ἔκπληκτοι τότε θά δῆτε,
ἀπροσδόκητο ἕνα θάμμα:
Γίνεται κάτι λαμπρό,
ἀπό ἀστέρια ἀποτελεῖται
καί ψηλά στόν οὐρανό
τό κυττάτε ὅλοι οἱ λύται.

Λεξίγριφος

Τό πρῶτο μου γνησάκι,
τό δεύτερό μου σύ,
τό τρίτο μου φωτίζει.
Καί τ' ὅλο μου πουλάκι,
μέ γλύκα περισσή,
κελαϊδισμούς σκορπίζει.

Τονόγριφος

Γνωστή πόλις τῆς Γαλλίας,
μέ τόν τόνο ἀνεβασμένο.
Κοριτσιοῦ ὀνοματάκι,
μέ τόν τόνο της πεσμένο.

Δυό εἰκόνες: 7 ὁμοιότητες

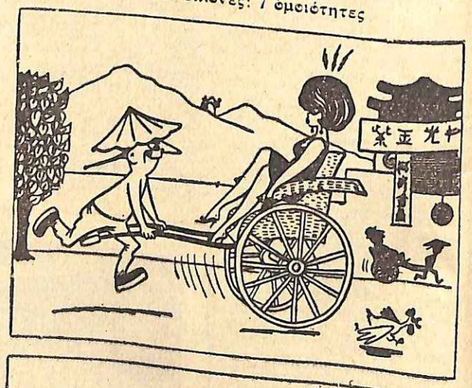

Οἱ δυό αὐτές εἰκόνες εἶναι ἐντελῶς διαφορετικές κι' ὅμως ἔχουν ἑπτά κοινά σημεῖα, τά ὁποῖα πρέπει νά βρῆτε καί στά δυό σχέδια, χωρίς καμμιά ἀλλαγή. Τίς ἑπτά αὐτές ὁμοιότητες σᾶς ζητοῦμε ν' ἀνακαλύψετε μέσα σέ τρία λεπτά, ἄν θέλετε νά ὀπερηφανεύεστε γιά τήν παρατηρητικότητά σας. Ἄν πάρουν μέρος στό παιχνίδι δυό παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκείνος, ποὺ θά βρῆ τίς περισσότερες ὁμοιότητες μέσα σ' ἕνα χρονικό διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικά.

Οἱ λύσεις στή σελίδα 78

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τῆς «γυναίκας-χελώνας»

Μιά ἐκπληκτική περιπέτεια στό Παλέρμο

Ἡ Μαριάννα Μπάρμπαρο, ἡ «γυναῖκα - χελώνα».

«ΜΙΑ γυναῖκα-χελώνα, περπατάει στούς κεντρικούς δρόμους τοῦ Παλέρμου!».

Ἡ ἀπίστευτη αὐτή εἴδησι, ποὺ προερχόταν ἀπό τήν ὁδό Μαριάνο Στάμπιλε καί τήν ὁδό Κρίσπι, διαδόθηκε σέ λίγα λεπτά σέ ὅλο τό Παλέρμο. Πολλά ἄτομα βγῆκαν στά παράθυρα καί στά μπαλκόνια, πολλοί ἔσπευσαν νά τηλεφωνήσουν στούς φίλους καί στούς γνωστούς τους. Ἔτσι, μέσα σέ ἐλάχιστη ὥρα, κατά τά μεσάνυχτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου, χιλιάδες κάτοικοι τοῦ Παλέρμου συγκεντρώθηκαν στούς δρόμους κατάπληκτοι καί δύσπιστοι ἀκόμη, γιά νά διαπιστώσουν μέ τά μάτια τους ἂν ἦταν ἀληθινή αὐτή ἡ εἴδησι.

Καί, πραγματικά, στήν ὁδό Κρίσπι, μιά γυναῖκα περπατοῦσε «μέ τά τέσσερα» καί μέ τίς ἁργές καί χαρακτηριστικές κινήσεις τῆς χελώνας. Μιά ἀτέλειωτη οὐρά ἀπό ἀληπόπαιδα κι' ἀπό ἐνθρώπους τοῦ λαοῦ, τήν ἀκολουθοῦσε.

Ἡ σκηνή ἐπαναλήφθηκε καί τίς δυό ἑπόμενες νύχτες, κι' ὅλο τό Παλέρμο, γιά μιά ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Βρέθηκε σέ μιά ἀτμόσφαιρα ἐξωφρενική, ἀνάμεσα στόν ἐφιάλτη καί στήν πραγματικότητα, ἀπόλυτα ἀντάξια ἑνός μυθιστορήματος τοῦ Κάφκα.

Τώρα, ἡ Μαριάνα Μπάρμπαρο, ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Παλέρμου, ποὺ στό σῶμα της, ὅπως τούλάχιστον βεβαίωσε τό «συμβούλιο τῶν μάγων», εἶχε φωλιάσει τό πνεῦμα μιᾶς χελώνας, ξανάγινε φυσιολογική. Ξανάρχισε νά ἐργάζεται στήν οἰκογένεια Κονσίλιο καί νά περιποιῆται τά τρία παιδιά της. Μά ἡ φοβερή περιπέτειά της τή βαραίνει ἀκόμη, δέν κατορθώνει νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τόν ἐφιάλτη, ποὺ ἡ ἀνάμνησί του θά τήν ἀκολουθῆ σ' ὅλη της τή ζωή.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

Αὐτή ἡ ἱστορία, ποὺ ἔχει γιά μάρτυρες χιλιάδες κατοίκους τοῦ Παλέρμου καί ποὺ ἐξετάσθηκε ἀπό πολλούς κατάπληκτους γιατρούς, ἄρχισε, γιά τήν ἀκρίβεια, τή νύχτα τῆς 31ης Αὐγούστου.

Ἦταν μόλις περασμένες δέκα, ὅταν ὁ ναυτικός Τζιοακῖνο Μινέο, ποὺ βρισκόταν στό Παλέρμο, κουτά στήν οἰκογένειά του, περιμέναντας νά τόν καλέσουν γιά νά μπαρκάρη στό πλοῖο, μέ τό ὁποῖο ἐπρόκειτο νά ταξιδέψη, ἀπομακρύνθηκε μέ τό ποδήλατο ἀπό τό σπίτι του, ἕνα φτωχικό ὑπόγειο στήν ὁδό Κόντε Ρουτζέρο.

— Πηγαίνω νά ἀναπνεύσω λίγο ἀέρα καί γυρίζω ἀμέσως, εἶπε στή σύζυγό του, τή Μαριάνα Μπάρμπαρο.

Ἡ νύχτα ἦταν ζεστή, ἀποπνικτική. Ὁ Τζιοακῖνο Μινέο προχώρησε πρός τό λιμάνι καί ἐκεῖ ἀρχισε ἡ καταπληκτική του περιπέτεια.

Στήν ὁδό Κουΐντα Κάζα, λοιπόν, ὁ Τζιοακῖνο σταμάτησε, ἀκούμπησε τό ποδήλατο σ' ἕναν τοῖχο καί κάθησε κουρασμένος πάνω σέ μιά μεγάλη πέτρα. Τότε ἀκριβῶς εἶδε τή χελώνα, ποὺ προχωροῦσε στό δρόμο, μιά χελώνα μέ κιτρινωπό ὄστρακο. Σταμάτησε γιά λίγο, παρακολουθῶντας τήν μέ τό βλέμμα καί ἑτοιμαζόταν νά σηκωθῆ γιά νά φύγη. Ὅταν τόν πλησίασε ἕνας γέρος.

— Εἶναι δικό σας αὐτό τό ζῶο; τόν ρώτησε.

— Ὄχι, τή βρῆκα ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Μινέο.

Ὁ γέρος συλλογίστηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἀφοῦ τήν εἴδατε πρῶτος ἐσεῖς, πρέπει νά τήν πάρετε στό σπίτι σας. Πολλές φορές, στό σῶμα αὐτῶν τῶν ζώων, ὑπάρχει ἡ ψυχή κάποιου νεκροῦ. Μιά μέσα, σέ μιά προσεχή ζωή, μπορεῖ νά σᾶς συμβῆ κι' ἐσᾶς νά καταλήξετε στό σῶμα ἑνός τέτοιου ζώου. Ἀκοῦστε με, πάρτε τή χελώνα στό σπίτι σας, θά σᾶς φέρη τύχη. Πάρτε κι' αὐτή τήν ἐφημερίδα νά τήν τυλίξετε.

Κι' ὁ γέρος, χωρίς νά τόν χαιρετήση, ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

«ΖΟΥΣΑΝ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ»

Ὁ Τζοακῖνο Μινέο, ἐπηρεασμένος ἀπ' αὐτά, ποὺ τοῦ εἶπε ὁ γέρος, τύλιξε τή χελώνα στήν ἐφημερίδα καί ξανανέβηκε στό ποδήλατο. Μά, πρίν νά ξαναγυρίσῃ στό σπίτι του, σκέφτηκε νά περάσῃ νά συμβουλευτῆ τήν πεθερά του. Γι' αὐτό κατευθύνθηκε στήν ὁδό Μοντάλτο καί πῆγε νά χτυπήση τήν πόρτα τῆς Τζιουζεππίνας Μπάρμπαρο.

Ἐκείνη ἑτοιμαζόταν νά πέση στό κρεβάτι καί παραξενεύτηκε γιά τήν ἐπίσκεψί του σ' ἐκείνη τήν προχωρημένη ὥρα. Ἀνησύχησε, μάλιστα, μήπως εἶχε συμβῆ κάτι τό ἐπείγον στήν κόρη της ἡ στά ἐγγόνια της. Μά ὁ Τζιοακῖνο τήν καθησύχασε καί τῆς διηγήθηκε τήν ἱστορία τῆς χελώνας. Ἐκείνη τόν ἄκουσε μέ προσοχή καί, στό τέλος, εἶπε σοβαρά:

— Ἐκεῖνος ὁ γέρος εἶχε δίκιο κι' ἐσύ ἔκανες καλά, ποὺ πῆρες τή χελώνα. Τώρα πήγαινέ την στό σπίτι σου. Νά φροντίζετε ὅλοι νά τήν περιποιῆσθε.

Ὁ ναυτικός Τζιοακίνο Μινέο, σύζυγος τῆς Μαριάννα Μπάρμπαρο καί ἕνας ἀπό τούς πρωταγωνιστές τῆς καταπληκτικῆς ἱστορίας ποὺ ἀναστάτωσε τό Παλέρμο.

Ὕστερα ἀπό τά λόγια τῆς πεθερᾶς του, ὁ Μινέο ξανατύλιξε τή χελώνα στήν ἐφημερίδα καί τήν πῆγε στό σπίτι του, κάνοντας τή σκέψι, ὅτι ἐκεῖνο τό βράδυ ἡ τύχη εἶχε βάλει στό δρόμο του μιά φτωχή ψυχή, ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἀπό βοήθεια. Θυμόταν πῶς εἶχε ἀκούσει πολλές φορές νά λένε, ὅτι, ἄν κανείς εἶχε κάνει στή ζωή του κακές πράξεις, ἡ πιό συνηθισμένη τιμωρία του εἶναι νά ἐγκατασταθῆ ἡ ψυχή του, γιά μιά μικρή ἢ μεγάλο περίοδο, στό σῶμα ἑνός τέτοιου ζώου.

Ἄλλωστε, ἡ πεθερά του τοῦ εἶχε πῆ, ὅτι συχνά αὐτές οἱ ψυχές, ποὺ εἶναι καταδικασμένες νά ξεπληρώσουν τά ἁμαρτήματά τους μ' αὐτό τόν παράξενο τρόπο, δείχνουν μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιά τά ἄτομα, ποὺ τούς φέρνουν μέ καλωσύνη. Ὁ Τζιοακῖνο, λοιπόν, κάνοντας αὐτή τήν ἀξιέπαινη πρᾶξι, καί προσφέροντας φιλοξενία σ' ἐκεῖνο τό ζῶο, ἴσως εὕρισκε ἀνταμοιβή σέ μιά ξαφνική εὐνοια τῆς τύχης.

Ἔτσι, ἡ χελώνα ἔγινε, ἀπό ἐκείνη τή νύχτα, ἡ Βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μινέο. Ὁ Τζιοακῖνο, ἡ σύζυγός του καί τά δυό μεγαλύτερα παιδιά τους, περιποιοῦντουσαν τή χελώνα μέ κάθε τρόπο καί τῆς προμήθευαν τίς τροφές, ποὺ προτιμοῦσε.

— Ζούσαμε ὅλοι γι' αὐτήν. Τή γεμίζαμε περιποιήσεις, γιατί πιστεύαμε, ὅτι θά μᾶς ἔφερνε τύχη, ἐξηγεῖ ὁ Μινέο.

Στό μεταξύ, περνοῦσαν οἱ μέρες κι' ὁ Τζιοακῖνο δέ λάβαινε τήν εἰδοποίησι γιά τό μπαρκάρισμα. Καί, σά νά μήν ἔφτανε αὐτό, ὁ μικρός γυιός τοῦ ζευγαριοῦ, ὁ Τοῦρι, ἕνα ἀγοράκι πέντε μηνῶν, παρουσίασε ἕνα μυστηριώδη πυρετό.

Τότε ὁ Μινέο ἀρχισε νά συλλογίζεται, ὅτι ἡ χελώνα, ἀντί νά τοῦ φέρη τύχη, εἶχε ἀρχίσει, ἀντιθετα, νά ρίχνη ἕνα ἄσχημο ἴσκιο πάνω στό σπίτι του.

Ἔπι τέλους, ἔφταισε ἡ εἰδοποίησι, ποὺ περίμενε γιά τό μπαρκάρισμα. Σέ λίγες ἡμέρες, ὁ Τζιοακῖνο ἔπρεπε νά βρεθῆ στή Νεάπολι, γιά νά ἀποτελέση μέλος τοῦ πληρώματος ἑνός πλοίου. Στίς 14 Σεπτεμβρίου, λοιπόν, ἀποχαιρέτησε τούς δικούς του καί προχώρησε πρός τό λιμάνι, γιά νά πάρη τό πλοῖο τῆς γραμμῆς, ποὺ θά τόν ὡδηγοῦσε στή Νεάπολι. Εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά ἀπό τό σπίτι του, ὅταν μιά περίεργη ἀνησυχία τόν ἔκανε νά γυρίση πίσω.

— Δέ μπορῶ ν' ἀφίσω στό σπίτι αὐτή τή χελώνα, εἶπε στό σύζυγό του. Μέ εἶχαν βεβαιώσει πώς θά μᾶς ἔφερνε τύχη μέ τήν παρουσία της στό σπίτι, μά ἔχω τήν ἐντύπωσι, ὅτι, ἀπό τότε, ποὺ τήν ἔφερα, κάτι δέν πηγαίνει καλά. Ἔχω ἕνα ἄσχημο προαίσθημα. Δέ θά εἶμαι ἥσυχος, ὅταν θά βρίσκωμαι μακρυά σας, ἄν θά ξέρω, ὅτι αὐτή ἡ χελώνα γυρίζει ἀκόμη μέσα στό σπίτι. Θά πάω νά τή ρίξω στό λιμάνι, ἐκεῖ ποὺ τή βρῆκα.

Μά ἡ σύζυγός του ἔκανε ὅ,τι μπορεῖτε γιά νά τόν ἐμποδίση.

— Σέ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, μήν τό κάνης αὐτό. Χτές τό βράδυ, εἶδα στόν ὕπνο μου πῶς αὐτή ἡ χελώνα ἔχει στό σῶμα της τήν ψυχή τῆς κατινόρας Ματίλντε, μιᾶς ἀριστοκράτισσας, ποὺ ἔζησε πρίν ἀπό πολλά χρόνια. Ἄν ἐσύ κάνης κακό στή χελώνα, ποιός ξέρει τί δυστυχία μπορεῖ νά μᾶς βρῆ...

Μά ὁ Τζοακῖνο δέν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτα.

— Δέ θέλω νά μείνη στό σπίτι μας αὐτό τό ζῶο, ὅσο θά λείπω ἐγώ! φώναξε.

Καί τότε ἡ Μαριάνα νόμισε πώς βαῖνε τήν πιό σωστή λύσι.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, γιατί θέλεις νά τήν πετάξης καί δέν τή χαρίζεις στόν ἰδιοκτήτη τοῦ βενζινάδικου; Προχθές, ποὺ τήν εἶδε, ἔκανε σάν τρελλός. Μοῦλε-

γε, ὅτι πολὺ θἄθελε νὰ εἶχε κι' αὐτὸς μιὰ τέτοια χελώνα.

Ὁ Τζοακίνο βρῆκε λ.., κὴ αὐτὴ τὴ λύση. Πήγε τὴ χελώνα στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ Βενζινάδικου, ποὺ βρισκόταν λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἔφυγε ἤσυχος.

Μά, μόλις ὁ Τζιοακίνο ἔφυγε, στὸ φτωχικὸ ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Κόντε Ρουτζέρο, κάτι συνέβηκε. Ὁ Τοῦρι, τὸ ἄρρωστο ἀγοράκι, γύρισε μέσα στὴν κούνια του καὶ πῆρε τὴ στάση μιᾶς χελώνας. Ἡ Μαριάννα προσπάθησε νὰ τὸ ξαναβάλη στὴ σωστή του θέσι, μὰ τὸ παιδάκι ξαναγύρισε μπρούμυτα καὶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, ἀκριβῶς ὅπως κάνει ἡ χελώνα.

— Νά, ἡ κατάρα τῆς «σινιόρας Ματίλντε»! φώναξε τρομαγμένη ἡ Μαριάννα.

Ὅταν ὅμως, σὲ λίγο, ὁ Τοῦρι ξαναγύρισε στὴ σωστή του θέσι κι' ἀποκοιμήθηκε, ἔβαλε, ἠσυχη πιά, τὰ ἄλλα δυὸ παιδιά της στὸ κρεβάτι κι' ἔπεσε κι' αὐτὴ νὰ κοιμηθῆ.

Μὰ τὸ χειρότερο ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ κατὰ τὰ μεσάνυχτα: Ἡ Μαριάννα ξύπνησε ἀπότομα, κατέ... ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ προ... σε πρὸς τὴν πόρτα, περπατῶντας μὲ τὰ τέσσερα, ὅπως μιὰ χελώνα καὶ φωνάζοντας:

— Εἶναι χελώνα!

Ὕστερα βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ περπατῆ πάντα μὲ τὰ τέσσερα στὴν ὁδὸ Κόντε Ρουτζέρο!...

Πολὺς κόσμος κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ σὲ λίγο δημιουργήθηκε μιὰ ἀτέλειωτη οὐρὰ ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἀκολουθοῦσε πρὸς τὸ λιμάνι τὴ γυναῖκα, ποὺ σερνόταν στὴ γῆ, περπατῶντας μὲ τὰ τέσσερα καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι της ὅπως μιὰ χελώνα! Ἀναρίθμητοι κάτοικοι τοῦ Παλέρμο μεγάλωναν ὅλο καὶ περισσότερο τὴν ἀκολουθία, πίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα-χελώνα, ποὺ προχωροῦσε ἀργά, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν περιέργεια καὶ γιὰ τὴν ἀναστάτωσι, ποὺ δημιουργοῦσε στὸ πέρασμά της.

— Ἡ «σινιόρα Ματίλντε» διψάει. Θέλω νὰ πάω στὸ λιμάνι νὰ τὴν ξεδιψάσω!... φώναζε ἡ Μαριάννα.

Καὶ προχωροῦσε πάντοτε ἀργά, μὲ τὶς χαρακτηριστικὲς κινήσεις μιᾶς χελώνας, ἐνῶ τὸ πλῆθος, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε ὅλο καὶ μεγάλωνε καὶ μερικὰ ἀλητόπαιδα προσπαθοῦσαν νὰ τὴ μιμηθοῦν, περπατῶντας κι' αὐτὰ μὲ τὰ τέσσερα. Ἔτσι, χιλιάδες κάτοικοι τοῦ Παλέρμου, ἀπὸ τὰ μπαλκόνια, ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, παρακολουθοῦσαν τὴν ἀσυνήθιστη ἐκείνη πομπή, ποὺ εἶχε δημιουργήσει μιὰ ἀνθρώπινη χελώνα.

Λίγο πρὶν νὰ φτάσῃ ἡ Μαριάννα στὸ λιμάνι, κάποιος εἰδοποίησε τὸν ἀδελφό της τὸ Ραφφαέλε, ποὺ ἔτρεξε καὶ προσπάθησε νὰ τὴ σηκώσῃ. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Μὲ χίλια-δυὸ τεχνάσματα τόκατώρθωσε νὰ τὴν κάνῃ νὰ ἀλλάξῃ δρόμο καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πλατεῖα Πολιτεάνα, ὅπου ὑπάρχει ἕνας σταθμὸς πρώτων βοηθειῶν. Ἐκεῖ, οἱ γιατροὶ ἔκαναν στὴ γυναῖκα μιὰ ἰσχυρὴ καταπραϋντικὴ ἔνεσι, κι' ἔτσι ὁ ἀδελφός της κατώρθωσε νὰ τὴ μεταφέρῃ στὸ σπίτι.

Τὸ ἑπόμενο πρωΐ, ἡ Μαριάννα δὲν πῆγε νὰ δουλέψῃ. Κάθε ἴχνος λογικῆς εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ μυαλό της. Τριγυρίζε, περπατῶντας μὲ τὰ τέσσερα στὸ ὑπόγειο, λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας, ὅτι ἦταν χελώνα. "Ὅλοι, οἱ γιατροὶ τοῦ Παλέρμου, ποὺ πῆγαν νὰ τὴν ἐξετάσουν, εἶπαν, ὅτι πρόκειται γιὰ νευρικὴ διαταραχὴ καὶ τῆς ἔδωσαν διάφορα φάρμακα. Ἡ Μαριάννα ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύῃ πὼς ἦταν χελώνα καί, τὰ μεσάνυχτα, διέσχισε καὶ πάλι τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τοῦ Παλέρμου, περπατώντας σὰ χελώνα καὶ φωνάζοντας, ὅτι πήγαινε στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ «ξεδιψάσῃ» τὴ «σινιόρα Ματίλντε».

Κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἔτρεξε ὁ ἀδελφός της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ λοξοδρομήσῃ, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν, ὅπου τῆς ἔκαναν καὶ πάλι μιὰ καταπραϋντικὴ ἔνεσι. Μὰ καὶ τὸ ἑπόμενο βράδυ, ἡ Μαριάνα ἔκανε πάλι τὴν ἴδια διαδρομή, ἐνῶ χιλιάδες κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ ἀπὸ τὶς πιὸ μακρυνὲς συνοικίες τοῦ Παλέρμου, γιὰ νὰ δῇ τὴ «γυναῖκα-χελώνα».

Στὸ μεταξύ, ἡ ἱστορία τῆς «μαγεμένης χελώνας» εἶχε διαδοθῆ παντοῦ κι' ἕνα συναίσθημα ὑπερφυσικοῦ δέους ἄρχισε νὰ πλημμυρίζῃ τὴν πόλι.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ἐπὶ τέλους, στὶς 17 Σεπτεμβρίου, εἰδοποιημένος ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα τοῦ κουνιάδου του,ξαναγύρισε στὸ Παλέρμο ὁ Τζιοακίνο Μινέο.

— Τὸ ἤξερα πὼς αὐτὸ τὸ ζῶο θὰ μοῦ κατέστρεφε τὸ σπίτι! φώναξε μὲ ἀπελπισία, ὅταν ἀντίκρυσε τὴ γυναῖκα του νὰ περιφέρεται στὸ σπίτι, σὰ χελώνα.

Ὕστερα, βλέποντας πὼς οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα δὲν κατώρθωναν νὰ κάνουν τίποτα, πῆγε σ' ἕνα μάγο τοῦ Μπόργκο. Ἔγινε τότε ἕνα συμβούλιο ἀπὸ μάγους, μάγισσες καὶ φακίρηδες.

— Ἡ σύζυγός σας ἔχει στὸ σῶμα της τὰ ἑπτὰ πνεύματα τῆς «σινιόρας Ματίλντε», ποὺ καὶ τὰ ἑπτὰ μεταμορφώθηκαν σὲ χελώνα. Μὲ τοὺς ἐξορκισμούς μας κατορθώσαμε νὰ διώξουμε τὰ τέσσερα, μὰ τὰ ἄλλα τρία δὲ θέλουν νὰ φύγουν. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ βρῆτε τὴ χελώνα, νὰ τὴν ξαναπάτε στὴν ὁδὸ Κουϊντα Κάζα καὶ νὰ τὴν ἀφίσετε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο, ποὺ τὴ βρήκατε...εἶπαν στὸ Τζιοακίνο.

— Τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνω! εἶπε ὁ Τιοακίνο.

Κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ βενζινάδικου, ποὺ εἶχε δώσει τὴ χελώνα, μὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν εἶχε πιά. Φεϊσιμένος ἀπὸ τὶς διαδόσεις, ποὺ κυκλοφοροῦσαν γιὰ τὶς μαγικὲς ἰδιότητες τῆς χελώνας, τὴν εἶχε χαρίσει σ' ἕνα ρακοσυλλέκτη, σὲ κάποιο Ροζάριο.

Ὁ Τζιοακίνο κατώρθωσε νὰ τὸν βρῇ, μὰ οὔτε αὐτὸς εἶχε πιὰ τὴ χελώνα.

— Τὴν πούλησα γιὰ τρακόσιες λιρέττες, σὲ μιὰ γυναῖκα στὴν ὁδὸ Λιμπερτά, εἶπε στὸ Τζιοακίνο.

— Καὶ πῶς τὴ λένε; ρώτησε ἐκεῖνος, μὲ ἀγωνία.

— Δὲν ξέρω. Εἶναι μιὰ γυναῖκα ψηλὴ καὶ ἀδύνατη, μὲ ξανθὰ μαλλιά...

Ὁ Τζιοακίνο ἔτρεξε στὴν ὁδὸ Λιμπερτά, ρώτησε διαβάτες, καταστηματάρχες, ἀλητόπαιδα καὶ γυναικοῦλες καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες γεμάτες ἀγωνία, κατώρθωσε νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὴ χελώνα. Μὰ ἐκείνη δὲ δεχόταν μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ τὴ δώσῃ, καὶ μόνο ὅταν ὁ Τζιοακίνο τῆς προσέφερε ἑξακόσιες λιρέττες, ἡ γυναῖκα ἀποφάσισε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Τζιοακίνο πῆρε τὴ χελώνα, πῆγε στὴν ὁδὸ Κουΐντα Κάζα καὶ τὴν ἄφησε ἐκεῖ, ὅπου τὴ βρῆκε. Ὕστερα γύρισε σὰν τρελλὸς στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ βρῆκε τὴ Μαριάνα ὅλα καὶ χαμογελαστή.

— Ἡ «σινιόρα Ματίλντε» βγῆκε ἐντελῶς ἀπὸ τὸ σῶμα μου! εἶπε.

Καὶ ὁ Τζιοακίνο νόμισε πὼς εἶχε ξυπνήσει, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ἐφιάλτη!...

Ὁ Μπόμπ Χόπ μὲ τὴ σύζυγό του Ντολορὲς καὶ τὰ τέσσερα θετὰ παιδιά του.

Συγκεντρώσαμε πιὸ κάτω τὰ «καλαμπούρια» καὶ τ' ἀστεῖα τοῦ πιὸ δημοφιλοῦς κωμικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ Μπόμπ Χόπ. Ὁ συμπαθέστατος Μπόμπ, ποὺ ξοδεύει χιλιάδες δολλάρια κάθε χρόνο γιὰ νὰ πληρώνῃ τοὺς χιουμορίστες ποὺ τοῦ ἑτοιμάζουν «ἀστεῖα γιὰ κάθε περίπτωσι», δείχνει συνοπτικὴ διάθεσι γιὰ ὅλους, γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, γιὰ τοὺς Ρώσους, γιὰ τὸν Κέννεντυ καὶ γιὰ τὸν Κροῦτσεφ, γιὰ τοὺς φίλους του καὶ γιὰ τοὺς συναδέλφους του, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Διάβάστε τα. Θὰ διασκεδάσετε!

ΚΑΘΕ χρόνο, τὴν ἑβδομάδα τῶν Χριστουγέννων, δυὸ ἄντρες φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ πηγαίνουν νὰ συναντήσουν τοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιωτικούς, ποὺ ζοῦν στὶς πιὸ ἀπομακρυσμένες περιοχὲς τοῦ κόσμου. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ καρδινάλιος Σπέλμαν, ὁ ἄλλος ὁ κωμικὸς Μπόμπ Χόπ.

Ὁ Μπόμπ Χόπ εἶναι ἐξῆντα χρόνων καὶ μέχρι τώρα ἔχει κάνει περισσότερους γύρους τῆς γῆς ἀπ' ὅσους ὅλοι μαζὶ οἱ ἀστρονῶτες γιὰ νὰ χαρίσῃ τὸ κέφι του στοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιωτικούς. Τὸ ἀθροισμα τῶν χιλιομέτρων, ποὺ ἔχει διανύσει σὲ εἰκοσιδύο χρόνια, δίνει τὸν καταπληκτικὸ ἀριθμὸ τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων! Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἐμφανίστηκε μπροστὰ σὲ δέκα ἑκατομμύρια στρατιῶτες, ναυτικούς, ἀεροπόρους.

Ἂν προστεθῇ σ' αὐτοὺς τὸ κοινό, ποὺ εἶδε τὰ φίλμ του καὶ τὰ 50 ἑκατομμύρια τῶν θεατῶν, ποὺ παρακολουθοῦν τὴν ἐμφάνισί του στὴν τηλεόρασι, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς γιατὶ ἔχει χαρακτηρισθῆ «πρωτιθλητὴς τοῦ κόσμου στὸ γέλιο».

Τὸ 1958, στὸ διάστημα ἑνὸς ἐξαντλητικοῦ ταξιδιοῦ δώδεκα ἡμερῶν, σὲ δώδεκα διαφορετικὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, ὁ Μπόμπ ἔπαθε δηλητηρίαση καὶ οἱ γιατροί του ἐπέβαλαν νὰ μὴν τρέχῃ πιὰ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τοὺς ἔδωσε σημασία καὶ κάθε χρόνο τὰ Χριστούγεννα ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ τὶς παραδοσιακὲς παραστάσεις μπροστὰ στοὺς στρατιωτικοὺς σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς.

Τώρα ἐξέδωσε ἕνα βιβλίο—εἶναι καὶ ἔχει τὸν τίτλο «Ὀφείλω στὴ Ρωσία 1200 δολλάρια». Τὸ βιβλίο αὐτό, στὸ ὁποῖο περιγράφει τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὰ πρόσφατα ταξίδι του στὴ Ρωσία, βρίσκεται ἀπὸ πολλὲς ἑβδομάδες στὸν κατάλογο τῶν ἀμερικανικῶν «μπέστ - σέλλερς».

«Τὸ ταξίδι μας στὴ Ρωσία εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία,λέει ὁ Χόπ."Ὅπως βλέπετε γιορίσαμε».

Στὴ Μόσχα δὲν παρέλειψε νὰ χοροϊδέψῃ πολὺ ὅλους, ἀπὸ τὸν Κροῦτσεφ μέχρι τοὺς Σποῦτνικ. Στὸ διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἔμενε, ὑπῆρχε ἕνα τηλέφωνο, πρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποιο κρυμμένο μικρόφωνο.

ΜΕ Τ' «ΑΣΤΕΙΑ» ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ ΧΟΠ ΓΕΛΑΕΙ ΟΛΗ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἔχει στὴν ὑπηρεσία του μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ εὐθυμογράφους

Κάθε φορά, λοιπόν, ποὺ ἔμπαινε ἔλεγε: «Ἕνα, δύο, τρία, αὐτὸ εἶναι μιὰ δοκιμή. Ἡ φωνή μου σᾶς φτάνει καθαρή;» Ὕστερα, ὅταν συζητοῦσε κάτι μὲ τοὺς συνεργάτες του, ἔλεινε τὴ συζήτησι λέγοντας: «Νικήτα, μὴν μᾶς παίρνῃς στὰ σοβαρά, ἀστειευόμαστε».

«Ἐμαθα, λέει μιλώντας γιὰ τὸν Κροῦστσεφ,πὼς οἱ γιατροί του σύστησαν νὰ πίνῃ τὸ μισό. Κι' ἐκεῖνος βρῆκε τρόπο νὰ κανονίση τὸ πρᾶγμα! "Ἔκοψε τό... νερό».

Γιὰ τὸ ρωσικὸ τσιγάρο εἶπε: «Τὸ φίλτρο του εἶναι τόσο μακρύ, ποὺ μέχρι νὰ φτάσῃ ὁ καπνὸς στὸ στόμα σου, χάνεις τὴν ἐπιθυμία νὰ καπνίσῃς».

«Καταλαβαίνω γιατὶ οἱ Ρῶσοι τὰ καταφέρνουν τόσο καλὰ στοὺς χειμερινοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Ὅταν βγαίνουν στὸ δρόμο, εἴτε τοὺς ἀρέσει εἴτε ὄχι, πρέπει νὰ κάνουν σκί. "Ὅταν βάζουν τὸ καπέλλο τους στὸ κεφάλι, πρέπει νὰ τὸ κάνουν προσεχτικά, διαφορετικὰ τὰ παγωμένα αὐτιά τους μπορεῖ νὰ γίνουν κομμάτια».

«Στὴν Ἐρυθρὰ Πλατεῖα, σύμφωνα μὲ τὴν ἱστορία, ὁ Ἰβὰν ὁ Τρομερὸς πήγαινε τοὺς ἐχθρούς του μέσα σὲ σιδερένια κλουβιὰ καὶ τοὺς ἔκαιγε. Αὐτὸ δικαιολογεῖ τὸ καύχημα τῶν Ρώσων ὅτι ἐπινόησαν τὶς ὑπαίθριες ψησταριές».

★

Ὁ Μπόμπ Χὸπ πῆγε τὸ 1961 καὶ στὴν Ἀγγλία καὶ φυσικὰ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ βρῇ πειρακτικὲς φράσεις γιὰ νὰ περιγράψῃ τὶς ἐντυπώσεις του γιὰ τὸ κλίμα καὶ τὶς συνήθειες.

Γιὰ τὴν ἀγγλικὴ ὁμίχλη ἐκφράζεται ἔτσι: «Εἶδα ἕνα φῶς σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Σιγὰ-σιγὰ γινόταν πιὸ καθαρό. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ ἀνακαλύψω τί ἦταν: τὸ τσιγάρο μου εἶχε φτάσει στὸ τέλος του».

Γιὰ τὴν ὑγρασία τοῦ Λονδίνου: «Ἐδῶ ἔχει τόση ὑγρασία ποὺ ὁ προϋπουργὸς Μὰκ Μίλλαν χρειάζεται χάθε χρόνο 25 κιλὰ «μαντέκα» γιὰ νὰ χρατάη σκληρὸ τὸ μουστάκι του».

Στὴ Γαλλία, σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ παράστασι, ὁ Χὸπ ἔκανε τοὺς Γάλλους νὰ γελάσουν μὲ τὴν ἑξῆς παρατήρησι: «Ἐργαζόμαστε σκληρά, ὅταν γυρίζουμε ἕνα φίλμ, γιὰ νὰ παρουσιάσουμε μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή. Μὰ κάθε βράδυ, ὅταν πηγαίνω στὸ σπίτι, βλέπω στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων ἑκατοντάδες ζευγάρια, ποὺ παίζουν τὴν ἴδια σκηνὴ πολὺ καλύτερα ἀπὸ μᾶς».

Γιὰ τὰ ταξίδια του, ὁ Χὸπ φεύγει πάντα μὲ μιὰ μικρὴ ἀκολουθία ἀποτελουμένη ἀπὸ ἠθοποιούς, ὀρχήστρες, θεατρικοὺς συγγραφεῖς. Τὸ φτάσιμό του στὶς στρατιωτικὲς βάσεις ἀποτελεῖ πάντα ἕνα μεγάλο γεγονός. Ἀκόμη καὶ οἱ στρατιῶτες, ποὺ φρουροῦν φάρους χαμένους στὸν ὠκεανὸ ἢ στὶς παγωμένες ἐκτάσεις, περιμένουν ἀνυπόμονα τὸ πέρασμά του, γιατὶ ὁ Χὸπ ἀπὸ ψηλά, μὲ τὸν ραδιοφωνικὸ πομπὸ ἔχει πάντα ἕνα λογοπαίγνιο νὰ χαρίσῃ.

★

Πολλὲς φορὲς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προσωπικό, ποὺ φεύγει μαζί του ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτείες χρησιμοποιεῖ καὶ ἄλλους συνεργάτες, ποὺ τυχαίνει νὰ συναντήσῃ στὰ μέρη ποὺ ἐπισκέπτεται. Στὴν Ἱσπανία, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ καὶ τὴν Τζίνα Λολομπρίτζιντα σ' ἕνα αὐτοσχέδιο θέαμα. Ἀνάμεσα στοὺς ἠθοποιούς, ποὺ τὸν ἔχουν ἀκολουθήσει εἶναι ἡ Κὶμ Νόβακ (γι' αὐτὴν ὁ Μπόμπ λέει: «Οἱ γονεῖς της θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸ "Οσκαρ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς»), ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ Ζὰ - Ζὰ Γκαμπόρ.

Ὁ Μπόμπ ἔχει ἔτσιμο τὸ λογοπαίγνιο, ποὺ ταιριάζει στὴν κάθε περίπτωσι. Μιὰ φορὰ στὸ Μαρόκο, σὲ μιὰ ἐπίσκεψι ποὺ ἔκανε στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, ρώτησε ἕναν ἄρρωστο ναύτη: «Εἶδες τὴν παράστασί μας ἢ ἀρρώστησες ἀπὸ πρίν;»

Στὸ τελευταῖο ταξίδι του στὴν Κορέα εἶπε στοὺς στρατιῶτες, δίνοντάς τους «εἰδήσεις ἀπὸ τὴν πατρίδα»: «Τὰ πράγματα στὴν Οὐάσιγκτων προχωροῦν μὲ φοβερὴ βραδύτητα. Αὐτὸ τὸ χρόνο ἐξελέγη μόνο ἕνας Κέννεντυ».

Σὲ κάποιο ἄλλο μέρος παρουσίασε τὴν Τζέην Μάνσφηλντ καὶ ρώτησε τοὺς στρατιῶτες: «Θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε νὰ τραγουδάῃ;» «Ὄχι! ἀπάντησε κάποιος. Θέλουμε νὰ τὴ δοῦμε νὰ ἀναπνέῃ». Καὶ μὲ νὰ τὴ δοῦμε νὰ ἀναπνέῃ». Καὶ ὁ Μπόμπ φώναξε ἀμέσως: «Φαυλοβιαστῆ ἀμέσως σὲ ἀξιωματικό!»

★

Ὁ Μπόμπ Χὸπ ἔχει στὴν ὑπηρεσία του μιὰ ὁλόκληρη στρατειὰ ἀπὸ εὐθυμογράφους. Τοὺς ἔξη ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἔχει προσλάβει μὲ καγονικὸ μισθὸ καὶ τοὺς στοιχίζουν 500 χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο. Μὰ τοῦ ἐξασφαλίζουν ἕνα ἀνεξάντλητο μεταλλεῖο χιούμορ. Ὁ Μπόμπ ὅταν δὲν ἔχῃ ἐμπνεύσεις, τοὺς καλεῖ στὸ τηλέφωνο, ἀκόμη καὶ στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ νὰ τοῦ προμηθεύσουν τὸ κατάλληλο «ἀστεῖο». Μὰ ὁ κριτὴς εἶναι πάντα αὐτός. Ἂν τὸ «ἀστεῖο» δὲ θὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωσι, δὲν τὸ χρησιμοποιεῖ ἡ φροντίζει πρῶτα νὰ τὸ διασκευάσῃ ἀνάλογα μὲ τὸ ἀκροατήριο.

Τὸ χιοῦμορ του εἶναι πολλὲς φορὲς πειρακτικό, μὰ δὲ φτάνει στὸ σημεῖο νὰ γίνεται προσβλητικό. Εἶναι ἕνα χιοῦμορ ποὺ ἀπευθύνεται κυρίως στὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, στὴν πολιτικά, στὴ ἠθη καὶ στὰ ἔθιμα.

Γιὰ τὸν Ἔντυ Φίσσερ, π.χ. εἶπε: «Ὁ Ἔντυ κατάλαβε πὼς τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ μὴν πηγαίνουν καλά, ὅταν εἶδε πὼς ἡ Λίζ γύριζε στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ στούντιο, ὅπου γύριζε τὴν «Κλεοπάτρα», φέρνοντας μαζί της τὴν ἐχιδνα...».

Γιὰ τὴ σαμπάνια ποὺ οἱ ἀεροσυνοδοὶ προσφέρουν στοὺς ταξιδιῶτες ἔχει πῆ: «Μιὰ φορὰ ἀνέβηκα στὸ ἀεροπλάνο σὰν ταξιδιώτης κα' κατέβηκα σὰν βαλίτσα».

★

Ὁ Μπόμπ Χὸπ δὲν ἄφησε ἀπείραχτο κανέναν Ἀμερικανὸ πρόεδρο, ἀπὸ τὸν Ρούσβελτ καὶ μετά. Μιὰ φορά, κάνοντας ὑπαινιγμὸ γιὰ τὰ συχνὰ ταξίδια τοῦ Ἄϊζενχάουερ εἶπε μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν Ἄϊζενχάουερ: «Εὐτυχῶς ποὺ πληρώνουμε τὸν Πρόεδρο μὲ τὸ μῆνα. Γιατὶ ποῦ θὰ φτάναμε, ἂν ἤμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν πληρώνουμε μὲ τό... χιλιόμετρο;»

Καὶ γιὰ τὸν Κέννεντυ εἶπε τελευταία: «Φαίνεται τόσο νέος, ποὺ ἡ μαμά του τοῦ εἶπε: —Γυιέ μου ἢ θὰ πᾶς στὴν κατασκήνωσι ἢ θὰ γίνῃς Πρόεδρος, γιὰ νὰ σοβαρευτῇς».

Ὁ Μπόμπ Χὸπ ἔχει δυὸ κατοικίες. Μιὰ στὴ κοιλάδα Σὰν Φερνάντο στὴν Καλιφορνία καὶ μιὰ ἄλλη στὸ Πάλμ Μπὶτς. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦ χιουμορίστα λένε πὼς τοῦ ἔχει ἀποδώσει ἑκατομμύρια δολλάρια, ποὺ τὰ ἔχει ἐπενδύσει σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις. Εἶναι παντρεμένος ἀπὸ τριάντα χρόνια μὲ τὴν Ντολορὲς Ρήτ. Γιὰ τὴ σύζυγό του λέει: «Εἶναι κατὰ τὸ ἕνα τρίτο Ἰρλανδέζα, κατὰ τὸ ἕνα τρίτο Ἰταλίδα καὶ κατὰ τὸ ἕνα τρίτο ντέτεκτιβ. Εἶναι τόσο θρῄσκα, ποὺ δὲν κατορθώσαμε νὰ πετύχουμε μιὰ ἀσφάλεια ἐναντίον τῆς πυρκαγιᾶς. Γιατὶ βλέπετε, μέσα στὸ σπίτι μας ὑπάρχουν περισσότερα κανδήλια, ἀπ' ὅσα σὲ μιὰ ἐκκλησία».

Ἔχει τέσσερα ὑιοθετημένα παιδιά. Ὁ μεγαλύτερος, ὁ Τόνυ, πῆρε τελευταῖα τὸ πτυχίο του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.Μὰ καὶ ὁ Μπόμπ πῆρε ἕνα πτυχίο «τιμῆς ἕνεκεν».

"Οταν πῆγε γιὰ τὸ παραλάβη εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων, μιλώντας γιὰ τὸ δίπλωμα, ποὺ ἦταν γραμμένο λατινικά: «Ὅταν θὰ γυρίσω στὸ σπίτι, θὰ βάλω τὸ γυιό μου νὰ τὸ μεταφράσῃ.Τώρα ἐκεῖνος εἶναι πολὺ μορφωμένος. Φανταστῆτε, γράφει στὸ σπίτι γιὰ ζητήση λεφτά, σὲ πέντε γλῶσσες!»

Σ' ἕναν κόσμο σὰν τὸ δικό μας φορτωμένο ἀπὸ ἀνησυχίες, ἀγωνίες, νευρικὴ ὑπερέντασι, ὁ Μπόμπ Χὸπ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους κωμικοὺς τοῦ κόσμου ποὺ ἔχει τὸ χάρισμα νὰ σκορπίζῃ πραγματικὸ κέφι καὶ πηγαῖο γέλιο. "Οταν τὸν ρωτοῦν γιατὶ βρίσκεται πάντα σὲ κίνησι ἀπὸ τὴ μιὰ ἤπειρο στὴν ἄλλη ἀπαντᾶ: «Μὲ τὰ πειράγματα ποὺ ξεστομίζω εἶναι πιὸ προνοητικὸ νὰ κινοῦμαι πάντα παρὰ νὰ στέκωμαι στὸ ἴδιο μέρος».

KENNENTY: «Φέρεται τόσο νεανικά, ποὺ ἡ μαμά του τοῦ εἶπε: "Ἡ θὰ πᾶς στὴν κατασκήνωσι ἢ θὰ γίνῃς πρόεδρος!"»

ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ: «Ὁ γιατρὸς τοῦ συνέστησε νὰ πίνῃ τὸ μισό. Κι' ἔκοψε... τὸ νερό!»

ΦΙΣΣΕΡ: «Καταλάβε πὼς τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καλά, ὅταν εἶδε πὼς ἡ Λίζ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς Κλεοπάτρας μὲ τὴν... ἐχιδνα!»

ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ: «Οἱ γονεῖς της θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸ "Οσκαρ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς».

ΕΝΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΠΑΠΠΟΥΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΛΕΝΑ ἄκουσε ἀπὸ τὴν κουζίνα τὸ βῆξίμο τοῦ παππού καὶ φώναξε δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ στὸ δωμάτιό του:

— Ἐρχομαι, παππού!

Κι' ἔβαλε τὸ μπρίκι στὸ καμινέτο, γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸν πρωϊνὸ καφέ του.

Οὔτε ἄρρωστος ἦταν ὁ παππούς, οὔτε εἶχε ἄλλο τίποτα. Ἔβηχε ὅμως γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ ἐγγονοῦλα του καὶ νὰ καταλάβῃ ὅτι ξύπνησε.

Κι' ὅπως γινόταν κάθε πρωΐ, ἄκουσε καὶ τώρα τὴ φωνοῦλα της καὶ χαμογέλασε περιμένοντας τὸν καφέ του, γιὰ νὰ καπνίσῃ τὸ πρῶτο του τσιγάρο.

Ὁ κὺρ Στάθης Παΐσιος ἦταν συνταξιοῦχος καθηγητὴς ἀπὸ ἐδῶ πέντε χρόνια καὶ ζοῦσε στὴν Ἀθήνα στὸ ἰδιόκτητο σπίτι του μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονή του τὴ Λένα. Ἡ κοπέλλα ἔπρεπε νὰ μορφωθῇ στὴν Ἀθήνα ὅπου μποροῦσε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο, νὰ παρακολουθῇ καὶ μαθήματα στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Ἐξ ἄλλου, ὁ κὺρ Στάθης μποροῦσε νὰ τὴν προσέχῃ καὶ νὰ τὴ βοηθάῃ ὁ ἴδιος στὴν πρόοδό της.

Οἱ γονεῖς τῆς Λένας ἦταν κι αὐτοὶ καθηγητὲς σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ Γυμνάσιο κι' ἔρχονταν ποῦ καὶ ποῦ, κανένα Σαββατοκύριακο, καθὼς καὶ στὶς γιορτές, γιὰ νὰ περάσουν λίγες εὐτυχισμένες στιγμὲς στὸ σπιτάκι τους.

Αὐτὲς τὶς λίγες στιγμὲς τὶς χαιρόταν κι' ὁ κυρ' Στάθης κι' ἤθελε νὰ τοὺς ἔχῃ ὅλους κοντά του. Γι' αὐτό, λοιπόν, ἀνεβρακατέβαινε τὶς σκάλες τοῦ Ὑπουργείου, παρακαλώντας καὶ ἐπιμένοντας γιὰ μιὰ μετάθεσι στὴν Ἀθήνα. Δὲν τὰ κατάφερνε, ὡστόσο, μὰ καὶ δὲν ἀπελπίζόταν.

— Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε; μουρμούριζε κάθε φορὰ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις. Θὰ τοὺς καταφέρω!...

Καὶ κάθε τόσο μ' ἕνα χαρτάκι «ἐλευθέρας εἰσόδου», ποὺ εἶχε προμηθευτῆ, ἔμπαινε στὸ Ὑπουργεῖο νὰ ἐνοχλήσῃ πότε τὸν ἰδιαίτερο, πότε κανένα διευθυντὴ ἢ πότε κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Ὑπουργό.

— Θὰ ρθῇ ἡ σειρά τους! τοῦ λέγανε.

Μ' αὐτὸς ἤξερε πὼς δὲ φρόντιζαν καὶ ψιθύριζε:

— Ποῦ θὰ μοῦ πάνε; Θὰ μὲ βαρεθοῦν καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλω!...

★

Ὅπως ὅλα τὰ πρωϊνά, ἔτσι ἡ Λένα ἔφτιασε τὸν καφὲ τοῦ παππού της, ἔβαλε καὶ δυὸ παξιμαδάκια σ' ἕνα πιατάκι καὶ πῆγε μὲ τὸ δίσκο στὸ δωμάτιό του.

— Καλημέρα, παππού!

— Καλημέρα!... Καλὸς τὸ κοριτσάκι μου!... Τί καιρὸ ἔχομε σήμερα; τὴ ρώτησε.

— Συννεφιασμένο!

— Καλύτερα... Εἶσαι ἕτοιμη;

— Ναί, παππού, σὲ μισὴ ὥρα φεύγω.

— Θὰ σὲ συνοδέψω κι' ἐγώ. Νὰ πιῶ μόνο τὸν καφέ μου.

Ἡ Λένα τοῦ χαμογέλασε καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της νὰ ἑτοιμάσῃ τὴ σάκκα της.

Ἡ Λένα ἦταν δεκαέξη χρόνων, ψηλή, ξανθή, μὲ μεγάλα ζωηρὰ μάτια. Ἦταν ἡ ἀδυναμία καὶ τὸ καμάρι τοῦ κυρ' Στάθη Παΐσιου. Τὰ μετρητά, ποὺ εἶχε στὴν Τράπεζα κι' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὸν κῆπο καὶ τὰ πέντε μεγάλα δωμάτια ἦταν ὅλα τῆς Λένας, ποὺ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του γυναικούλας.

Ἐξηνταδύο χρόνων πέθανε ἡ Ἑλένη, μὰ ποτὲ τὴ ζωή τους δὲν τάραξε ἡ παρασμικὴ διαφωνία. Ζοῦσαν ἁρμονικά, ἀγαπημένα, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ τὰ μαῦρα χρόνια τῆς κατοχῆς, παρ' ὅλες τὶς ἱστορίες, ποὺ τοὺς εἶχε δημιουργήσει ὁ γυιός τους, ὁ Δημήτρης.

— Λένα, ἔλεγε στὴν ἐγγονή του ὁ κυρ' Στάθης, μοιάζεις πάρα πολὺ τῆς γιαγιᾶς σου... Κι' ὄχι μόνο στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ στὸ χαρακτῆρα καὶ γι' αὐτὸ σ' ἀγαπῶ.

Δυὸ δάκρυα κυλοῦσαν τότε ἀπὸ τὰ μάτια του, κάθε φορὰ ποὺ μελετοῦσε τ' ὄνομα τῆς γυναίκας του.

★

— Παππού, εἶμαι ἕτοιμη! τοῦ φώναξε ἡ Λένα.

— Κι' ἐγώ, παιδί μου, πᾶμε!...

Μὲ τὸ χέρι της περασμένο στὸ μπράτσο τοῦ παππού, περπατοῦσαν στὸ πεζοδρόμιο κι' ὁ γέρος καμάρωνε, προσπαθώντας νὰ στηλώσῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ καλὰ τὸ κορμί του.

Μπρὸς στὴν καγκελλόπορτα τοῦ σχολείου ἡ Λένα στάθηκε, κύτταξε τὸν παππού στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Σήμερα θὰ σκολάσωμε στὶς 1. Τὸ φαΐ τὸ ἔχω ἕτοιμο στὸ ψυγεῖο. Πάρε μόνο κανένα φροῦτο. Καί... κύτταξε μήν πᾶς πάλι σήμερα στὸ Ὑπουργεῖο καὶ ἀργήσῃς...

Τοῦ χαμογέλασε, κι' ἐκεῖνος τὴ χάϊδεψε στὸ μάγουλο. Ἔπειτα ἡ Λένα προχώρησε καὶ μπῆκε στὸ μεγάλο κτίριο.

Ὁ κυρ' Στάθης, ὅταν χάθηκε ἡ ἐγγονή του ἀπὸ τὰ μάτια του, ἔβγαλε ἕνα ἀναστεναγμό, γιατὶ θυμήθηκε τὰ παλιά, τὰ μαθητικά του χρόνια στὴν ἐπαρχία. Θυμήθηκε ἔπειτα καὶ τὰ χρόνια ποὺ ὡς καθηγητής, εἶχε ἀλλάξει πέντε Γυμνάσια, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν Ἀθήνα.

Πρῶτα καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας, ἔπειτα γυμνασιάρχης κι' ὕστερα διευθυντής. Τὰ χρόνια περνοῦσαν...

Μὲ σκυφτὸ κεφάλι, τώρα, προχωροῦσε τοῖχο - τοῖχο, στὸ πεζοδρόμιο καὶ σταύνηκε στὴ γωνιά, μπρὸς σ' ἕνα καφενεῖο.

Σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο σύχναζε τὰ πρωϊνά, ποὺ δὲν πήγαινε στὸ Ὑπουργεῖο γιὰ τὴ μετάθεσι τῶν παιδιῶν του. Ἐκεῖ ἔρχόταν κι' ἕνας παλιὸς συνάδελφος, συνταξιοῦχος κι' αὐτός, νὰ πιοῦν τὸ δεύτερο καφὲ μ' ἕνα τσιγάρο.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὁ συνάδελφός του δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη κι' ὁ κὺρ Στάθης ζήτησε τὴν ἐφημερίδα κι' ἕναν καφέ.

Ἡ γωνιά, ποὺ καθόταν ἦταν ἡσυχη. Κανένας ἄλλος πελάτης δὲ βρισκόταν ἐκεῖ κι' ὁ κὺρ' Στάθης μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἐφημερίδα προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ συγκεντρωθῇ. Τὸ ἤρεμο περιβάλλον κι' ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸν γύρισαν μ' εὐκολία, ἀλλοῦ καφενείου, ποὺ ἦταν τὸ καφενεῖο τοῦ πατέρα του σ' ἕνα μεγάλο ἐπαρχιακὸ χωριό. Ὁ πατέρας του τότε, τὸν περισσότερο καιρό, ἦταν ἄρρωστος κι' ἡ μητέρα του καθόταν στὸ καφενεῖο, ποὺ βρισκόταν μπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Κι' ὅταν αὐτὸς σχολοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καθόταν στὸ μαγαζί, γιὰ νὰ ἀποτραβηχτῇ μέσα στὸ σπίτι ἡ μητέρα του καὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ νοικοκυριό. Ἠλεκτρικὸ δὲν εἶχαν ἀκόμη στὸ μεγάλο χωριὸ τους κι' ἀναβε τὶς λάμπες τοῦ πετρελαίου ὁ κὺρ Στάθης. Ἔτσι κάτω ἀπὸ τὸ λίγοστὸ ἐκεῖνο φῶς ἀνοιγε τὰ βιβλία του πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ διάβαζε, μὰ περιποιόταν συγχρόνως καὶ κανένα πελάτη, ποὺ ἔμπαινε στὸ μαγαζί. Ἔπειτα ὁ πατέρας του πέθανε. Ἡ μητέρα του ἀρρώστησε κι' ἐκείνη ἀπὸ τὸν καῦμό της. Τὸ μαγαζὶ ἔκλεισε κι' ὁ κὺρ Στάθης βρέθηκε στὶς πιὸ κρίσιμες ἡμέρες τῆς ζωῆς του: Τέλειωνε, λοιπόν, τὸ Γυμνάσιο, ὅταν λίγες μέρες πρὶν πάρῃ τὸ ἀπολυτήριό του, πέθανε κι' ἡ μητέρα του.

Ὀρφανὸς τώρα, μόνος κι' ἀναπόφασιστος, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Δὲν εἶχε συγγενεῖς γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ νὰ τὸν συμβουλέψουν. Πούλησε τὸ μαγαζὶ καὶ τὸ σπίτι κι' ἤρθε στὴν Ἀθήνα. Ξόδεψε κατόπιν μόνο τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὸ πρῶτο νοίκι μιᾶς καμαρούλας καὶ γιὰ τὴν ἐγγραφή του στὴ Φιλολογία, γιατὶ κατάφερε καὶ μπῆκε στὸ Πανεπιστήμιο. Τ' ἄλλα λεφτά του τὰ κατάθεσε στὸ ταμιευτήριο κι' ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα καφενεῖο.

Κέρδιζε ἀρκετὰ λεφτά, γιατὶ τὸ μαγαζὶ αὐτὸ δούλευε. Κι' ὅταν ἐχόταν ὁ ἀντικαταστάτης του, ὁ Στάθης, ἔτρεχε στὴν καμαρούλα του γιὰ νὰ διαβάσῃ.

Ἔτσι ἄρχισε τὶς σπουδές του, ἔτσι πῆρε στὸ τέλος τὸ δίπλωμά του.

Μὲ πόση χαρὰ κατόπιν δέχτηκε τὸ διορισμό του σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία. Ἦταν τώρα ἀνεξάρτητος καθηγητής, ὁ ὡριμος ἄντρας, ποὺ ἔπρεπε νὰ κυττάξῃ καὶ γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογένειας. Τότε γνώρισε τὴν Ἑλένη. Ἦταν κι' αὐτὴ καθηγήτρια, μιὰ ὄμορφη, ξανθιὰ κοπέλλα. Τὴν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κι' ἔκανε ὄνειρα, μὰ τὴν ἀπομάκρυναν μὲ μιὰ μετάθεσι, πολὺ μακρυά του. Ἔτσι, ἄρχισε ἡ ἀλληλογραφία, γιατὶ κι' ἡ Ἑλένη τὸν ἀγαποῦσε. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πέντε χρόνια, τὰ κατάφεραν νὰ ἁσμίξουν σὲ κάποιο ἄλλο Γυμνάσιο καὶ νὰ παντρευτοῦν. Ἐκεῖνα ἦταν τὰ εὐτυχισμένα χρόνια τους, ὁ Δημητράκης! Ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ: Αὐτὸ τὸ παιδὶ ὅμως τοὺς βασάνισε πολὺ καὶ ὄχι μωρό, ἀλλὰ καὶ ἀρεσαν τὰ γράμματα. Μὰ ὁ κὺρ Στάθης ἐπέμενε καὶ στὸ τέλος τὰ κατάφερε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα δίπλωμα στὸ χέρι. Ἔπειτα τὸν διώρισε καθηγητή, μὲ τρεξίματα πάλι στὸ Ὑπουργεῖο. Ὁ Δημητράκης ὅμως δὲν ἦταν φρόνιμος κι' ἔμπλεκε πότε μὲ τὴ μιὰ κοπέλλα καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη.

Κι' ὁ κύρ' Στάθης τότε μόνο ἡσύχασε, ὅταν, κάνοντας ἕνα ταξίδι ὡς τοῦ, μπόρεσε καὶ τὸν ἔφερε σ' ἐπαφὴ μὲ μιὰ καθηγήτρια καὶ στὸ τέλος τὸν πάντρεψε μαζί της. Καὶ μπόρεσε ἡ ψυχή του...

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ κύρ' Στάθης ἔγινε παππούς, Ἐκείνη ἡμέρα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς του!

Πῆρε λοιπόν, τὴ μετάθεσί του στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἀγόρασε τὸ σπίτι, γιὰ τὴν ἐγγονή του, τὴ Λένα.

Πέθανε ὅμως ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα στὰ ἑξηνταδύο χρόνια της καὶ τότε ζήτησε νὰ πάρῃ κοντά του τὴν ἐγγονή του, γιὰ νὰ τὴ φροντίζῃ καὶ νὰ τὴ σπουδάσῃ.

★

— Κύρ' Στάθη, κρύωσε ὁ καφές σου! τοῦπε περνώντας πλάϊ του ὁ καφετζής.

Ὁ κὺρ Στάθης τὸν ἤπιε, κύτταξε τὸ ρολόϊ του, πλήρωσε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ φροῦτα ποὺ τοῦ εἶχε παραγγείλει ἡ ἐγγονή του.

Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά, τὸ κορμί του ἦταν λυγερὸ κι ἡ εὐτυχία εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχή του.

— Ἄς εἶναι καλὰ ἡ Λένα, ποὺ μοῦ δίνει τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς!... μουρμούρισε.

Καὶ σκούπισε ἕνα δάκρυ, ποὺ κύλησε στὸ μάγουλό του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

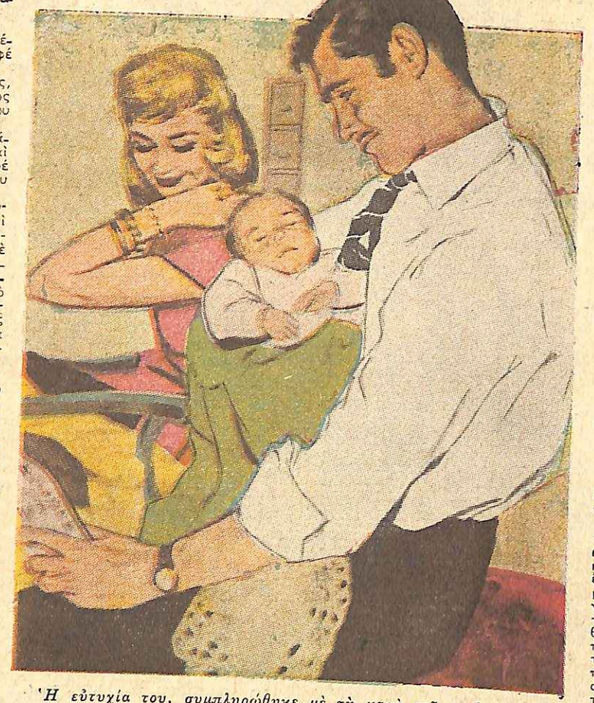

Ἡ εὐτυχία του, συμπληρώθηκε μὲ τὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ, τοῦ Δημητράκη.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΕΤΟΙΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΠΟΙΑ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα στὰ ἑτοίμα παριζιάνικα φορέματα; Ἀκολουθοῦν, βέβαια, ὅλους τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς «ὥτ — κουτύρ», χωρὶς ὡστόσο τὶς ἀκρότητες καὶ τὶς ὑπερβολές, ποὺ ὑπάρχουν σὲ πολλὲς δημιουργίες τῶν μεγάλων οἴκων μόδας καὶ ταιριάζουν ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο περισσότερο γιὰ τὸ καθημερινὸ ντύσιμο τῆς νέας ἢ τῆς ὥριμης γυναίκας. Καὶ εἶναι ἐξακριβωμένο ὅτι τὸ στὺλ τοῦ ἑτοίμου ἐνδύματος, μὲ τοὺς πρακτικούς νεωτερισμούς του, ἔχει ἐπηρεάσει φέτος ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ τολμηροὺς δημιουργοὺς τῆς «ὥτ — κουτύρ».

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ εἶναι, λοιπόν, τὸ στρατιωτικὸ στύλ, τὰ μπλουζόν, τὰ κασκέττα, οἱ ψηλὲς μπότες, ἡ ἄνετη κοῦπ σπορτίφ καὶ ἡ πρατίμησι — τοὐλάχιστον γιὰ τὰ μαντὼ καὶ τὰ ταγιὲρ τῆς νέας — τοῦ σκωτσέζικου ὑφάσματος.

Ἔτσι γιὰ τὴ νέα παρουσιάζονται πολὺ κομψὲς κάπες φοβαρισμένες μὲ κόκκινη φανέλλα, καὶ μὲ γιακὰ—μπέρτα. Σκωτσέζικη εἶναι ἐπίσης ἡ «ζακέττα—ἀμαζόνας», σὲ πολὺ μακρειὰ κοῦπ, μ' ἐφαρμοστὴ μέση. Ἡ ζακέττα αὐτὴ ἀνοίγει ὕστερ' ἀπὸ τὸ τελευταῖο κουμπὶ στὴ μέση σὲ λοξὴ γραμμὴ καὶ φορίεται μὲ κλειστὸ πουλόβερ καὶ ὁμοια φούστα ἀπὸ σκοῦρο μάλλινο ὕφασμα.

Πολὺ νεανικὸ εἶναι ἐπίσης τὸ σκωτσέζικο τρεντς—κότ, ποὺ ἔχει μανίκια ραγκλάν, λοξές, κοφτὲς τσέπες, μικρὸ γιακα—ταγιὲρ καὶ δερμάτινα κουμπιὰ ὄχι πολὺ μεγάλα.

Βλέπει κανεὶς δίπλα στὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα γιὰ ἑτοίμα παριζιάνικα ἐπανωφόρια γιὰ κάθε ἡλικία καὶ τὰ καρρὼ «Πρὲνς—ντὲ—Γκάλ». Τὰ ἐπανωφόρια αὐτά, σὲ γραμμὴ ἀποκλειστικὰ «πώλ», φοβάρονται συχνὰ μὲ φανέλλα «πιὲ—ντὲ—πουλ», ποὺ θὰ φαίνεται στὰ ρεβέρ καὶ φορι-ούνται μὲ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, εἴτε δεμένη ἐλαφρὰ στὴ μέση, εἴτε μὲ δερμάτινο φινίρισμα. Τὰ μανίκια εἶναι σχεδὸν πάντα στὸν τύπο τοῦ ραγκλάν. Τὰ κουμπιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι κοκκάλινα ἢ δερμάτινα καὶ οἱ τσέπες κοφτὲς ἢ πρόσθετες.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι γιὰ τὸ πρωΐ οἱ ζακέττες—μπλουζόν, ἐπηρεασμένες φανερὰ ἀπὸ τὸ ντύσιμο «κάου—μπόϋ». Οἱ ζακέττες αὐτές, ποὺ φορι-ούνται μὲ φούστα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἂν εἶναι μονόχρωμες ἢ μὲ μονόγρωμη φούστα σ' ἄλλο τόνο ἢ χρώμα, ἂν εἶναι καρρὼ ἢ πιὲ—ντὲ—πουλ, γαρνίρονται μὲ δερμάτινο φυτίλι, μὲ δίπλα γαζὶ ἢ μὲ μονόχρωμα ρεβέρ, ἂν εἶναι ἀπὸ καρρώ, τοὐτ ἢ ἀπὸ ἄλλο δχι πολὺ χοντρὸ ὕφασμα. Ἐπίσης ράβονται μὲ ἢ χωὶς γιακά. Στὰ πολὺ σχεδὸν μοντέλα, ἡ μανικοκόλλησι γίνεται χαμηλά, σπάνιο πάνω στὸ μπράτσο.

Οἱ «κάπες» σπορτίφ, ποὺ μοιάζουν μὲ τὰ παλιὰ ἐπανωφόρια τῶν ἀμαξάδων, ἔχουν πρωτότυπο γιακά: Ἔχει μεγάλες τετράγωνες «μύτες» ἡ κλείνει δίπλα, μιὰ φορὰ μὲ τὰ πολὺ μεγάλα καὶ ἐξαιρετικὰ μυτερὰ ρεβέρ, ποὺ κουμπώνουν κάτω ἀπὸ τὸ γιακά. Ἐπίσης τῆς μόδας εἶναι ὁ πολὺ μεγάλος γιακᾶς, ποὺ φορίεται ἀρβιος, ὅταν κάνῃ κρύο καὶ προφυλάει τὸ λαιμὸ καὶ τὸ πρόσωπο. Ὁ γιακᾶς αὐτὸς εἶναι πίσω στενὸς καὶ μεγάλος μόνο μπροστά.

Τέλος λανσάρονται πολὺ οἱ ἴσιες κάπες ἀπὸ μονόχρωμα χοντρὰ ὑφάσματα, γιὰ κάθε ἡλικία, ποὺ ράβονται χωρὶς ἢ μὲ μπέστες. Ἔχουν λοξὸ ἄνοιγμα γιὰ τὰ νέρια καὶ πολὺ μεγάλες τετράγωνες ἢ στρογγυλεμένες πρόσθετες τσέπες. Οἱ κάπες αὐτὲς κλείνουν εἴτε μπροστὰ σὲ μέση μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, εἴτε στρογγυλὰ κι' ἔχουν δυὸ σειρὲς ἀπὸ τρία κουμπιὰ ἡ κάθε μιά.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΩΡΑ

Μὲ τὸν καινούργιο τρόπο ἐπεξεργασίας τῆς πράτης ὕλης, τὸ βελοῦδο ἔχει γίνει ἕνα ὑφασμα

Θαυμάσιο φόρεμα τοῦ Καρντὲν ἀπὸ μαλακὸ ρὸζ μάλλινο μὲ μανίκια κιμονὸ καὶ μακρειὰ «ἐσάρπα» μπροστά, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὸ ντεκολτέ.

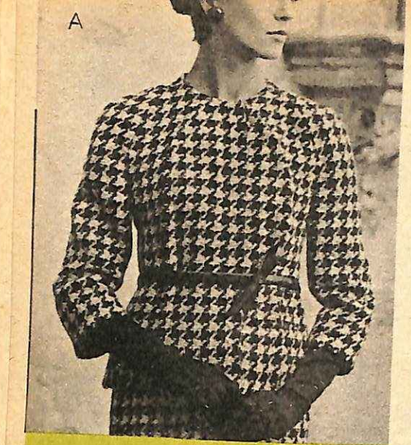

Α. Ταγιὲρ χωρὶς γιακᾶ, ποὺ συμπληρώνεται μὲ κάπα - τζιλὲ ἀπὸ ἀστρακάν. Β. Κομψὸ σύνολο ἀπὸ τουΐντ, μὲ τέσσερις τσέπες. Τὸ μαντὸ ἔχει μάκρος 9)10. Γ. Ἡ νέα ζακέττα μὲ μανίκια ἀπὸ γούνα. Καπέλλο ἀσσορτί.

ὅλο καὶ μεγαλείτερης ἀντοχῆς. Τὰ νέα βελοῦδα εἶναι ἐπίσης ἀδιάβροχα καὶ ταιριάζουν ἔτσι ἀκόμη καὶ γιά... ἀδιάβροχα. Ἐφέτος θὰ φορεθῆ γιὰ τὸ σπὸρ ντύσιμο, ὄχι μόνο τὸ βελοῦδο κοτελέ, ὅπως τὶς ἄλλες χρονιές, μὰ καὶ τὸ ριγὲ βελοῦδο, καθὼς καὶ τὸ ἐμπριμὲ βελοῦδο, σὲ εὔθυμα σχέδια.

Συχνὰ συνδυάζεται τὸ χρῶμα «μπισκουΐ» μὲ τὸ γκρί. Ἔτσι παρουσιάζονται σύνολα, μὲ ποτελοῦνται ἀπὸ «μπισκουΐ» γιλέκο καὶ γκρὶ φούστα σὲ βελοῦδο, καὶ συμπληρώνονται μὲ φανταιζὶ μπλούζα ἀπὸ μεταξωτὸ ἢ ἄλλο ψιλὸ ὕφασμα.

Πολλὰ σύνολα γιὰ τὸ σπίτι γίνονται ἐπίσης ἀπὸ τὰ νέα βελοῦδα. Συνηθίζονται οἱ ρὶγὲ βελούδινες ζακέττες σὲ συνδυασμὸ μὲ μονόχρωμο (π.χ. μπλὲ σκοῦρο) βελούδινο πανταλόνι. Τῆς μόδας ἐπίσης εἶναι τὸ κοντὸ πανταλόνι. Τῆς τὸ γόνατο) ἀπὸ στραμμάτο βελοῦδο μὲ μονόγρωμη βελούδινη μπλούζα. Ἂν ράβετε μαζὶ μὲ τὰ πανταλόνια καὶ μιὰ φούστα ἀπὸ τὸ ἴδιο βελοῦδο, ἔχετε, μαζὶ μὲ τὴ ζακέττα, τὴ μπλούζα ἢ τὸ γιλέκο, ἐπίσης ἕνα σύνολο γιὰ τὸ δρόμο, γιατὶ οἱ συνδυασμοὶ μὲ πανταλόνι εἶναι πιὰ προορισμένοι γιὰ τὸ σπίτι. Πολλὰ βελούδινα πανταλόνια καὶ μακριὲς φοῦστες ἔχουν κάρντιγκαν γαρνίρονται μὲ γούνα: ἔχουν μικρὸ ὀρθιο γιακαδάκι ἀπὸ ἀστρακὰν καὶ τσέπες ἀσσορτί. Γιὰ τὸ σπίτι ἢ γιὰ τὸ βράδυ (μὲ ἴσια φούστα) φοριοῦνται ἐπίσης οἱ μακριὲς, βελούδινες ζακέττες, ποὺ κλείνουν σὰν τὶς ἀνδρικὲς ρόμπες καὶ ποὺ τὸ κάθε μπροστινὸ μέρος εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ διαφορετικὸ χρῶμα. Συνδυάζονται: τὸ φωτεινὸ καφὲ καὶ τὸ πράσινο—πετρόλ, τὸ γκρὶ καὶ τὸ «μπισκουΐ», τὸ γκρὶ καὶ τὸ σιὲλ κ.ἄ.

ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τὸ τουΐντ εἶναι φέτος ἀναμφισβήτητα τὸ πιὸ φορεμένο ὕφασμα τῆς σαιζὸν κι' αὐτό, ὄχι μόνο γιατὶ εἶναι πολὺ ζεστὸ καὶ κατάλληλο γιὰ τὸν «πολικὸ» χειμῶνα, ποὺ μᾶς περιμένει, μὰ καὶ γιατὶ λανσάρεται μὲ ἀπείρους συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ ὑφάνσεως, ποὺ τοῦ δίνει κάθε φορὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ὄψη καὶ ἀφή.

Τὸ τουΐντ—σινὲ μοιάζει μὲ πλεχτό: Ὁ Μπαλμαὶν τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ ταγιὲρ σὲ μαρόν καὶ κίτρινο καὶ τὸ γαρνίρει μὲ ξύλινα κουμπιά. Τὸ τουΐντ—μοχαὶρ λανσάρεται ἀπὸ τὸ Σαὶν—Λωράν γιὰ παλτὰ—ζακέττες σὲ πολὺ μεγάλα «πιὲ—ντὲ—κόκ». Πρόκειται γιὰ ἕνα πολὺ κοντρὸ ὕφασμα, ποὺ δείχνει ὅλη τὴν ἀμορφιά του σὲ σκούρο συνδυασμὸ χρωμάτων, π.χ. γκρὶ—σκόρα—μαῦρο.

Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ τουΐντ εἶναι τὸ τουΐντ—νίκερμποκερ. Εἶναι πιὸ ἐλαφρὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα, ποὺ ἀναφέραμε καὶ λανσάρεται σὲ πολὺ μικρὰ σχέδια καὶ σὲ διάφορους τόνους ἑνὸς καὶ τοῦ ἰδίου χρώματος. Τρεῖς τόνοι π.χ. τοῦ γκρὶ ἢ δυὸ τόνοι τοῦ ρόζ. Γίνεται ὅμως καὶ σὲ ἄσπρο—μαῦρο, μαρόν—κίτρινο, κόκκινο—πράσινο κ.ἄ.

Τὸ τουΐντ, ποὺ προοριζόταν πρὶν ἀποκλειστικὰ γιὰ μαντώ, παλτὰ καὶ ταγιέρ, χρησιμοποιεῖται φέτος στὶς τελευταῖες κολλεξιὸν ἀκόμη καὶ γιὰ μακρυὰ βραδυνὰ φορέματα.

Τὰ τουΐντ—μοχαὶρ χρειάζονται πάντα κάποιο ἐσωτερικὸ στήριγμα, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ γραμμή τους. Γι' αὐτό, καλὸ θὰ εἶναι, ὅταν ράβετε μιὰ ζακέττα ἢ ἕνα ἐπανωφόρι ἀπὸ τουΐντ—μοχαίρ, νὰ στερεώσετε τὶς ραφὲς καὶ τὰ μπροστινὰ ἀνοίγματα μὲ λεπτὲς κορδέλλες καὶ γκρό.

Πολὺ ζεστὰ καὶ κατάλληλα γιὰ παλτὰ εἶναι τὰ μάλλινα τύπου «ψάθας». Ἔχουν ὁμαλὴ ὑφανσι καὶ ἀνάγλυφη ἀφή. Γίνεται πολὺ ὡραῖο τὸ παλτό, ὅταν χρησιμοποιοῦνται εἴτε δυὸ διαφορετικὰ χρώματα εἴτε δυὸ ἀντίθετα στὴν ποιότητα μαλλιά, ὅπως λείο μαλλὶ καὶ μαλλὶ μπουκλέ. Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ γίνονται πάντα ντούμπλ—φάς: Ἡ ἀνάπτυξη δείχνει τὰ δυὸ χρώματα ἢ τὰ δυὸ διαφορετικὰ μαλλιά, πολὺ ἀνακατεμένα κι' ἔχει λεία ἐπιφάνεια.

Ὁ Ντιὸρ λανσάρει ἰδιαίτερα τὸ σκωτσέζικο τουΐντ καὶ τὸ τουΐντ «πιὲ—ντὲ—πούλ» γιὰ τὶς μακρειὲς ζακέττες καὶ τὰ φορέματα — μαντώ του. Γιὰ τὰ ταγιὲρ χρησιμοποιεῖ μαῦρο—ἄσπρο καρρὼ κι' αὐτὸ τόσο σὲ τουΐντ, ὅσο καὶ σὲ ἄλλα μάλλινα ὑφάσματα, μὲ προτίμησι πάντα τὰ ντούμπλ—φάς, ποὺ ἐπαναλαμβάνουν στὴν ἀνάπτυξη τὸ κύριο χρῶμα τοῦ σχεδίου τῆς καλῆς τοῦ ὑφάσματος.

Πολὺ κατάλληλο γιὰ ζακέττες, ταγιὲρ καὶ μαντώ, εἶναι ἐπίσης τὸ ντρὰ καὶ τὸ νέο μελτόν. Ἔχουν λεία ἐπιφάνεια, εἶναι χοντρά, μὰ ἐλαφρὰ ὑφάσματα, μονόχρωμα καὶ συνήθως ντούμπλ—φάς.

Τὸ στέτλαντ, ἕνα ὕφασμα μὲ λωρὶς γραμμὲς στὴν ὕφανσι, ποὺ λανσάρεται τόσο μονόχρωμο, ὅσο καὶ σκωτσέζικο ἢ φανταιζί, φτιάχνεται σὲ χοντρὴ καὶ σὲ πιὸ ψιλὴ ποιότητα. Γιὰ τὰ φορέμα τα χωρὶς μανίκια θὰ προτιμήσετε τὸ ψιλὸ στέτλαντ, γιὰ τὰ ταγιὲρ καὶ τὰ μαντὼ τὸ πιὸ βαρύ.

Τὸ σεβιότ, πολὺ τῆς μόδας φέτος, ταιριάζει ἰδιαίτερα γιὰ ντὲ—πιές. Εἶναι πολὺ ζεστὸ καὶ λεπτὸ ὕφασμα.

Ὑπάρχουν φέτος γιὰ χοντρὰ ταγιὲρ καὶ παλτὰ τρεῖς ἀκόμη τύποι μάλλινα: τὸ «μπουκλέ», τὸ «νατὲ» (μὲ «κοτσίδες» στὴν ὕφανσι) καὶ τὸ «μπουτονὲ» (μὲ κόμβους στὴν ὕφανσι), ποὺ ταιριάζουν ἰδιαίτερα γιὰ βαρυὰ ταγιὲρ καὶ παλτὰ ἀμπιγιέ. Λανσάρονται σὲ χρώματα ἑξαντρίκ, μπλὲ—μὼβ παγωνιοῦ, χρῶμα λαδιοῦ κ.ἄ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΤΙΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΚΟΛΛΕΞΙΟΝ

Ὅσο συμφωνοῦν στὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς φετεινῆς μόδας, ἄλλο τόσο διαφωνοῦν, οἱ μεγάλοι Παρισινοὶ ράφτες, στὶς λεπτομέρειες καὶ στὴν ἐκλογὴ τῶν ὑφασμάτων.

Ὁ Ντιόρ: Χρησιμοποιεῖ πολὺ τὸ ἀνοχτόχρωμο ντρὰ γιὰ τὶς στρατιωτικὲς μακρειὲς ζακέττες του. Μιὰ ἐνδιαφέρουσα γραμμὴ τῆς κούπτους: Κάτω ἀπὸ τὴ φαρδειὰ μαρτενγκὰλ τῆς πλάτης βγαίνει ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ διπλὲ γαζιά, ποὺ φτάνει μέχρι τὸ στρίφωμα τῆς ζακέττας.

Ὁ Καπυσί: Δείχνει μεγάλη προτίμησι γιὰ τὰ φορέματα—πουλόβερ, ποὺ ἔχουν μπροστὰ ἀνοιγμα σὲ σχῆμα «V» καί, σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς ἄλλους ράφτες, μικρὸ γιακαδάκι καὶ μακρυὰ μανίκια. Τὰ παλτὰ εἶναι «μπλουζὰν» στὴν πλάτη.

Ὁ Πατοῦ: Προτείνει μιὰ νέα λύσι γιὰ τὸ θέμα «φόρεμα—μαντώ». Εἶναι πολὺ ἐφαρμοστό, ἔχει μανίκια κιμονὸ καὶ μεγάλο μαλακὸ γιακά, ποὺ δένεται μπροστὰ σὰ γοντρὴ ἐσάρπα. Ἡ πλάτη εἶναι μπλουζὰν καὶ ἔχει τρία μεγάλα κουμπιά. Παρ' ὅλα τὰ κουμπιὰ αὐτὰ εἶναι προτιμότερο καὶ πιὸ πρακτικὰ νὰ ἐφαρμόσετε μπροστὰ μέχρι τοὺς γοφοὺς ἕνα φερμουάρ, ποὺ μισοσκεπάζεται ἀπὸ τὴ φαρδειὰ ἐσάρπα. Τὸ ἰδιαίτερο χρῶμα τοῦ οἴκου Πατοῦ εἶναι ἕνα ρόζ «λερωμένο» καὶ τὰ καισκέττα—μπερὲ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα εἶναι πολὺ ψηλά, μὲ μικρὸ μπόρ.

Ὁ Λαρός: Προτιμάει τὰ σκούρα χρώματα καὶ τὰ ντρὰ ἢ μάλλινα «νατὲ» γιὰ τὰ φορέματα — μαντώ. Τὰ φορέματα αὐτὰ εἶναι κλειστά, σὲ ἁπλὴ γραμμὴ φουρὼ καὶ γαρνιρισμένα μὲ γούνα (γιακᾶς καὶ μανσέττες). Τὰ ταγιὲρ ἔχουν μεγάλες ἐσάρπες ἀπὸ γούνα, εἶναι κατὰ προτίμησι σὲ ἀνοιχτόχρωμα χοντρὰ ὑφάσματα (κίτρινο τουΐντ κ.ἄ.) καὶ φοριοῦνται μὲ μεγάλο φαρδὺ μπερὲ «Ραφαὴλ» ἀπὸ τὴν ἴδια γούνα.

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Ὁ Ζαμπαλέτα λανσάρει τὸ γκρὶ—μὼβ γιὰ τὰ χοντρὰ ταγιὲρ μὲ πολὺ ψηλὴ μέση. Ἡ στρογγυλή, ψηλὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα περνάει ἀπὸ τὰ ραμπὰ σπὶς τσέπες, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος.

Ὁ Σαὶν—Λωράν λανσάρει τὸ νέο χρῶμα «ρὸζ—πυρωμένο» (πολὺ φωτεινό, μ' ἕνα τόνο πρὸς τὸ κόκκινο). Συμπληρώνεται, ὅταν πρόκειται γιὰ ταγιέρ, μὲ μπλούζα καὶ καπέλλο μπλὲ—μώβ.

Ὁ Κουρέζ παρουσιάζει τὰ περισσότερα ταγιὲρ σὲ νέα τουΐντ στὰ χρώματα μπεζ—φουντουκιοῦ καὶ βεραμάν, ποὺ συμπληρώνονται μὲ ἄσπρο στρογγυλὸ καπελλάκι μὲ μικρὸ μπόρ. Μιὰ νουθεσία τοῦ οἴκου μόδας Πατοῦ: Τὰ χειμωνιάτικα ταγιὲρ μὲ κοντὲς ζακέττες, κατὰ προτίμησι στὰ χρώματα μὼβ καὶ μπλὲ—μώβ, συμπληρώνονται ὄχι μὲ γούνινο γιακᾶ, μὰ μὲ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ μαύρη γούνα, ἀσσορτὶ μὲ τὸ «εὐρύχωρο» μπερέ.

Ἡ Ρὸς παρουσιάζει σύνολα σὲ ἄσπρο—μαῦρο τουΐντ, ποὺ μιμοῦνται τὴ ζακὰρ ὕφανσι. Τὰ ταγιὲρ της ἔχουν μαῦρα πλεχτὰ γιακαδάκια καὶ ἴδιες μανσέττες. Συμπληρώνονται μὲ ἀσσορτὶ μικρὸ καὶ ἐφαρμοστὸ στὸ κεφάλι μπερεδάκι.

Μιὰ ἄλλη νουθεσία τῆς Ρός: Τοποθετεῖ πάνω στὰ σκουρόχρωμα πουλόβερ, ποὺ συνοδεύουν τὰ ταγιὲρ της, μιὰ ἁπλικασιὸν (πάνω στὸν ἕνα ὦμο) μὲ μονόγραμμα. Ὄχι ὅμως ἐκείνης, ποὺ μο) μὲ μονόγραμμα. Ὄχι ὅμως ἐκείνης, ποὺ τὸ φοράει, μὰ τό... δικό της. Ἔτσι ὅλα τὰ σύνολα αὐτὰ ἔχουν στὸν ἀριστερὸ ὦμο ἕνα μεγάλο «Μ» καὶ «Ρ».

ΤΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς παριζιάνικης μόδας, θὰ ντυθῆτε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Τὸ πρωτ: Φόρεμα — μαντὼ μὲ πολὺ μπλουζὰν πλάτη, δεμένη μπροστὰ ἐσάρπα καὶ ἀσσορτὶ μπερὲ μεγάλο (Πατοῦ). Ἐπίσης μαντὼ σπορτίφ μὲ τετράγωνους ὦμους καὶ λοξές, ἐξωτερικὲς τσέπες (δυὸ στὸ στῆθος καὶ δυὸ χαμηλά, κάτω ἀπὸ τοὺς γοφοὺς) σὲ μάκρος 9)10, χωρὶς νὰ φαίνεται πολὺ τὸ φόρεμα καὶ φτιαγμένο καμηλὸ σὲ χρῶμα σιναπιοῦ (Κουρέζ). Τέλος, μαντὼ μὲ ἄνετες γραμμές, μεγάλο ντεκολτὲ σὲ σχῆμα «V», μὲ χωνευτὲς τσέπες καὶ γοντρὸ πουλόβερ μὲ ψηλὸ γυριστὸ γιακᾶ (Καρ-

Ἀμπιγιὲ παλτὸ τῆς Ρὶτσι σὲ πολὺ ἐβαζὲ γραμμὴ κυρίως τῆς πλάτης.

Ἀριστερά: Μαντὼ ἀμπιγιὲ ἀπὸ γκρὶ χοντρὸ μάλλινο μὲ μανίκια κιμονό, ψηλὴ μέση καὶ πρωτότυπο δέσιμο τῆς μισῆς ζώνης. Φοριέται μὲ ἀνοιχτόχρωμο φόρεμα ἀπὸ τζέρσεϋ, σὲ ἐφαρμοστὴ κούπ. Φουντωτὰ μπερὲ στὸ χρῶμα τοῦ φορέματος. Δεξιά: Δυὸ πολὺ κομψὰ κοντὰ βραδυνὰ μὲ πρωτότυπο ντραπάρισμα.

Τὰ νέα σύνολα καπέλλο - ὀμπρέλλα ἀπὸ σταμπάτα νάϋλον.

ντέν).

Τὸ ἀπόγευμα: Φόρεμα σὲ ἴσια κοὺπ ἀπὸ μαῦρο μάλλινο, χωρὶς γιακά, μὰ μὲ μικρὴ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα, ποὺ δένεται πίσω ἢ στὸ πλάϊ. Τὸ φόρεμα αὐτὸ ἔχει δυὸ πολὺ χαμηλὲς τσέπες μὲ ραμπὰ (Βενέ). Ἐπίσης ντὲ—πιὲς ἀπὸ ζωηρὸ κόκκινο μάλλινο μὲ κοντὴ «μπάσκ», ζώνη, ὀρθιο γιακαδάκι καὶ τὰ νέα κοντὰ μανίκια κιμονὸ σὲ πολὺ φουσκωτὴ γραμμὴ (Ντιόρ). Κι' ἀκόμη μοχαὶρ «φυμέ», ἀπὸ τὸ γκρὶ—καπνοῦ μέχρι τὸ γκρὶ—πέρλ γιὰ τὸ ἴσιο μικρὸ παλτό, ποὺ συμπληρώνεται μὲ στρογγυλὸ γιακᾶ, μανικέτπια καὶ τὸκ ἀπὸ τὸ φουσκωτὸ «μογγολιὰ» σὲ κόκκινο χρῶμα (Σανέλ).

Τὸ βράδυ: Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ σὲ χρῶμα «σοκολά», μὲ πολὺ χαμηλὴ μέση, μεγάλο γιακὰ ντραπαρισμένο ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζη σειρὲς -σειρές, σὰ δαχτυλίδια. Τὸ φόρεμα αὐτὸ γαρνίρεται μπροστὰ μὲ τριαντάφυλλο, τοποθετημένο πάνω στὴ ζώνη (Καρντέν). Ἐπίσης, φόρεμα μπλουζὰν μπρὸς καὶ πίσω καὶ ντραπαρισμένο στὸ μεγάλο ντεκολτὲ σὲ σχῆμα «V», γαρνιρισμένο μὲ στρὰς (Ντιόρ). Κι' ἀκόμη μαῦρο μάλλινο κρὲπ γιὰ τὸ μονοκόμματο φόρεμα μὲ πρωτότυπο πολὺ χαμηλὸ ντεκολτὲ «V», ποὺ κλείνει μὲ τρεῖς φιόγκους, ρελιασμένο μὲ στενὲς φάσες ἀπὸ κέντημα μὲ στράς, ὅπως καὶ τὸ ντεκολτὲ (Καπουσί).

ΤΟ ΝΕΟ ΖΙΛΕ

Πάνω ἀπὸ κάθε σκουρόχρωμο σκέτο καὶ ἴσιο φόρεμα μπορεῖτε νὰ φορέσετε ἕνα πρωτότυπο ζιλέ, ποὺ τὸ ἐπινόησε καὶ τὸ λάνσαρε ὁ οἶκος Καπουσί: Εἶναι πλεχτό, ἀπὸ ἄσπρο μαλλί, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ καὶ φαρδεῖς ὤμους κι ἀφίνει στὰ πλάγια καὶ στοὺς ὤμους νὰ φαίνωνται 20 περίπου πόντοι ἀπὸ τὸ φόρεμα, γιατὶ εἶναι ἐντελῶς ἀνοιχτό, χωρὶς ραφές. Συγκρατιέται μὲ τὴ ζώνη τοῦ φορέματος, ποὺ φορίεται πάνω ἀπὸ τὸ ζιλέ.

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Νέοι συνδυασμοί: Πολὺ ὅμορφα εἶναι τὰ σύνολα σὲ δυὸ διαφορετικὰ χρώματα καὶ ὑφάσματα: Σκωτσέζικο γιὰ τὴν κλειστὴ μπλούζα μὲ «στρατιωτικὴ» τσέπη στὸ στῆθος καὶ μονόχρωμο κόκκινο μάλλινο γιὰ τὴ φούστα ἀπὸ ἕξη λίγο ἐβαζὲ φύλλα, κόκκινο σκωτσέζικο γιὰ τὴν κουμπωτὴ μπλούζα καὶ γκρὶ — ἀνοιχτὸ γιὰ τὴ φούστα μὲ βαθειὰ κουφὶπιετα μπροστά. Ἡ κουφὶπιετα εἶναι ἀπὸ σκωτσέζικο ὑφασμα, τὸ γιακαδάκι καὶ οἱ μικρὲς τσεποῦλες, στὴ μπλούζα, ἀπὸ γκρὶ ὑφασμα.

Κομψὰ φορέματα: Γιὰ τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγευμα ταιριάζει τὸ ὁμορφο μονόχρωμο καὶ μονοκόμματο φόρεμα μὲ κούμπωμα μέχρι τοὺς γοφοὺς ἢ ὣς τὸ στρίφωμα, μικρὸ γιακαδάκι, ποὺ μπορεῖ νὰ κουμπώνη πάνω στὸ γιακαδάκι, «ἐπωλὲτ» στοὺς ὤμους, ὁμοια μ' ἐκεῖνα τῶν φορεμάτων γιὰ μεγάλες, στενὴ ζώνη καὶ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες, ποὺ τὰ συγκρατεῖ μιὰ στενὴ φάσα καὶ ἕνα κουμπάκι. Ἡ φάσα ξεκινάει ἀπὸ τὴ φούστα σὰ λουρίδα καὶ κουμπώνει πάνω στὴν τσέπη.

Ἀριστερά: Σύνολο γιὰ μωρὰ ἀπὸ ἄσπρο Κρυλόρ. Τὸ μακρὺ πανταλονάκι εἶναι σὲ μπὲζ χρῶμα. Δεξιά: Ὁμορφες πλεχτὲς ζακετοῦλες γιὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια. Οἱ τσέπες ἔχουν μπροστὰ τὴν ἴδια πλέξι τῆς γαρνιτούρας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οἱ καλοὶ τρόποι

Ὅταν συνιστοῦν μιὰ κυρία σὲ ἄλλη, δίνει πρώτη τὸ χέρι της ἡ ἀνώτερη, λόγω ἡλικίας ἢ κοινωνικῆς θέσεως, προκειμένου δὲ γιὰ ἴσες ἐκείνη ποὺ τὸ ὀνομά της προφέρεται πρῶτο ἀπ' αὐτὸν ποὺ συνιστᾶ. Ὅταν συνιστᾶται μιὰ κυρία σ' ἕνα κύριο, δίνει πρώτη τὸ χέρι ἡ γυναίκα.

★

Σὲ μιὰ συγκέντρωσι, παραχωρῆτε τὸ καλύτερο κάθισμα στὶς γυναίκες καὶ στοὺς ἡλικιωμένους. Μὴν ἀπασχολῆτε πολλὴ ὥρα μὲ συζήτησεις τὴν οἰκοδέσποινα, ποὺ θέλει νὰ μιλήσῃ μὲ ὅλους.

Λάβετε μέρος μ' εὐγένεια στὴ γενικὴ κουβέντα. Μὴν ἐπιμένετε νὰ μιλᾶτε γιὰ τὶς ἀτομικὲς ὑποθέσεις σας. Μὴ συζητᾶτε γιὰ τὴν κουζίνα ἢ γιὰ τὰ ψώνια, ὅταν βρίσκεσθε σ' ἕνα κύκλο ἐξαιρετικὰ ἐκλεκτό. Προσπαθῆτε νὰ εἶστε χαριτωμένοι ὅλους μὲ τὴ συνομιλία σας.

★

Φροντίζετε νὰ ἐκδηλώνετε τὴ συμπάθειά σας στοὺς φίλους σας, γιὰ κάθε λυπηρὸ ἢ εὐχάριστο γεγονός. Μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς σύρουν οἱ φιλίες καὶ ν' ἀτενοῦν οἱ γνωριμίες, γιατὶ εἶναι ὄχι μόνο εὐχαριστες, ἀλλὰ καὶ χρήσιμες. Μὴν παύσητε νὰ διατηρῆσετε σχέσεις μὲ τὰ πρόσωπα ἢ μὲ τὶς οἰκογένειες ποὺ γνωρίσατε.

Γυμναστικὴ γιὰ τὰ μάτια

Μιὰ κανονικὴ γυμναστικὴ τῶν ματιῶν θὰ διατηρῆσῃ τὴ λαμψη, τὴ νεανικὴ εὐκινησία καὶ τὴν ὑγεία τους καὶ νὰ προλάβῃ τὴν ἀνάγκη τῶν ματογυαλιῶν. Νὰ μερικὲς καταλληλες ἀσκήσεις:

1) Χαμηλῶστε τὰ μάτια σας ὅσο περισσότερο μπορεῖτε, σὰν γιὰ νὰ κυτταξετε τὸ στῆθος σας. Ἀφῆστε τα ἐτσι επὶ 2—3 δευτερόλεπτα. Ὕστερα κυττάξετε ὅσο τὸ δυνατὸν ψηλότερα, σὰν γιὰ νὰ δῆτε τὸ ἐσωτερικο τοῦ κεφαλιοῦ σας. Ἐπαναλάβετε τὴν ἀσκηση 6 φορες.

2) Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, στρέψετε τὰ μάτια σας πολυ πρὸς τὸ δεξιά, ὑστερα πολυ πρὸς τ' ἀριστερά κι' ἔπειτα κυττάξετε ἴσια μπροστά. Ἐπαναλάβετε 6 φορές.

3) Κουνῆστε τὰ μάτια σας ἔτσι, ὥστε νὰ διαγράφουν μεγάλους κύκλους, πρῶτα πρὸς τὴ μιὰ διεύθυνσι κι' ἔπειτα προς την ἀντίθετη.

4) Σχεδιάστε πάνω σ' ἕνα ἄσπρο χαρτὶ ἕνα μαῦρο σημάδι, μεγάλο σὰν ἕνα νόμισμα, καὶ στερεῶστε τὸ χαρτὶ α-πὸ στὸν τοῖχο, στὸ ὕψος τῶν ματιῶν σας. Τὸ κυττάζετε ὅσο μπορεῖτε πιὸ πολύ, ἀποφεύγοντας νὰ «παίζετε» καθόλου τὰ βλέφαρα σας.

Ἀποκτῆστε τὴ συνήθεια νὰ κυττάζετε συχνὰ ψηλὰ πρὸς τὸ ταβάνι. Ἔτσι θ' ἀποφύγετε ἴσως νὰ σχηματισθοῦν κάτω ἀπ' τὰ μάτια σας οἱ τόσο ἀντιαισθητικὲς «σακκοῦλες».

Τέλος, πλένετε τὰ μάτια σας μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε διαλύσει λίγο κοινὸ ἁλάτι (μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ σὲ 3 μεγάλα ποτήρια νερό).

Τὸ βούρτσισμα τοῦ προσώπου

Πολλὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς συνιστοῦν τὸ βούρτσισμα τοῦ προσώπου. Περνᾶτε ἕνα μαλακὸ μάλλον βουρτσάκι πάνω ἀπὸ ἕνα βρεγμένο σαπούνι, ἐκλεκτὸ καὶ λίγο λιπαρό, καὶ τρίβετε ἔπειτα μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας ἐλαφρὰ ἀλλὰ ἐπίμονα, μὲ μιὰ κίνησι κυκλική. Ἐπιμένετε ἰδίως στὴ μύτη κι' ἐκεῖ ὅπου φαίνονται πιὸ διεσταλμένοι οἱ πόροι. Μὴν ἐξχνᾶτε ποτὲ τὸ μέτωπο, ποὺ ἀπαιτεῖ ξεχωριστὴ φροντίδα.

Ἀντὶ γιὰ βουρτσάκι, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε μιὰ λεπτότατη σκόνη ἐλαφροπέτρας. Σπουγγίζετε ἀφθονα τὸ πρόσωπό σας, βουτᾶτε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων στὴ σκόνη καὶ κάνετε μ' αὐτὴν ἕνα εἶδος κυκλικοῦ μασάζ σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο. Ὅταν ξεπλυθῆτε ὕστερα, θὰ νοιώθετε μιὰ ζεστασιά, γιατὶ τὸ αἷμα ἔχει μαζευτῆ στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ὠφελεῖ τὸ δέρμα.

Ἀφοῦ σκουπιστῆτε, ἂν ἔχετε δέρμα στεγνό, τὸ ἀλείφετε μὲ θρεπτικὴ κρέμα, ἀφίνετε γι' ἀρρορφηθῆ ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, σκουπίζετε ὅση περισσεύει καὶ προχωρεῖτε στὸ μακιγιάζ.

Οἱ δυὸ αὐτὲς μέθοδοι εἶναι ὠφέλιμες γιὰ κάθε δέρμα. Τὶς ἐφαρμόζετε κυρίως τὸ βράδυ, πρὶν ἀπ' τὸν ὕπνο, γιατὶ τότε ἡ θρεπτικὴ κρέμα μπορεῖ νὰ μείνη πάνω στὸ πρόσωπο ὅλη τὴ νύχτα.

Προκειμένου γιὰ δέρμα λιπαρό, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιήσετε κρέμα, πλένετε τὸ πρόσωπο μὲ ἕνα καλὸ γάλα καλλονῆς, ποὺ ἔχει βάσι τὸ ἀμυγδαλόλαδο ἢ τὸ μαροῦλι.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΤΑΙΗ ΚΗΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ δικηγόρος Μάρκ Χάρρις εἶχε μπλέξει ἄσχημα μὲ τὸν ὑπόκοσμο, κι' ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του ἐπέμενε νὰ τὸν ξαναφέρη στὸν ἴσιο δρόμο, πάνω σ' ἕνα καυγά τους τὴ χτύπησε καὶ τὴ σκότωσε, μ' ὅλο ποὺ τὴν ἀγαποῦσε. Ὅταν συνῆρθε, σκέφτηκε πὼς ὁ κουνιάδος του ὁ Κάς, ἕνας περιβόητος γκάνγκστερ, θὰ τὸν σκότωνε, γιὰ τὸ φόνο τῆς ἀδελφῆς του. Γιὰ νὰ γλυτώση λοιπὸν ἀπ' αὐτὸν κι' ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη, τὸ σκασε καὶ φρόντισε νὰ μπεδέψη τὰ ἴχνη του, ἔτσι ὥστε νὰ πιστέψουν ὅλοι πὼς αὐτοκτόνησε. Τώρα βρίσκεται σ' ἕνα νυχτερινὸ ἄσυλο ἀστέγων τοῦ Σικάγου. Εἶναι ἀπέντερος, βρώμικος, πεινασμένος. Καὶ τρέμει πάντα τὴν ἐκδίκησι τοῦ Κάς. Μιὰ ὅμορφη καὶ πλούσια ξανθὴ γυναίκα, ἡ κ. Χίλλ, ποὺ φέρνει τὴν καμαριέρα της φαγητὸ στοὺς ἀλήτες τοῦ ἀσύλου, δείχνει ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ Χάρρις. Ὁλα δείχνουν πὼς τῆς ἀρέσει, σὰν ἄντρας. Ἐκεῖνος τῆς παρουσιάζεται μὲ ψεύτικη ταυτότητα, ὡς Φὶλ Τόμας, κι' ἐκείνη τὸν προσλαμβάνει γιὰ σωφέρ της, μὲ καλὸ μισθό. Ὁ Φὶλ Τόμας ὑπῆρξε πραγματικά. Ἦταν λογιστὴς καὶ πελάτης ἄλλοτε τοῦ Χάρρις, μὰ ἔχει πεθάνει. Ἡ Μαίη Χίλλ μένει σ' ἕνα μεγάλο, μοναχικὸ καὶ παλιὸ σπίτι, ὁλόκληρο, μὲ καρφωμένα τὰ παράθυρα, ἀλλὰ πολυτελέστατο ἐσωτερικά. Μέ τὴν προκλητικὴ συμπεριφορά της, δείχνει στὸ Χάρρις πὼς τὸν θέλει γιὰ φίλο.

3ον

Φοροῦσε ματογυάλια μὲ χρυσὸ καὶ κοκκάλινο σκελετό, ποὺ τὴ γεροντοποιοῦσανε.

Τέλος, στράφηκε καὶ μὲ πλησίασε σιγὰ-σιγά. Κρατοῦσα τὴν ἀνάσα μου...

Τὸ νάϋλον ποὺ τὴ σκέπαζε, φαινότανε νὰ λυώνη. Δὲ φοροῦσε τίποτε, κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ντεσαμπιγιέ. Ἔβλεπα ὁλοκάθαρα τὸ χορμί της. Κι' ἦταν ὑπέροχο.

Εἶχε τέλειο στῆθος, ψηλὸ καὶ σφιχτό, μαχοειὲς καὶ τορνευτὲς γάμπες. Θὰ μποροῦσα νὰ κλείσω τὸν ἀστράγαλό της μέσα στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς μονάχα χεριοῦ μου.

Ἔβαλα τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ μακαρίτη, γιὰ νὰ προσποιηθῶ μιὰ ἀφέλεια ποὺ δὲν τὴν εἶχα πραγματικά... Κι' ἡ ξανθειὰ στεκόταν ἐκεῖ, ὁλόγυμνη κάτω ἀπ' τὸ πέπλο της, κυττάζοντας με μ' ἀδιαφορία...

— Σᾶς ἀρέσει ἡ κάμαρά σας; μὲ ρώτησε.

Τῆς εἶπα πὼς ἦταν θαυμάσια.

— Πιστεύω νὰ εὐχαριστηθῆτε ἐδῶ, πρόσθεσε. Μένω μονάχη μου μὲ τὴν Ἀντέλα. Ζῶ σὰν φυλακισμένη... Θὰ μὲ πηγαίνετε μὲ τ' αὐτοκίνητο κάπου-κάπου γιὰ κανένα ψώνιο, ἢ στὸ ἄσυλο μιὰ-δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα. Τὸν ἄλλο καιρό, θὰ εἶσαστε ἐλεύθερος. Θὰ βρίσκεσθε ὅμως φυσικὰ στὴ διάθεσί μου πάντα.

— Πολὺ καλά, κ. Χίλλ.

— Θὰ σᾶς πληρώνω 50 δολλάρια τὴ βδομάδα καὶ θὰ σᾶς ἀγοράζω τὶς στολές σας. Θἄχετε ἐπίσης τροφὴ καὶ κατοικία. Συμφωνεῖτε;

Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ μὴ συμφωνοῦσα...

— Δὲ σᾶς θέλω τίποτ' ἄλλο γι' ἀπόψε, Φίλιπ, δήλωσε. Καληνύχτα.

Στράφηκε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸ γραφεῖο της, γυρίζοντάς μου τὴν πλάτη.

Οἱ λέξεις ξέφυγαν ἀπ' τὰ χείλη μου, πρὶν μπορέσω νὰ τὶς σταματήσω:

— Μὰ νόμιζα...

Γύρισε ἀπότομα καὶ μὲ κύτταξε, πάνω ἀπ' τὰ ματογυάλια της.

— Τί νομίζατε, Φίλιπ;

— Τίποτα... μουρμούρισα. Καληνύχτα σας.

Ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ κατέβηκα τὴ σκάλα, ἀναστατωμένος.

Μοῦ εἶχε χαϊδέψει τὸ γόνατο. Εἶχε κολλήσει ἀπάνω μου, μέσα στ' αὐτοκίνητο. Εἶχε κοκκινίσει, ὅταν μ' ἔπιασε νὰ θαυμάζω τὸ στῆθος της. Ὅταν μοῦ ἀνάγγειλε πὼς ἤθελε ἐνὰ μοῦ μιλήσῃ, εἶχε μαηθῆ πὼς φλεγόταν ἀπ' τὸν πόθο. Κι' ὅμως, γιὰ κάποιον ἄγνωστο λόγο, εἶχε ἀλλάξει ἰδέα.

Γιατί τάχα μὲ εἶχε πάρει ἀπ' τὸ ἄσυλο; Γιὰ νὰ γίνω σωφέρ της;

Σύρτωσα τὴν πόρτα τῆς κάμαρές μου χ' ἤπια ἄλλο ἕνα ποτῆρι. Ἔσβησα ὕστερα τὸ φῶς κι' ἔμεινα πολλὴ ὥρα ξαπλωμένος στὸ χρεβάτι, κυττάζοντας τὸ σκοτεινὸ ταβάνι.

Ἔξω, φυσοῦσε δυνατά. Ὁ ἄνεμος βογοῦσε στὶς ὀδοροῦες, σκόπιζε τὰ σκουπίδια στὴν αὐλή, πετοῦσε τὰ ξεφύλλια πάνω στὶς καφωμένες σανίδες.

Ἤξερα πὼς εἶχε φεγγάρι. Μὰ μέσα στὸ σπίτι, ἦταν ἁπλωμένο ἕνα σκοτάδι τάφου.

Ἡ σκέψη αὐτὴ καρφώθηκε στὸ μυαλό μου... Μήπως δὲν ἦταν ἀληθινὸ τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά; Μήπως ἤμουν θῦμα τῆς φαντασίας μου; Μήπως ἤμουν πεθαμένος; Μήπως εἶχα πέσει στὸ γκρεμό, μαζὶ μὲ τ' αὐτοκίνητό μου, στὸ Μοντερεύ;

Μὰ οἱ πεθαμένοι ἀγνοοῦνε τὶς συγκινήσεις ποὺ αἰσθανόμουν τώρα ἐγώ. Δὲν νοιώθουν πόθο οἱ πεθαμένοι...

Ἀποκοιμήθηκα ἐπιτέλους τὰ ξημερώματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἔκανε ζέστη, σχὸν ἐρωτικὰ κλειστή χοντέλ. Μύριζε κλεισούρα, παρ' ὅλο τὸν ἐξαεριστῆρα ποὺ γύριζε ὁλοταχῶς.

Σκεπτόμουν πὼς δὲ θὰ μ' ἄρεσε ἡ δουλειὰ τοῦ ὑπηρέτη, ἰδίως σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Μοῦ μιλοῦσε ὅλη τὴ νύχτα, τὸ παλιὸ σπίτι. Ὁ ἄνεμος προκαλοῦσε παράξενους θορύβους. Μιὰ φορά, μοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἄκουγα μουσική. Ἄλλοτε πάλι, κάτι σὰν γέλιο μεθυσμένης γυναίκας· τοῦ κάμπαρέ...

Στὶς 8, ἤπια τὸν καφέ μου. Στὶς 10, ἡ Ἀντέλα ἑτοίμασε τὸ πρωϊνό. Ἔφαγα πάνω στὸ ἄσπρο τραπέζι τῆς κουζίνας. Ὅταν τελείωσα, ἀναψα ἕνα τσιγάρο καὶ διάβασα μιὰ ἐφημερίδα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὣς τὸ τέλος, ἀκόμη καὶ τὶς μικρὲς ἀγγελίες.

Δὲ γινότανε ποτὲνὰ λόγος γιὰ μένα. Ἤμουν νεκρός. Τὰ ψάρια καὶ τὰ καβούρια εἶχαν φάει τὸ πτῶμα μου, κάπου στὸν Εἰρηνικό.

Ἤμουν νεκρὸς γιὰ ὅλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Κάς. Αὐτὸς θὰ εἶχε βάλει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ χτενίσουν ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια τοῦ Μοντερεύ, ρωτώντας τοὺς βενζινάδες, τοὺς σοφέρ, τὰ πρακτορεῖα τ' ξεν διών, τοὺς ντετέκτιβ τὸν σιδηροδρόμων, τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ἀεροδρομίων.

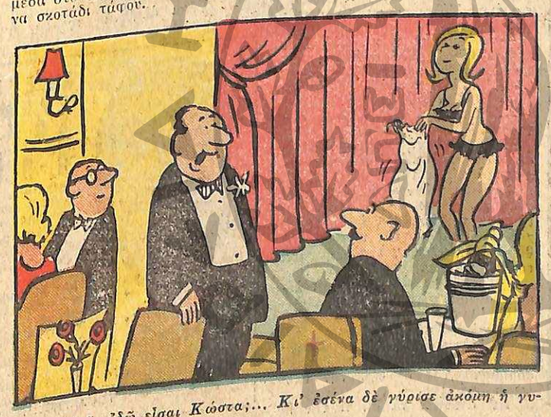

— Μπᾶ, ἐδῶ εἶσαι Κώστα;... Κι' ἐσένα δὲ γύριζε ἀκόμη ἡ γυναῖκα σου ἀπὸ τὴν ἐξοχή;...

«Ἕνας ψηλός, μελαχροινός, λίγο γκριζομάλλης. Συμπαθητικός. Εὐ ἀριστος στὴν κουβέντα του. Μήπως τυχὸν τὸν εἶδες, φίλε;»

Θἄθελα πολὺ νὰ ξέρω μὲ ποιὲς συνθῆκες εἶχα ἀφίσει τὸ Μοντερεύ, ἂν εἶχα φροντίσει νὰ ἐξαφανίσω τὰ ἴχνη μου... Θἄθελα νὰ μποροῦ νὰ ὑπολογίσω πόσος καιρὸς μοῦ ἔμενε ἀκόμη, ὥσπου νὰ μὲ βρῆ ὁ Κάς...

Ἡ Ἀντέλλα ξαναγύρισε, μὲ τὸ δίσκο τῆς κ. Χίλλ.

— Θέλετε κι' ἄλλον καφέ; μὲ ρώτησε. Ἡ κ. Χίλλ μοῦ εἶπε νὰ σᾶς περιποιηθῶ.

— Καλωσύνη της, ἀπάντησα. Τί κάνει σήμερα;

Ἡ Ἀντέλα κούνησε τὸ κεφάλι της, ἐνῶ γέμιζε τὸ φλυτζάνι μου.

— Δὲν αἰσθάνεται πολὺ καλά, ἀπάντησε. Παραπονιέται γιὰ μιὰ ἡμικρανία. Καὶ φαίνεται πὼς ἔκλαψε.

Σκέφθηκα... Μὲ παραξένευε τὸ φέρσιμο τῆς ξανθειᾶς κυρίας. Φαίνεται πὼς εἶχα γελαστῆ γιὰ λογαριασμό της. Δὲ μὲ ἤθελε γιὰ ἐρωτα. Τύρευε μονάχα νὰ σώσῃ τὴν ψυχή μου. Τίποτ' ἄλλο.

Μὰ τότε, γιατί μοῦ εἶχε χαϊδέψει τὸ γόνατο; Γιατί εἶχε κοκκινίσει, ὅταν κύτταξα μέσα στὸ ντεκολτέ της; Γιατί εἶχε φερθῆ ἔτσι παράξενα στὸ χῶλ; Γιατί μὲ εἶχε δεχτῆ στὴν κάμαρά της μ' ἕνα ντεζαμπιγιὲ ποὺ δὲν ἔκρυβε τίποτε; Καὶ γιατί μὲ εἶχε διώξει, πρὶν τὴν ἀγγίξω;

Δὲν ἔβλεπα, παρὰ μόνο μιὰ ἐξήγησι: Ἔνιωθε στὴν ἀρχὴ νὰ ἀτάση στὰ ἄκρα, ὕστερα ἄλλαξε ἰδέα. Εἶχε παντοιεντῆ. Δὲν ἦταν ἀμάθητη... Θἄπρεπε νὰ ξέρη τὴν ἰκανότητά της νὰ ξεμαλίση ἕναν ἄντρα.

Καὶ τώρα ἔλλαγε. Γιατί;...

Ἤμουν ταραγμένος, μονο ποὺ τὴ σκεπτόμουνα. Πιθανὸν νὰ μὴν εἶχε ἐν τάξει τὰ λογικά της, ἀλλ' ἡ ψυχική ἀνισορροπία της δὲ λιγόστευε καθόλου τὰ σωματικά της χαρίσματα. Ἤταν ὅμορφη, φτιαγμένη γιὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ Ἀντέλα βγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς της ἕνα ἀνοιχτὸ φάκελλο καὶ τὸν ἅπλωσε δίπλα στὸ φλυτζάνι μου.

— Μοῦ εἶτε ἡ κ. Χίλλ νὰ σᾶς δώσω αὐτό.

Κύτταξα τὰ λεφτὰ ποὺ ὑπῆρχαν μέσα στὸ φάκελλο.

— Γιατί μοῦ τὰ δίνει; ρώτησα.

— Εἶτε πὼς σᾶς πληρώνει προκαταβολικὰ τὸ ποσὸ σας ἑβδομαδιάτικο, γιὰ νἄχετε τὸ χαρτζηλίκι σας.

Ἦταν μιὰ λεπτὴ χ' εὐγενικὴ χειρονομία. Ἡ ξανθειὰ ἀνέβηκε στὴν ἐκτίμησί μου.

Βοῆκα μέσα στὸ φάκελλο πέντε χαρτονομίσματα τῶν 10 δολλαρίων.

— Τὴν εὐχαριστῶ πολύ, εἶπα. Ἡ σκέψι πὼς θὰ φοροῦσα στολή, μοῦ χαλοῦσε ὅλη μου τὴ διάθεσι. Γέλασα πικρά.

— Πού βρίσκετε τὸ ἀστεῖο; ρώτησε ἡ Ἀντέλα.

Τί μποροῦσα νὰ τῆς πῶ; Πὼς ἤμουν ὁ μεγάλος Μάρκ Χάρρις, τὸ «ἀστεῖο» τῶν δικηγόρων τῆς

Θά είστε ύπερήφανοι γιά τά παπούτσια σας όταν τά γυαλίζετε μέ σωληνάριο ΚΥΚΝΟΣ, πού τά διατηρεί πάντα καινούργια. Διαλέξτε ένα άπό τά 20 ώραιότατα χρώματα πού μόνον ο ΚΥΚΝΟΣ προσφέρει.

ΚΥΚΝΟΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΒΙΟΛΑΚ
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 12

ΜΕΝΤΙΟΥΜ — ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Σπουδάσασα έπί 5ετίαν είς Γερμανίαν

ΦΡΟΣΩ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Δέχεται καθ' έκάστην
Δίδονται άπαντήσεις δι' έπιστολῆς
ΔΙΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ
Άντί δραχμῶν 50
Λεωφορεῖον Κορυδαλλοῦ. Άπό Άθήνας, Στάσις Όρίων. Όδός Ήπείρου 63 — Κορυδαλλός.
Άπό Πειραιᾶ, λεωφ. Κορυδαλλοῦ, Στάσις Όρίων.

ΚΟΚ

ΖΩΜΟΣ ΚΟΤΤΑΣ

Κάθε μέρα γιορτή στό τραπέζι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης) Τηλέφ. 532-563.

Καλιφορνίας; Πώς, τήν προηγούμενη μέρα, τήν ίδια ώρα, ήμουν εύτυχισμένος γιατί είχα στήν τσέπη μου ένα δολλάριο; Καί πώς τώρα έκανα νάζια, έγώ είχα έξασφαλίσει δουλειά, στέγη, φαγητό καί 50 δολλάρια στό χέρι;

Πώς τά είχα άηδιάσει όλα, έπειδή δέν είχα καταφέρει νά κάνω φιλενάδα μου τήν εύεργέτριά μου;

Ή κουζίνα μέ τά όλόκλειστα παράθυρα μούσκιγγε τήν ψυχή. Έκανα τό γύρο τοῦ ίσογείου, άπό δωμάτιο σέ δωμάτιο. «Πρέπει νάχε πολλά λεφτά ό μακαρίτης ό Χίλλ» σκεπτόμουνα. Τά έπιπλα άξιζαν όλόκληρη περιουσία.

Ξαναγύρισα στήν κουζίνα καί ρώτησα τήν Άντέλα τί δουλειά έκανε ό Χίλλ.

— Πιστεύω πώς ήταν άντιπρόσωπος μιᾶς μάρκας αὐτοκινήτων, μοῦ είπε. Δέ θυμᾶμαι ποιᾶς.

— Άπό πότε είναι κλειστό τό σπίτι;

— Άπ' τόν καιρό τοῦ θανάτου του.

— Πότε πέθανε;

Ή Άντέλα σκέφθηκε λίγο κι' άπάντησε:

— Ή κυρία Χίλλ είπε, νομίζω, πώς έχασε τόν άντρα της λίγο μετά τήν έπιδρομή τοῦ Περλ Χάρμπορ. Δέ θυμᾶμαι άκριβῶς τήν ήμερομηνία.

Οί Γιαπωνέζοι είχαν βομβαρδίσει τό Περλ Χάρμπορ στίς 7 Δεκεμβρίου 1941. Είχαμε τώρα Νοέμβριο τοῦ 1952. Έπομένως, ή Ξανθειά ήταν χήρα πάνω άπό δέκα χρόνια. Κι' είχε παντρευτῆ τό Χίλλ σέ ήλικία 18 ή 19 χρονῶν.

— Πόσον καιρό ήταν παντρεμένοι; ρώτησα.

— Λιγώτερο άπό ένα χρόνο, πιστεύω.

— Έργαζόσαστε τότε στό σπίτι τῆς κ. Χίλλ;

— Όχι. Μπῆκα στήν ύπηρεσία της ένα χρόνο μετά τό θάνατο τοῦ συζύγου της.

Έξέτασα τά καρφωμένα παράθυρα, τήν άχοηστευμένη πόρτα ύπηρεσίας.

— Καί δουλέψατε έδῶ, όλον αὐτό τόν καιρό; ρώτησα.

— Ναί.

— Δέ σᾶς φαίνεται άνυπόφορο αὐτό τό σπίτι;

— Τό συνηθίζει κανείς, μέ τόν καιρό.

— Τί κάνετε τά σκουπίδια;

— Τά καίω στό καζάνι. Όσα δέν καίγονται, τά κατεβάζω στό ύπόγειο.

— Ποιός άσχολεῖται μέ τό καζάνι;

— Έγώ. Μά στό έξῆς θάναι δική σας δουλειά.

Ή Άντέλα φαινόταν άνακουφισμένη. Τόλμησα νά τή ρωτήσω:

— Λένε πώς ή κ. Χίλλ έχει κάποια βίδα... Είν' άλήθεια;

— Δέν ξέρω...

— Τή λένε τρελλή.

— Ναί, τ'χω άκούσει.

— Καί ποιά είν' ή δική σας γνώμη;

Ένα κουδούνι χτύπησε, πάνω άπ' τό νεροχύτη. Ή Άντέλα σκούπισε τά χέρια της.

— Κανείς δέν είναι τέλειος, άπάντησε. Όλοι μας λιγοστολύ, είμαστε τρελλοί. Μά έγώ, άν είχα τό παραδάκι τῆς κ. Χίλλ, δέ θάδινα πεντάρα γιά τίς φλυαρίες τοῦ κόσμου.

— Τῆς έχει άφίσει πολλά λεφτά ό μακαρίτης;

Ή Άντέλα γύρισε, μέ κύτταξε κι' έσκασε στά γέλια.

— Όπως γράφουν οί έφημερίδες, μπορεῖ νά ζήση μέ τά εἰσοδήματά της σ' όλη τήν ύπόλοιπη ζωή της.

Κι' άνέβηκε νά δῆ τί τήν ἤθελε ή κυρία της.

Άνοιξα τήν πόρτα τοῦ ὑπογείου καί κατέβηκα μιά ξύλινη σκάλα.

Ύπῆρχε έκεῖ κάτω ένα πλυντήριο, μιά μεγάλη σακκούλα γεμάτη κάρβουνα κι' ένα τεράστιο καζάνι καλοριφέρ.

Έξέτασα αὐτό τό καζάνι. Ήταν γεμάτο. Ξανάκλεισα τήν πόρτα καί μελέτησα τούς δείχτες καί τά ρουμπινέτα τοῦ θερμοστάτη. Μοῦ φάνηκαν πολύπλοκα. Θάπρεπε νά ζητήσω όδηγίες άπ' τήν Άντέλα.

Ή έξωτερική πόρτα τοῦ ὑπογείου ήταν κλειδωμένη. Τήν άνοιξα κι άνέβηκα μεροκά σκαλοπάτια, ποῦ όδηγοῦσαν στήν τσιμεντόστρωτη άλλέα.

Στό φῶς τῆς ήμέρας, τό κτίριο έμοιαζε περισσότερο μέ φρούριο, παρά μέ σπίτι.

Άναρωτήθηκα τί φόβόταν τόσο ή Ξανθούλα... Ένα ήταν τό βέβαια: Κανείς δέ μποροῦσε νά μπῆ στό σπίτι άλλοιῶς παρά άπό τήν κυρία εἴσοδο.

Ό τσουχτερός άέρας μοῦχανε καλό. Άνοιξα τό σταῦλο, τό μεταμορφωμένο σέ γκαράζ, κι' ύβγαλα έξω τ' αὐτοκίνητο.

Ύπῆρχαν κάτι μοιντοί λεκέδες πάνω στήν άστραφτερή καροσερί. Βρῆκα στό γκαράζ μιά άλοιφή γιά τό γυάλισμα καί καθαρά κουρέλια. Κι' άρχισα νά τρίβω τούς λεκέδες. εὐχαριστημένος ποῦ κάτι ἔκανα.

Στό διπλανό γήπεδο, ὅπου ἦταν ἐκτεθειμένα «αὐτοκίνητα εὐκαιρίας», ὑπῆρχε ἕνα μικρό σπίτάκι, ὅλο τζάμια. Βγῆκε ἀπό κεῖ ένας άπ' τούς πωλητές καί μέ κύτταξε. Ύστερα άνασήκωσε τό ἦρθε κοντά μου.

— Καινούργιος εἶσαστε ἐδῶ; μέ ρώτησε.

Τοῦ ἐξήγησα πώς ἦταν ἡ πρώτη μέρα τῆς δουλειᾶς μου. Μοῦ πρόσφερε τσιγάρο.

— Παραξενεύτηκα ποὺ σᾶς εἶδα, μοῦ εἶπε. Εἶχα καταλήξει νά νομίζω πώς ἦταν ἀκατοίκητο τό σπίτι. Δέ βλέπει κανείς ἄλλον ἀπ' τίς δυό γυναῖκες... κι' αὐτές βγαίνουν συνήθως τή νύχτα.

Τοῦ ἔδωσα φωτιά.

— Δέ βλέπετε πολλούς ἄντρες ἐδῶ, ἔ; τόν ρώτησα.

— Εἶσαστε ὁ πρῶτος ποὺ βλέπω. Κι' ὅμως εἶμαι ἐδῶ 6 χρόνια. Ἀπ' τόν καιρό ποὺ ἀποστρατεύθηκα...Πουλάω αὐτοκίνητα.

Εἶχα λοιπόν γελαστῆ σέ ἀρκετά σημεῖα. Δέν εἶχα διαδεχτῆ κανένα.

Ὁ πωλητής πῆρε ἐμπιστευτικό τόνο.

— Πέστε μου κάτι...

— Τί;

— Εἶναι ἀληθινά τρελλή, ἡ ξανθούλα;

Ἐξακολούθησα νά γυαλίζω τήν Κάντιλλακ.

— Πολλά μοῦ ζητᾶτε! ἀπάντησα. Σᾶς εἶπα πώς εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποὺ ἔπιασα δουλειά ἐδῶ... Γιατί τή λέτε τρελλή;

Κύτταξε τό σπίτι.

— Δέν τό λέω ἐγώ, ἀλλά οἱ ἄλλοι. Ἄκουσα πώς, μετά τό δράμα, τῆς ἔστοιψε λιγάκι καί πώς γι' αὐτό ἐξακολουθεῖ νά ζῆ μέσα σ' αὐτό τό σαράβαλο.

— Ποιό δράμα; ρώτησα ουρφώντας τό τσιγάρο μου.

— Δέν τό ξέρετε; Πῶς φαίνεται ὅτι εἶσαστε καινούργιος!... Ὅταν μείνετε μιά ἑβδομάδα, θά τά μάθετε ὅλα...

Δέ μπόρεσε νά συνεχίση, γιατί τόν φώναξε ἕνας συνάδελφός του. Ξαναγύρισε στό γραφεῖο του. Ὅσο γιά μένα, εἶχα τελειώσει τό καθάρισμα. Ταχτοποίησα τά σύνεργά μου καί ὁδήγησα τ' αὐτοκίνητο μπροστά στήν κυρία εἴσοδο. Κλείδωσα ὕστερα τήν πόρτα τοῦ ὑπογείου καί ξαναγύρισα στήν κάμαρά μου, γιά νά περιμένω νά περάση μιά ὥρα.

Βρῆκα μέσα στό ντουλάπι ἕνα γκρίζο σακάκι καί παντελόνι ἀσσορτί. Ἐπίσης, ἕνα παλτό ἐλαφρά σκουροφαγωμένο, ἀλλ' ἀκριβό, ὅπως κι' ἕνα καπέλλο.

Στή 1 παρά 5', ντύθηκα καί πῆγα νά σταθῶ δίπλα στ' ἀμάξι. Σέ 5 λεπτά, ἄνοιξε ἡ πόρτα καί κατέβηκε τήν ἐξωτερική σκάλα ἡ κ. Χίλλ.

Τά γυαλιστερά μαλλιά της ἦταν καλοχτενισμένα, τό μακιγιάζ της περιποιημένο. Φοροῦσε ἕνα κομψό ταγιέρ καί μιά κάπα ἀπό ἐρμίνα. Μ' ἄρεσε φοβερά.

Εἶδε πώς εἶχα καθαρίσει τ' αὐτοκίνητο καί φάντηκε ἱκανοποιημένη.

— Γυαλίσατε τ' ἀμάξι, Φίλιπ; εἶπε.

Τῆς ἄνοιξα τήν πόρτα.

— Μάλιστα, κυρία Χίλλ.

Κάθησε στό πίσω μέρος. Ἔκλεισα τήν πόρτα κι' ἔκανα τό γύρο τοῦ καπό.

Ἦταν αὐτοκίνητο «ἀχοντικό», σωφέρ ἀπ' τούς ἐπιβάτες. Γιά νά τραβήξη τό κρύσταλλο ἤ νά μεταχειριστῆ τόν ἀκουστικό σωλῆνα.

— Πᾶμε πρῶτα στό Μάρσαλ Φίλντ, μοῦ εἶπε μέ τό δεύτερο τρόπο. Στή γωνιά Στέϊτ καί Ράνολφ Στρήτ. Θά σᾶς πῶ ἐγώ ποῦ πρέπει νά στρίψετε. Ἀπό κεῖ ψώνιζε πάντα ὁ ἄντρας μου.

— Ὅπως θέλετε, κυρία Χίλλ.

Κατέβηκα τήν ἀλλέα κι' ἔστριψα πρός τό δρομάκι. Τήν ἡμέρα, ἡ συνοικία αὐτή φαινόταν ἀκόμα πιό ἄθλια, παρά τή νύχτα.

— Κάνει ψυχρούλα. Εἶναι ὅμως ὄμορφη μέρα... ἔ, Φίλιπ; εἶπε σέ λίγο ἡ ξανθειά.

Ἐνῶ ἐξακολούθησα τήν ἴδια κατιχή:

— Πολύ ὄμορφη, κυρία Χίλλ.

— Κοιμηθήκατε καλά;

Δέν ἔπρεπε νά μοῦ κάνη αὐτή τήν ἐρώτηση... Οἱ ματιές μας συναντήθηκαν στό καθρεφτάκι.

— Ὄχι, κυρία Χίλλ, ἀπάντησα.

Κατάλαβε τόν ὑπαινιγμό κι' ἔκανε μιά μικρή γκριμάτσα. Ἡ φωνή της ἔγινε ἀδύνατη, στό ἀκουστικό:

— Σᾶς παρακαλῶ, Φίλιπ, μή θυμώνετε...

— Γιατί νά θυμώσω;

— Τό ξέρετε καί τό ξέρω.

— Ποιό δηλαδή;

— Τούς λόγους ποὺ ἔχετε νά εἶσαστε πεισμωμένος μαζί μου. Ἀλλά.. Ἔκανα ἄλλοτε ἕνα τρομερό λάθος στή ζωή μου... καί, αὐτή τή φορά, θάθελα νά εἶμαι σίγουρη. Τό εἶχα πάρει ἀπόφαση, ἀληθινά. Γδύθηκα, φόρεσα τό ὡραιότερο ντεζαμπιγιέ μου. Ἀλλά, τήν τελευταία στιγμή, δέ μπόρεσα...

Θέλησα γά τήν ἀναγκάσω νά προφέρη τά ὁριστικά λόγια.

— Τί εἴχατε πάρει ἀπόφαση; ἐπέμεινα.

— Νά γίνω δική σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ πήγαινα στό Μάρσαλ Φίλντ. Μ' ἄρεσε τό μαγαζί. Ὑπῆρχε ἕνα εἰδικό τμῆμα γιά τούς πλούσιους πελάτες, σάν τούς Χίλλ, ποὺ εἶχαν τσεχούμενο λογαριασμό. Αὐτό ἐμοιαζε περισσότερο μέ σαλόνι, παρά μέ κατάστημα.

Εἴχαμε καθήσει σέ ἄνετες πέτσινες πολυθρόνες κι' ἕνας ὑπάλληλος μᾶς παρουσίαζε τά διάφορα εἴδη ποὺ τοῦ ζητούσαμε.

Διαλέξαμε ἕνα σκοῦρο γκρί κοστούμι, γιατί τό χρῶμα αὐτό ταίριαζε μέ τά μάτια μου. Μέ τίς δυό στολές, τό σταυρωτό παλτό, τό κασκέτο, τά ἄσπρα ποικάμισα καί τά παπούτσια, ὁ λογαριασμός ἀνέβηκε σέ 600 δολλάρια περίπου.

Ἡ κ. Χίλλ τόν ὑπόγραψε. Ὅσο γιά τόν ὑπάλληλο, φαινόταν πώς μάντευε πολλά πράγματα.... Τό καταλάβαινα ἀπ' τόν τρόπο ποὺ μέ κύτταζε. Μά δέ μ' ἐνδιέφερε ἡ γνώμη του.

Κράτησα τή στολή μου. Δέ χρειάστηκε κανένα διόρθωμα. Τό παντελόνι δέν εἶχε ρεβέρ. Ἡ γκρίζα στολή μοῦ πήγαινε ὡραία.

Ἔτσι, ἔνοιωθα πιό ἥσυχο τόν ἑαυτό μου. Ὁ Κάς κι' οἱ ἀνθρωποί του δέ θά δίνανε καμιά προσοχή σ' ἕνα σωφέρ μέ στολή. Μέ ξέρανε — ἤ τουλάχιστον πίστευαν πώς μέ ξέρανε — καί δέ θά μποροῦσαν ποτέ νά φανταστοῦνε πώς ὁ Μάρκ Χάρρις εἶχε ξεπέσει ὡς ἐκεῖ.

Ἐνῶ περιμέναμε τό ἀσανσέρ, ρώτησα τήν ξανθούλα:

— Συνεννοηθήκαμε τώρα;

Ἐκείνη φαινόταν λαχανιασμένη.

— Πιστεύω... ἀπάντησε.

— Λοιπόν, τί θά γίνη;... Θέλετε νά συνεχίσω νά σᾶς λέω κυρία Χίλλ; Ὅταν εἴμαστε μόνοι μας, ἐννοῶ...

Τά πράσινα μάτια της μοῦ φάνηκαν ἀκόμα πιό πράσινα.

— Ὄχι. Νά μέ λέτε Μαίη.

— Μαίη... Ὡραῖο ὄνομα.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ σᾶς ἀρέσει.

— Ναί, μ' ἀρέσει.

Ἀγκύμπησε τό χέρι της στό μπράτσο μου.

— Εἶσαστε σίγουρος, Φίλιπ, πώς δέν κάνω ἀνοησία; μέ ρώτησε σιγά.

— Δηλ δή;...

— Συμβαίνουν αὐτά... δέν εἶ' ἔτσι;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΝ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

TINTO

ΣΩΤΑΝΕΥΕΙ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΕΙ ΓΥΑΛΑΔΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΙΝΙΝΗ ΚΑΙ ΑΥΓΑ Φυσικές Βιταμίνες ποὺ σταματοῦν τήν τριχόπτωσιν. τήν πιτυρίδα καί ζαναζωντανεύουν τά μαλλιά.

ΧΡΩΜΑΤΑ: Μαύρο-Καφέ σκοῦρο-Καφέ ξανθό-Γκρί
* Τό ΜΑΥΡΟ ἀφαιρεῖ τίς κοκκινίλες. δίδει γυαλάδα καί ζωντανό μαλλιά.
* ΚΑΦΕ ΣΚΟΥΡΟ & ΚΑΦΕ: Φρεσκάρει τό χρῶμα καί γυαλίζει τά μαλλιά.
* ΞΑΝΘΟ: Διατηρεῖ τό ξανθό τους χρῶμα καί τά φωτίζει. Δέν τά ἀφήνει νά σκουρήνουν
* ΓΚΡΙ: Ἀφαιρεῖ τίς κιτρινίλες, δίδει ἐλαφρό γκρί τόνο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ - ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ: Π. ΛΙΒΑΣ, Ἀθηναΐδος 3. ΠΡΟ ΤΗΣ ΓΩΝΙΑΣ

Τό καλοκαίρι συνεχίζεται μέ τή **ΝΕΑ** ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ **ΙΖΟΛΑ**

ΤΥΠΟΣ 1964

Θερμάστρες ἐξ ὁλοκλήρου ἀπό ἐμαγέ, μέ ρυθμιστή ἀέρος καύσεως • Καῖνε ὅλο τό πετρέλαιο, ζεσταίνουν τέλεια • Ἰδανικός συνδυασμός οἰκονομίας καί θερμάνσεως.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ Ο ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ **ΙΖΟΛΑ** ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

Σ. Γ. 1201

— Ποιά;
— Οἱ κεραυνοβόλοι ἔρωτες.
— Καὶ βέβαια. Ἔχω τὴν ἀπόδειξι.
— Ἄ! Τί ἐννοεῖτε;
— Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ δώσατε ἐκείνη τὴν πετσέτα, στὸ ἄσυλο, ἐρωτεύθηκα κεραυνοβόλα τὸ χουσόμαλλο κεφαλάκι σας καὶ τὰ πράσινα μάτια σας.
— Ἔτσι ἄπως ἤσαστε. μισομεθυσμένος καὶ ἄρρωστος;
— Ναί, ἔτσι ἄπως ἤμουν!
Τὰ νύχια της χώθηκαν στὸ ὕφασμα τῆς στολῆς μου. Τὰ μάτια της γύρεψαν τὰ δικά μου.
— Εἶσαστε εἰλικρινής, Φίλιπ; πρόφερε.
—Μὰ φυσικά!
— Δὲ θάναι ἕνα περαστικὸ καπρίτσιο σας; Μὲ θέλετε γιὰ πάντα;
— Γιὰ πάντα.
Τὸ ψέμμα μου αὐτὸ φάνηκε νὰ τὴν ἱκανοποιῆ. Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸ δικό της.
— Κι' ἀπόψε;.. μουρμούρισα.
— Θὰ δῆτε! μοῦ ὑποσχέθηκε, λαχανιασμένη. Θὰ δῆτε!
Ὅταν κατεβήκαμε στὸ ἰσόγειο, μοῦ ἀνάγγειλε πὼς εἶχε νὰ κάνη διάφορες διαδρομὲς καὶ μὲ ρώτησε μήπως μὲ πείραζε, αὐτό. Διαμαρτυρήθηκα.
Μοῦ εἶτε πὼς θἄκανα δυὸ ὧρες περίπου. Μὰ κι' ἐγὼ χρειαζόμουν αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὸ σχέδιό μου.
Κανονίσαμε λοιπὸν νὰ τὴν περιμένω μὲ τ' αὐτοκίνητο στὴ γωνία τῆς Ράντολφ Στρήτ, στὶς 4 ἀκριβῶς.
Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἅρπαξε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ Μαίη μιὰ ψηλόλιγνη κοπέλλα, σχεδὸν συνομήλική της.
— Μαίη, χρυσῆ μου! Χρόνια εἶχα νὰ σὲ δῶ! φώναξε.
—Ἐσύ, Γκουέν!.
— Τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι! Θαῦμα...
Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιληθήκανε. Ὕστερα χυττάχτηκαν, γέροντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι τους πρὸς τὰ πίσω, σὰν φίδια ἕτοιμα νὰ ἐπιτεθοῦνε.
— Σὲ πεθύμησα πολύ, Γκουέν.. Εἶσαι πάντα τὸ ἴδιο ὡραία, ὅπως σὲ ἤξερα.
Ἡ Μαίη στράφηκε σὲ μένα καὶ μοῦ εἶπε, κλείνοντάς μου κρυφὰ τὸ μάτι:
— Δὲ σᾶς θέλω τίποτ' ἄλλο, Φίλιπ. Στὶς 4, στὴ γωνιὰ τῆς Ράντολφ Στρήτ.
Ἴσως νάτανε τρελλή, μὰ μοῦ ἄρεσε. Ἔβγαλα τὸ κασκέτο μου καὶ ὑποκλίθηκα ἐλαφρά.
— Μάλιστα, κυρία Χίλλ. Στὶς 4 ἀκριβῶς.
Ἡ ἄλλη μὲ παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, καθὼς ἀπομακρυνόμουνα. Ἡ ματιά της εἶχε μιὰ ἔκφρασι πονηρῆς περιέργειας.
Ὅταν βρέθηκα ἔξω στὸ δρόμο. δίστασα ἂν ἔπρεπε νὰ πάρω τ' αὐτοκίνητο, ἀπ' τὸ μέρος ποὺ τὸ εἶχα παρκάρει. Τελικά. ἀποφάσισα νὰ χρησιμοποιήσω ταξί.
Ὁ σωφὲρ γέλασε. βλέποντας τὴ στολή μου.
— Πῶς ἐμεινες ρέστος, συνάδελφε; μὲ ρώτησε. Ποῦ εἶναι τ' ἀμάξι σου;
— Ξεκουράζεται. Ὅπως κι' ἐγώ... ἀπάντησα ξερά.
— Ποῦ θὰ πᾶμε;
— Στὴν ἐφημερίδα «Νταίηλυ Νιούς»
Ὅταν φτάσαμε, τὸν πλήρωσα, κατέβηκα, μπῆκα στὸ κτίριο καὶ ρώτησα τὸν ὑπάλληλο τοῦ ἀσανσὲρ ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ κυττάξω τὰ παλιὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδας.
— Ποιᾶς ἐποχῆς; μὲ ρώτησε.
— Ποὺ δεκαετίας.
— Θὰ τὰ βρῆτε, ὑποθέτω, στὸ ἀρχεῖο

Καὶ μοῦ ὑπόδειξε ποῦ ν' ἀποταθῶ.
Στὸ γραφεῖο αὐτό, ἦταν θρονιασμένη μιὰ χοντρὴ κοπέλλα.
Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ ξεφυλλίσω τόσες παλιὲς ἐφημερίδες. Ἔδειξα λοιπὸν στὴν ὑπάλληλο ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 10 δολλαρίων καὶ τὴ ρώτησα ἂν μποροῦσα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὰ ἀποκόμματα. ποὺ ἀφοροῦσαν κάποια κυρία Χίλλ καὶ τὰ γεγονότα ποὺ τῆς συνέβησαν τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1941.
Μοῦ ἀπάντησε πὼς τῆς ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ ψάξω στὸ ἀρχεῖο, χωρὶς εἰδικὴ ἄδεια τῆς διευθύνσεως. Πρόσθεσα ἄλλο ἕνα χαρτονόμισμα σὲ κεῖνο ποὺ κρατοῦσα. Ἐκείνη τὰ πῆρε καὶ μοῦφερε ἕνα χοντρὸ φάκελλο, γεμάτο ἀποκόμματα καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Κυρία Χάρον Χίλλ».
Ἦταν ἕνα σωστὸ μυθιστόρημα: Ἀφοῦ τελείωσε τὶς σπουδές της σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα σχολεῖα, ἡ Μαίη Τζὸνς εἶχε παντρευτῆ κάποιο Χάρον Χίλλ, πλούσιο ἔμπορο αὐτοκινήτων. Ὁ γάμος τους ἦταν κοσμικὸ γεγονός.
Βρῆκα τὶς φωτογραφίες τῆς νύφης, ἀλλ' ὄχι καὶ τοῦ γαμπροῦ. Μοῦ φάνηκε γοητευτική, μὲ τὸ νυφικό της.
Χρειάστηκε νὰ ξεφυλλίσω ὁλόκληρες ντουζίνες ἀποκόμματα, ποὺ περιγράφανε τὸ γάμο καὶ τὰ φορέματα τῶν καλεσμένων, πρὶν φτάσω σὲ κεῖνο ποὺ μ' ἐνδιέφερε: στὸ θάνατο τοῦ Χάρον Χίλλ.
Προηγουμένως ὅμως διάβασα πέντε-ἓξη σύντομα ἀποσπάσματα τῆς στήλης τοῦ κοσμικοῦ κουτσομπολιοῦ. Ἀφοροῦσαν ὅλα τὸ ἴδιο θέμα: Ἡ νέα γυναῖκα ἑνὸς μεγάλου ἐμπόρου αὐτοκινήτων εἶχε ἐμφανιστῆ στὸ τάδε καμπαρὲ τῆς μόδας, μαζὶ μ' ἕνα γοητευτικὸ ἀλλὰ καθόλου ἀξιοσύστατο καβαλιέρο: κάποιο Λίνκ Μόργκαν.

Αὐτὸς ὁ Μόργκαν ἦταν ἕνα παλιόμουτρο, ἀρχηγὸς μιᾶς συμμορίας γκάνγκστερ. «Δούλευε» γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Γκοῦτζι, τοῦ Φράνκ Νίτσι κι' ἄλλων διαδόχων τοῦ Ἄλ Καπόνε.
Ἐξέτασα τὴ φωτογραφία του. Ἦταν εὔσωμος, τύπος φανφαρόνου. Ἔτσι μοῦ φάνηκε τοὐλάχιστον, στὰ κλισὲ τῶν ἐφημερίδων. Ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ γκάνγκστερς μπροστὰ στὸ φακό, εἶχε σηκώσει τὸ γιακᾶ του καὶ εἶχε κατεβάσει τὰ μπὸρ τοῦ καπέλλου του.
Ὡστόσο, κι' ἔτσι καμουφλαρισμένο ποὺ τὸν ἔβλεπα, ἡ φυσιογνωμία του μοῦ φάνηκε γνωστή. Κάπου τὸν εἶχα δῆ... αὐτὸν ἢ τὴ φωτογραφία του. Κρίμα ποὺ δὲν εἶναι πολὺ καθαρὰ τὰ κλισὲ στὶς ἐφημερίδες...
Διάβασα ὕστερα τὰ ἀποκόμματα ποὺ περιεῖχαν οἱ δυὸ φάκελλοι. Ὅπως δείχνανε τὰ πράγματα, ἡ Μαίη ἦταν φιλενάδα τοῦ Μόργκαν. Αὐτὸ ἐννοοῦσε ἴσως, ὅταν μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ «μεγάλο λάθος», ποὺ εἶχε κάνει καὶ γιὰ τὴν ἐπιθυμία της νὰ μὴ τὴν ξαναπάθη.
Ὡστόσο, θὰ τελείωνε ἴσως ἡ ἱστορία μ' ἕνα διαζύγιο, ἂν δὲν διεκνύτων πολὺ ἀχόρταγος ὁ Μόργκαν. Εἶχα ἀναλάβει, ὡς δικηγόρος, ἕνα σωρὸ παρόμοιες ὑποθέσεις. Ἦταν τὸ αἰώνιο δρᾶμα τῆς νέας κοπέλλας, ποὺ ὁ ἄντρας της εἶναι πολὺ μεγαλύτερός της καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήση.
Κανένα ἄρθρο δὲν περιέγραφε πῶς εἶχαν γνωριστῆ ἡ Μαίη κι' ὁ Μόργκαν. Σίγουρα ὅμως, εἶχε ξεμυαλιστῆ μαζί του, γιατὶ βρῆκε σ' αὐτὸν ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔλειπε.
Ἐξακολούθησα τὸ διάβασμα, περνῶντας ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο φάκελλο.
Ἡ Μαίη εἶχε ζητήσει κάποτε διαζύγιο, ἔπειτα ὅμως μετάνοιωσε κι' ἀπέσυρε τὴν αἴτησί της.
Διάβασα πὼς εἶχε ὀργανώσει ἕνα φιλανθρωπικὸ τσάι, πὼς εἶχε ἐκλεγῆ γραμματέας τῆς γυναικείας πανεπιστημιακῆς λέσχης, πὼς εἶχε προσφέρει 900 δολλάρια σ' ἕνα ἵδρυμα γιὰ τὶς ἀνύπαντρες μητέρες...

Τέλος, στὶς 13 Δεκεμβρίου 1941, ἕξη μέρες μετὰ τὸ Πέρλ Χάρμπορ, ὁ Μόργκαν εἶχε πιάσει τὸν τιμὸν ἀπ' τὰ κέρατα. Δὲν τοὔφτιανε πιὰ ὁ ρόλος τοῦ ὀργάνου τοῦ Συνδικάτου. Μαζὶ μὲ τρεῖς ἄλλους δυσαρεστημένους — τὸν Πέτεϋ Οὐάιτ, τὸ Ρόϋ Μπελάσκο καὶ τὸ Τζίμμυ Μάρτιν — εἶχαν ληστέψει ἕνα θωρακισμένο καμιόνι κι' εἶχαν βάλει στὸ χέρι 300 χιλιάδες δολλάρια.
Στὶς 2 τὸ πρωῒ, εἶχε εἰσβάλει στὸ σπίτι τῶν Χίλλ. Ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι κι' ἀπαίτησε ἀπ' τὴ Μαίη νὰ φύγη μαζί του. Σκόπευε ἴσως νὰ χορτφτῆ κάπου. ὥσπου ν' ἀνοίξη τὰ ξεχνιάτικα ἡ ληστεία.
Δυστυχῶς, ὁ Χίλλ εἶχε ξυπνήσει, ἀπὸ τὸ θόρυβο. Ἄκουσε τὴ συζήτησι τῆς γυναίκας του μὲ τὸ φίλο της καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Τότε ὁ Μόργκαν τὸν σκότωσε.
Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ τὸ πρῶτο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, ὁ Μόργκαν εἶχε ἐξαφανιστῆ, ἀφίνοντας πίσω του ἕνα νεκρὸ καὶ μιὰ «ἀπαρηγόρητη» χήρα, κληρονόμο μιᾶς περιουσίας 2 ἢ 3 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.
Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, ἡ ἀστυνομία ἔπιασε τὸν Οὐάιτ καὶ τὸ Μπελάσκο. Καταδικάστηκαν σὲ δέκα χρόνια φυλακή, γιὰ τὴ συμμετοχή τους στὴ ληστεία. Μὰ ὁ Μόργκαν κι' ὁ Μάρτιν δὲ βρέθηκαν πουθενά — μολονότι ὁ πρῶτος εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ Μαϊάμι, στὸ Πόρτ — ὢ — Πρένς, στὸ Μεξικὸ καὶ στὸ Λὸς Ἀντζελες.
Ἀναρωτήθηκα μήπως εἶχα ποτὲ πελάτη μου τὸ Μόργκαν. σὲ καμμιὰ ἀσήμαντη ὑπόθεσι καὶ μὲ ψεύτικο ὄνομα. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήση γιατὶ τὸ πρόσωπό του μοῦ φαινόταν γνωστό.
Τὰ λεφτὰ τοῦ θωρακισμένου αὐτοκινήτου δὲ βρέθηκαν ποτέ. Ἡ μετανοημένη χήρα εἶχε κάνει ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ βοηθήση τὴ Δικαιοσύνη νὰ ξαναβρῆ καὶ νὰ καταδικάση τὸν πρώην φίλο της, τὸ φονιὰ τοῦ συζύγου της. Εἶχε προσλάβει ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ, γιὰ νὰ συνεργασθοῦνε μὲ τὴν ἀστυνομία. Εἶχε ὑποσχεθῆ 10 χιλιάδες δολλάρια ἀμοιβὴ γιὰ κάθε πληροφορία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήση στὴ σύλληψη τοῦ Μόργκαν.
Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὸν κόσμο. Οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύσανε φωτογραφίες τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ καρφωμένα παράθυρα κι' οἱ δημοσιογράφοι ἀφήσαν νὰ ἐννοηθῆ πὼς μετὰ τὸ δρᾶμα, ἡ κ. Χίλλ εἶχε χάσει κάπως τὰ λογικά της.
Ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνη μεγάλα ποσὰ σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα, ζοῦσε ὅμως κλεισμένη στὸ καβοῦκι της.
Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τ' ὄνομά της εἶχε ἐξαφανιστῆ πιὰ ἀπ' τὶς ἐφημερίδες. Δὲ βρῆκα παρὰ τρεῖς γραμμές, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1949, ποὺ ἀναγγέλλανε ὅτι χρηματοδοτοῦσε τὸ ἄσυλο ἀστέγων τῆς ὁδοῦ Γουέστ Μάντισον.
Ξαναβαλα τὰ ἀποκόμματα στοὺς φακέλλους τους.
— Βρῆκατε αὐτὸ ποὺ γυρεύατε; μὲ ρώτησε ἡ χοντρὴ κοπέλλα.
— Ναί, ναί. Εὐχαριστῶ πολύ!
Ἄναψα ἕνα τσιγάρο, περιμένοντας τὸ ἀσανσέρ. Ἤβλεπα τώρα καθαρώτερα τὰ πράγματα. Τὰ ἀποκόμματα ἐχεῖνα ἐξηγοῦσαν τὶς ἐπισκέψεις τῆς Μαίη στὸ ἄσυλο, τὶς σανίδες ποὺ φράζανε τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ της, τὴ χτεσινοβράδυνη συμπεριφορά της...
Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια. μεγάλωνε τὸ σύμπλεγμα ἐνοχῆς της. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό της ὑπεύθυνο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Χίλλ — καὶ ἦταν πραγματικά.

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὅσοι θέλετε νὰ διαπρέψετε ὡς καλλιτέχνας
ΚΟΜΜΩΤΑΙ ἢ ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ
Ὅσοι τυχὸν δὲν ἐξεπαιδεύθητε καλῶς ἀπὸ ἄλλας σχολάς, φοιτήσατε εἰς τὸ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
Θὰ ἐκπαιδευθῆτε ἀπὸ τοὺς κ.κ.
ΠΩΛ Τ. καθηγητὴν τῆς Κρατικῆς Σχολῆς Κομμωτῶν τὸν κ. ΑΝΤΟΥΑΝ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Κομμωτῶν κ. Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ εἰδικὸν εἰς τὰς βαφὰς καὶ ἄλλων πεπειρωμένων ἐκπαιδευτῶν.
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΑΧΥΤΑΤΗ
Λειτουργεῖ Τμῆμα Ἀρχαρίων
Διδάσκεται ἡ μοντέρνα γραμμή.
Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην ἀπὸ 9 — 2 μ.μ.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΠΩΛ ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΙ ΣΙΑ.
Τηλ. 624.452 - Βισαρίωνος 6 (πάρ. Σίνα) - Ἀθῆναι

Τὸ ὁλόκληρο ἐκεῖνο σπίτι ἀποτελοῦσε τὸ σύμβολο τῆς ἐσωτερικῆς ἀναταραχῆς της. τῆς ἀνάγκης ποὺ ἐνοιωθε γιὰ σκοτάδι, σιωπὴ καὶ σιγουριά.
Μὰ ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα δὲ μπορεῖ νὰ τιμωρῆται αἰώνια. Κι' ἡ Μαίη Χίλλ εἶχε ἀρχίσει νὰ ποθῆ νὰ ζήση... Στὴν ἠθικὴ ἀνάρροσί της, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπανορθώση τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε σ' ἕναν ἄνθρωπο, συντρέχοντας χιλιάδες ἄλλους...
Δὲν πῆρα ταξὶ γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Ἔκανα τὴ διαδρομὴ μὲ τὰ πόδια. μέσα στὸ κρύο, ὥς τὸ καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκίνητο.
«Κι' ἀπόψε;...» τὴν εἶχα ρωτήσει. «Θὰ δῆτε» μοῦ εἶχε ἀπαντήσει.
Μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα ἀκόμα τὴ λαχανιασμένη ἀνάσα της. πὼς ἐνοιωθα τὴν ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ της. πὼς ἔβλεπα τὸ κορμί της, κάτω ἀπ' τὸ διάφανο νάϊλον...
Τάχυνα τὸ βῆμα μου, γιὰ νὰ ξοδέψω κάπου τὴν ἐνέργεια, ποὺ ἔβραζε μέσα μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Σταμάτησα τ' αὐτοκίνητο στὴ γωνιὰ τῆς Ράντολφ Στρήτ, στὶς 4 ἀκριβῶς. Ἡ Μαίη δὲ βρισκόταν ἐκεῖ. Στάθηκα ὅσο περισσότερο μποροῦσα. Ὅταν γίνανε πολὺ ἐπίμονα τὰ κορναρίσματα, πίσω μου, ἀναγκάστηκα νὰ προχωρήσω. Κι' ἄρχισα νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ οἰκοδομικοῦ τετραγώνου.
Στὴν τοίτη βόλτα, εἶδα νὰ βγαίνη ἡ Μαίη ἀπὸ ἕνα μεγάλο μαγαζί. Τὴν ἀκολουθοῦσε ἕνας πορτιέρης μὲ πηλίκιο καὶ γαλόνια. Μοῦ ἔγνεψε νὰ πάω κοντά καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.
Ὅταν τὄθελε, ἡ Μαίη ἤξερε νὰ φέρνεται σὰ βασίλισσα. Ἦταν συνηθισμένη στὸ χρῆμα, ἀκόμα καὶ πρὶν παντρευτῆ μὲ τὸ Χίλλ. Εἶχε γεννηθῆ μέσα στὸ χρυσάφι. Φαινόταν αὐτό, ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ στεκόταν, ποὺ περπατοῦσε, ποὺ ντυνόταν, ποὺ δεχόταν τὰ κομπλιμέντα. Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τὴν ἐξυπηρετοῦνε. Εἶχε τὶς συνήθειες τῶν πλουσίων.
Τὴν κύτταξα μέσα στὸ καθρεφτάκι καὶ σκεφτόμουν πὼς ὑπῆρχαν ἀκόμα ἕνα σωρὸ πράγματα. ποὺ δὲν τὰ ἤξερα. Καὶ πρῶτα, γιατὶ εἶχε παντρευτῆ τὸ Χίλλ; Κατὰ τὶς ἐφημερίδες, αὐτὸς. ἦταν 40 χρόνων. ὅταν κάνανε τὸ γάμο τους, κι' αὐτὴ 18 μονάχα.
Σήμερα, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι πολὺ ἐλκυστική. Τὸ κορμί της εἶχε ὑπέροχο. Μά, στὰ 18 της χρόνια, θὰ εἶχε ἀπὸ πάνω καὶ τὴ δροσιὰ τῆς πρώτης νειότης.
Ὁ θυμωρὸς ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ χτύπησε τὸ κρύσταλλο.
—Μπορεῖς νὰ φύγης, μοῦ εἶπε. Ἡ κ. Χίλλ θέλει νὰ γυρίση στὸ σπίτι της.
Ξενίγησα. Περιμέναμε σ' ἕνα στανφόρδιμι ν' ἀνάψη τὸ πράσινο φῶς, σφυρίξα μέσα στὸν ἀκουστικό σωλῆνα.
Ἡ Μαίη ἔσπρωξε κι' ἄνοιξε τὸ κρύσταλλο ποὺ μᾶς χώριζε. Τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ ἐλπίδα.
— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ σφύριγμα; μὲ ρώτησε, ψευτοθυμωμένη.
—Ἐχουν σφυρίξει πολλὲς φορὲς ἔτσι, στὸ πέρασμά μου, μὰ κανεὶς δὲ μοῦ ἐξήγησε ποτὲ τὴ σημασία.
Τῆς χαμογέλασα μέσα στὸ καθρεφτάκι.
— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ τέ-

ρα, τῆς εἶπα.

— Ἄκούω.

— Θέλει νὰ πῆ: «Εἶσαι ὄμορφη, κούκλα μου!»

Φάνηκε ἐνθουσιασμένη.

— Σταματῆστε μετὰ τὴ διασταύρωσι, Φίλιπ, μοῦ εἶπε. Μπροστὰ στὴ βιβλιοθήκη.

— Γιατί;

— Θέλω νὰ καθήσω μπροστά. Βαρέθηκα μονάχη μου, ἐδῶ πίσω.

Σταμάτησα ἔξω ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη, στὴ στάσι τῶν λεωφορείων. Ἡ Μαίη κάθησε δίπλα μου, ὅσο μποροῦσε πιὸ κοντά μου.

— Εἶναι καλλίτερα ἐδῶ, εἶπε χαμογελῶντας.

Ἀκούμπησε τὸ γαντοφορεμένο χέρι της στὸ πόδι μου, τὸσφιξε. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τὸβαλα πάνω στὰ γόνατά της.

— Φρόνιμα! τῆς εἶπα.

— Γιατί;

— Γιατί, ἂν συνεχίσουμε ἔτσι, θὰ μᾶς πιάσουνε γιὰ προσβολὴ τῆς δημοσίας αἰδοῦς. Κι' ὁ εἰσαγγελέας θὰ πῆ, στὸ δικαστήριο: «Ἀπεδείχθη περιτράνως ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐξετέλεσαν τὴν πρᾶξιν διὰ τὴν ὁποίαν κατηγοροῦνται καὶ ἡ ὁποία ἀντίκειται πρὸς τὴν ἠθικήν. Ζητῶ τὴν καταδίκην των!»... Ἂς περιμένουμε κελλίτερα νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι.

Ἡ ξανθούλα σοβαρεύτηκε. Τὰ πράσινα μάτια της μὲ κύτταξαν ἐρευνητικά.

— Περίεργο... μουρμούρισε. Οἱ λέξεις ποὺ μεταχειρίζεσθε...

— Ε, τί τους βρίσκετε;

— Σᾶς νόμιζα λογιστή.

— Καὶ εἶμαι πραγματικά.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅμως, ἤσαστε ἕνας ἀληθινὸς δικηγόρος συνηθισμένος σὲ τέτοιες δίκες!

Τὸ μέτωπό του βράχηκε ἀπὸ ἱδρῶτα. Ἤθελα νὰ τὸ σκουπίσω, μὰ δὲν τολμοῦσα. Προσπάθησα νὰ χαμογελάσω.

— Ὅταν ἔχη ζήσει κανεὶς σὰν ἐμένα, ἔχει τύχει ν' ἀκούσει πολλὲς φορὲς δικηγόρους καὶ εἰσαγγελεῖς κι' ἔχει ἀποτυπώσει στὸ μυαλό του τοὺς τεχνικοὺς ὅρους.

Ἐξακολούθησε νὰ μὲ κυττάζη ἐπίμονα.

— Εἴσαστε βέβαιος; πρόφερε.

— Μὰ φυσικά.

— Μοῦ εἴπατε τὴν ἀλήθεια... ἔ, Φίλιπ;

— Ναί, ναί!

— Εἴσαστε πραγματικὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε;

Ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ δήλωσα:

— Πιστεύετε πὼς σᾶς εἶπα ψέμματα. Καλλίτερα νὰ φύγω. Μπορῶ νὰ γυρίσω ἀπὸ ἐδῶ στὸ ἄσυλο μὲ τὰ πόδια.

Γαντζώθηκε ἀπ' τὸ μπράτσο μου.

— Ὄχι, ὄχι... σᾶς παρακαλῶ! βόγγησε.

Ξανάκλεισα τὴν πόρτα.

— Μὰ γιατί κάνετε τόσες ἱστορίες; εἶπα.

— Γιατὶ εἶναι σοβαρὸ τὸ πρᾶγμα. Δὲν ξέρετε τίποτα γιὰ μένα, Φίλιπ. Καμιὰ μέρα, θὰ σᾶς ἐξηγήσω, ὁρισμένα πράγματα. Γιὰ τὴν ὥρα, σᾶς λέω μονάχα πὼς στάθηκα πολὺ δυστυχισμένη. Καὶ θέλω νάναι ὅλα ὡραῖα γύρω μου. Ποιὸν σᾶς γνωρίσω, βρισκόμουν σ' ἕνα εἶδος νάρκης.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου. Τὰ χείλη της ἄγγιξαν ἐλαφρὰ τὰ δικά μου.

— Ξιντήστε με μαλακά, Φίλιπ... πρόσθεσε.

Ἀντιλήφθηκα ξαφνικὰ πὼς οὐρλιάζανε τὰ κλάξον, πίσω μας, κι' ἕνας πόλισμαν μᾶς σφύριξε. Κατέβηκα τὸ τζάμι, θολὸ ἀπὸ τοὺς ἀγκυῖς. Ἔκλεινα τὸ δρόμο σὲ ὁλόκληρη σειρὰ λεωφορεῖων. Ὁ ἀστυφύλακας γαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὴ σφυρίχτρα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

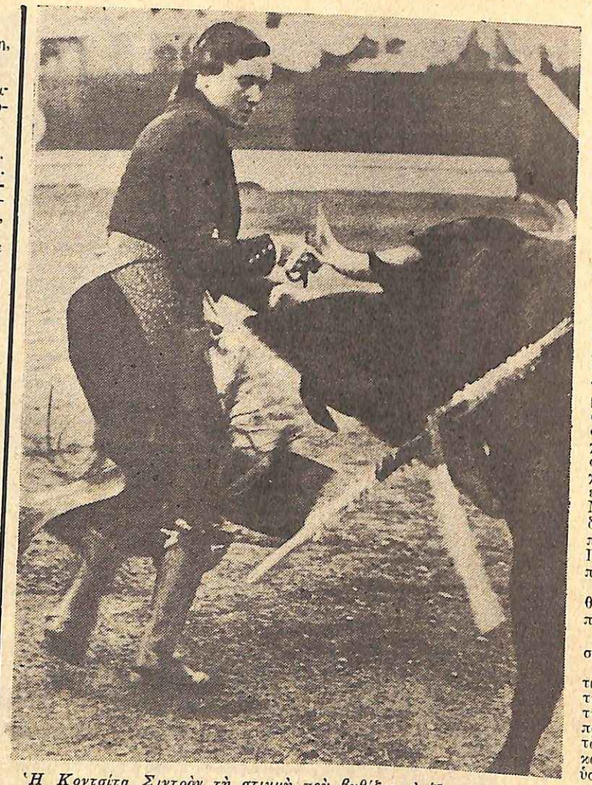

Ἡ Κοντσίτα Σιντρὸν τὴ στιγμὴ ποὺ βυθίζει τὸ ξίφος της στὸ σβέρκο τοῦ ταύρου.

ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΣΙΤΡΟΝ

Ἡ «βασίλισσα» τῆς ἀρένας

Ὁ ταυρομάχος δὲν ἔχει ὅπλα, ἀρκεῖται νὰ ἀγεμίζη μπροστά μάτια τοῦ ταύρου τὸ κόκκινο πανί. Χρειάζεται, ὅμως, ἕνα πραγματικὰ λιονταρίσιο θάρρος. Κι' οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν πὼς οἱ 92 στοὺς 100 ταυρομάχους χάνουν τὴ ζωή τους στὴν ἀρένα.

«Ἀρχὰ ἡ γοήγορα θὰ καταλήξη νὰ νικήση ὁ ταῦρος» λένε στὴν Ἱσπανία, στὴν Πορτογαλλία, στὴ Βενεζουέλα, στὸ Περοῦ, σὲ ὅλα τὰ μέρη ποὺ γίνονται ταυρομαχίες.

Μόνο ὕστερα ἀπὸ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ἄρχισαν κι' οἱ γυναῖκες νὰ κατεβαίνουν στὴν ἀρένα. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς «ματαντόρες» ἔγινε διάσημη. Ἡ Κοντσίτα Σιντρόν.

Ὅταν ἡ Κοντσίτα κατέβηκε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν ἀρένα, ἀνάμεσα στὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1949, ὅλοι εἶδαν πὼς ἔκλαιγε. Ὑπέφερε, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά της. Λίγες μέρες ἀργότερα ἀντικατέστησε τὴ στολὴ τῆς ταυρομάχου μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀσημένια χεντήματα, μὲ τὸ νυφικὸ φόρεμα. Ὁ γαμπρός ἦταν ἕνας Πορτογάλος δούκας, ὁ Χουὰν ντὶ Καμάρα, ἀπὸ παλαιὰ καὶ πολὺ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια καὶ ἄξιωσε ἀπὸ τὴν Κοντσίτα νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ἐπάγγελμα τῆς ταυρομάχου.

Μέχρι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Κοντσίτα, ἡ νεαρὴ Νοτιοαμερικανὴ ταυρομάχος, εἶχε σκοτώσει περισσότερους ἀπὸ χίλιους ταύρους. Πέντε φορὲς εἶχε τραυματιστῆ σοβαρὰ καὶ δυὸ φορὲς τὸ ἄλλογό της εἶχε ξεκοιλιαστῆ ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ ταύρου.

Ἡ Κοντσίτα εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὰ δεκάξη της χρόνια νὰ μαθαίνη τὸ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά της.

— Οἱ γονεῖς μου, μοῦ εἶπαν νὰ διαλέξω στὸ ἐπάγγελμα τῆς μπαλαρίνας καὶ τῆς ταυρομάχου, λέει ἡ ἴδια. Ἐγὼ διάλεξα τὸ δεύτερο, γιατὶ ὁ χορὸς τῆς ταυρομάχου μοῦ ἄρεσε περισσότερο! Μοῦ ἄρεσε τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι τῆς ἀρένας. Ὅπου ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ταχύτητα καὶ τὸ θάρρος. Ποιὸν ἀσήμη μάθω νὰ περπατῶ εἶχα μάθει νὰ στέκωμαι πάνω στὸ ἄλογο! Οὐσιαστικά, μεγάλωσα πάνω στὴ ράχη τῶν ἀλόγων. Ἤμουν ὀχτὼ μηνῶν, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγελαδοτρόφους τοῦ πατέρα μου, ποὺ εἶχε ἕνα ἀπέραντο ράντσο μὲ χιλιάδες βόδια, μὲ πῆρε μπροστά του πάνω στὴ σέλλα καὶ ἔφυγε καλπάζοντας.

Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ἡ Κοντσίτα ἄρχισε νὰ ἐξασκῆται στὴν ταυρομαχία σ' ἕνα τροφεῖο ταύρων—ἀρένας στὸ Περοῦ. Στὴν ἀρχὴ ὁ ταῦρος ἀντιπροσωπευόταν ἀπὸ τρεῖς ταύρους. Τὸ θάρρος καὶ ἡ χάρη, ποὺ εἶχε σὲ κάθε της κίνησι ἔχουν μείνει ἀλησμόνητες. Ἀντιμετώπιζε χαμογελῶντας τὸν ταῦρο, ποὺ ὁρμοῦσε κατὰ πάνω της καὶ μὲ μιὰ ἀνάλαφρη καὶ χαριτωμένη κίνησι, βύθιζε στὸ σβέρκο τὸ ξίφος της. Ἔμενε ἀσάλευτη, ἐνῶ ὁ ταῦρος ὁμοιοῦσε ἀπάνω της, ἀφρισμένος, μουγκρίζοντας σὰν ἀτμομηχανή, καὶ ἐνεργοῦσε πάντα τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν οἱ ἀνάσες τῶν θεατῶν εἶχαν κοπῆ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ὅταν ὅλοι ψιλιάν πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἦταν τὸ τέλος γιὰ τὴ θαρραλέα ταυρομάχο.

Ἡ Κοντσίτα περίμενε πάντα αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἤθελε νὰ προσφέρη στὸ κοινὸ της ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μεγάλη, πιὸ ἔντονη συγκίνησι. Ὕστερα, μὲ μιὰ ἁπλὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ, μ' ἕνα ἀνάλαφρο πήδημα ἀπὸ τὸ ἄλογο, βύθιζε τὸ σπαθὶ της στὸ σωστὸ σημεῖο! Κι' ἀλλοίμονο ἂν δὲν γινόταν ἔτσι, ἂν ἔκανε λάθος! Ἡ ζωή της θὰ κοστίζονταν ἀπὸ μιὰ κλωστή.

Ἡ Κοντσίτα Σιντρὸν ἐγκατέλειψε τὴν ἀρένα ὕστερα ἀπὸ τὸ 1236ο ἀγώνα της. Τὸ πεπρωμένο, ποὺ γυπάει ἀμείλικτα τοὺς περισσότερους ταυρομάχους τὴν εἶχε σεβαστῆ.

5 ΘΑΡΡΑΛΕΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ ἄτομο ποὺ συνελήφθη γιὰ δολοφονία ὀνομάζεται Τζὼν Μάντεν. Ἑφτὰ μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι παρακολούθησαν πρῶτα μιὰ λογομαχία στὸ μπὰρ καὶ ὕστερα τὸν εἶδαν νὰ ὁρμᾶη πάνω στὸ θῦμα καὶ νὰ τὸ σκοτώνη. Δηλαδή, ὄχι ἀκριβῶς γιὰ τὸ σκοτώνη... Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε καὶ χτύπησε μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὴ γωνία τοῦ πάγκου. Πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀπὸ θραῦσι τοῦ κρανίου.

Ὁ Μάντεν θὰ καταδικαστῆ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἐχείνη τὴ μέρα εἶχε πιῆ πολὺ καὶ ἦταν αὐτὸς ποὺ ἄρχισε τὸν καυγά. Σχότωσε ἕναν ἄνθρωπο, μὰ λίγοι εἶναι ἐχεῖνοι ποὺ ξέρουν ὅτι ὁ πραγματικὸς δολοφόνος δὲν εἶναι αὐτός. Ἐχεῖνος ποὺ ἔχει τὴν εὐθύνη γι' αὐτὸ τὸ θάνατο εἶναι μιὰ κοπέλλα, ποὺ δὲν εἶδε ποτὲ στὴ ζωή της τὸ θῦμα καὶ ποὺ τὴ στιγμὴ τοῦ καυγᾶ βοισκόταν χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μπάρ. Μιὰ μελαχροινούλα ποὺ ὀνομάζεται Μαίρη Μπράουν καὶ ποὺ ξέχασε νὰ κάνη ἕνα τηλεφώνημα.

★

Ὁ Μάντεν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ σχότωσε, ἦταν ἕνας ἐμπορικὸς πλασιέ, μὰ ἀπὸ πολλοὺς μῆνες δὲν ἐργαζόταν καὶ ἡ σύζυγός του περίμενε παιδί. Γιὰ νὰ ζήση σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνες, ὁ Τζὼν Μάντεν εἶχε κάνει ἕνα δάνειο.

Ὅταν ἐργαζόταν ὁ Τζών, στὴν ἴδια ἑταιρεία μ' αὐτὸν ἐργαζόταν καὶ ἡ Μαίρη Μπράουν. Μὰ ὁ Τζὼν εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνη καὶ κάποια μέρα τὸν ἀπέλυσαν. Ἀπὸ τότ' εἶχε δοκιμάσει νὰ βρῆ δουλειὰ ἀλλοῦ, μὰ δὲν εἶχε κατορθώσει τίποτα. Στὸ τέλος, πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι: Παρουσιάστηκε στὸν παλιὸ διευθυντή του, τοῦ εἶπε πὼς ἡ γυναίκα του περίμενε παιδὶ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ξαναδώση τὴν παλιά του θέσι.

Ὁ διευθυντὴς του ἤξερε ὅτι ὁ Μάντεν ἦταν καλὸς ὑπάλληλος. Ὅταν δὲν ἔπινε, ἐργαζόταν πολὺ ἀποδοτικά. Πολὺ λίγοι πλασιὲ ὑπῆρχαν σὰν κι' αὐτόν. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶχε ἀπαντήσει ὅτι θὰ τὸ σκεφτόταν καὶ θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσε. Ἂν ἀποφάσιζε νὰ τὸν ξαναπάρη.

★

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Τζὼν γύρισε στὸ σπίτι του γεμάτος ἐλπίδες. Ἦταν σίγουρος πὼς τὸ διάθημα τοῦ εἶχε πετύχει. Αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν ἀρχίσει νὰ κάνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, ἀποφασισμένοι νὰ ζήσουν πιὸ περιωρισμένα, γιὰ νὰ ἐξοφλήσουν τὸ χρέος τους καὶ γιὰ νὰ μὴ λείψη τίποτα ἀπὸ τὸ παιδί τους.

Τὸ ἑπόμενο πρωί, ὁ τέως προϊστάμενος τοῦ Τζὼν εἶχε πῆ στὴ Μαίρη Μπράουν νὰ τηλεφωνήση στὸν Μάντεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἑπομένη μποροῦσε νὰ γυρίση στὴν ἑταιρία.

Ἡ Μαίρη Μπράουν σημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ Μάντεν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ τηλεφωνήση μόλις ἀρχίση νὰ ἀντιγράφη τὴ μηχανὴ τὰ γράμματα, ποὺ τῆς ἔδιναγορεύσει ὁ προϊστάμενός της. Ὕστερα ὅμως πῆρε ἕνα τηλέφώνημα ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ τῆς ἔδωνε ραντεβοὺ γιὰ τὸ βράδυ. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἡ Μαίρη κάθησε μπροστὰ στὴ μηχανὴ τῆς γραφῆς καὶ ξανασκεφτῆ τὸν τρόπο νὰ ἀπολύση τὸν Τζὼν Μάντεν.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τζὼν βρισκόταν στὸ σπίτι του, περιμένοντας ν' ἀκούση τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του περίμεναν τὸ τηλεφώνημα, ποὺ γιὰ ὁρίσουν τὴ συνέντευξι. Ἔφτασε ἡ ὥρα καὶ κάτι ἄλλο δὲν ἔγινε. Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ σύζυγος τοῦ Τζὼν ἔφυγε γιὰ τὸ σινεμά. Ὁ Τζὼν ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι, ἀκούγοντας τὸ τηλεφώνημα ποὺ δὲν ἔρχονταν ποτέ.

Ὅταν ἡ σύζυγός του γύρισε, ὁ Τζὼν ἦταν μεθυσμένος. Ἔβρισε τὴ Μαίρη Μπράουν καὶ τὸν Μάντεν καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα ἔπεσε στὸν καναπὲ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ἡ σύζυγός του εἶχε φύγει. Ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι, ἀκούγοντας τὸ τηλεφώνημα ποὺ δὲν ἔρχονταν ποτέ.

Ὅταν ἡ σύζυγός του γύρισε, ὁ Τζὼν ἦταν μεθυσμένος. Ἔβρισε τὴ Μαίρη Μπράουν καὶ τὸν Μάντεν καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα ἔπεσε στὸν καναπὲ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ἡ σύζυγός του εἶχε φύγει. Ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι, ἀκούγοντας τὸ τηλεφώνημα ποὺ δὲν ἔρχονταν ποτέ.

Ὁ ἄνθρωπος πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀπὸ κάταγμα τοῦ κρανίου.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ὅταν ἡ σύζυγός του γύρισε, ὁ Τζὼν ἦταν μεθυσμένος. Ἔβρισε τὴ Μαίρη Μπράουν καὶ τὸν Μάντεν καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα ἔπεσε στὸν καναπὲ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ἡ σύζυγός του εἶχε φύγει. Ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι, ἀκούγοντας τὸ τηλεφώνημα ποὺ δὲν ἔρχονταν ποτέ.

Ὅταν ἡ σύζυγός του γύρισε, ὁ Τζὼν ἦταν μεθυσμένος. Ἔβρισε τὴ Μαίρη Μπράουν καὶ τὸν Μάντεν καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα ἔπεσε στὸν καναπὲ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ἡ σύζυγός του εἶχε φύγει. Ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι, ἀκούγοντας τὸ τηλεφώνημα ποὺ δὲν ἔρχονταν ποτέ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅταν ἡ σύζυγός του γύρισε, ὁ Τζὼν ἦταν μεθυσμένος. Ἔβρισε τὴ Μαίρη Μπράουν καὶ τὸν Μάντεν καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα ἔπεσε στὸν καναπὲ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ἡ σύζυγός του εἶχε φύγει. Ἔμεινε μόνος του στὸ σπίτι, ἀκούγοντας τὸ τηλεφώνημα ποὺ δὲν ἔρχονταν ποτέ.

Η σελὶς του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΚΙΑΛΙΑ

ΜΙΑ φορά ζοῦσε στὰ βουνὰ τοῦ Καύκασου ἕνας νέος καὶ καλόκαρδος κυνηγός, ποὺ τὸν λέγανε Σαμίλ. Κάθε μέρα πήγαινε στὸ δάσος γιὰ νὰ κυνηγήσῃ κανένα λαγὸ ἢ καμμιὰ πέρδικα καὶ τὸ φαΐ του ἔβινε στὴ μητέρα του νὰ τὸ μαγειρέψῃ.

Μὰ κάποτε ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ κι' ὁ Σαμὶλ γύριζε ἀκόμη στὸ δάσος μὲ ἄδεια χέρια. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε πάνω σ' ἕνα δέντρο έναν ἀετό.

«— Μιά, ποὺ δὲ βρῆκα τίποτ' ἄλλο, ἂς τὸν χτυπήσω αὐτόν, σκέφτηκε. Θὰ τὸν πουλήσω στὴν πολιτεία καὶ θὰ ἀγοράσω κάτι γιὰ νὰ φάμε, ἡ μητέρα κι' ἐγώ!»

Σήκωσε, λοιπόν, τὸ ὅπλο του, ὅταν ἄκουσε τὸν ἀετὸ νὰ τοῦ λέῃ:

— Μὴ μὲ σκοτώσῃς, Σαμίλ. Μιὰ μέρα θὰ σοῦ εἶμαι χρήσιμος!

Ἔβγαλε, κατόπιν, ἕνα φτερὸ ἀπὸ τὴν οὐρά του, τὸ ἔριξε στὸ νέο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁποτε θὰ χρειάζεσαι βοήθεια, φύσα τρεῖς φορὲς πάνω στὸ φτερό. Θἄρθω νὰ σὲ βοηθήσω!

Κατόπιν ὁ ἀετὸς ἄνοιξε τὶς φτεροῦγες του, πέταξε στὸν ἀέρα κι' ἔγινε φαντάσμα.

Ὁ Σαμίλ, μὲ τὸ φτερὸ τοῦ ἀετοῦ στὸ χέρι, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Σὲ λίγο εἶδε ἕνα ἐλάφι ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Μὰ ὅταν τὸ σημάδεψε ἐκεῖνο, ἀντὶ νὰ φύγῃ, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Λυτήσου με, καλέ μου κυνηγέ! Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμο!

Ἔβγαλε κατόπιν μὲ τὰ δόντια του μιὰ τούφα ψιλὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ τὶς ἔδωσε στὸ Σαμίλ, λέγοντάς του νὰ τὶς φυσήξῃ τρεῖς φορὲς μόλις θὰ τὸ χρειαζόταν.

— Θἀρθῶ τότε ἀμέσως νὰ σὲ βοηθήσω, τοῦ εἶπε.

«— Τί παράξενη μέρα!» σκέφτηκε ὁ Σαμίλ, καθὼς προχωροῦσε στὸ δάσος, μὲ τὸ φτερὸ τοῦ ἀετοῦ καὶ τὶς τρίχες τοῦ ἐλαφιοῦ στὸ χέρι. Εἶχε βραδυάσει πιά, μὰ ὁ κυνηγὸς βρισκόταν ἀκόμη μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἦταν τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ νύσταξε. Ὕστερα φοβήθηκε νὰ πλαγιάσῃ χάμω, γιατὶ βρισκόταν ἐκεῖ πολλὰ ἀγρίμια. Ἔτσι ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του πάνω σ' ἕνα χοντρὸ κλαρί.

Ὅταν ὅμως βρέθηκε ψηλά, πάνω στὸ δέντρο, εἶδε ἐκεῖ κοντὰ τὴ θάλασσα, ποὺ ἔλαμπε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι. Παραξενεμένος ὁ Σαμίλ, κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἔτρεξε στὸ ἀκρογιάλι νὰ δῇ τί τὴν ἔκανε νὰ λάμπῃ ἔτσι.

Μόλις ἔφτασε, λοιπόν, ἐκεῖ, εἶδε ἕνα κοπάδι ἀπὸ χρυσόψαρα νὰ περνάῃ ἀπὸ μπροστά του. Κι' ἦταν τόσο πολλὰ τὰ χρυσόψαρα, ποὺ τὸ νερὸ εἶχε πάρει ἀπὸ αὐτὰ ἕνα χρυσαφὶ χρῶμα. Τότε ὁ Σαμὶλ σκέφτηκε ἀμέσως ἂν θὰ μποροῦσε νὰ ψήσῃ σὲ μιὰ πρόχειρη φωτιὰ κανένα δυὸ χρυσόψαρα. Βούτηξε τὸ χέρι του στὸ νερὸ κι' ἅπλωσε ἕνα μεγάλο χρυσόψαρο, ποὺ τὸ ἀκολουθοῦσαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ πιὸ μικρά. Μόλις ὅμως, τράβηξε τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, αὐτὸ τοῦ εἶπε:

— Πέταξέ με πάλι στὴ θάλασσα Σαμίλ. Ἴσως θὰ μὲ χρειαστῇς μιὰ μέρα. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα χρυσὸ μου λέπι. Κι' ὅταν μὲ θελήσῃς, φύσηξε τὸ λέπι τρεῖς φορές!

Στὸ Σαμὶλ φάνηκε τόσο παράξενο, ποὺ τοῦ μιλοῦσε ἕνα χρυσόψαρο, ποὺ ἄνοιξε τὸ χέρι του. Ἀμέσως ἐκεῖνο βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὸ νερό. Μὰ στὸ χέρι τοῦ Σαμὶλ ἔμεινε ἕνα χρυσὸ λέπι.

Γυρίζοντας κατόπιν στὸ δέντρο του, ὅπου ἤθελε νὰ κουρνιάσῃ σὰν τὰ πουλιά, συνάντησε μιὰ ἀλεποῦ. Σήκωσε ἀμέσως τὸ ὅπλο του, μὰ ἐκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν τὴν πειράξῃ. Ὕστερα τοῦ ἔδωσε λίγες τρίχες ἀπὸ τὴν οὐρά της καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θἀρχόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ, φτάνει νὰ τὶς φυσοῦσε τρεῖς φορές.

Ὅταν ξημέρωσε, ὁ Σαμὶλ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του. Μὰ εἶδε ὅτι εἶχε ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ αὐτό, γιατὶ ὅσο κι' ἂν πρπατοῦσε, δὲν εὕρισκε τὸ μονοπάτι, ποὺ θὰ τὸν ἔβγαζε στὸ σπίτι του. Ἔφτασε, ὡστόσο, σ' ἕνα φαρδὺ δρόμο καὶ προχώρησε, ὥσπου βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία.

Ἐκεῖ τότε, κοντὰ στὸ δρόμο, εἶδε ἕνα μικρὸ σπιτάκι. Χτύπησε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ ζητήσῃ λίγο νερὸ καὶ λίγο ψωμί, γιατὶ διψοῦσε καὶ πεινοῦσε. Τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως μιὰ καλόκαρδη γριούλα, ποὺ τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε γάλα καὶ ψωμί. Ἡ γριούλα κατόπιν τοῦ διηγήθηκε ὅτι ὁ μεγάλος Χάν, ὁ βασιλιὰς τους, εἶχε μιὰ πεντάμορφη κόρη μὲ πολὺ σκληρὴ καρδιά. Ἡ βασιλοπούλα αὐτὴ εἶχε ἕνα μαγικὸ τηλεσκόπιο, ποὺ μ' αὐτὸ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ὅλα τὰ πλάσματα στὴ γῆ, στὸν ἀέρα καὶ στὴ θάλασσα. Θὰ ἐπαιρνε, λοιπόν, γιὰ ἄντρα

— Σῶσε με, εἶπε ὁ Σαμὶλ στὴν ἀλεποῦ, γιατὶ εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία ποὺ μοῦ δίνει ἡ βασιλοπούλα...

της μόνο ἐκεῖνο, ποὺ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ τὸν βρῇ μὲ τὸ μαγικὸ κιάλι της.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό, ὁ Σαμὶλ ξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι. Γιατὶ σκέφτηκε ὅτι θὰ παρακαλοῦσε στὴν ἀνάγκη ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα, ποὺ τὰ λυπήθηκε καὶ δὲν τὰ σκότωσε, νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ πάρῃ τὴν θύμορφη βασιλοπούλα γιὰ γυναίκα του. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Σαμὶλ παρουσιάστηκε στὴ βασιλοπούλα, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μαλάκωσε λίγο ἡ καρδιὰ της. Κύτταξε τὸ θύμορφο παλληκάρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶναι προτιμότερο, ξένε, νὰ φύγῃς πρὶν δοκιμάσῃς τὴν τύχη σου. Γιατὶ ἂν σὲ θρῶ μὲ τὰ κιάλιά μου, θὰ περάσῃς σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους ἐνενῆντα

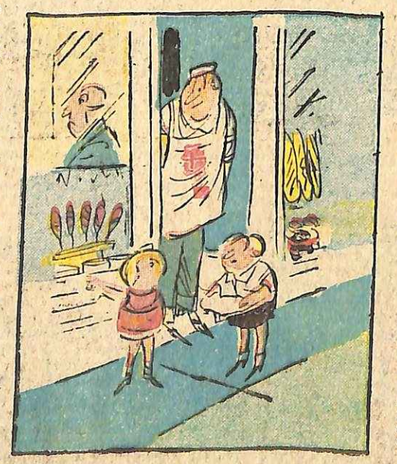

— Καὶ βέβαια σ' ἀγαπῶ, Καιτοῦλα! Ἀλλὰ ἀγαπάω καὶ τὶς δραχμοῦλες μου!

ἐννιά, ποὺ δοκιμάσανε ἄδικα τὴν τύχη τους, ὅλη τὴ ζωὴ σου στὴ φυλακή!

Μὰ ὁ Σαμὶλ ἦταν θέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Κι' ἔτσι συμφώνησε μὲ τὴ βασιλοπούλα ὅτι θὰ κρυβόταν τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες κι' ἐκείνη θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν βρῇ.

— Ἔχεις τρεῖς ὧρες κάθε πρωῒ καιρὸ γιὰ νὰ κρυφτῇς! τοῦ εἶπε ἡ βασιλοπούλα. Τρέξε, λοιπόν!

Ὁ Σαμὶλ ἔπειτα, μόλις ἔγῆκε στὰ χωράφια, φύσηξε τρεῖς φορὲς στὸ φτερὸ τοῦ ἀετοῦ. Ἀμέσως αὐτὸς παρουσιάστηκε μπροστά του. Κι' ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία του, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὴν πλάτη μὲ τὰ νύχια του καὶ πέταξε ψηλά, ὥσπου ἔφτασε στὴ φωλιά του, στὴν κορυφὴ ἑνὸς μακρυνοῦ βουνοῦ.

Τὸν σκέπασε μὲ τὰ φτερά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ βρῇ ἐδῶ ἡ βασιλοπούλα! Ἐκείνη ὅμως τὸν ἀνακάλυψε, γιατὶ ἡ φούντα τοῦ γούνινου σκούφου, ποὺ φόραγε ὁ Σαμίλ, κρεμόταν ἔξω ἀπὸ τὴν φωλιά. Ἔστειλε, λοιπόν, καὶ τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε τὸ ἄλλο πρωΐ:

— Σὲ εἶδα στὴ φωλιὰ τοῦ ἀετοῦ!...

Τὴν δεύτερη μέρα ὁ Σαμὶλ φώναξε τὸ ἐλάφι κι' αὐτὸ τὸν πῆρε στὴν πλάτη του κι' ἔτρεξε σὰν ἀστραπὴ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὰ πέντε βουνὰ καὶ τὸν ἔκρυψε ἐκεῖ, μέσα σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά. Ἐπειδὴ ἦταν τόσο μικρή, ποὺ δὲν φαινόταν τώρα καθόλου. Μὰ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Σαμὶλ ἔχασε τὸ στοίχημα. Τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε:

— Σὲ εἶδα στὴ σπηλιά, πέρα ἀπὸ τὰ πέντε βουνά, ποὺ τὴν εἰσοδό της τὴν σκέπαζε ἕνα ἐλάφι: Φαινόταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὶς κόκκινες μπόττες σου ἀνάμεσα στὰ πόδια του!

Τὴν τρίτη μέρα ὁ Σαμὶλ πῆγε κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ φώναξε τὸ χρυσόψαρο. Ἀμέσως αὐτὸ παρουσιάστηκε καὶ μόλις ἄκουσε τί τοῦ συνέβη, φώναξε ὅλα τ' ἄλλα χρυσόψαρα, ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ, καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ βοηθήσουν τὸ Σαμίλ νὰ τὸ βάλῃ στὸ στόμα του καὶ νὰ μπορῇ νὰ ἀναπνέῃ ὅταν ὁ Σαμίλ, μὲ τὸ καλάμι στὸ στόμα, βρέθηκε μέσα στὸ νερό. Κι' ὅταν θὰ βρίσκοταν μέσα στὴ θάλασσα, ἔπρεπε νὰ τὸν βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ νὰ τὸν κρύψουν. Ἔτσι τὸ ἔνα χέρι τοῦ Σαμίλ, ἂν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ θέση τους, γιὰ νὰ παίξουν κυνηγητὸ καὶ φάνηκε ἔξω τὸ ἕνα χέρι τοῦ Σαμίλ.

Εἶδε τὸ ἕνα σου χέρι, εἶπε τοῦ βασιλοπούλα. Ἔλα καλάμι μέσα στὴ θάλασσα, ἀνάμεσα στὰ χρυσόψαρα, τοῦ εἶπε τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ βασιλοπούλα. Σαμίλ ἔχασες καὶ τὸ τρίτο στοίχημα!

Μὰ ὅταν εἶδε τὸ ἀπελπισμένο πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ, τὸν λυπήθηκε καὶ πάλι καὶ τοῦ εἶπε:

Σοῦ δίνω μιὰ ἀκόμη μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ σωθῇς: Ὁ Σαμὶλ τότε ἔγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ καὶ φώναξε τὴν ἀλεποῦ.

— Σῶσε με, τῆς εἶπε, γιατὶ εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία ποὺ μοῦ δίνει ἡ βασιλοπούλα!

Ἡ ἀλεποῦ γέλασε καὶ εἶπε στὸ Σαμίλ:

— Μὴ στενοχωριέσαι, παλληκάρι μου. Ἐγὼ εἶμαι πιὸ κατεργάρα ἀπὸ τὴ βασιλοπούλα σου! Κοιμήσου σὲ ξυπνῆσω!

Κι ἀμέσως ἡ ἀλεποῦ ἄρχισε νὰ σκάβῃ μιὰ στενὴ ὑπόγεια στοά, ποὺ ἔφτασε ὡς κάτω ἀπὸ τὸ ψηλὸ κιόσκι στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ, ὅπου στεκόταν πάντα ἡ βασιλοπούλα κι' ἔψαχνε μὲ τὰ μαγικά κιάλια της γιὰ νὰ βρῇ τὸ Σαμίλ. Ξύπνησε κατόπιν τὸ παλληκάρι καὶ τὸ ὡδήγησε μέσα στὴ στοά, κρυβῶς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς βασιλοπούλας. Τὴν ἄλλη μέρα ἄκουσαν ἀπὸ τὸ κρησφύγετό τους ἕναν τρομερὸ θόρυβο: Ἡ βασιλοπούλα, ἔξω ἀπὸ τὸ κρησφύγετό μιλᾶ, γιατὶ στεκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, πέταξε μὲ τέτοια δύναμι τὸ μαγικὸ τηλεσκόπιο χάμω, ποὺ ἔγινε χίλια κομμάτια.

Τρέξε τώρα ἀπ' ἐδῶ κοντὰ στὴ βασιλοπούλα! εἶπε στὸ Σαμίλ: Χάρις στὴν ἐξυπνάδα μου σώθηκες!

Ὅταν ὁ Σαμὶλ παρουσιάστηκε μπρὸς στὴ βασιλοπούλα, ἐκείνη τὸν δέχτηκε μὲ χαρὲς καὶ μὲ γέλια, γιατὶ εἶχαν λυθῇ πιὰ τὰ μάγια της! Ἕνας μάγος, ποὺ ἐκείνη δὲν τὸν δέχτηκε ἀλλοτε γιὰ ἐντρο της, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ, τῆς εἶχε χαρίσει τὰ μαγικὰ κιάλια καὶ εἶχε βάλει ἕνα μικρὸ στρῶμα ἀπὸ πάγο γύρω στὴν καρδιά της, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ συμπαθήσῃ καὶ νὰ πάρῃ ἄλλον ἄντρα. Τώρα ὅμως, ποὺ ἔσπασε τὸ μαγικὸ τηλεσκόπιο, ἔσπασε καὶ ὁ πάγος γύρω στὴν καρδιὰ τῆς βασιλοπούλας.

Ἄφησαν, λοιπόν, τοὺς ἐνενήντα ἐννιὰ φυλακισμένους νέους, ποὺ εἶχαν ἀποτύχει στὸ στοίχημα, ἐλεύθερους καὶ τοὺς κάλεσαν στὸ γάμο τους, ποὺ ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η πρωϊνή γυμναστική του Ρίτσ

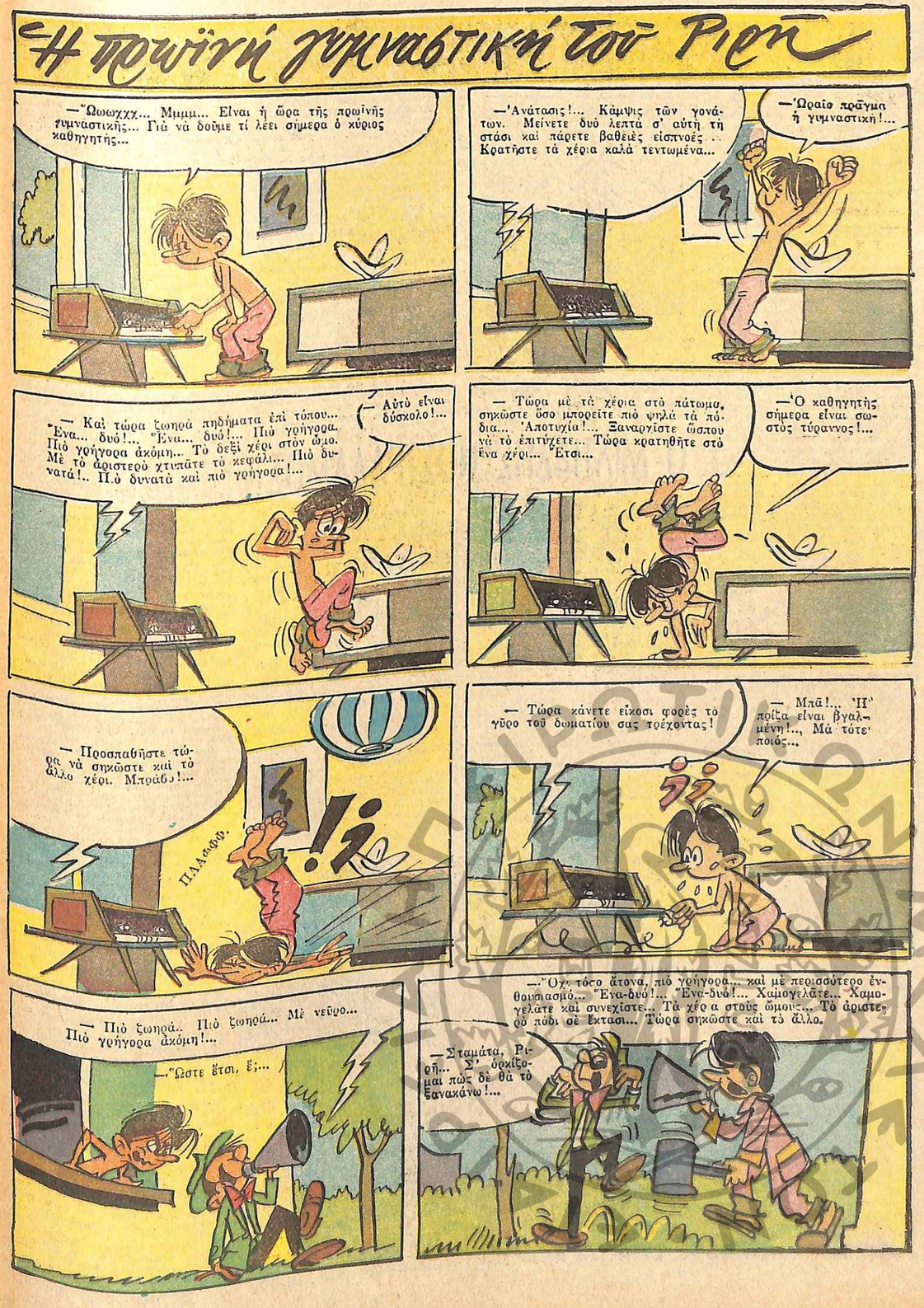

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

Ο ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ!

Η ΖΩΗ είναι γεμάτη έκπληξεις και απρόοπτα, περιστατικά και τυχαία, ποϋ δεν βρίσκει κανένας μήτε στά τολμηρότερα μυθιστορήματα.

Την περασμένη Κυριακή καθώς ό μπάρμπα Λουκάς ετοιμαζότανε νά τραβήξη γιά τούς Ποθαράδες, γιά τό μάτς «Ολυμπιακοϋ» — «Νίκης Βόλου», ή κυρά Μαριγώ τοϋ σύστησε:

— Λουκά μου, ό καιρός είναι κατσούφης καί σίγουρα θά βρέξη. Πάρε, λοιπόν, μαζί του τή μουσαμαδιά καί τήν ομπρέλλα σου... Έκτός, άν σοϋ χρειαζεται καμμιά πνευμονία, ή καμμιά περιπέτεια!... Διάλεξε καί πάρε!

Ό μπάρμπα Λουκάς παραδέχθηκε τή συμβουλή καί πήρε μαζί του τή μουσαμαδιά καί τή μαύρη ομπρέλλα του...

Ή κυρά Μαριγώ ώστόσο δέ ϐγήκε γελασμένη. Ή άπογευματινή ψιχάλα γίνηκε ϐροχούλα κι' όταν κατεϐήκανε στό πλημμυρισμένο τερραίν οί όμάδες, ό σκουντουφλός ουρανός έϐρεχε χοντρά καλαπόδια... Παρ' όλα αύτά πεντέξη-χιλιάδες φανατικοί στεκόντανε ϐρϐιοι καί γουστάρανε τίς κωμικές γλύστρες τών παικτών στό μουσκεμένο χορτάρι.

Ό μπάρμπα Λουκάς φόρεσε τή χοντρή πέτσινη μουσαμαδιά του, άνοιξε τήν ομπρέλλα του κι' ήτανε σιγουρεμένος άπό ϐροχή κι' άπό κρύο.

Ξαφνικά πλησίασε στή θέσι του μιά χαριτωμένη κοπέλλα μέ πουλοθεράκι καί κοντή ϕούστα, χωρίς μουσαμαδιά ή ομπρέλλα.

— Θά μέ ϕιλοξενήσετε, χωρίς παρεξήγησι κάτω άπό τήν ομπρέλλα σας, κύριε; ρώτησε μέ ζαχαρωμένο χαμόγελο. Γίνηκα παπί...

Μ' όλη μου τήν εύχαρίστησι, παιδί μου... Άλλοίμονο!...

— Ήμουνα διαστολή νάρθω στό μάτς, δικαιολογήθηκε τό άγνωστο κορίτσι, καί γι' αύτό δέν πρόλαϐα νά περάσω άπό τό σπίτι νά πάρω παλτό καί ομπρέλλα...

Ό μπάρμπα Λουκάς γιά τήν προϕύλαξι καλύτερα άπό τή νεροποντή, ποϋ χτύπαγε λοξά, την τράϐηξε μέ καλωσυνάτη στοργή κοντά του, τής έδωσε τό μαντήλι του νά σκουπίση τά μουσκεμένα μαλλιά της, τής πρόσφερε παστίλλιες τοϋ ϐήχα...

Σιγα-σιγά ή κοπέλλα, παίρνοντας ϑάρρος, κόλλησε στό πλευρό του κι' έϐαλε τό χεράκι της στόν ώμο του, γιά νά ϐρίσκεται καλύτερα κάτω άπό τό προστατευτικό παρασόλι.

Ή νεροποντή όλοένα δυνάμωνε κι' ή μπάλλα κολλοϋσε στή λασπουριά... Ώσπου ό Σιδέρης σάν νερόπαπια, ξεγλυστροϋσε, σκλτράρίζε σάν ϑετός καί ϕροντοχτυποϋσε τή μπάλλα στά δίχτυα, ποϋ ύποστηρίζανε τρία παιδιά Βολιώτικα. Ή άγνωστη κοπέλλα χαιρότανε σάν παιδί κι' ετσίριζε σάν γατούλα κολλημένη στό πλευρό τοϋ μπάρμπα Λουκά.

Στό χαρτένι τοϋπε τ' όνομά της; Μαργαρίτα Σταματέλλου, μοναχοκόρη... Οί γονιοί της περαμένοι άπό καιρό. «Ό άδελϕός μου, είπε, δυστυχώς...»

— Γιατί δυστυχώς; τή ρώτησε μέ ϕιλικά πιά ένδιαϕέρον ό Λουκάς.

— Είναι λιγάκι ϑλαμμένος... πολεμάει νά ανακαλύψη τούς μαγικούς συνδυασμούς τοϋ προ-πό σέ τρόπο πού νά κερδίζη ό παίχτης στά σίγουρα μέ πέντε ή ϑξη κολώνες. Άκόμα λέει πώς ϐρήκε τό σίγουρο σύστημα στής διατάξεως τών μπαλλάδων στό γήπεδο, ώστε νά νικάη μπόσικιο ϕιλάδα τή Μπαρτσελόνα!

— Μά τί κάνει δηλαδή γιά νά πιάση τό ϐόδι άπό τά κέρατα;

— Σχεδιάζει καί γράϕει συνδυασμούς, παιδεύεται μέ άριθμούς, πολεμάει άπό τό πρωί μέχρι τό ϐράδυ νά ϐρή τό μυστήριο. Γίνηκε άϕαιρεμένος, ύποχονδριακός...

— Καί γιατί δέν τόν ϕέρνεις στά συγκαλά του, παιδί μου, έσύ μυαλωμένη κοπέλλα!... Είναι κρίμα...

— Είναι σχεδόν άμετάπειστος, κύριε Λουκά, Ήτανε παλιός καθηγητής στό Γυμνάσιο, ϕυσικομαθηματικός μέ καρριέρα... Μά τ' άϕήκε σύπενήντα χιλιάδες ϐολλάρια άπό τό μακαρίτη τό μπάρμπα μας, ποϋ πέθανε στό Σικάγο...

— Μά ϑάναι τότε ϕανατικός μέ τή μπάλλα. Παιδιά όμάδα άγαπάει;

— Καμμιά! Τό ϕιτιλό του είναι οί συνδυασμοί καί τά συστήματα στό προ-πό; 'Εδώ πέρα ξοδεύουνε περιουσίες νά πιάσουνε δώδεκα καί άποτυχαίνουν κι' έσεις μοϋ λέτε...

— Ό Μιλτιάδης είναι σοϕός, καί μάγος, άπάντησε ή Μαργαρίτα...

Καί γυριζοντας στό μπαρμπα Λουκά τοϋ σύστησε:

— Αϋριο τ' άπόγευμα νά περάσετε άπό τό σπίτι... Ό Μιλτιάδης θά σάς γράψη τό σιγουράτο δελτιο... Σώθήκατε...

Βγαινοντας ή αίνιγματική κοπέλλα, στραϕηκε κι' ειδε παρεμενα τόν κατάπληκτο Νώντα... Κι' έτσι χωρις να εξηγήση τη συμπεριϕορά της τόν πλησιασε, τόν άγκαλιασε μ' έρωτική ϑερμη καί τόν ϕιλησε μέ λαχτάρα στό στόμα. Ό ϕουκαράς ό Νώντας, ντράπηκε, κοκκινισε σαν παπαρουνα... Δέν ήξερε τί νά κάνη...

— Καί τά μισά κέρδη άπό τό προ-πό νά δοθοϋνε στό Ιτωντα, πρόταξε μέ σοϐαρο, έπιτακτικό ύϕος ή Μαργαρίτα... Αύτό είναι τό ϑέλημα του Νοστραδάμου.

— Μπάρμπα Λουκά μου, είναι τρελλή; ρωτησε το μάστορη του ό Ιτωντας μόλις μάκρυνε ή αινιγματική μουσαϕίρισσα. Άλλοιώς, πως νά εξηγήσω...

— Μωρέ είναι γιά δέσιμο κι' αύτή κι' ό άδελϕός της!...

Νά προσέχης, Λουκά μου, τοϋ σύστησε ή κυρα Μαριγω... Μπορεί νά μάς στήνουν παγίδα. Δέν είδες ή ξεδιαντροπη, ποϋ ϕίλησε τόν δοσκοπέλλα κάνει τετοια καμώματα;

— Θά δοϋμε, Μαριγώ μου... Θά δοϋμε, προτού κουδεντιάσωμε γιά Δαϕνι.

Ή άπόγεμα τής έπομένης χτύπαγε την πορτα της Μαργαριτας;

— Ό άδελϕός μου τον πληροϕόρησε, είναι λιγάκι άρρωστος, μέ πυτιο... Σοϋ έτοιμασε δμως το δελτιο... Πάρε το κι' όπως σάς είπα πό, που ϑά κερδίσης, ϑά δοθοϋνε στό δοηϑό σου. Φαίνεται τίμιος καί δέ ϑά τόν άδικήσης. Έξ άλλου, άστραδάμος κι' ό άστερισμος τοϋ Ύδροχόου!...

— Μά πώς νά εξηγήσω τη εϕαρμοκή σου συμπάθεια στό Νώντα;

— Μόλις τόν είδα, τόν έρωτεύθηκα τρελλά!...

— Καλά τοϋ κάνεις καί σέ άνάρα...

Ή Μαργαρίτα, έξω τόπου καί χρόνου, τουδειξε την πόρτα...

— Θά τά δήτε τη Δευτέρα πρωί, είπε.

Στό δρόμο ό μπάρμπα Λουκάς συλλογιζότανε πώς ή τρέλλα δέν άπε νά κοιμαται στο τρελλό δελτιο, τη ζευγαρωμένη παλαβωμάρα τής Μαργαρίτας καί τοϋ Μιλτιάδη. Ώσο τόσο γιά νά προϕάρη, τό κατάϑεσε στό ταχτικό, ϕιλικό πρακτορειο... Τί είχε νά χάση; Μιά ταλλαριά...

Τά Δευτέρα πρωί τόν πήρε στό τηλέϕωνο ό πράκτορας.

— Θριαμβος, Λουκά μου! Κέρδισες, μονάχα έδώ κέρδισες δεκατριάρι! Πεντακόσιες σαράντα χιλιάδες... Σώθήκες... Συχαρικια!...

Τό μεσημέρι ό μπάρμπα Λουκάς μέ τό Νώντα, ποϋ ϑάπαιρνε τά μισά Μαργαρίτας. Στιωπή ϑανάτου... παραϑυρα κλειστά... Κάποιος άπό τό ϕιλικατζίδικο δίπλα, ϕάνηκε στήν πόρτα...

— Τό Μιλτιάδη ζητάτε; ρώτησε... Είναι λιγάκι άργά... Τόν πήρανε χθές...

Ποϋ τόν πήγανε; ρωτήσανε κι' οι δυό μέ λαχτάρα.

— Ποϋ τόν πήγανε; Στό Δαϕνί, τιά στό σπίτι...

— Κι' ή άδελϕή του; Ή Μαργαρίτα... Τήν πήρανε κι' αύτή;

— Ή άδελϕή του πάει στό μοναστήρι τής Ύδρας... Θέλει ν' άγιοσταυρό του.

— Καλή του ώρα, μωρέ Νώντα, σωστό καί σοϕό κι' άς λέμε το μαγίνη καλά καί νάρθη στό σπίτι του άλλάξη γνώμη...

Μακάρι, Λουκά μου, πρόσθεσε ό Νώντας. Μοϋ ϕαίνεται πώς είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί της... Τί νά σοϋ πώ... Τσιμπήθηκα γιά καλά!...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

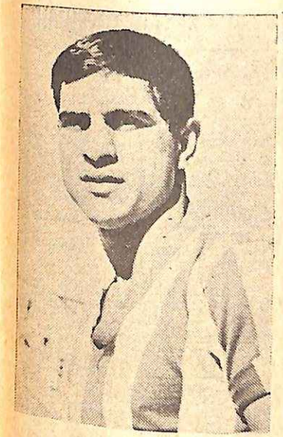

'Ο 'Αργ. Νεοφώτιστος.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΣ

Ένα ταλέντο της Χαλκίδας

ΣΥΝΗΘΩΣ οί έπαρχιώτες ποδοσϕαιριστές, ποϋ έχουν κάποια άξία, έρχονται έτοιμοι στό κέντρο ('Αθήνα καί Πειραιά), όπου άναδειχνύονται άπότομα, ϕτάνοντας μέχρι τήν 'Εθνική όμάδα. Γιά τόν Αργύρη Νεοϕώτιστο δέν έγινε το ίδιοκοϋ» πρίν άπό την έπαρχία καί κατέληξε σέ μικρό σωματείο, άπ' ὅπου άργότερα ξεπετάχτηκε.

Γεννήθηκε στή Χαλκίδα το 1944 καί πρωτοπαιξε ποδόσϕαιρο στήν τοπική όμάδα της «Ένώσεως», ποϋ τώρα λέγεται «Εύριπος». Έκεί το 1959, δηλαδή σέ ήλικία 15 χρόνων, πήρε το πρωτο «ϕάϕτισμα» μέ τή μπάλλα, ποϋ άργότερα έγινε το πάθος της ζωής του.

Τον έπομενο χρόνο ήρϑε στήν 'Αθήνα καί έπειδή ή όμάδα του στή Χαλκίδα δέ μποροϋσε νά τον κρατήση, γιατί ϑά της στοίχιζε πολλά σέ έξοδα μετακινήσεως (ποϋ νάξερε ένας παίχτης μέ μεγάλη άπόδοσι ϑά άποδειχϑή έτσι ότι τά άργύρια στον 'Αργύρη δέν πήγαν χαμένα...

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Ο δρομέας ταχύτητος Γιάν. Κομητούδης δέν έχει διαλέξει άκόμη ποιό έπαγγελματικό στάδιο ϑά άκολουθήση. Πρός το παράν, πάντως, έπιδίδεται μέ μεγάλο κέϕι στή ζωγραϕική!

— Αύτές τις ήμέρες, μάλιστα, ετοιμάζεται νά πάη στή Λευκωσία, όπου όργανώνεται έκϑεσι μέ έργα του. 'Αλλά δέν πιστεύει ότι ή ζωγραϕική είναι το μέλλον του, έκτός άν γίνη Πικασσό...

— 'Ο Λινοξυλάκης έπέδειξε τίς ρητορικές του ικανότητες κατά τό ταξίδι της β' όμάδος τοϋ «Παναθηναϊκοϋ» στή Σάμο. Σάν άρχηγός της άποστολης ήταν ύποχρεωμένος νά ϕέρεται άνάλογα καί νά άπαντάη σέ κάϑε προσϕώνησι.

— Άϕοϋ δέ μπήκε σέ κανένα συνδυασμό γιά τίς έκλογές της περασμένης Κυριακής, άρχισε νά έπιδίδεται σέ διοικητικές έκδηλώσεις καί νά δοκιμάζη σ' αύτές τίς ικανότητές του...

— Μερικοί άπό τούς δικηγόρους-συμβούλους της ΕΠΟ, ποϋ πήγαν ώς δικαστικοί άντιπρόσωπο στίς έκλογές, ϑέλησαν νά πάρουν μαζί τους καί τά... όλα τους γιά νά κυνηγήσουν.

— Τελικά, όμως, δέν τά πήραν, γιά νά μή συμϐή το περίεργο νά παραϐαίνουν τή σχετική άπαγόρευσι οί «ϑεράποντες τών νόμων!

— Άν το δρομολόγιο το τσάρτερ καί το άποτέλεσμα είναι εύνοϊκό, οί ποδοσϕαιριστές τοϋ «Ολυμπιακοϋ» ϑά μείνουν μιά-δυό μέρες στό Παρίσι, μετά τόν άγώνα τους μέ τή «Λυών».

"Ενα στιγμιότυπο άπό τόν άγώνα «'Ολυμπιακοϋ»—«Νίκης» Βόλου 4—0. 'Ο Σιδέρης μέ ϕάουλ έπιτυγχάνει το δεύτερο γκολ της όμάδας του, παρά το πλονζόν τοϋ τερματοϕύλακα Μάλλη Και τά τέσσερα τέρματα στό μάτς αύτό έσημείωσε ό Σιδέρης!

Αθλητικά παραθύρια

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ" ΤΗΣ 10-11-63

Συμϐουλές, ποϋ ϑά άποδειχϑοϋν... ϑησαυρός!

1	ΑΕΚ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ	1
2	ΔΟΞΑ ΔΡ. — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛ.	1
3	ΕΘΝΙΚΟΣ — ΑΡΗΣ ΘΕΣΣΑΛ.	1 X
4	ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΠΑΟ	2
5	ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ	1
6	ΠΑΟΚ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ.	1
7	ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛ.	1
8	Α. Ε. ΝΙΚΑΙΑΣ — ΑΡΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	1 X 2
9	ΗΛΥΣΙΑΚΟΣ — ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ	2 X
10	ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΡ. — ΕΔΕΣΣΑΪΚΟΣ	1 X 2
11	ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡ. — ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ	1
12	ΚΑΔΜΟΣ — ΛΑΡΙΣΑΪΚΟΣ	1 X 2
13	ΙΤΑΛΙΑ — ΡΩΣΙΑ	1

'Αναπληρωματικοί:

1	ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΟΣ — ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ	X 2
2	ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ — ΑΙΑΣ	1

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Γ. ΞΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΘΑ ΕΛΘΗ Η ΣΑΝΤΟΣ;

Τά συνεργαζόμενα σωματεία τοϋ ΠΟΚ διαπραγματεύονται τήν μετάκλησι, στήν 'Αθήνα της περίϕημης «Σάντος». Ή βραζιλιανή όμάδα ποϋ περιλαμϐάνει στή σύνθεσί της το διάσημο Πελέ, άν συμϕωνήση στούς όρους τοϋ ΠΟΚ ϑά έλϑη τά Χριστούγεννα. Πιϑανόν, έκτός άπό τήν 'Αθήνα, νά δώση ένα άγώνα καί μέ τόν «Πιερικό» στήν Κατερίνη.

Η ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙ

Ή έκτακτη γενική συνέλευσι της Ποδοσϕαιρικής 'Ομοσπονδίας, ώρίσϑηκε γιά τίς 16 Νοεμϐρίου. Στή συνέλευσι αύτή ϑά συζητηϑή το σχέδιο της διοικητικής διαρθρώσεως της διαιτησίας, ποϋ συνέταξε ειδική έπιτροπή. Μετά τή συνέλευσι αύτή προϐλέπεται ότι ϑά λυϑή καί ή άπεργία των διαιτητών.

ΟΥΓΓΡΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ

Τίς ήμέρες αύτές ϐρίσκεται στήν 'Αθήνα ό Ούγγρος τεχνικός της πάλης κ. Ματούρα, ποϋ παραδίδει μαθήματα πρακτικά καί ϑεωρητικά στούς "Ελληνες διαιτητές, κριτές καί παλαιστές.

Η ΜΙΚΤΗ ΟΜΑΔΑ ΒΟΛΛΕΥ

Ή μικτή όμάδα ϐόλλεϒ 'Αθηνών ϑά λάϐη μέρος σ' έναδιεθνές τουρνουά, ποϋ ϑά γίνη στήν 'Αγκυρα τόν άλλο μήνα.

ΤΡΙΑΘΛΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Την προσεχή Κυριακή (10 π.μ.) στό γυμναστήριο της 'Ακαδημίας Σωματικής 'Αγωγής ϑά γίνουν άγώνες τριαθλου γυναικών. Την ϊδια ήμέρα, όμοιοι άγώνες ϑά τελεσϑοϋν καί σέ άλλες πόλεις της 'Ελλάδος.

ΕΜΑΤΑΙΩΘΗ

Ή μετάϐασι των δέκα πρωταθλητών μας στή Δαμασκό ματαιώϑηκε, γιατί οί Συροι ϕαίνεται ότι ματαίωσαν το διεθνές μήτιγκ ποϋ είχαν όργανώσει.

ΑΝΑΝΕΩΣΙ

Το νέο σχέδιο διαιτησίας, ποϋ ψηϕίστηκε άπό μια είδική έπιτροπή καί ποϋ ϑά έγκριϑή όπωσδήποτε άπό τή γενική συνέλευσι της ΕΠΟ, δέν λύνει, κατά τή γνώμη μας το μεγάλο πρόϐλημα της διαιτησίας. Γιατί το πρόϐλημα δέν ϐρίσκεται στά σχέδια καί τούς κανόνες. Το πρόϐλημα είναι στα πρόσωπα, ποϋ διοικοϋν τή διαιτησία καί κυρίως στούς ίδιους τούς διαιτητές, ποϋ είναι στήν ένεργό δράσι. "Αν δέν άνανεωϑοϋν οί τελευταίοι αύτοί, μέ ατελέχη μορϕωμένα, ποϋ δέν άνήκουν σέ παρατάξεις καί σωματεία, δέ ϑά πρέπει νά περιμένουμε τίποτα. Δυστυχώς, το έπίπεδο των διαιτητών μας είναι χαμηλό. Πρέπει νά άνυψωϑή μέ καινούργια, όγιά πρόσωπα.

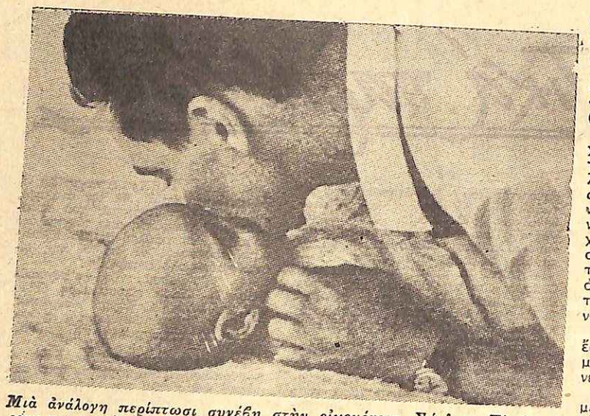

Μιὰ ἀνάλογη περίπτωσι συνέβη στὴν οἰκογένεια Σέρλοκ. Τὸ ἀγοράκι τους, ποὺ ἦταν πέντε μηνῶν, ἔπαιξε ἀσφυξία ἀπ' τὸ βῆχα κι' ἔπαψε νὰ ἀναπνέη. Ὁ πατέρας του τὸ ἔσωσε μὲ τὸ Φιλὶ τῆς Ζωῆς.

ΕΣΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ Μ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Τὸ κεριτσάκι δὲν ἀνάσαινε πιὰ καὶ παρουσίαζε ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου ἀπὸ ἠλεκτροπληξία

«Το φιλὶ τῆς ζωῆς» εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ἀποτελεσματικώτερες καὶ συγχρόνως ἁπλούστερες πρῶτες βοήθειες, ποὺ δίνονται σὲ περιπτώσεις πνιγμοῦ, ἠλεκτροπληξίας καὶ ἀσφυξίας. Ἀρκεῖ νὰ γείρουμε πίσω τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει πάψει νὰ ἀναπνέη, νὰ κολλήσουμε τὸ στόμα μας στὸ δικό του, ἀφοῦ τοῦ κλείσουμε τὴ μύτη μὲ τὸ μάγουλό μας, καὶ νὰ ἐκπνεύσουμε δυνατά. Ὕστερα ἐλευθερώνουμε τὸ στόμα, κρατῶντας πάντα κλειστὴ τὴ μύτη, καὶ κυττάζουμε νὰ δοῦμε ἂν πέρτη τὸ στῆθος του, δηλαδὴ ἂν οἱ πνεύμονές του ἀδειάζουν τὸν ἀέρα. Ἂν ὄχι, τοῦ σπρώχνουμε ἀκόμα πιὸ πίσω τὸ κεφάλι. Ὁ ρυθμὸς αὐτῆς τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς εἶναι δέκα ἀναπνοὲς στὸ λεπτὸ γιὰ ἕνα ἐνήλικο καὶ εἴκοσι γιὰ ἕνα παιδί.

Μά, ἂς ἀκούσουμε τὴ δραματικὴ ἱστορία τῆς κυρίας Μπέουλ Σούλλιβαν, ποὺ ἔσωσε γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ ζωὴ στὸ παιδί της μ' ἕνα τέτοιο φιλί. ὅπως τὴ διηγεῖται ἡ ἴδια:

«Δὲ φανταζόμουνα ποτὲ πὼς θὰ εὐλογοῦσα τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἄκουγα ἕνα παιδὶ νὰ κλαίη! Βλέπετε, ἔχω τέσσερα, κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ λείπει δὲν εἶναι φωνὲς καὶ κλάμματα, ἀλλὰ ἡσυχία. Κι' ὅμως...

»Ἡ "Αντζι εἶναι μόλις δυὸ χρόνων καὶ τὸ πιὸ ἄτακτο ἀπ' τὰ παιδιά μου. Ἐπειδὴ δὲν κάνει ποτὲ φασαρία, δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς πολὺ φρόνιμου μωροῦ. Μὰ ἀρκεῖ νὰ γυρίση κανεὶς τὸ κεφάλι του μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ προλάβη νὰ μουσκευτῆ ὁλόκληρη στὴ βρύση, ἢ νὰ ἀδειάση ὅλα τὰ ροῦχα ἀπ' τὰ συρτάρια.

»Ἐκεῖνη τὴ μέρα, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξεχάσω ποτέ — στὶς 9 Ἰουλίου 1963 — ἡ "Αντζι ἦταν ἀσυνήθιστα καλή. Εἶχε κοιμηθῆ ὅλο τ' ἀπόγευμα, μέχρι τὶς πέντε, κι' ἔτσι ἀποφάσισα νὰ μὴν τὴ βάλω νωρὶς στὸ κρεβάτι μὲ τὴ Ντέμπυ, ποὺ εἶναι τεσσάρων χρόνων, καὶ τὸ Μπίλλυ, τὸ μωρό, ἑφτὰ μηνῶν. Τὴν ἄφησα κοντὰ στὸ μεγαλύτερο γυιό μου, τὸν ἑφτάχρονο Γκόφφρεϋ, ποὺ ἔβλεπε τηλεόρασι, καὶ πῆγα στὴν κουζίνα νὰ πλύνω.

»Μετὰ ἀπὸ λίγο, τὴν εἶδα νὰ παρουσιάζεται στὴν πόρτα. Ξέροντας πόσο τῆς ἀρέσει νὰ βοηθᾶ, τῆς ἔδωσα μερικὰ ροῦχα, νὰ τὰ βάλη στὸν αὐτόματο στεγνωτήρα, κι' ὕστερα ἐβαλα μπρὸς τὴ μηχανή. Ἡ "Αντζι στεκόταν δίπλα μου καὶ περίμενε νὰ στεγνώσουν τὰ ροῦχα γιὰ νὰ τὰ βγάλω.

»Συνήθως, ἀφίνω τὸ στεγνωτῆρα νὰ δουλεύη τέσσερα λεπτά. Στὸ μεταξύ, ἄρχισα νὰ ξεπλένω στὸ νεροχύτη μερικὰ πιάτα.

»Ξαφνικά, κάτι, δὲν ξέρω τί, μ' ἔκανε νὰ κυττάξω πίσω μου. Ἡ "Αντζι ἀκουμποῦσε πάνω στὸ σκέπασμα τοῦ στεγνωτῆρα.

»— "Ελα, τῆς εἶπα, θὰ βγάλουμε τὰ ροῦχα τώρα.

»Δὲν κουνήθηκε καθόλου. Τὴν τράβηξα ἀπ' τὸ χέρι... Μόνο τότε, καθὼς σωριαζόταν στὸ πάτωμα, εἶδα τὸ πρόσωπό της. Ἦταν ἄσπρο σὰν κιμωλία. Τὰ μάτια της ἦταν κλειστὰ καὶ τὸ κεφαλάκι της κύλησε πίσω, σὰ μιᾶς κούκλας!

»Θυμᾶμαι πὼς οὐρλιαξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι. "Θέλω ν' ἀκούσουν ὅλοι πὼς χρειαζόμουνα βοήθεια. "Αρπαξα τὴν "Αντζι στὴν ἀγκαλιά μου καί, φωνάζοντας πάντα. ἔτρεξα στὴν πόρτα.

»Ὁ Γκόφφρεϋ, ποὺ δὲν ἤξερε τί συμβαίνει, ἔμπηξε κι' αὐτὸς τὶς φωνὲς καὶ μ' ἀκολούθησε.

»Ὥρμησα στὸ πιὸ κοντινὸ σπίτι, τῆς κυρίας Νὲλ Λώουσον, κι' ἄρχισα νὰ χτυπάω τὴν πόρτα σὰν τρελλή. Δὲν ξέρω τί σκεφτόμουνα ἐκείνες τὶς φοβερὲς στιγμές. Ὁ πανικός μου ἦταν τόσος, ποὺ ἴσως νὰ μὴ σκεφτόμουνα ἀπολύτως τίποτε...

»— "Αγγιξε τὸ πίσω μέρος τοῦ στεγνωτῆρα! φώναξα, μόλις μοῦ ἄνοιξε ἡ Νέλ.

»Θυμᾶμαι πὼς ἐπαναλάμβανα αὐτὴ τὴ φράσι, ὥσπου μ' ἔβαλε νὰ καθήσω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μοῦ ἔφερε μιὰ κουβέρτα νὰ τυλίξω τὸ ἀναίσθητο καριτσάκι μου. Καταλάβαινα πὼς ἡ "Αντζι ἔπρεπε νὰ εἶχε πάθει ἠλεκτροπληξία.

»Τὸ δωμάτιο γέμισε σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ γείτονες. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη κι' ἄκουσα κάποιον νὰ μουρμουρίζη πὼς τὸ παιδὶ ἦταν νεκρό. Αὐτὸ πίστευα κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ σκεφτῶ... Δὲν ἦταν δυνατόν, δὲν ἔπρεπε!

»Χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἔσφιξα τὰ μάγουλα τῆς "Αντζι, κάνοντας τὸ στόμα της ν' ἀνοίξη. Καὶ τότε θυμήθηκα τὸ Φιλὶ τῆς Ζωῆς! Κάπου εἶχα διαβάσει γι' αὐτό, χωρὶς νὰ φαντάζωμαι πὼς θὰ μοῦ χρειαζόταν ποτέ. "Εσκυψα καὶ κόλλησα τὸ στόμα μου στὸ δικό της, ἀνασαίνοντας ὅσο πιὸ βαθιὰ μποροῦσα.

»Εἶδα τὸ δέρμα γύρω ἀπ' τὰ χείλια της νὰ χρωματίζεται σιγὰ-σιγά... καὶ κόντεψε νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴ χαρά μου. Συνέχισα καί, μετὰ ἀπὸ λίγο, τὴν ἔνοιωσα νὰ κάνη μιὰ ἐλαφρειὰ κίνησι μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου ὑποχωροῦσε λίγο-λίγο ἀπ' τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάγουλά της. Κι' ἐνῶ πάλευα ἀκόμα ἀνάμεσα στὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀπελπισία, ἄκουσα ἕνα μοναδικό, πνιγμένο κλάμα!

»Ἦταν ὁ πιὸ γλυκὸς ἦχος, ποὺ ἔφτασε ποτὲ στ' αὐτιά μου. Σήμαινε πὼς ἡ "Αντζι μου δὲν ἦταν νεκρή!

»Ἡ Νὲλ εἶχε εἰδοποιήσει, στὸ μεταξύ, τὸ ἀσθενοφόρο καί, μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἤμαστε στὸ νοσοκομεῖο. Κρατοῦσα τὴν "Αντζι, ἐνῶ ὁ γιατρὸς τὴν ἐξέταζε. Τώρα ἀνάσαινε κανονικά, ἀλλὰ φαινόταν κοιμισμένη. Εἶχε πάθει σόκ.

»Τέλος, ὁ γιατρὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε χαμογελώντας, κάτι ποὺ θὰ τὸ θυμάμαι πάντα:

»— Κυρία μου, ἀπόψε σώσατε τὴ ζωὴ τῆς κορούλας σας!

»Τὴν ἑπομένη, ὁ ἠλεκτρολόγος, ποὺ ἦρθε νὰ διορθώση τὸ στεγνωτῆρα, μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε γίνει μιὰ ἔνωσι καὶ πὼς ἡ "Αντζι εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι της σὲ κάποιο μέρος, ποὺ εἶχε γδαρθῆ ἡ μονωτικὴ μπογιά. «Μιὰ περίπτωσι στὸ ἑκατομμύριο», μοῦ εἶπε.

»Ἡ "Αντζι ἔμεινε πέντε βδομάδες στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ ἀριστερό της χέρι εἶχε ἕνα βαθὺ ἔγκαυμα καὶ χρειάστηκε νὰ τῆς κάνουν μεταμόσχευσι δέρματος.

»Τώρα πιὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ κι' ἡ φοβερή της περιπέτεια δὲ μοῦ ἄφησε παρὰ μιὰ συγκλονιστικὴ ἀνάμνησι, μαζί μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ὅλοι πρέπει νὰ μάθουν νὰ δίνουν τὸ Φιλὶ τῆς Ζωῆς».

✪✪

Πολύγαμες

Ποιός δὲ γνωρίζει τὸ παλιὸ ρητό: «Παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι' ἂς εἶν' καὶ μπαλωμένο»; Ὁ Ἰταλὸς ναυτικὸς Ὀμπέρτο Ράνια τὸ ἐφάρμοσε κανονικὰ πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια στὴ Σικελία, ὅταν παντρεύτηκε τὴν Τζιουζεππίνα Μιλάτσο, ποὺ εἶναι σήμερα σαράντα χρόνων. Μὰ τὸ 1948, κουρασμένος ἀπὸ τὴ συζυγικὴ ζωή, πῆγε στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη γιὰ μιὰ τρυφερὴ σύζυγο καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀναζητήση ἐκεῖ πέρα. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ὅμως τοῦ παρουσιάστηκε ἀκριβῶς ἕξη φορές. Δυὸ στὸ Λὸς Ἀντζελες, δυὸ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Καλιφορνίας, μιὰ στὴν Ἀριζόνα καὶ μιὰ στὸ Μεξικό. Κάθε φορὰ ὁ Ράνια παντρευόταν ἄλλη γυναίκα. "Οταν πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς πολύγαμος ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του καὶ ἀνακάλυψε ὅτι ἡ Ἰταλίδα σύζυγός του, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε ἐγκαταστασθῆ στὴ Γένοβα, δὲν τοῦ εἶχε μείνει πιστή, τῆς ἔκανε μήνυσι ἐπὶ ἀπιστίᾳ. Στὸ δικαστήριο ὅμως ἀποκαλύφθηκε ὅλη ἡ ἱστορία του καὶ οἱ ἀμερικάνικοι γάμοι του. Ἐπειδὴ ὡστόσο οἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν ἦταν ἀναγνωρισμένοι στὴν Ἰταλία, ὁ Ράνια δὲ δικάστηκε ὡς πολύγαμος. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς συζύγου του, τὸ δικαστήριο τὴ θεώρησε δικαιολογημένη, γιατὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε ἐγκαταλειφθῆ ἀδίκως καὶ χωρὶς νὰ ἔχη, γιὰ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια, εἰδήσεις ἀπὸ τὸ σύζυγό της. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ κάνει ἐντύπωσι εἶναι ἡ ἀπαίτησι τοῦ Ράνια. "Ηθελε νὰ τὸν περιμένη ἡ σύζυγός του πιστή, ἐνῶ ἐκεῖνος στὸ μεταξύ, εἶχε παντρευτῆ μὲ ἕξη ἄλλες!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

"Ανω—κάτω σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1) ΕΤ — ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ — ΚΑ. 2) ΚΑΤΑΨΙΑ — ΒΑΣΙΜΟΣ. 3) ΠΑΡΙΣ — ΛΙΚΕΡ. 4) ΜΙΔΑΣ — ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ. 5) ΕΙ — ΧΑΡΑΜΑ — ΑΤΕ. 6) ΝΑ — ΤΣΑΛΙΜΙ — ΣΛ. 7) ΡΗΑ — ΙΣΑ — ΠΑΝΙΑ. 8) ΕΦΕΣΙΣ — ΠΑΡΙΑΣ. 9) ΛΕΞΙΣ — ΜΙΑ — ΝΑΣ. 10) ΣΙ — ΚΑΣΙΝΟΝ — ΤΟ. 11) ΟΔΕ — ΑΡΙΜΑΝ — ΑΡ. 12) ΝΟΜΑΔΙΚΟΣ — ΑΛΕΚΑ. 13) ΜΙΜΟΣ — ΑΜΩΜΑ. 14) ΜΑΛΑΞΙΣ — ΤΡΟΜΑΡΑ. 15) ΜΙ — ΚΑΣΙΔΙΑΡΑ — ΥΕ.

Καθέτως:

1) ΕΚ — ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ — ΜΜ. 2) ΤΑΠΙ — ΦΕΙΔΟΜΑΙ. 3) ΤΑΔΕΣΙΣ — ΕΜΙΛ. 4) ΠΑΡΑΙΤΗΣΑΤΑΙ — ΑΜΑΚ. 5) ΑΨΙΣ — ΧΑ — ΚΡΙΣΙΣ. 6) ΡΙΣ — — ΜΑΪΚ — ΣΙ. 7) ΑΑ — ΠΑΜ — ΣΜΟΣ. 9) ΥΒ — ΡΑΜΑ — ΑΙΑΡΑ. 11) ΑΣΙΤΑ — ΠΑΝΟ — ΑΛΩΜΑ. 12) ΣΙΚΑ — ΠΑΡΑΝΑΜΑ. 14) ΚΟΡΙΤΣΙΑ — ΚΑΡΥ. 15) ΑΣ — ΣΕΛΑΣΦΟΡΑ — ΑΕ.

Σωστὸ — λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (146 μέτρα). 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΛΑΘΟΣ (Η Γαλλία). 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΣΩΣΤΟ (3000 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, 6000 ἀπὸ τὴν Ἀσία. 7) ΛΑΘΟΣ (μόνο τὸ 20%. Τὸ 50% χρησιμοποιεῖται γιὰ τεχνικοὺς σκοποὺς καὶ τὸ ὑπόλοιπο χάνεται κατὰ τὴν ἐπεξεργασία). 8) ΛΑΘΟΣ (εἶναι ἁπλὸ μέταλλο). 9) ΣΩΣΤΟ (Εὐρώπη, Ἀσία καὶ Ἀφρική). 10) ΣΩΣΤΟ (33½ ὧρες). 11) ΛΑΘΟΣ (1453). 12) ΣΩΣΤΟ.

Στοιχειόγριφος

Ἀστεῖσμός — ἀστερισμός.

Λεξίγριφος

Κόσσυφος (Κῶς—Σὺ—Φῶς).

Τονόγριφος

Λίλλη — Λιλή.

Δυὸ εἰκόνες: 7 ὁμοιότητες

1) Τὸ χερούλι τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὸ παραθυράκι τοῦ τροχόσπιτου. 2) Ἡ κοτσίδα τοῦ Κινέζου καὶ τὸ πανὶ τοῦ νέζου καὶ ἡ πίπα. 4) Τὸ ἑλικοειδὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς πολυθρόνας. 5) Τὸ κινέζικο γράμμα στὴν ἐπιγραφὴ δεξιὰ καὶ τὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου, δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο. 6) Τὸ δεξιὸ φτερὸ τῆς κόττας καὶ ἕνα τῶν τριῶν τὰ σχήματα τοῦ νεροῦ, πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα. 7) Ἡ σκιὰ τῆς κόττας καὶ ἡ μαύρη σκιά, μπροστὰ στὴν πολυθρόνα.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 978 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΚΑΤΑΚΑΘΕΙ — ΣΑΜ. 2) ΚΑΡΙΣ — ΛΑΟΣ — ΕΑΡ — ΣΤΑΣΙΣ — ΤΒΕΡ. 3) ΡΙΠΗ — ΥΒΟΣ — ΔΕΙΡΑΣ. 4) ΕΝΟΧΗ — ΕΣ — ΜΟΝΑ — ΧΑΛΑΜ. 6) ΣΟΡΕΛ — ΠΑΣΟ — ΒΑΤΑ. 7) ΣΩΝ — ΜΑΜ — ΣΤΟΠ. 8) ΑΑΤ — ΣΑΜΑΡΑΣ — ΚΑΛΑΙ. 9) ΜΑΑΣ — ΑΡΑΣ — ΚΑΛΑΙ. 10) ΕΚΤΩΡ — ΣΑΚΑΛΗΣ — ΣΑΙΝ. ΣΩΑ. 11) ΙΕΡΑ — ΚΑΒΑΣΗΣ 12) ΙΣΟΣ — ΡΟΔΝ — ΤΟΜ. 13) ΚΩΣ — ΠΑΙΣ — ΥΑΛΟΣ — ΝΙΑΝ. 14) ΟΡ — ΣΟΑ — ΜΑΙΝ — ΖΑΝΕ. 15) ΣΟΦΙΤΑ — ΜΑΙΝΗΑ — ΛΟΑ. 16) ΣΟΤΟ — ΚΑΝΕ — ΜΕΝΟΥ. 17) ΝΥΝ — ΛΑΘΡΑΙΟΣ.

Καθέτως:

1) ΕΡΕ — ΑΜΕΡΙΚΟΣ. 2) ΚΑΙ·Ν — ΚΛΑΚ — ΣΩΡΟΣ. 3) ΚΑΡΠΟΣ — ΤΑΤΙΟΣ — ΦΟΝ. 4) ΑΡ — ΗΧΟΣ — ΣΩΕΣ — ΣΙΠΟΤΟΝ. 6) ΑΣΤΥ — ΡΡ — ΕΝΑΣ — ΑΡΑΔΑ. 7) ΑΒΕΛ — ΜΑΚ — ΟΙΑ. 8) ΑΑΣΟΣ — ΜΑΚΑΡΑΣ — ΡΑΛΝΑ. 10) ΙΟΣ — ΠΑΡΑΒΑΝ — ΜΑΙΑΦΕΘ. 11) ΜΕΣ — ΔΑΜΑΛΑΣ — ΝΙΑ. 12) ΔΟΚΟΣ — ΣΗΣ — ΥΝΗΜΑ. 13) ΣΤΕΝΑ — ΤΚ — ΣΟΛΑ — ΛΕΪ. 14) ΑΒΙΑ — ΒΟΑΣ — ΜΟΝΖ — ΝΟ. 15) ΜΕΡ — ΛΑΠΑΑΣ — ΣΙΑΛΟΣ. 16) ΡΑΧΑΤ — ΑΙΩΝ — ΑΝΟΥ. 17) ΣΑΜΑΡΙΝΑ — ΝΕΑ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ἰατρὸς κ. Α. Λ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Σπαχὴν Διονύσιον, Ἐνταῦθα, Κυριάκην Ἰωάν., Πάτρας, Χριστόπουλον Δημήτρ., Τρίπολις καὶ Ἀσπασίαν Σώχου, Ἐνταῦθα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Λουΐζα Κωνσταντινίδου, Γερμανοῦ Π. Πατρῶν Νο 67, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴ Σπάρτη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Δημητράκης Ι. Καγιάτος, φ)δι Ταχ. Κιθ. 114, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Χαραλάμπους Π. Χαραλάμπους, Χανδριά, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ — ποστάλ.

Ὁ Νῖκος Σοφοκλέους, Ντοστογιέβσκα Νο 4Α, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι, ὁ Νέστορας Εὐσταθίου, (18 χρόνων), καὶ ὁ Ν. Βασιλείου, (18 χρόνων), Ἐπισκοπή, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Φίλιππος Παρασκευᾶς, (18 χρόνων), Ρούσβελτ, Νο 7, Βαρώσια, Κύπρος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀνδρέας Τριγγή, (19 χρόνων), Ἅγιος Ἐπίκτητος, Κυρήνεια, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἄκης Τριανταφυλλίδης, Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σ. Σαββίδης, Καπερούτα, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Σωτήρακης Σωτηρίου, Ξενονοπούλου 3, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14 — 16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Στυλιανοῦ Γεωργίου Χριστοφόρου, Κάτω Περβόλια, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17 — 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Κώστας Χαραλάμπους καὶ ὁ Κ. Χρυσοστόμου, (18 χρόνων), Πέρα-Ὀρεινή, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15 — 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Λιάνα Μαγνήσαλη, (19 χρόνων), Ἀνκύρας Νο 5, Νίκαια, Ἀττική, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ ἐξαδέλφες, ἡ Δήμητρα Βλάχου καὶ ἡ Σοφία Κατσογιάννη, Λάρνακος Νο 25, Ἀχαρνῶν, Ἀθῆναι, GRECE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἀλμπέρτο Κονζάλες, Ἀκτὴ Κανάρη 5, Ρόδος, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν Ἰσπανικὴ, ἀγγλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ὀρηγόριος Ἐλπιδοφόρος, Ὀθωνος Νο 10, Πλατεῖα Συντάγματος, Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σοβαρῆς γνωριμίας.

Ὁ Στέλιος Ντινούδης, (19 χρόνων), Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ Νο 8, Σέρραι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νῖκος Μπίσκας, (19 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Γιαννουλόπουλος, (23 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικὸν, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Εὐάγγελος Ἀνωγιάτης, Πάροδος Μεγαλοπόλεως 11, Ἁγία Ἐλεοῦσα, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἡλίας Καραγκούνης, Ἀχλάδι, Στυλίς, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τώνης Ροδῆς, (29 χρόνων), Φλωρίνης Νο 30, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Γεώργιος Μπαλτζῆς, POSTE RESTANTE, Ταχυδρομεῖον Ἀττικῆς, Ἀθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Σ. Βεζυρέλλης, Μόλυβος, Μυτιλήνη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ φιλικῆς γνωριμίας.

Καταργεῖ τὸ γῆρας, ρυτίδας, νεῦρα ξαναδίνει νεότητα, σφρίγος, εὐεξία

«LAIDABEILLE»

Φυσικὸν προϊὸν Βασιλικοῦ Πολτοῦ συμπεπυκνωμένον πενταπλάσιον ἐκ τῶν ἀρίστων μελισσῶν τῆς περιοχῆς Landais - Clere - Les Pins (Indre et Loire) συσκευασμένον εἰς σφραγισμένα κυτία τῶν 26 φυσίγγων πασίμων.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα Μπακοκοῦ, πλατεῖα Ὁμονοίας, Βαγενᾶ - Κολοκυθᾶ Λευκούργου 7, Ραυτοπούλου, Ἀμπελόκηποι καὶ Ἀποκλειστ. Ἑλλάδος Κ. Σκουρτέλλης Σταδίου 31, τηλ. 235.346.

Τὸ «LAIDABEILLE» ἔχει ἀξιόλογον ρυθμιστικὴν ἐνέργειαν, ἐπὶ τῆς ὀρέξεως γενικῶς καὶ ἰδίως εἰς ἄτομα ὧν ἡ ὄρεξις ἔχει διαταραχθῆ ἐκ ψυχικῶν λόγων, ἐπίσης εἰς περιπτώσεις ἀναρρωνύντων συνεπείᾳ σοβαρᾶς ἀσθενείας, ἐπιταχύνει τὴν ἐπανάκτησιν τῶν δυνάμεων καὶ τῆς φυσικῆς ψυχικῆς καταστάσεως, προλαμβάνει τὴν τόσο συνήθη εἰς γυναῖκας κοπτωρίτιδα, παρέχει σταθερὰν αὔξησιν βάρους εἰς νέα παιδιὰ παρουσιάζοντα ἐλαττωματικὸν ὑποσιτισμὸν καὶ ἐπιτρέφει θελτίωσιν τῶν συνθηκῶν γενικῆς τοῦ ὀργανισμοῦ, ρύθμισιν τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, φυσικοποίησιν τῆς διαθέσεως, καλυτέραν ἀπόδοσιν τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς ἐργασίας κλπ. λόγῳ τῆς ἐνισχύσεως τῶν διαφόρων φυσικῶν ἐνεργειῶν, ἐνδείκνυται δὲ καὶ διὰ τὴν τόνωσιν τοῦ στήθους διὰ τὰς καθυστερημένας καὶ σὺν χεῖαν ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους τὰ προλαμβάνη τὴν Λευκαιμίαν τοῖς ἄλλοις ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ

μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 12—16 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ζητοῦν καὶ ἡ DAFNI ALEXANDROPOULOU καὶ ἡ EGLI SAMNOU, γιὰ τὶς ὁποῖες ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνση. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ ἀδελφὲς ἡ SILVANA καὶ ἡ KAMELIA, POSTE RESTANTE. CAMP CESAR ALEXANDRIE, EGTPTE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ K. SANTOU, 19 GRAFTON RD., KENTISH TOWN LONDON N. W. 5., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 26—30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ MARIA, (17 χρόνων) καὶ ἡ LENA, (20 χρόνων), IRRET PASA SOK No 55 12 BOMONTI TURKITE, ISTANBUL, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20 — 29 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ G. MIKROPOULOS καὶ ὁ E. GORTIKIDES, 86 RUE GALILEE SARTROUVILLE SEINE PARIS, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη..

Ὁ G. VIAMPOURANIS, 15 AFFLECK STREET LONDON N. I. ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 18—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Α. NIKOLOUDAKIS, 72 ERB ST. E. WATERLOO ONT. CANADA, (21 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μιὰ νέα ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, ἀπὸ τὰ νησιὰ τὴν Κύπρο ἢ τὰ Ἰωάννινα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ CHRISTOS GIORDANIS καὶ ὁ MARCOS DIAMANDIS, WILH WERHAHN ABT HORREMER BRIKETT FABRIK 5158 HOREM BEZ KÖLN, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ PANAYIOTIS GLIKAKIS, LUDWISHAFEN REH. GU. 527)23 GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ D. TZORTZIS, (24 χρόνων), 142 LAURIER W. MONTREAL, CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ APOSTOLOS ANTIPAS, ἢ E. TSOUKAS καὶ ὁ D. XENOPOULOS MUNCHEN 45, SCHLEISSHEIMER STRASSE 381)1 GERMANY, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—28 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν καὶ ἐντυπώσεων.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὸ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἔξυπνο νόμιζε ὁ δικηγόρος τὸν ἑαυτό του. Φαίνεται πὼς συμβαδίζει ἡ ἐξυπνάδα μὲ τὸ ἐπάγγελμα. Βρῆκε ὅμως νὰ κάμη ἐπίδειξι τῆς ἐξυπνάδας του... Ὁ Θεὸς μας τὴν ἔδωσε, ὅ,τι ἐξυπνάδα κι' ἂν ἔχωμε. Καλὰ νὰ τὴ δείχνουμε ἀνάμεσα στοὺς συνανθρώπους μας. Ὅταν ὅμως τὴν ἐπιδεικνύουμε σ' Ἐκεῖνον ποὺ μας τὴν ἔδωσε, τότε δείχνουμε πόσο λίγη πραγματικὰ ἔχουμε.

Καὶ σηκώθηκε κάποιος νομικὸς γιὰ νὰ πειράξη τὸν Χριστόν. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ συντροφιά του. Φαίνεται νὰ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι ποὺ ἄκουαν. Ποιό ἄραγε ἦταν τὸ ἐλατήριο τοῦ νομικοῦ αὐτοῦ; Φοβούμεθα μήπως ἦταν νὰ δείξη στοὺς ἄλλους, πόσα ἤξαιρε καὶ πόσον ἀμαθὴς ἦταν ὁ Χριστός. Ἂν τὸ ἐλατήριο του ἦταν πραγματικὰ ἡ ἀπόκτησις τῆς αἰωνίου ζωῆς, δὲ θὰ τοῦ τὴν ἀρνιόταν ὁ Χριστός. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τοῦ ἐλατηρίου. Τὸ ὅτι θέλεις νὰ πλησιάσης τὸν Χριστόν, δὲν εἶναι τόσον σπουδαῖον ὅσον τὸ γιατί. Γιατί πηγαίνεις στὴν Ἐκκλησία; Τὸ ὅτι πηγαίνεις δὲν εἶναι καὶ τόσο σημαντικό, ἀλλὰ τὸ γιατὶ πηγαίνεις.

Ἕνας γλύπτης ἐκαλλιτέχνησε ἕνα θαυμάσιο ἄγαλμα. Τὸ εἶδε κάποιος καὶ ἀπογοητευμένος ἐξέφρασε τὴ γνώμη, ὅτι τοῦ ἔλειπε ἡ συμμετρία. «Ἄ, σὺ δὲν μπορεῖς νὰ δῆς τὸ ἄγαλμα ὅπως τὸ βλέπω ἐγώ. Ἔδῶ στὰ πόδια τοῦ ἀγάλματος, εἶναι ἕνα μέρος γιὰ νὰ γονατίσης καὶ γονατισμένος ἀμα δῆς πρὸς τὰ ἄνω, θὰ δῆς μιὰ θαυμασία συμμετρική, γοητευτικὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ». Τὸ ἔκαμε. Ὁποία ἀλλαγὴ στὸ τί εἶδε. Τὸ πᾶν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴ δικιά του στάσι. Ὁ Χριστὸς εἶναι πάντα ὁ Ἴδιος γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Φαίνεται ὅμως διαφορετικὸς ἀνάλογα μὲ τὴ στάσι ποὺ παίρνουμε ἀπέναντί Του. Γιὰ νὰ ζωντανέψη ὁ Χριστὸς στὴ ζωή σου, εἶναι ἀναγκὴ νὰ ταφῆς. Ἢ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος θὰ ζήση.

Ἕνα κοριτσάκι ἐπισκέφθηκε μιὰ φίλη του. Πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι που τὴν ἔβαλαν νὰ κοιμηθῆ, ἦταν μιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἀπέναντι ἦταν ἕνας καθρέπτης. Ἐνῶ ἦταν πλαισιαμένη ἡ μικρούλα, μποροῦσε νὰ δῆ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στὸν καθρέπτη. Σηκώθηκε γιὰ νὰ δῆ τὴν εἰκόνα καλύτερα στὸν καθρέπτη. «Κύττα, μαμά. Χάθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τώρα βλέπω τὸν ἑαυτό μου στὸν καθρέπτη». Ξαναπλάγιασε. Νά πάλι ὁ Χριστὸς στὸν καθρέπτη. Ὅταν ἦταν καθισμένη, ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της. Ὅταν πλάγιαζε, ἔβλεπε τὸν Χριστό. Ὅταν ὁ ἑαυτός της παρεμβάλλετο, χανόταν ὁ Χριστός. Αὐτὸ ἔδωσε μιὰ θαυμασία εὐκαιρία στὴ μητέρα της, νὰ τῆς ἐξηγήση ἕνα σπουδαῖο μάθημα: ὅτι ὁ ἐγωκεντρικός, ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος, δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τὸν Χριστόν.

Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ ἀνθρώπου μπροστὰ στὸν Χριστό, συχνὰ ἀποδεικνύεται βλακεία. Σαρκαστικὰ ὁ δικηγόρος ρώτησε τὸν Χριστό: Διδάσκαλε, τί πράξας θέλω κληρονομήσει ζωὴν αἰώνιον;» Πῶς πιάνονται οἱ ὑποκριταί. Ἂν πραγματικὰ Τὸν θεωροῦσε δάσκαλο ἄξιο τὸν Χριστὸ δὲν θὰ Τὸν πείραζε. Τὴ σοφία τῶν ἀνθρώπων, ὁ Θεὸς τὴν μωραίνει. Νόμιζε ὁ νομικός, ὅτι μπροστά του εἶχε κάποιο φιλόδοξο ἄνθρωπο ποὺ οὔτε τὸν Ἴδιο τὸν ἑαυτό του, οὔτε τοὺς ἄλλους θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήση. «Πές μου, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω ζωὴ αἰώνιο!»

Καὶ στὴν ἐρώτησί του ἀκόμη, φαίνεται ἡ μεγάλη του πίστις στὸν ἑαυτό του. Νόμιζε πὼς ἡ αἰώνια ζωή, ἦταν κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κερδίση μὲ κάποια δική του προσπάθεια. «Τί νὰ κάμω;» Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχεις αἰώνια ζωή, δηλαδὴ τὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ, εἶσαι νεκρός. Ἂν εἶχε τὴν αἰώνια ζωή, δὲν θὰ ρωτοῦσε κάν πὼς νὰ τὴν ἀποκτήση. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Αἰσθάνεται τὸ κενὸ τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ βρῆ κατὶ νὰ κάνη ὁ Ἴδιος γιὰ νὰ τὸ πληρώση. «Τί νὰ κάμω;» Ἕνα ἀπὸ τὰ ψέμματα ποὺ ὁ Σατανᾶς κατώρθωσε νὰ κάμη τὸν ἄνθρωπο νὰ πιστεύση, εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ σώση τὸν ἑαυτό του. Ὁ σοφὸς Πασκὰλ κάποτε εἶπε: «Ὑπάρχουν δύο εἴδων ἄνθρωποι, οἱ δίκαιοι ποὺ πιστεύουν ὅτι εἶναι ἁμαρτωλοί, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι εἶναι δίκαιοι». Ἡ αὐτοδικαιοσύνη καὶ ἡ αὐτοσωτηρία. Τί τρομερὰ πράγματα. Ἀποδεικνύουν τὴν βλακεία τῆς ἀνθρωπίνης ἐξυπνάδας.

Ὠνειρεύτηκε κάποιος ὅτι κατεσκεύαζε μιὰ σκάλα, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τελείωνε στὸν οὐρανό. Ὅταν ἔκαμνε κάτι τὸ καλό, νά σου κι' ἀνέβαινε τὴ σκάλα δυὸ - τρία μέτρα. Οἱ μεγάλες φιλανθρωπίες τὸν ἀνέβαζαν πολὺ ψηλότερα. Νόμιζε πὼς βρισκόταν στὰ πρόθυρα τοῦ Παραδείσου ἀνεβαίνοντας λίγο - λίγο μὲ τὰ καλὰ ποὺ ἔκανε στὴ γῆ. Ἀλλὰ ἔξαφνα ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ πηδήση στὸν Παράδεισο, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ λέη: «Ἀληθῶς, ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅστις δὲν εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλ' ἀναβαίνει ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος εἶναι κλέπτης καὶ λῃστής». Πάει ἡ σκάλα. Κρημνίστηκε. Ξύπνησε ὁ ὀνειροπόλος, ἔτοιμος νὰ ἐμπιστευθῆ ὄχι σὲ κανένα ἔργο δικό του γιὰ τὰ γονατίσματα, ἀλλὰ στὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς τὸ διακηρύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Διότι κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ σας, Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐχὶ ἐξ ἔργων, διὰ νὰ μὴ καυχηθῆ τις» (Ἐφεσίους β' 8—9).

Πρόσεξε μήπως στὸ τέλος τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς σου, ἀπογοητευθῆς οἰκτρά, λόγω τοῦ ὅτι, τὴ ζωή σου τὴ στήριξες ἀποκλειστικὰ μονάχα στὴ δική σου ἐξυπνάδα.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 Ἀθήνας.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφ. 614.620

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας δέχεται ὡς καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀ. Χαρνῶν 98. Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810-760.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΠΕΙΡΑΤΙΝΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΙΚΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τὶς θάλασσες τῆς Κίνας λυμαίνονται ἀκόμα καὶ σήμερα πειρατὲς ἤ, μᾶλλον, ληστὲς τῆς θάλασσας. Ὅλα τὰ μεγάλα πλοῖα, ποὺ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ νερὰ εἶναι ἐνισχυμένα γιὰ νὰ προστατεύεται τὸ πλήρωμα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν Κινέζων πειρατῶν. Ὁ πρῶτος κι' ὁ δεύτερος πλοίαρχος ἐκτελοῦν τὴ βάρδια τους ἔχοντας πάντα δίπλα τους ἕνα ὅπλο. Ὅλα σχεδὸν τὰ πλοῖα εἶναι ἐφοδιασμένα μὲ ἕνα κανόνι, τοποθετημένο στὸ πιὸ κατάλληλο σημεῖο. Παρ' ὅλα αὐτά, κάθε χρόνο, οἱ κίτρινοι ληστὲς βρίσκουν τὸν τρόπο νὰ συγκεντρώσουν πολλὰ λάφυρα ἀπὸ τὶς ἐπιδρομές τους.

Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα παρσμθι περασμένων καιρῶν, ἀλλὰ γιὰ κάτι, ποὺ συμβαίνει στὶς μέρες μας, παρ' ὅλο, ποὺ μπορεῖ νὰ φαίνεται σὰν ἀπίστευτο. Στὸν κόλπο τοῦ Μπιάς καὶ σὲ μερικὰ νησιά, καλὰ ὀχυρωμένα, στὰ νότια τοῦ Πὲρλ Ρίβερ, οἱ πειρατὲς ἔχουν τὰ ὁρμητήριά τους. Τὰ ἐπιθετικά τους πλοιάρια εἶναι ἐφοδιασμένα μὲ ἰσχυρότατα μοτέρ, καὶ μποροῦν νὰ φτάσουν καὶ νὰ συλλάβουν ὁποιοδήποτε ἐμπορικὸ πλοῖο. Ἔκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶναι καὶ ἐφοδιασμένα μὲ καυόνια καὶ πολυβόλα μοντέρνου τύπου, ποὺ ἀπειλοῦν μὲ καταβύθισι τὸ πλοῖο, ποὺ ἀρνεῖται νὰ παραδοθῆ.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ θὰ φανῆ πολὺ πιὸ παράξενο ἀπὸ τὴν ὕπαρξη πειρατῶν σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν τὴ σημερινή, εἶναι, ὅτι οἱ κίτρινοι αὐτοὶ ληστὲς ἔχουν γιὰ ἀρχηγό τους μιὰ γοητευτικὴ γυναίκα, τὴ μαντάμ Βόνγκ.

Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες, ποὺ ἔχει καταρθώσει νὰ συγκεντρώση ἡ ἀστυνομία γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη γυναίκα, ἡ μαντάμ Βόνγκ ἄρχισε τὴν καρριέρα της σὰν ἐπαγγελματίας μπαλαρίνα στὴν Κατόνγκ. Τότε ἦταν μιὰ χαριτωμένη Κινεζούλα, μιὰ ἀνόλαφρη πεταλούδα τοῦ παλκοσένικου, ποὺ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι λίγα χρόνια ἀργότερα, θὰ μεταμορφωνόταν σὲ μιὰ σκληρὴ ἀρχιπειρατίνα, σὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ μὲ τὴ σιδερένια της θέλησι θὰ κατώρθωνε νὰ κρατάη κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές της χίλιους ὀχτακόσιους ληστὲς θαλασσόλυκους.

Στὸν καινούργιο αὐτὸ δρόμο, ποὺ ἡ Κινεζούλα χορεύτρια βρῆκε ἀναπάντεχα τὴν ἀληθινή της καρριέρα, τὴν ὡδήγησε ὁ γάμος της μὲ τὸ Βόνγκ Κούνγκιτ. Ὁ γάμος τους ἔγινε τὸ 1939. Ὁ Κούνγκιτ ἦταν μέλος τῆς Κεντρικῆς Κινεζικῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλά, κάτω ἀπὸ τὴν ἀξιοπρεπῆ αὐτὴ θέσι του, ἔκρυβε ἕνα ἄλλο ἐπάγγελμα, τοῦ πειρατῆ.

Ἡ κυρία Βόνγκ, ὅταν ἀνεκάλυψε μὲ ποιὸ τρόπο κατώρθωνε ὁ σύζυγός της νὰ τῆς ἐξασφαλίζη μιὰ πολυτελῆ ζωή, δὲν ἔδειξε καθόλου ἔκπληξι. Ἀντίθετα, μάλιστα, σὰ ρωμαντικὴ κοπέλλα, ποὺ ἦταν, βρῆκε πὼς τὸ κρυφὸ ἐπάγγελμά του ἦταν πιὸ γοητευτικὸ ἀπὸ τὸ ἐπίσημο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, μὲ τὴ γυναικεία πονηριά της, σκέφτηκε πὼς τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ ρωμαντικό, ἦταν καὶ πολὺ πρακτικό, ἀφοῦ ἀπέδιδε τόσα πλούτη καὶ μάλιστα χωρὶς πολὺ κόπο.

Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ παρακινῆ τὸ σύζυγό της νὰ ἐπεκτείνη περισσότερο τὶς πειρατικὲς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ τὶς παρακορδεύη ἀπὸ πιὸ κοντά. Καὶ ἐδεῖξε τόση ἱκανότητα στὸ ἔργο αὐτό, ὥστε, γύρω στὸ 1946, ὁ Βόνγκ Κούνγκιτ εἶχε γίνει ὁ ἀναμφισβήτητος «Βασιλιὰς» τῶν πειρατῶν τοῦ κόλπου τοῦ Μπιάς. Ἡ περιουσία του ὑπολογιζόταν σὲ 80 ἑκατομμύρια κινέζικα δολλάρια.

Στὸ μεταξύ, ἡ κυρία Βόνγκ εἶχε κατορθώσει νὰ γίνη τὸ δεξὶ χέρι τοῦ συζύγου της. Αὐτὴ μεχρὶ τοῦ συζύγου της. Αὐτὴ μελετοῦσε τὰ σχέδια ἐπιθέσεως καὶ στεκόταν πάντα δίπλα του σὰν «πρωτοπαλλήκαρο».

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔφτασε καὶ γιὰ τὸ Βόνγκ τὸ Βατερλώ του. Εἶχε ἐπιτεθῆ μὲ τὴ συμμορία του σ' ἕνα ἐμπορικό, ποὺ φαινόταν ἐντελῶς ἀνυπεράσπιστο.

Μά, μόλις ὁ Βόνγκ καὶ οἱ ἄνθρωποί του ρίχτηκαν πάνω στὸ πλοῖο, εἶδαν νὰ πηδοῦν ἀπὸ κάθε σημεῖο του ἀμέτρητοι Ἄγγλοι κομμάντος, ποὺ ἦταν κρυμμένοι μέχρι τότε καὶ εἶχαν τὴν ἀποστολὴ νὰ προστατέψουν τὸ ἐμπορικὸ ἀπὸ τοὺς πειρατές.

Ὁ Βόνγκ προσπάθησε νὰ ξεφύγη, πέφτοντας στὴ θάλασσα. Μὰ ἕνας κομμάντος κατώρθωσε νὰ τοῦ στείλη μιὰ σφαίρα στὸν κρόταφο, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φτάση στὸ νερὸ νεκρός. Πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴ συμμορία του, εἶχαν τὴν ἴδια τύχη.

Ἡ κυρία Βόνγκ ὡστόσο δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Συγκέντρωσε τὰ ἀπομεινάρια τῆς συμμορίας καὶ τοὺς δήλωσε, χωρὶς περιστροφές, πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ πάρη αὐτὴ τὴ θέσι τοῦ συζύγου της.

Μὲ δυὸ πιστόλια στὴ ζώνη, ποὺ ἔσφιγγε τὴ μέση της κι' ἕνα ἐφεδρικό, ποὺ κρεμόταν πάνω στὸ γοφό της, μὲ τὸ ἀποφασιστικὸ καὶ ἐπιτακτικὸ ὕφος της καὶ μὲ τὰ σχιστὰ μάτια της, ποὺ ἔλαμπαν σκληρὰ καὶ ἀπειλητικά, ἡ κυρία Βόνγκ ἔμοιαζε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σὰ Βυαλμένη ἀπὸ κάποιο πειρατικὸ μυθιστόρημα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατὲς τόλμησε νὰ πάρη τὸ λόγο καὶ νὰ τῆς ἀπαντήση, ὅτι τὸν καινούργιο ἀρχηγό τους θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν διαλέξουν οἱ ἴδιοι. Μὰ τότε τὰ μάτια τῆς γυναίκας στένεψαν περισσότερο καί, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, τράβηξε τὸ ἕνα πιστόλι της καὶ ἄδειασε τὶς σφαῖρες της πάνω στὸν πειρατή, ποὺ σωριάστηκε νεκρός. Ὕστερα, κρατώντας στὸ χέρι τὸ πιστόλι, ποὺ ἄχνιζε, στράφηκε καὶ κύτταξε ἕναν-ἕναν ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Ὑπάρχει κανείς, ποὺ νὰ θέλη νὰ προσθέση τίποτα; ρώτησε μὲ φωνή, ποὺ δὲν ἔκρυβε καθόλου τὴ θανάσιμη ἀπειλή της.

Οἱ πειρατὲς ἔσκυψαν τὸ κεφάλι ἀμίλητοι καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ σημάδι, ὅτι ἦταν ἕτοιμοι νὰ ὑποταχθοῦν στὴ θέλησί της καὶ στὶς διαταγές της. Ἴσως ἐπειδὴ παραδεχόντουσαν μυστικά, ὅτι εἶχε πολὺ περισσότερο κουράγιο καὶ ἐξυπνάδα ἀπ' ὅλους τους μαζί.

Στὸ τέλος τοῦ 1955, ἡ κυρία Βόνγκ κυβερνοῦσε περισσότερα ἀπὸ ἑβδομήντα πειρατικὰ πλοῖα καὶ πάνω ἀπὸ χίλιους ὀχτακόσιους πειρατές. Κανεὶς δὲ σκέφτηκε ποτέ, ἢ δὲν τόλμησε νὰ τῆς ἀμφισβητήση τὴν ἀρχηγία.

Ἄλλωστε, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ὑποταγὴ τῶν πειρατῶν ἦταν ἀπόλυτα δικαιολογημένοι. Σὰν ἀρχηγὸς τοῦ πειρατικοῦ στόλου της ἡ κυρία Βόνγκ εἶχε σημειώσει ἀμέτρητες ἐπιτυχίες, χωρὶς ποτὲ νὰ κάνη λάθος στοὺς ὑπολογισμούς της ἢ στὰ σχέδιά της.

Τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ πετυχημένο πειρατικὸ κόλπο της ἔγινε ὅταν κατώρθωσε νὰ «συλλάβη» τὸ μεγάλο ἐπιβατικὸ ὁλλανδικὸ πλοῖο «Φὰν Χώϋτ». Τὰ πειρατικὰ περικύκλωσαν τὸ πλοῖο καὶ οἱ πειρατές, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἴδια τὴ μαντάμ Βόνγκ, πήδησαν ἀπάνω. Ὁ πλοίαρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα κλειδώθηκαν σὲ δυὸ καμπίνες καὶ οἱ ἐπιβάτες συγκεντρώθηκαν στὸ πιὸ μεγάλο σαλόνι.

Ἡ κυρία Βόνγκ, ἀφοῦ ἄδειασε τὸ χρηματοκιβώτιο, ἐπέβαλε στοὺς ἐπιβάτες νὰ παραδώσουν ὅ,τι πολύτιμο εἶχαν μαζί τους. Φορῶντας δυὸ θαυμάσια σκουλαρίκια καὶ καπνίζοντας ἕνα τσιγάρο μὲ μιὰ πίπα ἀπὸ σκαλισμένο ἐλεφαντόδοντο, ἐπέβλεπε τὴν παράδοσι.

Ἡ «δουλειὰ» ἐκείνης τῆς νύχτας ὑπολογίστηκε σὲ ὀχτακόσιες χιλιάδες δολλάρια καθαρὰ στὸ μερίδιο τῆς ἀρχιπειρατίνας.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ ὁλλανδικοῦ πλοίου, ἡ κυρία Βόνγκ ξανάκανε νὰ μιλήσουν γι' αὐτὴν καὶ τὴ συμμορία της. Ἀπάγοντας τὸ μικρὸ γυιὸ ἑνὸς Κινέζου ἑκατομμυριούχου καὶ ζητῶντας λύτρα, ποὺ τὰ πῆρε, φυσικά, ἀμέσως.

Σήμερα, ἡ κυρία Βόνγκ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμά της. Εἶναι πάντοτε ἡ ἀρχιπειρατίνα τοῦ κόλπου τοῦ Μπιάς καὶ ὑπάρχει γι' αὐτὴν μιὰ ἐπικήρυξι ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων. Ἴσως γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἐπειδὴ δὲ θέλει νὰ διατρέξη περίλουὺς κινδύνους, μένει στὴ σκιά. Μά, κάθε τόσο, δὲ διστάζει νὰ παρουσιαστῆ στὴν Καντόνγκ μὲ ψεύτικο ὄνομα καὶ τότε διασκεδάζει, παίζοντας στὴ ρουλέτα. Διαθέτει στὸ παιχνίδι μυθώδη ποσὰ καί, ὅταν ἡ τύχη δὲν τῆς εἶναι εὐνοϊκή, οὔτε ἕνας μὺς ἀπὸ τὸ πρόσωπό της δὲ φαίνεται νὰ κινῆται.

— Ὑπάρχουν κι' ἄλλα στὴν ἄκρη! λέει χαμογελῶντας, ὅταν χάνη.

Ἡ κυρία Βόνγκ ἄδειασε ἀμέσως πάνω στὸν πειρατὴ τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ της.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΑΤΑΝΑΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τη μέρα ποὺ ὁ καθηγητὴς Ἔντμονντ Λάϊκ παντρεύτηκε τὴ μὶς Τζόλυ Μώρεϋ, ὅλη ἡ Νέα Ὑόρκη γιόρτασε μὲ ἐπισημότητα τὸ γεγονός. Στοὺς συλλόγους, στὰ ἱδρύματα, στὰ Πανεπιστήμια, ὅπου ὁ Λάϊκ ἦταν ἐπίσημος διδάκτωρ, ἔγινε λόγος γιὰ τὸν εὐτυχισμένο αὐτὸ γάμο. Στάλθηκαν ἀκόμα καὶ ἐπιτροπές, γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τοῦ δώσουν δῶρα. Ἡ Τζόλυ, ποὺ εἶχε γίνει ἀπρόοπτα γυναῖκα τοῦ πιὸ γνωστοῦ δόκτορα τῆς Νέας Ὑόρκης, δὲν ἤθερε μὲ τί τρόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς εἰλικρινεῖς φίλους τοῦ συζύγου της. Ἀφινε νὰ τῆς φιλοῦν μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι, κυττώντας τους μὲ βλέμμα γεμᾶτο χαρὰ κι' εὐτυχία.

Κι' ἀλήθεια ἡ Τζόλυ ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὴν εὐτυχία της. Εἶχε κατορθώσει νὰ παντρευτῇ τὸ διάσημο Ἔντμονντ Λάϊκ, τὸν ἐπιστήμονα ποὺ βρῆκε τὴ μέθοδο νὰ γεννοῦν οἱ γυναῖκες ἐντελῶς ἀνώδυνα. Καταλαβαίνετε, βέβαια τὴ σπουδαιότητα τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς, ἀφοῦ στὴ Νέα Ὑόρκη γεννιοῦνται πεντακόσια παιδιὰ τὴν ἡμέρα!

Ἡ Τζόλυ Μώρεϋ ἦταν κόρη τοῦ προέδρου τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Εἶχε γνωρίσει τὸ δόκτορα Λάϊκ μὲ τὸν ἑξῆς παράδοξο τρόπο: Μιὰ νύχτα, εἶδε στ' ὄνειρό της ὅτι ἕνας νέος κι' ὄμορφος ἄγνωστος πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι της. Τοῦ κάκου ὁ πατέρας της κι' οἱ ὑπηρέτες τοῦ μεγάρου τὸν φοβέριζαν ὅτι θὰ τὸν πετάξουν στὸ δρόμο. Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὶς ἀπειλές τους, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τοὺς εἶπε μὲ ἀπάθεια:

— Εἰδοποιῆστε τὴ μὶς Τζόλυ ὅτι τὴν περιμένει ὁ σύζυγός της!...

Καί, πραγματικά, ἡ μὶς Μώρεϋ ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ στὸ σαλόνι καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τρελλό. Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τῆς πῇ οὔτε λέξι, τὴν πῆρε στ' αὐτοκίνητό του καὶ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ἡ Τζόλυ ὑπέφερε ἀπὸ τρομακτικοὺς πόνους καὶ ξαφνικὰ ἡσύχασε. Εἶχε πεθάνει!...

Τρομαγμένη ἡ Μώρεϋ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, παλεύοντας νὰ διώξῃ αὐτὸν τὸν τρομακτικὸ ἐφιάλτη, ποὺ τὴ βασάνιζε. Τόσο μάλιστα ζωντανὸ ἦταν τὸ ὄνειρό της, ποὺ, κι' ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της, νόμιζε ὅτι ἔβλεπε τὸ μυστηριῶδη ἄγνωστο νὰ τῆς χαμογελᾶ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν τραβήξῃ κοντά του.

Μὲ σηκωμένα τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴ φρίκη, ἄρχισε τότε νὰ χτυπᾶ τὸ κουδούνι τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ φωνάζῃ βοήθεια. Τὸ μέγαρο τοῦ Μώρεϋ ἀναστατώθηκε. Οἱ ὑπηρέτες νομίζοντας ὅτι κανένας κλέφτης εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο τῆς Τζόλυ, ὡπλίστηκαν μ' ὅ,τι βρῆκαν πρόχειρο κι' ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὴν κυρία. Τὴ βρῆκαν ὄρθια στὸ κρεβάτι νὰ κλαίῃ καὶ νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸ φόβο της:

— Εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ!...

Μὰ ὅσο κι' ἂν ἔψαξαν οἱ ὑπηρέτες, δὲ βρῆκαν οὔτε ἴχνος τοῦ παράξενου αὐτοῦ κακοποιοῦ. Τὰ παράθυρα ἦταν κλειστά, οἱ πόρτες τῶν ὁμοιατῶν κλειδωμένες. Τίποτα δὲν ἔδειχνε ὅτι στὸ διαμέρισμα τῆς Τζόλυ εἶχε μπῆ λωποδύτης. Κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ ὅτι ἡ κόρη του εἶχε δῆ ἕνα τόσο παραστατικὸ ὄνειρο ποὺ κι' ὅταν ξύπνησε ἀκόμη, ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί του. Ἔτσι ὅλοι γύρισαν στὰ δωμάτιά τους κι' ἡ Τζόλυ ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι της. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐβλεπε μέσα στὸ μυαλό της τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγνώστου κι' ἡ φαντασία της ἀλλοίωνε τόσο τὰ χαρακτηριστικά του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ τὸ σατανᾶ.

Ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴ αὐτὴ νύχτα πέρασαν εἴκοσι μῆνες. Ἡ Τζόλυ εἶχε ξεχάσει πιὰ τὸ ἀνατριχιαστικό της ὄνειρο κι' εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἡσυχία της. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ μυστηριώδης «ἐφιάλτης» της ξαναπαρουσιάστηκε γιὰ νὰ τὴν ἀναστατώσῃ. Ἕνα βράδυ, ὁ πατέρας της εἶχε καλέσει μερικοὺς φίλους, μετὰ τὸ δεῖπνο νὰ συζητήσουν γιὰ ἐπιστημονικὰ ζητήματα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχε προσκαλέσει καὶ τὸ δόκτορα Ἔντμονντ Λάϊκ. Ὁ Λάϊκ, μὲ τὰ ἄρθρα του καὶ τὰ βιβλία του, ἦταν γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο. Κανεὶς δὲν τὸν ἤξερε στὸ πρόσωπο. Ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας σπάνια ἐγκατέλειπε τὸ ἐργαστήριό του κι' ἀκόμη λιγώτερο δεχόταν νὰ χάσῃ τὴν ὥρα του πηγαίνοντας σὲ φιλικὲς συγκεντρώσεις. Ἡ πρόσκλησι ὅμως τοῦ Μώρεϋ ἦταν διαφορετική. Ἔτσι στὶς ἕξι τὸ βράδυ, περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε καλύτερα τὸν ἑαυτό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μέγαρο. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε λίγο ν' ἀναπνεύσῃ, προτίμησε νὰ περπατᾶῃ καὶ κατόπιν νὰ πάρῃ ἕνα αὐτοκίνητο. Ἔτσι προχωροῦσε μ' ἐπίσημο βῆμα στὴ λεωφόρο, κυττάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν περιηγητής, ποὺ εἶχε χάσει τὸ δρόμο. Ἡ νυχτερινὴ ζωὴ τῆς Νέας Ὑόρκης τοῦ φαινόταν τόσο παράξενη!... Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του ξένο μέσα στὸν εὐθυμο κόσμο, ποὺ κυκλοφοροῦσε γύρω του. Καὶ τὸν κυττοῦσε, ὅπως κυττάζει κανεὶς ἕνα παράδοξο φαινόμενο.

Κι' ἀλήθεια ὁ Ἔντμονντ Λάϊκ ἀποτελοῦσε ἀντίθεσι, ἔτσι ὅπως ἦταν ντυμένος μ' ὅλους τοὺς ἄλλους μὲ τὰ φαρδειὰ σακκάκια καὶ τὶς χτυπητὲς γραβάτες ποὺ πήγαιναν μὲ τὴ φίλη τους νὰ πιοῦν καμμιὰ μπύρα καὶ νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινή τους δουλειά.

Ξαφνικά, ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστά του. Ἡ ὁμορφη ὁδηγός του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Τζόλυ, καθὼς κατέβηκε βιαστική, χτυπησε πάνω του καὶ τοῦ ἔριξε τὸ καπέλλο. Ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη. Μὰ μόλις τὸν κύτταξε, ἔχασε τὸ χρῶμα της. Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ λιποθύμησε! Στὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορα Λάϊκ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν «ἐφιάλτη» της! Ὁ καθηγητὴς Ἔντμονντ, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί ἔχει καὶ νομίζοντας ὅτι εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της ἀπὸ τὸ πέσιμό της πάνω του, βιάστηκε νὰ τὴν περιποιηθῇ καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς πόλισμαν νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ σπίτι της. Στὴν ἄδεια της ὁδηγοῦ εἶχε διαβάσει τὸ ὄνομά της. Εἶχε καταλάβει ὅτι ἡ νέα ἦταν ἡ κόρη τοῦ παλιοῦ του φίλου. Μὰ ἡ Τζόλυ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ. δίχως νὰ ἀναθρίσκεται. Κι' ὅμως παραδέχτηκε ὅτι αὐτὸς ὁ σεβαστὸς ἄνθρωπος ἔσκωσε ἀπάνω της ἀκατανίκητη γοητεία. Θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ ὅ,τι θέλει, ἀκόμη καὶ νὰ τὴν παντρευτῇ! Καὶ πραγματικά, ὁ Ἔντμονντ Λάϊκ ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ἔγινε ταχτικὸς στὶς ἐπισκέψεις του. Καὶ μιὰ μέρα, χωρὶς προλόγους κι ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις, ζήτησε ἀπὸ τὸ Μώρεϋ τὸ χέρι τῆς κόρης του.

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος;

Κι' ὁ γάμος ὅμως εἶδαμε ἔγινε. Ὅλος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ συγχαρῇ τὸ δόκτορα Λάϊκ γιὰ τὴν ὁμορφη κι ἐξυπνη γυναῖκα του. Ἔπειτα κι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ξεχάστηκε κι' ὁ Ἔντμονντ ξαναγύρισε στὸ ἐργαστήριό του καὶ στὰ βιβλία του.

Πέρασαν σωστοὶ ἐννιὰ μῆνες ἀπὸ τότε. Ἡ Τζόλυ Λάϊκ λογάριαζε πιὰ μ' ἀγωνία τὶς μέρες, ποὺ θἄφερνε στὸν κόσμο τὸ παιδάκι της. Οἱ φίλες της τὴ μακάριζαν, ποὺ στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς θὰ εἶχε δίπλα της τὸν καλύτερο γιατρό, τὸν ἄντρα της. Μὰ ὁ Λάϊκ ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν τρόμαζε ἦταν ἡ ὑπερβολικὴ κι' ἀνεξήγητη ἰδιοτροπία ποὺ εἶχε κάνει τόσες ἐγχειρήσεις, ποὺ εἶχε σχίσει κόσμο καὶ κοσμάκη μὲ τρομακτικὴ ψυχραιμία, ἔτρεμε τώρα μὲ τὴ σκέψι ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀκούσῃ οὔτε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τῆς γυναίκας του. Συλλογιζόταν ἀκόμη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς δώσῃ τὸ δικό του φάρμακο, γιὰ νὰ γεννήσῃ χωρὶς πόνους. Θἤθελε τὸ παιδὶ του νὰ γεννηθῇ φυσιολογικά, μὲ ἁπλὴ μόνο διευκόλυνσι ἀπὸ τὸ γιατρό. Καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ προτιμήσῃ, διάλεξε τὸ χειρότερο: Τὴν ἄφισε νὰ γεννήσῃ χωρὶς τὴ βοήθεια κανενὸς φαρμάκου.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς παρακλήσεις της καὶ τὰ σπαραχτικά της λόγια, σ' αὐτὲς τὶς κρίσιμες στιγμές, κι' ἐπειδὴ φοβᾶτο ὅτι θἄκανε κανένα λάθος, ὅπως ἦταν νευρικός, ἀνέθεσε τὴν περιποίησι τῆς γυναίκας του σ' ἕνα συνάδελφό του. Κι' ἐκεῖνος προσπάθησε, ὅταν ἤσθε ἡ ὥρα, νὰ πάρῃ μὲ προσοχὴ τὸ παιδὶ στὰ χέρια του. Φανταστῆτε ὅμως τὴ φρίκη ὅσων βρίσκονταν στὸ χειρουργικὸ θάλαμο, ὅταν εἶδαν νὰ παρουσιάζεται ἕνα τρομαχτικὸ πλάσμα, μιὰ μικρογραφία τοῦ σατανᾶ, μὲ μυτερὰ καὶ τριχωτὰ πόδια καὶ χέρια κι' ἕνα τεράστιο μάτι στὴ μέση τῶν φρυδιῶν.

Οἱ γιατροὶ τἄχασαν ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους. Εἶχαν δῆ παιδιὰ νὰ γεννιοῦνται μὲ δυὸ κεφάλια καὶ τρία χέρια, ποὺ μόλις γεννιόντουσαν, πέθαιναν. Αὐτὸς ὅμως ὁ μικρὸς σατανᾶς ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. Γελοῦσε ἀντὶ νὰ κλαίῃ κι' ἔβγαζε ἕνα γρυλλισμὸ σὰ μαϊμοῦ.

Ὁ δόκτορας Λάϊκ, μόλις εἶδε τὸ παιδί του, ὑποθοκώρησε ἀπὸ τὴ φρίκη του. Ἔπειτα τὸ ἐπιστημονικό του ἐνδιαφέρον τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ πάρῃ στὰ χέρια τὸ διαβολάκο. Ἦταν κάτι ἀφάνταστο! Ἡ γυναῖκα του, ἐξ ἄλλου, ζητοῦσε ἐπίμονα τὸ παιδί της. Γιὰ νὰ τὸ τῆς ποῦν ψέμματα ὅτι εἶχε πεθάνει...

Αὐτὸ ὅμως τὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν ἐξασθενημένο ὀργανισμό της καὶ ἡ Τζόλυ ἀπὸ τὴ λύπη της ἔπαθε ἀμνησία. Δὲ γνώριζε πιὰ τὸν ἄντρα της, δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν καὶ τὸ μόνο ποὺ θυμόταν ἦταν τὸ παιδί της. Ποιὸς ὅμως θὰ τολμοῦσε νὰ τῆς πῇ ὅτι εἶχε γεννήσει ἕνα τέρας;

Αὐτὸς ὁ μικρὸς σατανᾶς ἔζησε ἕνα μῆνα καὶ τέλος πέθανε ἀφοῦ μαρτυρικὲς νύχτες. Μὰ ἡ γυναίκα του, ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ ξέ,ριτο παιδὶ τοῦ δόκτορα σὲ τέρας. Ἡ μόνη πιθανὴ ἐξήγησι εἶναι ὅτι ἡ ἄτυχη Τζόλυ εἶχε θυμηθῇ φαίνεται: καμμιὰ νύχτα τὸν τρομαχτικὸ «ἐφιάλτη», ποὺ εἶχε δῆ, ἀπὸ ἀκόμη δὲν εἶχε πεντρευτῇ καὶ τὸ ἄτυχο πλάσμα ποὺ ἔτρεφε μέσα της, εἶφη...

Αὐτὴ εἶναι μία πιθανότητα. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι στὴ συλλογὴ τοῦ Ἔντμονντ Λάϊκ ὑπάρχει κι αὐτὸς ὁ σατανᾶς, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ παιδὶ του τὸ παιδὶ Λάϊκ!

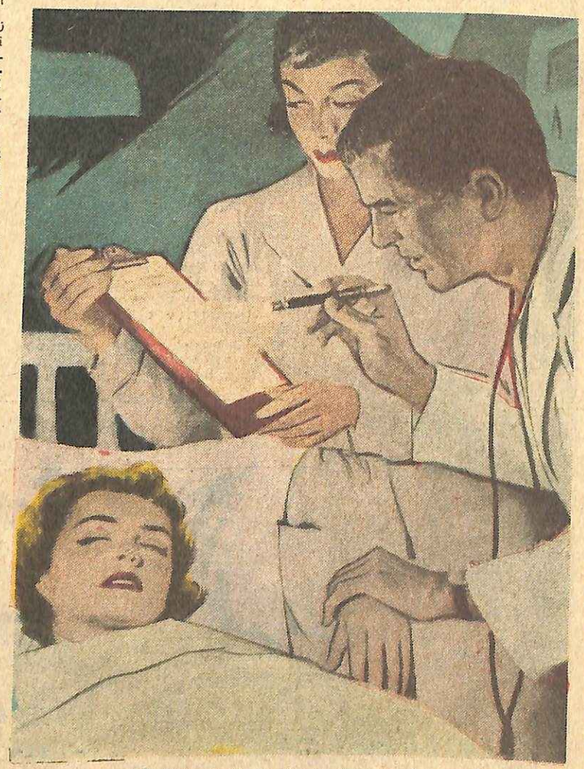

Ὁ Δάϊκ ἀνέθεσε τὴν περίπτωσι τῆς γυναίκας του σ' ἕνα συνάδελφό του...

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΝ

Τὰ ΑΣΤΡΑ γιὰ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 7 — 13 Νοεμβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Προσέξετε πολὺ τὶς σχέσεις σας μὲ συνεργάτες καὶ συναδέλφους. Τὰ ἄστρα προκαλοῦν μιὰ αὐξησι τῆς νευρικότητος, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς παρασύρῃ σὲ ἐπικίνδυνες, γιὰ τὸ μέλλον προστριβές. ★ Ἀποφύγετε τὴν ἀναβλητικότητα.	★ Ἀδιαφορία καὶ ἐγωϊσμὸς καθὼς καὶ μιὰ παρατεινομένη ἐλαφρότης, στενοχωροῦν πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ εἰλικρινά. Προσέξετε, γιατὶ θὰ λυπηθῆτε πολύ, ἂν τελικὰ χάσετε τὴν ἀγάπη του, κάνοντας κατάχρησι τῆς καλωσύνης του.	★ Ἂν ἐπιδίδεστε συστηματικὰ στὰ σπόρ, πρέπει τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ φανῆτε πολὺ προσεκτικός, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος ἕνα ἀτύχημα στὰ ἄκρα νὰ σᾶς κρατήσῃ, γιὰ καιρό, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐργασία σας. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Μιὰ ἀπερισκεψία θὰ ἔχῃ δυσμενῆ ἀντίκτυπο στὸν ἐπαγγελματικό τομέα. ★ Ἡ ἐποχὴ εἶναι τελείως ἀκατάλληλη, γιὰ τὴν ἀλλαγή, ποὺ σχεδιάζετε. ★ Σημαντικὴ καὶ ἀνέλπιστη βοήθεια ἀπὸ πρόσωπο, ποὺ δὲ σᾶς ἦταν συμπαθές.	★ Μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ ἀδεξιότητες θὰ σᾶς κάνουν νὰ χάσετε τὴν ἐκτίμησι ἑτεροφύλου προσώπου. Γιὰ νὰ διορθωθῇ κατάστασι, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε τὰ σφάλματά σας καὶ νὰ φροντίστε νὰ μὴ τὰ ἐπαναλάβετε. ★ Νέα κατάκτησι.	★ Τὰ μικρόβια ἀπειλοῦν ἰδιαίτερα τὴ μύτη, τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά σας. Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ σηκώτι, ἂς ἀποφύγουν τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐξέρουν πὼς τοὺς πειράζει. ★ Τὰ πόδια σας χρειάζονται ξεκούρασμα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἀποφύγετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς κάθε ἀλλαγὴ ἢ ριψοκίνδυνη ἐπιχείρησι. Θὰ ὁδηγηθῆ ὀπωσδήποτε σὲ ἀποτυχία. Ἀπὸ τὸ Σάββατο ἀρχίζει μιὰ εὐνοϊκὴ περίοδος, ποὺ σᾶς προσφέρει δυνατότητες καὶ πιθανότητες ἐπιτυχίας.	★ Θὰ ἔχετε μιὰ εὐχάριστη συνάντησι ἢ θὰ κάνετε σὲ ταξίδι γνωριμία, ποὺ θὰ ἐπιφέρῃ στὴ ζωή σας μιὰ εὐχάριστη ἀλλαγή. ★ Προσοχὴ στὸ περιεχόμενο τῶν ἐπιστολῶν, ποὺ στέλνετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν πολὺ τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα καὶ ἰδίως τὶς ὠσθῆκες. Στὴν παρακμὴ ἀνωμαλία νὰ συμβουλευτοῦν εἰδικὸ γιατρό. ★ Στοὺς ἄνδρες, τὸ εὐαίσθητο σημεῖο εἶναι ἡ καρδιά. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Περίοδος ἀνώμαλη γιὰ τὴν ἐργασία σας. Θὰ εἶναι πότε ἄφθονη καὶ κουραστικὴ καὶ πότε ἀσήμαντη. ★ Ξέρετε δρᾶσι στὴν κατάλληλη στιγμή. ★ Ἡ ἀναβλητικότης θὰ σᾶς ζημιώσῃ.	★ Ἡ αἰσιοδοξία σας εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη. Θὰ κατακτήσετε ἑτερόφυλο πρόσωπο, μὲ τὴν πρώτη ἐπαφή, ποὺ θὰ ἔχετε μαζί του. ★ Προσέξετε ὅμως, γιατὶ θὰ τιμωρηθῆτε σκληρά, ἂν κάνετε κατάχρησι τῆς ἐμπιστοσύνης του.	★ Τὰ ἄστρα ἐξασφαλίζουν καλὴ ὑγεία καὶ ἐπιτρέπουν μιὰ σημαντικὴ αὔξησι τῆς δραστηριότητος. Ἀποφύγετε πάντως κάθε σπατάλη δυνάμεων καὶ προφυλάξετε τὰ μάτια σας ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς. ★ Τὸ ρουμπίνι φέρνει τύχη.				
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Μὴ δώσετε προσοχὴ σὲ πρόσωπα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν μὲ ὑποθέσεις ἀμφιβόλου ἐκβάσεως. Μερικὲς ἐνέργειες σας ἀργοῦν ν' ἀποδώσουν καρπούς, αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι ἀπέτυχαν. ★ Θὰ σημειῶστε ἐπιτυχία.	★ Θὰ ἔχετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ περιπέτεια ἀπ' αὐτές, ποὺ ἀπὸ καιρὸ ὀνειρεύεστε καὶ ἐπιδιώκετε. Πάντως τὰ πράγματα δὲ θὰ ἐξελιχθοῦν ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖτε. ★ Θὰ συμβῆ κάτι, ποὺ θὰ σᾶς θυμίση εὐχάριστο παρελθόν.	★ Ἀντέχετε στὴν κούρασι καὶ στὴν ὑπερέντασι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παρατείνετε μιὰ τέτοια κατάστασι, γιατὶ γρήγορα θὰ νοιώσετε τὶς δυσάρεστες συνέπειές της. ★ Αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου. ★ Τὸ μαῦρο σᾶς κολακεύει.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἂν συνεχίστε τὶς προσπάθειες μὲ τὸν ἴδιο ἐντατικὸ ρυθμό, ὅλα θὰ διορθωθοῦν καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα. Μὴ θεωθεῖτε ὅμως σὲ καμμιὰ ξένη βοήθεια, οὔτε καὶ στὴν εὔνοια τῆς τύχης. ★ Μὴ βγῆτε ἀπὸ τὸ συνηθισμένο δρόμο.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς σπρώχνουν σὲ ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες, τὶς ὁποῖες πρέπει μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγετε. ★ Γιὰ τοὺς κάτω τῶν 20 χρόνων, ἡ περίοδος εἶναι γεμάτη κινδύνους. Ἂς προσέξουν τὶς σχέσεις τους μὲ τὸ ἄλλο φύλο.	★ Ἡ ὑγεία ἀπαιτεῖ νὰ κοιμᾶστε νωρὶς τὸ βράδυ καὶ νὰ ξυπνᾶτε πρωΐ, ἀρχίζοντας τὴν ἡμέρα μὲ ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν καθαρὸ ἀέρα. Ἀποφύγετε ὅ,τι κουράζει τὴν καρδιὰ καὶ ἰδίως κάθε εἶδος καταχρήσεις.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ ἀντιξοότητες, ποὺ θὰ ματαιώσουν πολλὰ σας σχέδια. ★ Τὸ πεῖσμα κινδυνεύει νὰ σᾶς κάνῃ ν' ἀναλάβετε μιὰ ὑπόθεσι, ποὺ εἶναι τελείως ἀντίθετη μὲ τὰ συμφέροντά σας. ★ Ἀποδοτικὸ ταξίδι.	★ Μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἔκπληξι σᾶς περιμένει τὶς ἡμέρες αὐτές. Οἱ στενοχώριες περνοῦν καὶ τὰ πράγματα πάλι ὅλα ρόδινα. ★ Ὁ ἐνθουσιασμὸς θὰ συμβάλῃ πολὺ στὴ γενικὴ καλλιτέρευσι. ★ Γράμμα, ποὺ δὲν περιμένετε.	★ Σὲ περίπτωσι τραυματισμοῦ χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Τὰ μάτια ἀπαιτοῦν φροντίδες. ★ Ὁ ἐνθουσιασμὸς πάλι ὅλα ρόδινα. ★ Δὲ θ' ἀποφύγετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἐντερικὲς ἐνοχλήσεις
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἀποφύγετε νὰ ριψοκινδυνέψετε χρήματα σὲ ἐπιχειρήσεις ἀμφιβόλου ἐκβάσεως. ★ Θὰ δυσκολευτῆτε νὰ πάρεβάσεως. ★ Θὰ δυσκολευτῆτε νὰ πάρετε πίσω τὰ χρήματα, ποὺ δανείσατε. ★ Μὴ βασιστῆτε σὲ ὑποσχέσεις. ★ Ἐνημερῶστε τὴν ἀλληλογραφία σας.	★ Σύγχυσι ἐπικρατεῖ στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Μὴ παρερμηνεύετε ὅσα σᾶς λένε καὶ ἀποφύγετε τὶς ἀστοχες συζητήσεις. ★ Εἰλικρινὴς ἐξήγησι θὰ ἀντιδράσεις. ★ Ἐπίκαιρες ἐπιλογὲς στὴν κατάστασι, ἄλλως θὰ δοκιμάστε ἀπογοητεύσεις.	★ Θὰ χρειαστῆ ν' ἀγωνιστῆτε ἐναντίον διαφόρων κινδύνων, γιὰ νὰ διατηρῆστε τὴν εὐεξία σας. Προσέξετε τὰ μάτια σας καὶ μὴ ἀναβάλλετε τὴν ἐπίσκεψι στὸν ὀδοντογιατρό σας. ★ Ὁ κτάωρος ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Περίοδος γεμάτη εὐχάριστα ἀπροπτα, ἰδίως ἂν ἐκμεταλλευτῆτε τὰ διδάγματα τοῦ προσφάτου παρελθόντος. ★ Δὲ δικαιολογεῖται καμμιὰ ἀνησυχία ἢ ἀπαισιοδοξία, γιατὶ τὸ μέλλον εἶναι ρόδινο καὶ γεμᾶτο ὑποσχέσεις.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν εὐχάριστη ἀλλαγή. Ἀρχίζει ἔτσι γιὰ σᾶς μιὰ περίοδος ἤρεμης εὐτυχίας, ἀπὸ αἰσθηματικὴς πλευρᾶς. ★ Φροντίστε νὰ ἐπωφεληθῆτε καὶ μὲ τὴ στάσι σας νὰ τὴν παρατείνετε ὅσο τὸ δυνατόν.	★ Ὅσοι ταξιδεύουν πρέπει νὰ εἶναι τὶς ἡμέρες αὐτὲς πολὺ προσεκτικοί. ★ Περιορίστε τὸ κάπνισμα καὶ προσέξετε τὴν τροφή σας. ★ Ἡ παρατηρουμένη ἀρρυθμία στὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς εἶναι μάλλον νευρικῆς φύσεως.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Μιὰ καλή, συστηματικὴ καὶ ὄχι δαπανηρὴ διαφήμισι θὰ ὠφελήσῃ τὴν ἐργασία. Ἔχετε πάντως ὑπ' ὄψι πὼς δὲν πρέπει νὰ δείχνετε νευρικότητα μὲ τοὺς πελάτες, ἀλλὰς τοὺς δυσαρεστεῖτε. ★ Ἐνδιαφέρουσα πρότασι.	★ Κίνδυνος νὰ πληγῶστε ἀγαπημένο πρόσωπο μὲ ἄστοχα λόγια καὶ ἀδικες κατηγορίες. Ἂν κατορθώσετε νὰ τὸ ἀποφύγετε αὐτό, θὰ περάσετε εὐτυχισμένες στιγμές, ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσουν εὐχάριστη ἀνάμνησι.	★ Σοβαρὸς κίνδυνος ἀπειλεῖ ἰδιαίτερα ἐκείνους, ποὺ ἀγαποῦν τὰ σπόρ. ★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀ;θονο ὕπνο. Ἀποφύγετε νὰ μειώσετε τὶς ὧρες, ποὺ τοῦ ἀφιερώνετε, ἀντιθέτως, θὰ νοιώσετε καλύτερα ἂν τὶς αὐξήσετε.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ περίοδος γιὰ ὅσους ἐργάζονται πνευματικά. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν τὴν ὑποστήριξι ἐξι προσώπων, ποὺ κατέχουν σημαίνουσα θέσι στὴν κοινωνία καὶ σᾶς βοηθοῦν νὰ πραγματοποιήσετε κέρδη.	★ Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν περιπέτεια, θὰ βροῦν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ σπάνιες εὐκαιρίες γιὰ ἐπιτύχουν τὶς ἐπιδιώξεις τους. ★ Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς οἱ προσπάθειες ἀγαπημένου προσώπου ἔχουν ἕνα καὶ μόνο σκοπό: νὰ σᾶς ἀρέσῃ.	★ Ἐγγυοῦνται καὶ ζωηρὲς συγκινήσεις ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ κίνδυνο, ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία σας. ★ Ἂν κάποια μικρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἐπιβάλλεται, μὴ τὴν ἀναβάλλετε, γιατὶ ἡ περίοδος εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἀπροσδόκητα γεγονότα θὰ σᾶς ἀναγκάσουν νὰ ματαιώσετε τὴν ἐφαρμογὴ νέου σχεδίου. ★ Πρὶν ἀποφασίσετε ὅ,τιδήποτε σκεφθῆτε μὲ ψυχραιμία. ★ Πρόσωπο, ποὺ προσποιεῖται τὸ φίλο, ἐπιδιώκει γιὰ σᾶς δόλψη.	★ Σᾶς βασανίζουν ἀμφιβολίες καὶ βασανίζετε κι' ἐσεῖς μὲ τὴ σειρά σας πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ εἰλικρινά. Σᾶς ἀρέσει καὶ σᾶς κολακεύει ὁ θαυμασμὸς τῶν ἄλλων, γι' αὐτὸ καὶ προσπαθεῖτε νὰ τὸν προκαλῆτε.	★

ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ
— Τί ἔπαθες, Λιλίκα μου;.. Δὲ σοῦ εἶπε λοιπὸν τίποτα ἡ μαμᾶ σου;

ΓΑΛΛΙΑΣ

OFFSET "ΠΡΕΣΙΑ"